PREZENȚA

JOHN SAUL

JOHN SAUL

PREZENȚA

Original: *The Presence* (1997)

Ediția I

Traducere din limba engleză:
RADU PINTEA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2006

Pentru toți prietenii mei din Maui, și mai ales pentru Conferința și Școala de Arta Scrisului din Maui, care mi-au îmbogățit viața nu numai ca scriitor, ci și în alte privințe.

După cum știm cu toții, *Maui No Ka Oi* – cu-adevărat Maui este cel mai bun, paradisul pe pământ.

• DESCOPERIREA

De sus, ziua era perfectă.

Un cer de un albastru siniliu, o mare scânteietoare de smarald. Câțiva nori răzleți pe vasta întindere azurie ca niște flori de nalbă.

Vântul se oprise de tot, iar oceanul se ridica și cobora încetișor de-a lungul unui șuvoi de lavă întărită, care se întindea dinspre mare și până la răsuflătoarea aflată pe la jumătatea drumului către versantul Kilauea de pe Insula Hawaii.

Insula Mare. Cu mult mai mare decât toate insulele arhipelagului hawaian la un loc.

Și cu fiecare an crescând tot mai mare.

Cu toate acestea, astăzi, chiar și pământul părea să fie cuprins de toropeala aerului și a apei. Focurile care ardeau în măruntaiele insulei păreau să se fi domolit, se auzea doar o ușoară sfârâială, de parcă ar fi așteptat o altă zi pentru a țâșni prin mantaua de rocă de deasupra și pentru a-și trimite tentaculele de magmă topită, șerpuind la vale pe coasta craterului, până hăt-departe, în largul mării.

O zi pe care echipa de scufundători o așteptase.

La un ceas după ce se crăpase de ziuă, ei se găseau la bordul unui remorcher și a unui șaland care-i scotea din Golful Hilo. Acum șalandul era ancorat la vreo două sute de metri de șuvoiul de lavă pietrificat, păstrându-și poziția cu ajutorul a trei ancore legate de niște parâme solide. Remorcherul nu avea nevoie decât de o simplă prăjină de amarare pentru a-și păstra poziția, iar echipajul de la suprafață – fără a mai avea nimic special de făcut până în clipa când avea să primească semnal de la scufundători – se relaxa pe punte, bând bere și jucând cărți la fel de apatici ca și vremea însăși.

Poate că, dacă vântul și marea n-ar fi complotat împotriva lor, cineva ar fi simțit ușoara zgâlțâială seismică și și-ar fi dat

seama că idilica serenitate a zilei era iluzorie.

Dedesubtul limbii groase de lavă, care se întindea la vale tocmai de la răsuflătoarea cea îndepărtată, presiunea produsă de miezul fierbinte aflat în adâncul scoarței terestre crescuse, fisurând gigantica lespede de rocă.

Nu era o fisură explozivă – nu aducea cu deplasarea ce se petrece atunci când marginile lipite ale plăcilor continentale se desprind brusc și sute de kilometri de relief cu aparență solidă zvâcnesc în direcții contrare.

Și nu era nici genul de fisură prin care, fără niciun avertisment, fundul mării să se ridice stârnind o maree seismică pe o rază de mii de kilometri de jur împrejur, care se năpustește asupra uscatului și înecă tot ce întâlnește în cale.

Producându-se atât de aproape de suprafață, această fisură provocase numai o foarte mică oscilație pe seismografele ce monitorizau mișcările din interiorul muntelui. Chiar dacă cineva de pe insulă ar fi simțit totuși ceva, probabil că în clipa următoare a mai reflectat și și-a spus că i se năzărise.

Dedesubtul șuvoiului de lavă solidificată, fisura din rocă a fost suficientă pentru a permite unei coloane strălucitoare de rocă topită să-și înceapă ascensiunea către suprafață, temperatura și presiunea croindu-i drum din ce în ce mai larg. În cele din urmă, magma topită de o strălucire orbitoare a erupt în crevasa goală de sub imensa lespede de lavă solidificată de la suprafață. Cu ani în urmă, miezul încă lichid se scursese afară prin acest soi de tunel natural, format prin rapida întărire a suprafeței exterioare.

Acum, în vreme ce remorcherul plutea liniștit la capătul șuvoiului, iar scafandrii lucrau într-o senină nepăsare jos, în imersiune, lichidul încins cobora la vale, deopotrivă ascuns și izolat de stânca neagră de deasupra.

Ajunsă la capătul tunelului, acolo unde ultimul șuvoi fusese până la urmă pietrificat de apa mării, lava s-a acumulat din ce în ce mai mult cu fiecare minut, greutatea ei apăsând tot mai tare dinăuntru asupra feței interne a povârnișului, temperatura acesteia consumând fără contenire peretele de stâncă ce despărțea magma clocotită de apa mării.

La treizeci de metri adâncime, cei doi scufundători, un bărbat și o femeie, lucrau foarte concentrați la recuperarea unui obiect pe care-l descoperiseră în urmă cu o săptămână.

Înțepenit într-un strat de lavă care acoperea fundul oceanului, acest obiect era aproape perfect sferic, de o culoarea atât de apropiată de nuanța lavei, încât atunci când scufundătorii dăduseră de el, fusese cât pe ce să nu-l bage de seamă. Forma obiectului îi atrăsese atenția femeii – părea ceva curbiliniu la limita percepției vizuale.

Scufundătoarea s-a oprit pentru a studia mai bine obiectul, fiindcă îl considera o formațiune interesantă de lavă. La câteva secunde după ce începuse să cerceteze, partenerul ei, simțind că femeia nu se mai află în același loc, undeva în dreapta lui, s-a întors pentru a se convinge că nu i s-a întâmplat ceva. În mai puțin de un minut, a devenit la fel de curios în privința obiectului sferic.

Au examinat sfera vreme de aproape zece minute. Cu toate că era bine prinsă în lavă, și-au dat seama că era altceva. Trebuie să fi fost un fel de geodă. După ce-au fotografiat-o și i-au înregistrat poziția, au încheiat scufundarea și mai târziu, în aceeași zi, i-au adus la cunoștință șefului lor descoperirea.

Acum se aflau din nou la locul cu pricina. Erau în apă de aproape o oră, chinuindu-se să cuprindă sfera într-un fel de plasă specială și, la sfârșit, să fixeze plasa la o cange aflată la capătul unei saule de bigă mare, instalate în mijlocul punții de pe șaland.

Nacela respectivă, gândită special pentru acest scop, semăna cu setcile împletite în care de generații pescarii japonezi învelesc flotoarele de sticlă, numai că această plasă era făcută dintr-o fibră sintetică chiar mai rezistentă decât oțelul.

Odată asigurată prinderea nacelei și mulțumită că țesătura rezistentă nu avea să alunece, femeia a acționat dispozitivul de semnalizare de la centura cu balast.

Pe remorcher, echipajul a început să ridice geoda de pe fundul oceanului.

Unul dintre bărbați, adulmecând o miasmă de sulf în aer,

strâmbă din nas, apoi își spuse că aceasta trebuia probabil să provină de la emanațiile puturoase răspândite de bateria cu acumulatori a șalandei.

Atenția ei fiind concentrată asupra bigii, niciunul dintre membrii echipajului nu a băgat de seamă fumul care începea să se strecoare printre primele fisuri apărute în colina versantului, aflat la două sute de metri mai departe.

La treizeci de metri sub nivelul mării, cei doi scufundători se îndepărtară la vreo zece metri de geodă, apoi se întoarseră pentru a observa cum se întinde cablul bigii. Preț de o clipă, care dură cât eternitatea, nimic nu se clinti. Apoi geoda – cu un diametru de aproximativ un metru – se smulse brusc din stratul de lavă, țâșnind mai întâi în sus câțiva metri, pentru ca imediat să cadă aproape de fundul mării, ca una dintre acele mingiuțe din hârtie și poleială colorate și umplute cu rumeguș care atârnă de un elastic. O scurtă pauză. După care își începu urcușul lent, dar constant către suprafață, pe când cei doi scufundători se deplasau către locul din care fusese dislocată sfera.

Biga tocmai adusese la bord geoda în clipa când versantul muntelui cedă. La o fracțiune de secundă după ce un jet de lavă de un galben strălucitor țâșni explodând în milioane de fragmente la contactul cu apa mării, cineva răcni un avertisment. În câteva secunde parâmele fuseseră tăiate, ancorele abandonate cu tot cu lanțuri, iar remorcherul se îndreptă spre larg cu toată viteza.

Apa, liniștită cu numai câteva secunde în urmă, bolborosea în jurul remorcherului reacționând la forța explozivă a jetului de lavă ce se mărea cu repeziciune, prăvălindu-se din craterul versantului surpat.

— Cum rămâne cu scafandrii? strigă cineva.

Dar chiar în clipa când rostea aceste cuvinte, îngrozitul membru al echipajului cunoștea deja răspunsul la propria întrebare.

Scufundătorii tocmai cercetau alveola în care fusese prinsă geoda când au simțit prima vibrație subsonică. În clipa când surpriza se transformă în panică și își duseră mâna la centurile

cu balast pentru a și le abandona și a efectua o urcare de urgență, era deja mult prea târziu.

Brusc pe fundul oceanului se căscă o crăpătură și, în momentul când magma năvăli în mare, apa însăși păru a exploda într-o infernală jerbă de acid sulfuric, apă clocotită și abur. O canonadă de fragmente de tuf vulcanic cu consistență sticloasă fu împroșcată în toate direcțiile. Îndată ce scafandrii fuseseră uciși de abur, acid și de apa de mare clocotită, corpurile lor fură sfârtecate de așchiile de siliciu care i-au tăiat ca tot atâtea milioane de bisturie încinse la roșu.

În câteva secunde nu mai rămase nici urmă de ele.

•

La o milă în larg, echipajul remorcherului se holba uluit la spectacolul din spatele lor.

Țărmul dispăruse înecat într-o pâclă groasă de abur amestecat cu emanații toxice și cenușă vulcanică lăsată asemenea unei cortine deasupra locului unde cu numai câteva minute în urmă se aflase versantul muntelui. Marea, biciuită de vântul care se întețea, se umfla tot mai mult, iar deasupra se adunau nori negri ca și cum forțele ce dezlănțuiseră furia muntelui stârniseră acum și furtuna.

Echipajul scruta suprafața apei cu binoclurile în căutarea vreunui semn de la scafandri, dar, deși făceau acest lucru, știau deja că așteptarea lor avea să fie zadarnică. Ei înșiși abia-abia scăpaseră cu viață. Pe măsură ce vântul sporea în intensitate, iar talazurile se umflau și deveneau tot mai înalte, căpitanul remorcherului cârmi înapoi spre golful Hilo și spre port.

Pe șaland, trei oameni fixau geoda pe punte, întrebându-se în sinea lor dacă recuperarea acesteia meritase prețul unor vieți omenești.

• PROLOG

LOS ANGELES

N-ar fi trebuit să se întâmple astfel.

Din contră, totul ar fi trebuit să meargă spre bine, nu spre mai rău.

Doar îi promiseseră – toți îi promiseseră asta.

Primul fusese doctorul: *„Dac-ai să iei pastilele, ai să te simți mai bine.”*

Pe urmă, antrenorul: *„Hai, străduiește-te un pic*! *Nu reușești, dacă nu strângi un pic din dinți.”*

Chiar și maică-sa: *„Nu încerca să faci totul deodată, ci în fiecare zi câte puțin.”*

Așa că luase pastilele, se străduise mai mult, fiind, în același timp, hotărât s-o lase mai moale cu efortul. Pentru ca, săptămâna trecută, o vreme, lucrurile să pară a se îmbunătăți. În ciuda pâclei ce se lăsase peste oraș atât de densă, încât majoritatea prietenilor săi plecaseră de la școală mai devreme și se îndreptaseră spre plajă unde briza ar fi putut aduce dinspre ocean aer proaspăt, el se dusese la toate cursurile. După ultimul clopoțel se dezbrăcă în vestiar și-și trase pe el șortul înainte de-a o zbughi spre pistă pentru cele patru ture de încălzire, pe care le făcea întotdeauna înaintea adevăratei curse cu obstacole.

Eveniment care, cu puțină muncă, ar fi putut să-l transforme în campion al statului la aniversarea vârstei de optsprezece ani.

Săptămâna trecută, într-o zi când era singur pe teren, pastilele începuseră în sfârșit să-și facă efectul. Se așteptase să-și piardă suflul pe la jumătatea primului tur de pistă, dar chiar și atunci când isprăvise de alergat ultimul tur își simțise corpul pulsând de energie, plămânii pompând aer cu ușurință, bătăile inimii ușor mai accelerate. În cel de-al doilea și al treilea tur, el își iuți un pic ritmul, dar se simțea prefect – într-adevăr perfect. Așa încât în al patrulea tur de pistă dăduse din el tot ceea ce putea să dea și

avusese aceeași senzație ca în urmă cu câteva luni, când încă mai reușea să ducă la bun sfârșit o cursă. Dar în acea zi din săptămâna trecută se simțise mai bine ca oricând, plămânii lui inspiraseră volume imense de aer și întregul său organism reacționase. În locul acelei arsuri dureroase pe care de obicei o resimțea în finalul milei de încălzire, în mușchi avea doar o senzație de gâdilitură plăcută, pieptul i se umfla și i se dezumfla într-un ritm lejer, sincronizat perfect cu bătăile inimii. Întregul său organism funcționase în desăvârșită armonie. Ba, în acea zi, mai făcuse și câteva tururi de pistă suplimentare, încântat de rezistența corpului său, bucuros cum nu se mai poate că, în sfârșit, pastilele și exercițiile dădeau roade. Atunci începuse să așeze obstacolele la distanțe precise, dar puțin mai înalte decât de obicei.

Plutise peste ele, trecând lejer de barele transversale, simțindu-se cu desăvârșire imponderabil în clipele când zbura peste baricade, lăsându-le, pe rând, în urmă.

Când, două ore mai târziu, se îndreptase din nou către vestiar, abia dacă respira mai accelerat, inima îi bătea ușor și își simțea picioarele de parcă venea de la o plimbare de o jumătate de oră, nu după două ore de cros și sărituri.

În ziua următoare toate se întorseseră împotriva lui.

După un sfert din primul tur simțise senzația aceea cunoscută de sufocare, iar inima începu să-i bubuie de parcă s-ar fi aflat pe ultima linie dreaptă dintr-o cursă de zece mii de metri. Continuă să alerge spunându-și că nu era decât o reacție la efortul depus ieri, când se antrenase mai mult decât ar fi trebuit. Însă în clipa în care isprăvi primul tur de pistă știu că n-avea să reușească. Ieșind de pe suprafața pistei, se lăsă să cadă în iarbă, rostogolindu-se cu fața în sus pentru a privi cerul cu ochii mijiți din cauza luminii puternice a soarelui amiezii. Ce naiba se întâmplase? Ieri se simțise formidabil. Astăzi se simțea ca un boșorog.

Refuzase să se lase pradă durerii de plămâni, bubuiturilor inimii și agoniei din picioare. Când antrenorul se apropiase să vadă ce se întâmpla, el îi spuse că era bine, pretextând că nu avea decât o crampă obișnuită, apoi își fricționă mușchii gambei ca să-și facă minciuna mai credibilă. Antrenorul înghiți păcăleala – sau cel puțin așa lăsa să se înțeleagă, oricum, tot aia era – iar el se

ridicase de pe iarbă și revenise pe pistă.

Isprăvi cele patru tururi, dar pe ultimul abia dacă izbuti să mențină un tempo care era, mai curând, acela al unui mers rapid.

Antrenorul îi spusese să apese pe accelerație sau să se ducă acasă.

Apăsase pe accelerație, dar, până la urmă, trebuise să se ducă acasă.

Și din acea zi situația se înrăutățise tot mai mult.

În fiecare zi făcuse eforturi de a-și învinge durerea.

Alaltăieri se dusese la doctor a patra oară de la Anul Nou și, pentru a patra oară, doctorul nu fusese în stare să descopere nimic în neregulă. Ultima dată răspunsese la toate întrebările: da, se simțise bine când s-a întors împreună cu mamă-sa din Maui, imediat după revelion; nu, tatăl său nu fusese acolo; el plecase în insula Grand Cayman împreună cu noua lui soție și cu bebelușul lor. Nu, nu-l deranjase faptul că taică-său nu-i însoțise în Maui. De fapt, era bucuros că maică-sa renunțase la taică-său, fiindcă acesta obișnuia să-i pocnească pe amândoi când era beat, ceea ce se întâmplase practic în fiecare seară în ultimii doi ani în care au locuit împreună. Nu, nu-l ura pe tatăl lui. Nu-l plăcea din cale-afară și era bucuros că acesta plecase, dar de urât, nu-l ura.

Ceea ce ura, într-adevăr, era cum se simțea.

Doctorul îi spusese că poate ar fi fost cazul să consulte un psihiatru, dar n-avea de gând să facă asta. Numai excentricii și ratații aveau nevoie să se ducă la psihiatru. Oricare ar fi fost problema, avea s-o depășească de unul singur. Numai că în ultimele două zile durerea devenise aproape insuportabilă. Avea coșmaruri și se trezea din somn, sufocându-se și tremurând din tot trupul.

În această după-amiază, după cursuri, când începuse să-i treacă prin cap că mai bine-ar fi fost să moară decât să mai suporte acele dureri cumplite, se plimba cu mașina fără vreun țel anume, până când un polițist îl opri și-i tăie chitanță pentru că avea toba de eșapament spartă. Așa că acum pe unde naiba avea să mai scoată cămașa? El nu-și putea permite nici să-și plătească amenda, ca să nu mai vorbim de plata reparației afurisitei ăleia de tobe. Și ce mare lucru era? La urma urmei nici nu făcea cine știe

ce zgomot, iar în cabină abia dacă se simțea izul de gaze arse. Dar maică-sa avea oricum să-i frece ridichea pentru amendă, iar taică-său, dacă s-ar fi apucat să-i ceară bani cu împrumut ca să repare toba, avea numaidecât să-i dea drumul unui interminabil discurs despre cât de greu e să ai grijă de două familii.

Ce mai porcărie!

Luând-o pe strada străjuită de copaci unde locuia de când se născuse, apăsă butonul din parasolar care urma să activeze prin telecomandă ușile garajului în momentul când mai avea doar două case până să ajungă și intră pe aleea ce ducea la garaj exact în clipa când ușa acestuia era complet deschisă. Pornind automat jocul pe care-l juca de unul singur în fiecare după-amiază, apăsă din nou butonul telecomenzii încercând să ghicească exact clipa când ușa de la garaj avea să culiseze după ce mașina trecea de ea.

Astăzi ratã și automobilul se zgâlțâi zdravăn în clipa când ușa în coborâre ricoșă din parașocul-spate. Așa că acum, pe lângă amendă și toba spartă, aveau să mai fie și zgârieturi pe mașină și pe ușa de la garaj.

Și durerea tot nu-i trecuse.

Poate că, în loc să se ducă în casă, ar fi fost mai bine să mai rămână o vreme aici.

Să stea acolo unde era și să vadă ce s-a întâmplat.

Simți cum îl inundă o senzație de căldură care alungă durerea și, dintr-o dată, se simți mai bine.

Poate că, în sfârșit, găsise răspunsul la problemele lui.

Fără maică-sa.

Fără antrenor.

Băiatul închise ochii, trase adânc aer în piept și, pentru prima dată după săptămâni de zile, nu mai simți niciun fel de durere.

Pentru mamă, ziua nu fusese cu nimic mai bună decât fusese pentru fiul ei, începând cu un telefon matinal de la fostul ei soț, care i-a sugerat renegocierea pensiei alimentare a copilului. Adică în traducere liberă: pupăza cu care se combinase avea nevoie să cheltuiască mai mult. În fine, ea-i scoase ideea din cap în doi timpi și trei mișcări. La amiază descoperise că un asociat al firmei care îi fusese subaltern un an întreg fusese promovat într-un post care ar fi trebuit să-i aparțină, de drept, ei. Astfel că în prezent avea de

luat o decizie: fie să mai rămână pe poziția pe care era încă un an, fie să înceapă să-și caute alt serviciu. Dar la asta cunoștea răspunsul: n-avea să fie promovată ca partener în vecii vecilor, așa că era mai bine să înceapă să ia legătura cu agențiile de plasare a forței de muncă.

Apoi, când tocmai se gândea că lucrurile nu puteau sta mai prost de-atât, o sună doctorul ca să-i recomande un psihiatru bun pentru fiul ei. Ei bine, mai înainte de a-l expedia pentru consult la spitalul de nebuni, avea să mai ceară părerea și altui specialist. Doar că asigurările de sănătate n-aveau să-i plătească un sfanț, iar excursia de Anul Nou în Maui îi subțiase portofelul la maximum.

Cu toate astea, va găsi ea o rezolvare.

În timp ce vira pe aleea spre casă, apăsă cu degetul telecomanda și opri automobilul pentru a aștepta deschiderea ușilor de la garaj.

Zgomotul motorului, mai mult chiar decât fumul gros de eșapament care se revărsa din garaj, o avertiză că ceva nu era în regulă. Cu o mână scoase mașina din viteză, în vreme ce cu cealaltă deschise portiera, apoi țâșni din mașină și fugi în garaj.

Îl văzu pe fiul său zăcând inert în automobilul lui, cu picioarele cocoțate pe bancheta din dreapta și cu spinarea rezemată de ușa de pe partea șoferului. Capul îi era căzut cu bărbia rezemată în piept.

Înăbușindu-și un țipăt, apucă închizătoarea portierei.

Blocată!

Ocoli în fugă automobilul și-ncercă cealaltă ușă, apoi îl strigă pe nume.

Nimic!

Ia stai un pic!

Oare nu cumva s-a mișcat ceva în mașină?

Își puse mâinile streașină la ochi și se uită mai cu luare-aminte înăuntru.

Pieptul i se mișca! *Încă mai respira*!

Tușind din cauza gazelor de eșapament răspândite în garaj, bâjbâi după setul de chei de rezervă agățate într-un cui sub bancul de lucru, trânti ușa de la bucătărie și înșfăcă telefonul.

•

— Fiul meu! strigă ea de îndată ce-i răspunse operatoarea de la 911. Dumnezeule, am nevoie de o ambulanță!

O voce ponderată îi ceru cu calm adresa.

Adresa!

Brusc mintea i-o luă razna.

— Nu pot să… oh, Dumnezeule. Este… După care-și aduse aminte și pronunță la iuțeală un număr. E pe North Maple, între Dayton și Clifton. Grăbiți-vă, pentru Dumnezeu, grăbiți-vă! S-a încuiat în mașina din garaj și…

— Fiți liniștită, doamnă, o întrerupse calm vocea. O ambulanță e deja pe drum.

Lăsă receptorul pe masă și alergă înapoi în garaj. Trebuia să deschidă portiera mașinii – neapărat! Un ciocan! Undeva în capătul bancului de lucru se afla un baros! Strecurându-se între botul mașinii fiului său și bancul de lemn, se trezi rugându-se ca nu cumva fostului ei soț să-i fi trebuit pur și simplu acel baros. Nu-i trebuise – încă se mai afla acolo unde își amintea. Înșfăcându-l de coadă cu ambele mâini, îl ridică și izbi capul uriaș de fier în geamul din stânga mașinii. Sticla securizată se spulberă în mii de cioburi, iar femeia dădu drumul ciocanului, își vârî mâna prin fereastra spartă și deschise portiera. Întinzându-se peste trupul fiului ei, răsuci cheia și opri motorul; zgomotul asurzitor al acestuia se stinse, pentru ca imediat să se audă o sirenă apropiindu-se cu repeziciune. Își apucă fiul de glezne încercând să-l scoată afară din automobil, dar înainte ca ea să fi izbutit, doi bărbați îmbrăcați în alb preluaseră deja sarcina, dând-o ușurel la o parte, trăgându-l pe băiat din mașină și punându-i imediat o mască de oxigen pe față. Când îl văzu mișcându-se, panica ei începu să mai scadă.

— Își revine, o asigură unul din medicii de pe salvare în timp ce-l transportau afară din garaj pe băiat și-l întindeau pe brancardă. Pare-se că totul are să fie bine.

Fiul ei începu să se zbată când medicii îl băgară în ambulantă. Erau pe punctul de a închide ușa din spate, când femeia îi rugă:

— Vreau să vin și eu! Pentru Dumnezeu! Este fiul meu! Vă rog!

Ușa salvării se deschise din nou și femeia urcă repede. Cu

sirena urlând, ambulanța goni către Spitalul Cedars-Sinai, aflat cam la douăzeci de străzi mai departe.

Drumul păru să dureze o veșnicie, iar femeia asista neputincioasă la zvârcolirile fiului ei între cei doi medici, din care unul încerca să-l imobilizeze, iar celălalt să-i țină masca de oxigen bine fixată peste nas și gură. Strângându-i mâna între palmele ei, femeia încerca să-l aline și, într-un târziu, spasmele lui se potoliră. Dar tocmai când ambulanța oprea în fața intrării de urgență a spitalului, simți deodată că mâna fiului ei devine moale și tot trupul inert.

Ea-l auzi pe unul din paramedici înjurând cu jumătate de gură.

Simți cum o cuprinde amorțeala și, când ușile fură deschise din afară, se dădu jos încet, ca și cum ar fi fost în transă.

Niște brancardieri îl transportară repede pe băiat în sala de urgențe unde o echipă de doctori aștepta să-l preia.

Intră în spital pășind în urma brancardei.

Pentru ca până la urmă să audă aceleași cuvinte pe care le auzise mai întâi de la doctorul fiului ei, apoi de la echipajul ambulanței:

— Nu înțeleg… ar fi trebuit să se simtă mai bine!

Numai că fiul ei – drăgălașul, chipeșul, singurul ei fiu – nu se simțea mai bine.

Fiul ei era mort.

• CAPITOLUL I

NEW YORK

— Și acu' ce-ai de gând să faci, Sundquist? Să-ți pui ștreangu' singur?

Un hohot răutăcios urmă acelor cuvinte batjocoritoare, ricoșând din pereții goi, din beton ai sălii de sport a colegiului, în urechile lui Michael Sundquist. Chiar așa, ce-ar fi trebuit să facă? Să pună jos halterele cu care lucra și să se încaiere cu nemernicul ăsta?

Nu era o idee prea fericită. Nemernicul, pe numele său Slotzky – prenumele necunoscut, cel puțin lui Michael – era cam cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât el și cu vreo douăzeci și cinci de kilograme mai greu – și numai mușchi. A-l înfrunta pe Slotzky ar fi însemnat o cale sigură de a se alege cu o ciomăgeală strașnică, iar încasarea unei ciomăgeli strașnice în mod clar nu figura pe lista de priorități a lui Michael Sundquist din acea dimineață.

Terminarea exercițiilor cu greutăți era însă o prioritate, cum erau și cele cincizeci de flotări și cincizeci de ridicări în brațe, urmate de atâtea ture de pistă la mezaninul sălii de sport câte era în stare să alerge, până când clopoțelul ce anunța scurgerea a zece minute îl trimitea la dușuri. Dacă nu-l lua în seamă pe Slotzky, dacă evita încăierarea și nu se gândea decât la treburile sale, și-ar fi putut atinge cu ușurința scopul: nominalizarea în echipă.

Asta era, de fapt, ceea ce-și dorea cel mai mult.

Niciodată n-avea să fie destul de înalt pentru baschet și nici destul de solid pentru fotbal. Și ceva îi zicea că și pentru baseball era deja cam prea târziu pentru el. Nu-i mai rămânea decât pista. Iar lucrul la care întotdeauna fusese cel mai bun era alergarea. Chiar și atunci când avusese crize de astm și abia mai putea să respire, tot fusese în stare să-i întreacă pe

toți puștanii din clasa lui la sprint. De fapt, fusese un fel de glumă: nu-ți bate capul să-l întreci pe Sundquist la plecarea din blocstarturi; e suficient să-i duci trena pentru ca mai devreme sau mai târziu acesta să cedeze ca un ceas stricat.

Gluma fusese, vai, prea adevărată! În urmă cu numai un an găsise adesea imposibilă alergarea unei curse mai mari de patru sute de metri. Cu toate că el conducea întotdeauna plutonul la începutul curselor, niciodată nu izbutise să câștige o alergare de cincizeci de metri, iar în una de o sută de metri sosea mereu pe ultimul loc.

Însă chiar și atunci când criza de astm era mai gravă, nu renunța *niciodată*. Când mamă-sa făcuse observația că problema asta nu e așa importantă – oricum nimeni din ambele ramuri ale familiei nu fusese atlet – Michael nu făcuse decât să se ambiționeze și mai mult. Ce putea biata de ea să priceapă? Asta era o chestiune bărbătească. Genul de chestiune pe care, dacă ar mai fi fost în viață, tatăl său ar fi înțeles-o.

De câte ori alerga, luptându-se cu respirația, împingându-și corpul dincolo de limită, hotărât să învingă starea cumplită care-l ținuse în gheare de când era mic copil, Michael și-l închipuia pe tatăl lui încurajându-l. Deși chipul tatălui său devenea tot mai încețoșat, iar uneori abia dacă-și mai putea aminti acel glas gros și sonor, Michael se agăța de această imagine. Și continuă acest lucru până când, anul trecut, începuse să câștige lupta cu astmul.

Terminându-și lucrul cu greutățile, se așeză pe podea pentru a executa cele cincizeci de flotări rapide – fără a i se accelera respirația – după care se duse la bară pentru a-și începe ridicările în brațe, privindu-și în trecere imaginea reflectată în fereastră.

Da, mușchii pectorali i se dezvoltaseră – se putea vedea asta.

În fiecare zi greutăți după greutăți, flotări după flotări, tur de sală după tur de sală, iar acum munca își arăta roadele.

Ceilalți băieți nu mai râdeau de el, în afară de Slotzky. Dar nici măcar Slotzky nu l-ar mai sâcâi, dacă ar reuși să obțină

nominalizarea pentru echipa de atletism.

Dar nu ca sprinter.

Nu, Michael urmărea un țel mult mai înalt – cursele pe distanțe lungi, unde rezistența conta cel puțin la fel de mult ca și viteza, dacă nu mai mult.

Isprăvi, în sfârșit, exercițiile la bară și-și controlă din nou respirația. Respirația îi era un pic mai grea decât la începutul orei de antrenament, dar oricum era departe de a gâfâi și niciun semn care să anunțe acele teribile crize de panică obișnuite. Alerga ușor pe treptele de metal ce duceau la pista suspendată la mai bine de trei metri înălțime, imediat sub grinzile acoperișului și binișor deasupra coșurilor de baschet. Urcând câte două trepte o dată, se uită la ceasul de pe celălalt perete.

Mai erau douăzeci de minute. Putea să alerge vreo trei kilometri până să se îndrepte spre dușuri.

Începu cu o alergare lejeră, reglându-și cu grijă tempoul astfel încât să nu fie nevoit să-și rupă fuleul în apropierea schimbărilor bruște de direcție din cele patru colțuri ale sălii de sport. Pe pistă nu mai era nimeni; restul clasei se afla jos, la parter, unii jucând baschet, alții trăgând de fiare, dar cei mai mulți întinși pe jos, așteptând terminarea orei.

— Hei, Sundquist, strigă Slotzky cu un rânjet oribil pe buze. Nu ți-e teamă c-o să dai ortu' popii colo la cucurigu?

În vreme ce amicii lui Slotzky se hlizeau slugarnic, Michael, țintuit locului de răcnetul lui Slotzky, își ridică spontan drept în sus degetul mijlociu de la mâna stângă.

Mare greșeală.

Rânjetul lui Slotzky dispăru. Se ridică de jos și începu să urce scările cu trei dintre tovarășii lui după el. Căutând o scăpare, Michael se întreba ce imbold necugetat îl îndemnase oare să comită o asemenea idioțenie.

Și se mai întreba, de asemenea, dacă se afla vreun sâmbure de adevăr în zvonul că Slotzky azvârlise odată pe cineva de pe acoperișul unei clădiri.

În vreme ce Slotzky și unul dintre amicii lui se apropiau de el dintr-o direcție, ceilalți veneau din partea cealaltă,

prinzându-l la mijloc ca într-un clește.

— Și ce ziceai c-ai să-mi faci, mă, căcărează? îi aruncă Slotzky pe un ton batjocoritor, apropiindu-se vertiginos de Michael.

Michael aruncă o privire rapidă spre Slotzky, apoi spre amicul bătăușului. Nu mai exista decât o scăpare. Azvârlindu-se pe burtă își basculă picioarele peste marginea pistei suspendate, apoi se lăsă în jos până rămase agățat în degete. Acum Slotzky alerga către el și, deși măgădanul se afla la vreo zece metri distanță, Michael parcă simțea deja tălpile adidașilor Nike ai lui Slotzky strivindu-i degetele încleștate de bară. Fără a mai arunca nici măcar o privire în jos, dădu drumul barei și se aruncă în gol, rostogolindu-se de-a berbeleacul în clipa când picioarele îi atinseră podeaua tare, de scândură.

O durere fulgerătoare îi străbătu umărul, dar n-o luă în seamă, ridicându-se și uitându-se în sus pentru a vedea ce-aveau de gând urmăritorii.

Slotzky se apleca peste balustradă cu chipul roșu de furie. Apoi, cu o precizie atinsă după ani și ani de exersare, îl scuipă pe Michael.

— Ne vedem noi după școală! spuse el.

Ștergându-și de pe față flegma cleioasă a lui Slotzky, Michael se dădu îndărăt câțiva pași, după care se răsuci pe călcâie și-o zbughi către dușuri.

Se întreba dacă în acea zi, după ore, Slotzky avea să vină la el cu un cuțit sau cu un pistol.

Sau cu amândouă.

•

Katharine Sundquist știa că ar fi trebuit să se concentreze asupra lucrului pe care îl avea de făcut imediat. În fața ei, pe biroul laboratorului, se afla un fragment din mandibula unui hominid, sosită cu o săptămână în urmă de la un șantier arheologic din Africa. Nu că ar fi fost cine știe ce mult de muncă: din prima clipă când dăduse cu ochii de ea, identificase exemplarul ca aparținând lui *Australopithecus afarensis,* iar la o examinare ulterioară constată că nu apăruse

nimic nou de natură să-i infirme prima impresie. Fusese descoperită într-o zonă unde *Australopithecus afarensis* era, dacă nu chiar un lucru obișnuit, cel puțin ceva de care se auzise, și dezgropat de la o adâncime la care, în afara surprizelor ținând de datarea cu carbon a stratului, corespundea în mare cu nivelul unde acest precursor al lui *Homo sapiens* s-ar fi putut găsi. Problema era că atenția îi era distrasă de o serie de fotografii ce sosiseră la o zi după mandibula de australopitec.

Erau vreo șase fotografii însoțite de o scrisoare care descria *in extenso* șantierul arheologic respectiv. Numele din antetul scrisorii – Rob Silver – îi atrase imediat atenția lui Katharine, fiindcă, deși în cei mai bine de douăzeci de ani de la absolvirea școlii nu-l mai văzuse pe Silver decât de vreo câteva ori, încă își mai amintea cum arată: înalt, musculos, cu rebelul lui păr șaten și niște ochi albaștri care – cel puțin pentru o vreme – nu conteniseră a-i face inima să-i bată mai repede ori de câte ori îl vedea. Acești fiori se stinseră totuși repede când interesul lui față de cultura polineziană și al ei față de omul preistoric i-au trimis pe amândoi în direcții opuse, fiind despărțiți de un întreg golf științific, dar și de o întreagă planetă, geografic vorbind. Patru ani mai târziu, îl întâlnise pe Tom Sundquist și apoi îl născuse pe Michael.

Când Michael avea șase ani, Tom Sundquist a murit.

Murise în Africa, într-o splendidă dimineață de vară, în urmă cu zece ani. Dar i se întipărise în minte cu atâta limpezime, de parcă mai ieri se întâmplase. Tom pleca la Nairobi pentru a prinde zborul de Amsterdam unde era programat să țină o prelegere despre rezultatele arheologice pe care le obținuseră împreună în cinci ani. Ea și Michael locuiau în incinta șantierului, unde Katharine avea să supravegheze lucrările în absența lui Tom, iar Michael să se joace fericit cu niște copii africani cu care se împrietenise la cataramă. Ea și Michael rămăseseră în picioare, ținându-se de mână, în vreme ce avionul *Cessna,* cu un singur motor, al lui Tom accelera în lungul pistei de pământ și se ridica spre cerul dimineții. Ca întotdeauna, pilotul făcu un viraj pentru a mai

trece pentru ultima oară pe deasupra lor, dar în acea zi se hotărî să facă o demonstrație de acrobație.

Sub privirile lui Katharine și ale lui Michael – ale ei tot mai îngrijorate, ale copilului tot mai pline de încântare – pilotul puse micul avion într-o serie de lupinguri și tonouri, după care-l puse într-un cabraj și urcă până când avionul se opri sus de tot, se rostogoli și se îndreptă în picaj spre pământ cu viteză tot mai mare.

Nu era prima dată când Katharine asista la așa ceva – și întotdeauna era îngrozită. În ultima clipă pilotul avea să redreseze avionul, să-și balanseze aripile dintr-o parte în alta și să se îndrepte apoi către Nairobi, zburând suficient de razant, cât să bage strechea-n turmele pe care le survola.

Dar în dimineața aceea, sub ochii ei și ai lui Michael, avionul intră-n pământ și se transformă instantaneu într-un glob de foc.

Ea și Michael părăsiră șantierul în aceeași zi, pentru a nu se mai întoarce niciodată.

La mai puțin de un an începură crizele de astm ale lui Michael, iar Katharine era convinsă că ele fuseseră provocate de priveliștea la care fusese martor în dimineața în care se prăpădise tatăl lui. În anii scurși de la moartea lui Tom, Katharine se concentrase asupra a două lucruri: sănătatea fiului și munca ei. Aproape în tot acest răstimp îi fusese de ajuns. Însă în ultima vreme, și mai ales în ultimele luni, de când Michael părea, în sfârșit, să fi biruit acele crize chinuitoare, începuse a se-ntreba dacă nu cumva ea însăși nu se transforma într-una dintre fosilele pentru studiul cărora petrecuse atâta amar de vreme.

Ca pe urmă, săptămâna trecută, să sosească scrisoarea de la Rob Silver împreună cu fotografiile. Șantierul, explica el, se afla pe coasta vulcanului Haleakala din Maui. În ultimii cinci ani lucrase în insulele Hawaii, cercetând evoluția arhitecturii polineziene în dinamica ei dinspre Pacificul de Sud către arhipelagul Hawaii. Însă șantierul din fotografii, scria el, nu semăna cu nimic din tot ceea ce văzuse până atunci în Hawaii. În bugetul alocat dispunea de bani pentru un consultant și

dorea să știe dacă Katharine ar fi interesată de job.

Ea revenea întruna la fotografii, uitându-se cu băgare de seamă la imaginile șantierului ce fusese descoperit sub un strat gros de vegetație.

Studiase în biblioteca muzeului, comparând fotografiile cu toate imaginile reprezentând relicve rupestre din Hawaii, pe care izbutise să le găsească.

Nu se putea face nicio comparație.

Și totuși singurul mod în care ar putea cu adevărat analiza excavațiile ar fi să meargă acolo și să vadă cu ochii ei.

Acum, dând încă o dată deoparte fosila cenușie și fotografiile la fel de cenușii ale sitului unde fusese descoperită, privi din nou pozele șantierului din Maui.

Deși șantierul propriu-zis părea a fi un pic mai răsărit decât un morman de bolovani, era înconjurat de o luxuriantă pădure de arbori înalți, de tufani înfloriți și de liane. În unele clișee, undeva, în fundal se putea zări culoarea bleu-turcoaz a Oceanului Pacific, iar în altele se puteau distinge cascade ce se revărsau în lacuri de-o limpezime de cleștar, un peisaj atât de frumos, încât ar fi putut foarte bine să fie viziunea despre Eden a vreunui scenograf de la Hollywood.

Oare într-adins îi strecurase Rob acele imagini de seducător paradis ce-i înconjura șantierul?

Ce-o apucase să viseze cu ochii deschiși la flori tropicale și alizee? Ceea ce conta era *șantierul*!

Dar când își făcu ochii roată prin chichineața fără geamuri din grota abjectă care era biroul ei și când își aduse aminte cât de mizerabilă era vremea de-afară, și-a dat seama de ce era tot atât de atrasă de luxuriantul peisaj din jurul șantierului lui Rob Silver, pe cât de incitată era de descoperirea acestuia.

Luă scrisoarea încă o dată.

Treizeci de mii de dolari.

Rob Silver îi oferea treizeci de mii de dolari pentru a lucra trei luni alături de el în Maui.

Plus cheltuielile.

Își aminti discuția tensionată pe care o avusese săptămâna trecută cu directorul muzeului. Doar bugetul îi fusese hăcuit

cu treizeci la sută.

Sponsorizarea de la Fundația Națională de Știință – sponsorizare pe care contase la finanțarea lucrărilor arheologice din acea vara – era „aprobată, dar nu eliberată."

Așa că, în afară de oferta de pe birou, viitorul ei arăta așa: fără șantier și cu un buget care era perfect, numai că lipsea.

Problema era că Rob Silver avea nevoie de ea până la întâi ale lunii, pentru că doar până la acea dată putea opri lucrările de excavație. Asta ar fi însemnat să-i întrerupă școala lui Michael – să-l facă să renunțe la echipa de atletism de care se atașase atât de mult în ultima vreme – ceea ce, bănuia ea, n-avea să-i fie deloc pe plac. Mă rog, poate când avea să-i spună unde mergeau, obiecțiile lui aveau să dispară.

Apucă telefonul și-l sună pe director.

— M-am gândit să plec în concediu, spuse ea. Trei luni. Șovăi, după care vorbi din nou. Fără plată, desigur. Cinci minute mai târziu, când punea receptorul în furcă, se întrebă dacă Michael avea să fie la fel de ușor de convins pe cât se dovedise directorul.

Totuși, când în acea după-amiază ajunse acasă și-l văzu pe fiu-său tăiat la mână, cu ochiul umflat și învinețit, Katharine nu mai avea niciun dubiu în privința deciziei. Trei luni departe de New York era exact lucrul de care aveau nevoie amândoi.

• CAPITOLUL II

Ochii lui Pedro Santiago se deschiseră brusc în momentul în care altitudinea Boeingului 747 se schimbă imperceptibil, pregătindu-se să intre pe culoarul de coborâre spre Honolulu. Pedro nu avusese de gând să adoarmă în timpul zborului; din clipa în care omul din Manila îi întinsese trusa de machiaj Louis Vuitton *se hotărâse să rămână treaz pe toată durata călătoriei până-n Hawaii. „Nu, cu siguranță că, de fapt, nici nu adormise", își spuse el. Nu, cu siguranță că nu. Probabil că ochii i se lipiseră, iar mintea îi alunecase în acea stare de relaxare care era aproape la fel de odihnitoare ca un somn adevărat, dar el continua să fie perfect conștient de tot ce era în jurul lui.*

O auzise pe femeia din cealaltă parte a șirului de scaune comandând pentru a treia oară mai-tai, pe urmă a patra oară și, în urmă cu vreo câteva minute, pentru a cincea oară.

Îl auzise pe pasagerul de pe scaunul din față sforăind.

Își odihnea picioarele pe trusa de machiaj vârâtă sub scaunul din fața lui, de unde bărbatul adormit o proteja, fără să știe, la fel de bine cum o făcea și el.

Pentru această călătorie cumpărase două bilete de clasa întâi. Nu putea suferi să facă conversație politicoasă cu străinii în avion, dar, lucru și mai important, scaunul gol avea rol de protecție suplimentar în strategia discretului său sistem de securitate.

Un eventual ocupant al locului de lângă el, își reaminti Pedro grijuliu, dacă era extraordinar de inteligent – sau inteligentă – ar fi fost în stare să-l ademenească și să-l facă să-și lase garda jos suficient de mult încât să…

Să… ce?

Să-l ucidă?

Posibil. În mod sigur, astfel de lucruri se mai întâmplaseră. În ultimii trei ani, doi dintre membrii frăției de care aparținea muriseră, din cauza unor „atacuri de cord" suferite la bordul avioanelor, dându-și tăcuți duhul în scaunele lor fără ca nimeni să știe, în afara ucigașului, până când avioanele se pregăteau de

aterizare. Otrava putea fi administrată în atâtea feluri:

O băutură abia turnată în pahar, pregătită de o stewardesă a cărei atenție fusese momentan distrasă de un pasager exagerat de volubil.

Un ac fin, înfipt cu pricepere în gât de cineva care părea a-și fi pierdut echilibrul în timp ce se îndrepta spre toaletă.

Pedro Santiago își lua întotdeauna loc la fereastră și bea numai din cutii pe care le desfăcea el însuși.

Totuși, instinctele profesiunii sale îi spuneau că aceasta avea să fie o călătorie fără probleme. Dacă avea să-l pândească vreo primejdie, atunci aceasta avea să apară pe drumul de întoarcere, după livrare, când plata va fi fost făcută.

Ridică jaluzeaua și-și mijii ochii afară în dimineața strălucitoare. Departe, în jos, o formațiune compactă de nori acoperea marea și tot restul, cu excepția piscurilor a trei vulcani înalți. Pedro ridică din umeri; *splendoarea grandioasă a Hawaiilor nu-l interesa câtuși de puțin. Când interfonul se trezi la viață anunțându-i că vor ateriza în curând, Santiago apucă trusa de machiaj și o puse în poală.*

— Toate bagajele de mână trebuie depuse fie sub scaune, fie în portbagajul aflat deasupra capului, domnule Jennings, îi reaminti stewardesa care traversa culoarul cu ultima măsuță pe rotile plină cu pahare de cocteil goale.

El surâse, încuviință din cap și puse trusa înapoi, dedesubtul scaunului din față.

Avionul aterizã, reduse viteza și rulă până la poarta aeriană.

Pedro Santiago părăsi coridorul de acces la pistă, ajungând în zona porții de zbor și nu luă în seamă indicatorul care îl îndruma către Vamă.

Lucrul pe care Santiago nu-l făcuse niciodată în întreaga lui carieră profesională era să rișteransportând unul dintre pachetele lui prin fața unui inspector vamal. Genul ăsta de stupizenie era rezervat pentru catâri – de obicei studenți debili la minte care ar fi fost dispuși să rișteani grei de pușcărie pentru mai puțini gologani decât ar fi spart el într-o o noapte cu o târfă în Amsterdam.

În vreme ce restul pasagerilor se îmbulzeau spre Vamă, Santiago se apropie de un bărbat în uniformă albastră care ședea

în picioare la câțiva metri de poarta SOSIRI.

— Cred că pe mine mă aștepți, spuse el într-o engleză fără pic de accent, cum erau și spaniola, portugheza și turca pe care le vorbea.

— Cred că ai dreptate, domnule… Omul lăsă propoziția neterminată.

— Jennings, isprăvi Pedro Santiago completând nevinovatul cod ce fusese stabilit când convenise să livreze trusa Vuitton.

— Vă rog să mă urmați.

Omul în uniformă îl conduse pe Santiago până la o ușă închisă, apăsă o serie de taste, după care îi îngădui curierului să intre înaintea lui.

La capătul unui scurt șir de trepte aștepta o mașină de golf cu propulsie electrică. Bărbatul în uniformă conduse vehiculul până la un elicopter ce aștepta la o distanță de o jumătate de kilometru. Urmându-și călăuza, Santiago urcă în elicopter, închise ușa și își legă centura de siguranță. Motorul scrâșni o clipă, după care se trezi la viață și începu să șuiere. Deasupra elicea uriașă prinse a se învârti.

Pilotul mări viteza turației și aeronava zvâcni în sus, o luă drept înainte și traversă în zbor razant linia țărmului. Odată ajuns deasupra mării, schimbă direcția de drum urmărind puțin linia litoralului către Honolulu, ca apoi să vireze spre sud-est, spre Molokai și Maui.

Patruzeci de minute mai târziu Pedro Santiago se uita în jos prin carlinga de plexiglas, în timp ce elicopterul survola stâncosul versant de sud-est al insulei Maui, iar suprafața bleumarin a oceanului fu deodată înlocuită de covorul verde, unduitor, al unei păduri tropicale. Elicopterul reduse altitudinea până când, după câte i se părea lui Santiago, mai-mai că atingea vârful copacilor. Apoi arborii făcură loc unui luminiș punctat de mai multe clădiri ale căror acoperișuri de țiglă verde aveau menirea de a le face invizibile de la orice altitudine mai mare decât cea la care zbura în acel moment elicopterul.

Cu rapiditate și îndemânare, pilotul lăsă aparatul de zbor pe o pajiște înconjurată de mai multe clădiri. Pe când Santiago își dădea jos centura de siguranță și deschidea ușa din dreptul său,

un bărbat ieși dintr-o clădire, dar nu se apropie de elicopter.

Recunoscându-l instinctiv pe cel care-l angajase, deși până atunci nu-l mai văzuse vreodată, Santiago încercă să-și protejeze capul pe cât putu când trecu prin vârtejul stârnit de palele rotorului, ținând strâns la piept trusa Louis Vuitton.

— Domnule… Jennings, exclamă omul care-l aștepta, șovăind suficient de mult înainte de-ai rosti pseudonimul, încât să-i dea de înțeles lui Santiago că folosirea unui nume de cod era vecină cu inepția. Dar lui Santiago puțin li păsa de părerea celuilalt – numele de cod îl ținuseră în viață și-i umflaseră contul la banca elvețiană dincolo de imaginația oricărui om care se născuse în suburbiile orașului São Paolo. Încuviințând scurt din cap, îl urmă pe celălalt bărbat în clădire, de-a lungul unui coridor, până se opriră într-o cămăruță fără ferestre, complet nemobilată, cu excepția unei măsuțe pe care se afla o valijoară la fel cu trusa pe care o ducea Santiago.

Omul arătă cu capul spre măsuță și Santiago lăsă jos trusa, după care încercă încuietoarea celeilalte. Aceasta se deschise cu un pocnet, iar el îi înălță capacul. Cu toate că instinctul îi spunea că toți banii aveau să fie acolo, ținu totuși să-i numere.

Erau bancnote de câte cincizeci de dolari, întocmai cum solicitase.

Nu-l interesa prea mult dacă seriile bancnotelor erau așezate în ordine, dar, numărându-le, observă că nu erau.

Indiferent cine era cel cu care avea de-a face, acesta își cunoștea meseria.

Termină de numărat și-și ridică privirea.

— Două sute de mii.

— Exact cum am convenit, replică bărbatul.

Pedro Santiago vârî teancurile de bancnote înapoi în valijoară, schimbă combinația și o încuie.

— Atunci am terminat.

Omul încuviință din cap și-i întinse mâna. Santiago ignoră gestul, întorcându-se spre singura ușă care oferea acces în încăpere. Acceptând faptul că Santiago nu mai avea nimic altceva de adăugat, omul îl însoți înapoi până la ieșire și așteptă până ce curierul se urcă din nou în elicopter, închise ușa și își legă centura

de siguranță. În timp ce aparatul se ridică de pe peluză și alunecă înapoi către mare, bărbatul rămase lângă ușă, observând.

În clipa în care omul ieși din raza sa vizuală, Pedro Santiago începu să se gândească la următoarea lui afacere, un transport clandestin din Africa de Sud.

Afacerea aceea, gândea el, avea să fie cu mult mai interesantă decât se dovedise a fi aceasta.

•

Când elicopterul dispăru dincolo de orizontul verde al pădurii tropicale, bărbatul intră iar în clădire și închise ușa în urma lui. Întorcându-se în camera unde avusese loc tranzacția cu persoana pe care o cunoștea sub numele de, „domnul Jennings", se încuie, apoi deschise trusa Louis Vuitton.

Când săltă capacul, mâinile îi tremurau.

În trusa de machiaj se afla un singur obiect.

Un craniu.

Gănvanele lui goale se holbau la el.

•

Lui Pedro Santiago i se zbârli brusc părul de pe ceafă și în creier îi zbârnâi un micuț semnal de alarmă.

Pericol!

Elicopterul era acum la o distanță de cinci mile de insula Maui și, cu toate că n-ar fi putut să spună exact ce anume l-a neliniștit, ceva se schimbase în cabină.

Nu era o mișcare – cel puțin nu o mișcare a aeronavei.

Pilotul?

N-ar fi putut spune cu siguranță.

Fiind atent să nu trădeze faptul că acum era alertat, Santiago îi aruncă o privire rapidă pilotului, dar acesta privea drept în față, părând a fi uitat aproape cu desăvârșire de prezența pasagerului său.

Sau poate căuta ceva?

Santiago își întoarse privirea de la pilot, scrutând panorama oceanului și a insulelor ce se întindeau dincolo de geamul de plexiglas al cabinei. Pe suprafața apei erau câteva ambarcațiuni și, cu excepția unui avion de pasageri undeva, departe, cerul era gol.

Și totuși, alarmele interne ale lui Santiago sunau mai tare ca oricând.

Corpul i se încordă, deși încă tot n-avea habar care ar putea fi amenințarea, și nici din ce direcție ar fi putut să vină.

Încă o dată ochii lui se îndreptară spre pilot, iar acum putea deslușI încordarea celuilalt; îngustarea ochilor, încleștarea mai puternică a degetelor pe manșa elicopterului.

Deodată, o mișcare imperceptibilă fu reflectată pe suprafața convexă a plexiglasului, o deplasare atât de minusculă, de slabă și de distorsionată, încât Santiago era cât pe-aci să n-o bage de seamă. Apoi, în timp ce trupul i se încorda, înțelese.

În spatele lui!

Cineva era în spatele lui!

Dar era deja prea târziu. Chiar când Pedro Santiago dădu instinctiv să se ferească, omul care se ascunsese în elicopter în cele câteva minute în care acesta se oprise pe peluză deblocă ușa cu una din mâini, iar cu cealaltă decuplă centura de siguranță a lui Santiago.

Exact în aceeași clipă pilotul trase puternic de manșă, iar elicopterul se înclină violent spre babord.

Înainte de a realiza ce se întâmplase, Pedro Santiago se prăbușea spre marea aflată la o sută douăzeci de metri mai jos.

• CAPITOLUL III

Michael se uita lung la insulele care apăruseră, în sfârșit, din nesfârșita imensitate a oceanului. Trei luni! Trei luni întregi! Și, mă rog, ce anume o să facă el aici trei luni? Vreo două săptămâni, sigur că da! Dar trei luni?! Nici acum nu-i venea să creadă că maică-sa îl luase pe sus de la școală tocmai în momentul când era pe punctul de a fi selecționat în echipa de atletism. Și totuși, cam știa el de ce procedase astfel.

Ceea ce-o făcuse să se decidă erau tăietura de la mână și ochiul lui învinețit. Ah, dacă ar fi izbutit să-l păcălească pe Slotzky în ziua aceea…

Dar nu reușise, așa că acum se afla aici, în mijlocul oceanului! Nu cunoștea absolut pe nimeni și niciodată nu se pricepuse să-și facă prieteni, întotdeauna se temuse că astmul lui avea să-l încurce. Oare ce-ar fi putut să facă el în timp ce maică-sa lucra la șantierul arheologic? Din ceea ce-i spusese ea, în Maui nu exista nici măcar un oraș – numai câteva orășele, iar ei n-aveau să locuiască în vreunul dintre ele! Pe de altă parte, insulele arătau superb, *într-adevăr,* și existau șanse ca până la urmă maică-sa să-i dea voie să învețe să facă scufundări. Și-acum își mai aducea aminte că taică-său îi promisese să-l ia la scufundări de cum se făcea destul de puternic să poată ridica buteliile. Ca pe urmă el să…

Imaginea avionului în flăcări, în care murise Tom Sundquist, îi reveni în minte lui Michael și simți din nou senzația veche și familiară de sfârșeală din stomac ce-l cuprindea ori de câte ori își amintea acea dimineață, în care întreaga sa viață se spulberase literalmente dinaintea ochilor săi. Pentru ca acum, tocmai când lucrurile începeau să meargă bine, maică-sa să-l aducă aici!

— Măcar ai să mă lași să fac scufundări? se rugă el, uitându-se pe fereastră la insulele de dedesubt.

În glasul fiului ei era o deznădejde care-i frângea inima Katharinei. Nu fusese atât de ușor pe cât sperase să-l convingă

că asta avea să fie o mare aventură. Dar, până la urmă, Michael acceptase faptul că era musai să meargă și, de la încercările lui de a o convinge să renunțe la călătorie, trecuse la a încerca să o convingă că ar fi bine să-l lase să facă scufundări subacvatice. Și, decât să-l refuze pe față, ea preferase o poziție mai lașă.

— Mai vedem noi, spuse, întrebându-se oare cât avea să mai poată amâna inevitabila confruntare ce avea să se producă atunci când ea nu va mai avea încotro și va trebui să îi spună lui Michael verde în față că nu se împăca deloc cu gândul de a-l ști riscându-și viața la o adâncime de treizeci de metri. Dar când el se strâmbă auzindu-i răspunsul în coadă de pește, se convinse că băiatul anticipase care avea să fie hotărârea ei. Acum, încercând să-i distragă atenția de la subiect, se aplecă spre băiat și se uită pe fereastra, în depărtare.

Sub avion se întindea un lanț de insule. Ziua era senină, iar vârfurile muntoase acoperite de zăpadă scânteiau contrastând cu nuanța cerului, care era parcă mai închisă decât cea a mării. Când avionul intra pe culoarul de coborâre, insulele se văzură tot mai clar și tot atunci se auzi vocea pilotului prin interfon, identificându-le pe fiecare în parte:

— În dreapta avionului avem o imagine superbă a insulei Oahu, iar pasagerii din partea stângă pot vedea piscurile Mauna Kea și Mauna Loa de pe Insula Mare a arhipelagului Hawaii. Peste câteva minute o să ne putem uita chiar în craterele lui Mauna Loa din Insula Mare și Haleakala din Maui. Mă îndoiesc că o să fie cineva care să nu distingă vulcanul activ.

Pe măsură ce avionul continua să coboare, Katharine zări fumarola emanată de una dintre răsuflătorile de pe versantul vulcanului Kilauea, dar atunci atenția ei fu distrasă de vocea pilotului:

— Când vom da turul insulei Maui, pasagerii din dreapta vor putea vedea coasta de sud-vest a insulei, cu zonele turistice din Wailea și Kihei, înșiruite de-a lungul a ceea ce mulți oameni – printre care mă număr și eu – cred că este cea

mai grozavă salbă de plaje din întreg statul. Celor care vin în vizită, le doresc: *Aloha.* Celor care au norocul să locuiască aici, le spun: Bine ați venit acasă!

Avionul coborî și se pregăti să intre direct pe traiectoria de aterizare. Prin fereastră Katharine putea vedea litoralul șerpuind spre Lahaina și apoi fortăreața bolovănoasă smălțată-n verde a lanțului muntos West Maui. Dedesubt, valea era toată îmbrăcată într-un covor verde.

Avionul aterizează, frână și se întoarse pentru a rula de la capătul pistei și până la clădirea lungă și joasă ce adăpostea aeroportul de la Kahul. Michael se și ridicase în picioare în momentul când avionul DE-10 se opri, lovindu-se de Katharine în nerăbdarea lui de a recupera bagajele de mână din compartimentul care le era destinat. Trei minute mai târziu, Katharine cobora din avion gustând pentru prima dată după multe luni de zile senzația că inspiră un aer cald proaspăt. Traversă repede incinta aeroportului îndreptându-se spre poarta de sosiri. Michael se afla deja dincolo de ușile de sticlă și, când întoarse capul, îl văzu zâmbind.

Trase adânc aer în piept în vreme ce ușile de sticlă culisante se deschideau dinaintea ei și, pe măsură ce aerul înmiresmat îi umplea plămânii, în minte îi veni un singur cuvânt:

Blândețe.

Era singurul potrivit să descrie mângâierea acelei brize delicate.

Blândețe.

— În mod sigur nu mai suntem la New York, nu-i așa? îl auzi pe fiul ei întrebând.

Se uită la el cu o expresie de exasperare care era ușor exagerată.

— Să nu-mi vină să cred ce-aud! Noi suntem pentru trei luni în Paradis, și tot ce ești tu în stare să comentezi e că nu mai suntem la New York.

— Ei, haide, mami! Doar n-am zis că e groaznic. De fapt, vremea nu e prea rea. E…

Dar Katharine deja nu-l mai asculta, fiindcă tocmai zărise o

figură cunoscută în celălalt capăt al aleii.

O siluetă pe care n-o mai văzuse de la terminarea facultății, dar pe care o recunoscu imediat.

Rob Silver.

Era la fel de zvelt și de musculos ca în urmă cu douăzeci de ani, doar chipul îi căpătase o frumusețe înăsprită de climă, iar părul lui dezordonat era puțin înspicat. Dar ochii lui, care se luminaseră când dăduseră de ea, erau întru totul aidoma acelora de care își aducea atât de bine aminte. Pe când îi punea pe umeri un colan de flori de *lei* cu parfum dulce, repetă întocmai ca un ecou aceleași cuvinte care-i veniră și ei în minte în clipa când dăduse cu ochii de el:

— Dumnezeule, dar arăți parcă și mai grozav față de cum te știam!

Încercând să-și ascundă îmbujorarea ce-i încingea obrajii, bărbatul îi întinse mâna fiului lui Katherine.

— Bună, spuse el. Tu trebuie să fii Michael. Eu sunt Rob Silver.

Michael șovăi, privirea lui mutându-se de la Rob la mama lui. Băiatul se încrunta ca și cum ar fi încercat să descifreze ceva și, când în sfârșit apucă mâna ce-i fusese întinsă, Katharine putu simți ezitarea lui.

— Îmi pare bine, spuse el.

În timp ce se îndreptau spre transportorul de bagaje, Katharine era convinsă că, în ciuda cuvintelor sale, Michael nu era sigur dacă era sau nu era prea încântat să-l cunoască pe Rob.

Avea ea o bănuială că mai degrabă „nu”.

•

— Și zici că te plătesc ca să lucrezi aici? se interesă Katharine chiar când Rob Silver intra cu prăfuitul său Ford Explorer pe autostrada cu patru benzi, ce părea că duce direct spre muntele gigantic din care era alcătuită jumătatea de sud-est a insulei Maui. Ferestrele automobilului erau deschise complet și, cu toate că bătea vântul, nu avea nimic din asprimea viscolelor ce șuierau iarna pe străzile din Manhattan.

Rob îi aruncă o căutătură vicleană.

— Să înțeleg din asta că te oferi să lucrezi gratis?

— Ba, asta s-o crezi tu, răspunse Katharine. Îți amintesc că ai de-a face cu o biată mămică săracă și muncitoare. N-a mai rămas nimic din studenta de altădată, care făcea bucuroasă foamea.

— Nu știu, spuse molcom Rob. Mie nu mi se pare că te-ai schimbat deloc. Prinzând în oglinda retrovizoare căutătura din ochii lui Michael – un amestec de neîncredere și dezaprobare în proporții egale – Rob renunță la tonul curtenitor din timbrul vocii sale. De fapt, după terminarea lucrării de aici nu sunt sigur ce-o să fac. Am niște propuneri de la universitate, dar cred că mai există vreo zece persoane pe care ar trebui să le asasinez pentru a ajunge în capul listei.

— Și pentru ce perioadă mai e valabilă sponsorizarea? întrebă Katharine.

Pe bancheta din spate Michael se întoarse și privi pe fereastră culturile de trestie de zahăr ce se întindeau de ambele părți ale șoselei, renunțând încet-încet să mai asiste la discuția ce avea loc în față. Oare nu mai puteau vorbi de nimic altceva decât de bani? I se părea câteodată că singurul lucru care-i preocupa pe maică-sa și pe prietenii ei erau banii.

Cu excepția lui Rob Silver. Din clipa când îl văzu pe Rob Silver cum se uită la maică-sa, Michael ar fi putut băga mâna-n foc că știa ce-l interesa pe tipul ăsta. Și era foarte sigur că Silver și cu mama lui nu fuseseră doar prieteni demult, în vremea studenției, că nimic nu se schimbase în această privință, cel puțin din punctul de vedere al lui Rob Silver.

Era ciudat cum de maică-sa nu-i pomenise absolut nimic despre *asta* când încercase să-l convingă cât de grozavă era ideea de a veni în Maui. Acum, când Fordul Explorer trecea printre câmpurile cultivate, începuse să înțeleagă ce voise ea să zică de fapt. Păi sigur că da, cum să nu! – slujba, slujbă, banu', ban și un bărbat de care se vedea de la o poștă că era interesată, având în vedere felul în care se uitase la el în aeroport.

Așa că asta era situația. Aterizase într-un loc unde nu cunoștea pe nimeni, cu excepția maică-sii și unde ar fi putut

pierde vreo trei luni de școală. Prea mult ca s-o poată convinge pe maică-sa să nu se mai ducă la școală până la sfârșitul anului – asta mai încercase – dar nu suficient ca să aibă răgazul de a-și face prieteni contrar celor spuse de maică-sa. Parc-o auzea: „Desigur c-ai să-ți faci prieteni. Aici nu-i ca la New York. O să fie ușor”.

Dar n-avea să fie deloc floare la ureche. Ha! Ușor! Michael își dorea ca maică-sa să fi fost în stare să priceapă cât de greu îi era să facă acum cunoștință cu un întreg grup de puștani. Puștani care s-ar fi putut să nu-l înghită. Sau să-și bată joc de el cum obișnuiau să facă atunci când lui îi era rău întruna. Ei bine, acum nu se mai simțea rău, așa că s-ar fi putut ca lucrurile să stea altfel. Poate că n-avea să se simtă atât de singur cum credea. Spera din inimă să nu fie așa.

Fu întrerupt din visare, văzând o uriașă coloană de fum ce se ridica de undeva din partea stângă.

— Ce-i asta? întrebă el.

— Arderea câmpului de trestie de zahăr, le explică Rob Silver. Câmpul se arde pentru a putea fi înlesnită recoltarea trestiei. Procedând astfel, nu mai e nevoie să te oboseșți și cu buruienile. Ai să te murdărești într-un asemenea hal, încât, ori de câte ori ai să vezi așa ceva, automat ai să ridici ferestrele.

— Cum așa? Trebuie să fie o distanță de jumătate de milă până acolo.

Chiar în acea clipă un strop de fum negru intră pe fereastra deschisă și se întinse pe cămașa lui Michael exact când acesta încercă să îl îndepărteze. Auzindu-l pe Rob râzând în față, simți cum se îmbujorează.

— E numită zăpada Maui, îi spuse Rob.

După ce automobilul urcă versantul muntelui Haleakala, culturile de trestie de zahăr fură înlocuite de ananas, pentru ca vreo câteva mile mai departe să apară pășunile. Erau însă niște pășuni care nu semănau deloc cu cele din partea de nord a statului New York. Aici pășunea era de un verde-smarald, smălțată cu palisandri și flori de lavandă.

După vreo câteva mile Rob viră la stânga.

— Acolo ai să mergi la școală, spuse el arătând cu capul în

direcția unui pâlc de clădiri aflate undeva în dreapta. Uitându-se pe fereastră, Michael zări un campus ce nu semăna câtuși de puțin cu cel al școlii la care învățase în New York. În locul unui bloc mare de cărămidă cu o curte interioară închisă cu gard și pavată cu asfalt servind drept pistă de atletism, această școală, situată pe o pajiște mare, era alcătuită dintr-un grup de clădiri cu un singur nivel, aflate la umbra unor arbori înalți. Dincolo de acestea erau un teren de baseball, terenuri de baschet și tenis de câmp, o pistă adevărată de atletism și un teren de fotbal.

Șase sau șapte băieți se aflau pe pista de atletism și, în timp ce automobilul trecea prin dreptul lor, Michael le studie viteza și ritmul făcând o comparație între performanțele sale și cele ale alergătorilor.

Mama lui se întoarse spre el de pe scaunul din față.

— Ce zici, am avut sau nu dreptate când ți-am zis că au și pistă de atletism?

Michael se strădui să-și stăpânească zâmbetul ce stătea să-i lumineze chipul, dar nu reuși.

— Așa s-ar zice, recunoscu el. Și mai cred că ceea ce văd aici nu-i cu nimic mai prejos decât ce-aveam noi la școala din New York, nu?

— Slavă Domnului! exclamă Katharine. Că n-o exista doar New York-ul pe pământul ăsta!

După vreun kilometru ajunseră într-un orășel.

— Acesta este Makawao, spuse Rob. Era un oraș de văcari, dar acum e capitala New Age a insulei Maui. Mai multe feluri de terapie decât numărul locuitorilor. Cele mai interesante specimene de oameni locuiesc aici, inclusiv eu.

În timp ce Fordul Explorer încetinea pentru a vira la dreapta, Katharine privi în stânga și zări niște construcții de-a dreptul butaforice, întinzându-se pe lungimea a două străzi și care erau parcă desprinse direct dintr-un film western.

— Sunt reale? întrebă ea.

Rob încuviință:

— Au mai fost reparate, dar, în mare sunt la fel ca atunci când au fost construite. Doar că, în loc să vândă șei și

căpestre, vând acum ceaiuri de plante și remedii homeopatice.

Dincolo de Makawao drumul pe care o luară se îngustă și urca abrupt pe niște serpentine înguste. Curând vegetația tropicală din jurul aglomerării urbane cedă locul pâlcurilor de eucalipt, apoi începură să apară pinii și cedrii.

— Unde mergem? întrebă până la urmă Katharine.

— Acasă la voi, replică Rob. V-am găsit o casă foarte aproape de șantier. Nu e foarte mare, dar stația autobuzului de școală se află la mai puțin de cinci sute de metri. Se uită încă o dată în oglinda retrovizoare. Indiferent dacă asculta sau nu, Michael nu spuse nimic, iar când Rob își mută privirea către Katharine, aceasta nu făcu altceva decât să ridice din umeri. Sper c-o să vă placă, spuse el.

— Mi se pare mie sau e cam izolată, nu? întrebă Michael din spate. Vreau să zic, nu știu să șofez, iar până-n oraș e o grămadă de mers, nu?

— Ce-ai zice de o bicicletă? sugeră Rob.

Michael privi lung la panta abruptă a drumului:

— La vale, hai, mai treacă meargă, dar cu urcatul ce te faci? Ar fi nevoie de un schimbător în cincizeci de trepte, nu crezi?

Rob făcu o grimasă când își dădu seama că Michael avea dreptate și că atunci când alesese casa nu-i trecuse prin cap cum avea să se descurce băiatul.

— Cred c-am dat-o-n bară, recunoscu el. De fapt, cred c-am ales-o pe aia care mi-a plăcut *mie* cel mai mult. Așa că, dacă nu vă place, puteți găsi altceva. Bine?

Michael ridică din umeri, dar nu mai avu nimic de adăugat.

Părăsind liziera de cedri, încetiniră pentru a lua încă o curbă strânsă și, în cele din urmă, intrară pe o alee lungă și îngustă străjuită de eucalipți. De-o parte și de alta erau risipite câteva case mici de lemn. După vreo patru sute de metri ajunseră la capătul aleii. De aici se desprindea un drumeag strâmt, croit printre niște garduri construite în întregime din bușteni de eucalipt înșirați unul lângă altul printre trunchiurile arborilor încă netăiați. Dincolo de gard se întindea o poiană umbroasă în mijlocul căreia se afla cea mai

încântătoare casă din câte văzuse vreodată Katharine.

Avea un singur nivel și era înconjurată în întregime de o verandă spațioasă. Marginea acoperișului de deasupra intrării făcea un unghi diedru, după care urca tot mai înclinat până în vârf. Chiar de la prima vedere Katharine observă că era o clădire perfect dreptunghiulară și că fiecare față a acoperișului avea câte o lucarnă. Stâlpii și grinzile ce susțineau veranda erau împodobiți cu ornamente, fapt ce dădea construcției un aer victorian, în ciuda arhitecturii ei eminamente polineziene.

Înăuntru se afla o cameră de zi spațioasă, o bucătărie, două dormitoare și o baie. În continuarea bucătăriei, o parte din verandă fusese închisă pentru a forma un fel de spălătorie improvizată.

Dincolo de casă și de crângul de eucalipți, se întindea pe coasta muntelui ca un covor ondulat o pășune, pe care ici-colo se ițea câte un eucalipt sau palisandru. Dincolo de pășune panorama se lărgea și mai mult pentru a cuprinde ambele coaste ale insulei, valea care le separa și munții West Maui, cu versanții lor erodați de vânt și ploaie în forme barbare.

Katharine stătea în picioare pe verandă, bucurându-se de aerul răcoros cu parfum de eucalipt. Soarele scăpăta la orizont, păsările cântau și oriunde întorcea privirile întâlnea un curcubeu de culori, oferit de luxurianta bogăție de flori tropicale.

Se întoarse către Michael, care tocmai ieșea din casă cu un pliant în mână.

— Ei? întrebă ea. Ce zici?

Michael privi peisajul, iar ea-l văzu străduindu-se să reziste splendorii ce se întindea în fața lor. Însă, în cele din urmă, se dădu bătut și scuturâ din cap.

— Mă rog, să zicem că m-am înșelat, spuse el. La urma urmei, ăsta nu-i chiar cel mai rău loc de pe pământ. E bine?

— Prin urmare, nu ai nimic împotriva bătrânei tale mame?

— Nu am nimic împotriva ta, replică Michael și zâmbi, observând expresia de ușurare de pe chipul ei. Și nu ești bătrână. Ai înțeles? Și dacă ții neapărat ca eu să arunc prosopul în ring și să recunosc că ai avut întru totul dreptate

în legătură cu… și întrerupse fraza și îi întinse pliantul. Pot să mă înscriu și eu? o întrebă el. Te rog! Glasul lui suna plângăreț, pe jumătate plin de speranță, pe jumătate resemnat în fața răspunsului la care se aștepta.

Katharine luă pliantul. Știa înainte de-a se uita peste el că trebuia să fi fost o reclamă pentru cursurile de scufundători. Prima ei reacție fu aceea de a-l refuza pur și simplu, dar, înainte de deschide gura, Rob apăru în ușa din spatele lui Michael.

— Să știi că nu e absolut niciun pericol, spuse el. Sute de turiști fac asta zilnic, de la puștani și până la oameni de optzeci de ani.

Katharine își ridică ochii din broșură, încrucișându-și pentru o fracțiune de clipă privirea cu a lui Rob, înainte de a se îndrepta spre Michael. Amintirile i se învălmășeau în cap – amintiri despre coșmarurile din care fiul ei se trezea sufocându-se în miezul nopții, abia reușind să respire. Ce s-ar fi întâmplat dacă făcea o criză când se afla la cincisprezece metri sub apă? Ce-ar fi făcut atunci? Dacă i se întâmpla ceva…

Era ca și cum Michael i-ar fi citit gândurile.

— N-am să mă înec, mami! Și nici vreo criză de astm n-o să mai fac, îți promit.

Katharine ezita totuși, dar imediat își mai aduse aminte de ceva: de tatăl lui Michael, care făcuse o mare pasiune pentru scufundări cu mult înainte ca fiul său să se nască. Tom Sundquist îndrăgise schiul, surfingul, parașutismul și încă vreo șase sporturi care-o îngrozeau pe Katharine. Iar dacă el ar fi fost acum aici, știa exact ce-ar fi spus. Trăgând adânc aer în piept, rosti cuvintele pe care le-ar fi spus Tom:

— Du-te! Nu trăim decât o singură dată, nu-i așa?

Scoțând un strigăt victorios de luptă, Michael o îmbrățișă strâns, apoi dispăru în casă ca să se pregătească pentru lecția de scufundare.

Rob își ridică în sus palmele în semn de scuze.

— Poate că n-ar fi trebuit să fi adus broșura aia… începu el, dar Katharine scutură din cap.

— Mă bucur că ai făcut-o, Rob. Nu era deloc încântat de mutare. Poate că asta are să-i facă bine.

— Cred că știu ce se petrece cu el, spuse Rob. Câți ani are, cincisprezece? Șaisprezece?

— Șaisprezece.

— Nenorocită vârstă pentru băieți. Eram cam de-o seamă cu el când mama l-a întâlnit pe… Amuțind, Rob păru pentru o clipă fâstâcit, apoi schimbă stângaci vorba: Mă rog, cu un puști de vârsta asta, n-ai ce-i face, trebuie să-i lași hățul puțin mai larg, înțelegi? O parte din el vrea să încerce lucruri noi, dar o altă parte din el vrea ca nimic să nu se schimbe.

În sinea ei, Katharine termină în gând ceea ce intenționase Rob să spună, dar nu fusese în stare. „*Când mama l-a întâlnit pe tatăl meu vitreg*.” În timp ce soarele cobora spre orizont, ea stătea în picioare în pridvor și-l privea lung.

Ochii albaștri ai lui Rob îi cercetau chipul.

Niciunul din ei nu vorbi.

Niciunul nu trebuie să o facă.

•

Era aproape ora două noaptea când Katharine se deșteptă brusc dintr-un somn agitat. Pentru o clipă nu realiză unde se găsea, dar în momentul când își dădu seama că zgomotele traficului din New York fuseseră înlocuite de țârâitul pașnic al insectelor și că aerul uscat din apartament dispăruse, luându-i locul o aromă blândă, tropicală, ea-și aminti. Dându-se jos din pat, simți o înfiorare din cauza răcorii datorate altitudinii și își trase pe ea un halat gros, plușat. În verandă descoperi că și Michael se trezise și ieșise afară. Preț de-o clipă rămase așa, în picioare, lângă el, uitându-se la cerul spuzit cu atâtea stele cum nu mai văzuse de când fusese în Africa. În cele din urmă întinse mâna și și-o rezemă de umărul lui Michael.

— Nu e chiar așa groaznic, nu-i așa, scumpete?

Michael șovăi, apoi ridică din umeri și când vorbi, în cuvintele lui răsuna mai multă durere decât mânie.

— Nu, nu e groaznic. De fapt, e frumos. Numai că la New York lucrurile începeau să meargă bine, mami. Vreau să zic bine-bine! Și ce-o să se întâmple dacă n-o să-mi pot face

prieteni aici sau n-o să pot intra în echipa de atletism, sau…

— … Sau ce-ar fi să-ți joci șansa? interveni Katharine. Mâine ai să te duci să faci scufundări, așa că nu e chiar *atât* de groaznic, nu?

Mai statură câteva minute în întuneric fără să-și spună nimic. Katharine își zise că, de fapt, tăcerea lui era mai bună decât răspunsul pe care i l-ar fi putut da. Când el nu se smulse din îmbrățișarea ei de noapte bună, se gândi că, poate, la urma urmei, avea să fie bine.

Michael mai stătu în verandă multă vreme după ce mama lui se dusese din nou la culcare, covârșit de o mulțime de sentimente contradictorii. Nu intenționase să-i reproșeze ceva mamei sale și-i era puțin rușine de faptul că-și trădase temerile ca un țânc. Dar îi era totuși frică de ceea ce avea să se întâmple luni la noua școală. Și cum avea el să reziste aici vreme de trei luni?

Dac-ar fi avut măcar o casă pe plajă!

• CAPITOLUL IV

Michael se uită pe furiș la cei șase-șapte oameni adunați în jurul instructorului de scufundare subacvatică și se întrebă dacă și ei erau la fel de emoționați ca și el. În definitiv, în dimineața aceea, cu numai o jumătate de oră în urmă, scufundarea în ocean păruse a fi o idee minunată. Dar azi-dimineață fusese într-o piscină unde nu era niciun val, iar în apa puțin adâncă nu erau decât trei scufundători începători și Dave, instructorul. În caz că s-ar fi întâmplat ceva rău, la marginea bazinului se mai afla o persoană care îi supraveghea.

Ceva rău, cum ar fi să te îneci.

Acum, în afară de el mai erau șase persoane, ceea ce însemna că Dave n-avea să fie în stare să-i urmărească pe toți, iar Pacificul era cu mult mai mare decât piscina. Pe lângă asta îmbrăcarea costumului impermeabil fusese un chin, era extrem de strâmt și incomod, ca să nu mai pomenim de faptul că te încingea cumplit la soare. Începuse deja să transpire și să aibă mâncărimi acolo unde șiroaiele de transpirație i se scurgeau pe spinare.

Și echipamentul părea acum mult mai greoi decât fusese de dimineață. Butelia era mai grea decât își amintea și, o dată ce era prinsă în chingi la spate, părea a-l dezechilibra. Cum-necum ajunsese până aici și n-avea de gând să renunțe tocmai acum. Luându-și labele și masca, își mai verifică încă o dată regulatorul, apoi o porni spre plajă.

Valurile, care nu păruseră cine știe ce în urmă cu câteva minute, când coborâseră din microbuz și începură să care echipamentul până la părculețul de deasupra plajei, se transformaseră brusc în niște creste de dimensiuni gigantice, deși era sigur că nu erau așa.

Destul de sigur, în orice caz.

În spatele lui cineva i se adresă:

— Ăsta-i primul tău plonjon, nu-i așa?

Lui Michael i se păru că detectează o notă de ostilitate în vocea celui care vorbise. Se crispă și îi veni în minte imaginea chipului rânjit al lui Slotzky. Dar Slotzky nu era aici – era în New York, unde, dacă era după Michael, n-avea decât să-i înghețe noada. Totuși Michael nu era pregătit să admită faptul că acesta era primul său plonjon și că, în afară de antrenamentul la bazin din acea dimineață, nu avea niciun fel de experiență.

— Am mai făcut-o de câteva ori.

— Fac scufundări de când aveam zece ani, spuse vocea, iar acum Michael recunoscu modulațiile acelea ușor cântate ale accentului local. Cu toate astea, prima dată făceam pe mine de frică. Nu mă refer la lecțiile de la bazin.

Acum erau pe plajă și, în cele din urmă, Michael izbuti să se dumirească cu cine avea de-a face. Băiatul nu făcea parte din grupul lor și Michael își dădu seama imediat că nici turist nu era. Deși avea cam aceeași vârstă cu el, era un pic mai scund și avea un corp cu alură vânjoasă, chiar îmbrăcat în costumul greoi de scufundător. Ochii îi erau aproape la fel de negri ca și părul, iar când băiatul îi surâse, dinții îi erau ireal de albi.

Michael n-ar fi putut spune dacă rânjetul arăta prietenos sau dimpotrivă.

— Tu te scufunzi de unul singur? întrebă el.

— Desigur, răspunse celălalt băiat. Mereu fac asta.

Michael își aminti ce îi spusese Dave în dimineața aceea, niciodată să nu se scufunde de unul singur, dar băiatul nu părea a fi genul de om care avea nevoie de sfaturi de la un începător. Acum își punea labele, iar Michael se aplecă pentru a-i urma exemplul. Dar chiar înainte de a-și vârî talpa în laba de cauciuc i se și umpluse cu nisip și până să izbutească să și le tragă pe amândouă își pierdu echilibrul de două ori.

Cel puțin nu căzuse-n fund pe plajă cum făcuse unul dintre ceilalți începători.

— Ne vedem în apă, îi spuse brunetul. Trăgându-și ochelarii și vârându-și în gură tubul de oxigen, merse de-a-ndăratelea pe plajă până când valurile îi ajunseră la mijloc,

după care se lăsă pe spate în apă, se rostogoli și dispăru.

Peste cinci minute Michael și restul grupului erau, în sfârșit, gata și Dave îi conduse în apă.

Lucrau doi câte doi și perechea lui Michael era un bărbat de vreo treizeci de ani, pe nume Les, care abia dacă-l băga în seamă. Întorcându-se cu spatele pentru a intra în apă, așa cum văzuse cu numai câteva minute în urmă, Michael fu cât pe-aici să se împiedice de trei ori înainte de-a ajunge la o adâncime destul de mare pentru a putea încerca și el să se scufunde. Își băgă în gură mușțiucul, verifică supapele pentru a se asigura că totul funcționa bine și, în cele din urmă, își puse ochelarii. Apoi inspiră adânc, se lăsă în jos și se rostogoli.

Într-o clipă lumea s-a schimbat.

Costumul impermeabil nu mai era greoi – de fapt, îl simțea ca pe o a doua piele care-l proteja de răceala apei fără a-i stânjeni în niciun fel mișcările.

Apa era de cleștar. Dedesubt, nisipul se mișca și se învolbura de parcă fundul oceanului s-ar fi transformat și el în lichid.

Simți o durere ușoară în piept și abia atunci realiză că își ține respirația. Se forță să expire, apoi să inspire. Plămânii i se umplură cu aer proaspăt din butelia de la spate. Liniștit, se uită de jur împrejur și-l zări pe Les înotând cam la șase metri în față și îndepărtându-se deja de plajă. Instinctiv, prima reacție a lui Michael fu aceea de a-l striga să-l aștepte, dar își dădu seama că, și dacă ar fi putut să-l strige, bărbatul n-avea cum să-l audă.

Era mai bine dacă se străduia doar să-l ajungă din urmă.

Michael înotă lovind puternic cu picioarele și ținându-și palmele lipite de stomac întocmai cum îi învățase Dave dimineață la bazin. Cu ajutorul labelor țâșni înainte lăsând în urmă un firicel subțire de bule de aer de la regulator. Pe măsură ce se îndepărta tot mai mult de plajă, vedea nisipul de pe fundul mării ca o suprafață ușor vălurită ce se înclina tot mai mult spre adânc. Cu fiecare mișcare simțea cum tensiunea din el se topește și sufletul îi fu cuprins de o liniște interioară cum nu mai cunoscuse până atunci. Apa scânteia de la razele

soarelui care răzbătuseră până aici. Deodată, o pereche de pești, de vreo jumătate de metru, apărură plutind leneș în calea lui atât de aproape, încât, dacă Michael ar fi întins mâna, ar fi putut să-i atingă. Apoi se îndepărtară cu o ușoară zvâcnire a cozii.

Se apropia de Les tot mai mult. Bărbatul o luă spre dreapta și, când Michael se îndreptă și el în aceeași direcție, zări pentru prima oară reciful.

De la suprafață semăna cu un deget de lavă neagră întins în mare, însă de dedesubt Michael putea deslușI nuanțele de roșu și albastru ale coloniilor de coral cu sute de pești roind printre ele, unii dintre ei atât de pali, încât erau aproape transparenți, alții atât de strălucitor colorați, încât păreau faruri subacvatice. Când se apropie de recif, un banc de pești-papagali se strânse în jurul lui căutând de mâncare. Neavând ce să le dea, se împrăștiară cât ai clipi îndreptându-se către o femeie care plutea la suprafață la câțiva metri depărtare și respira prin tub; ea le întinse niște boabe de mazăre pe care peștii i le ciuguliră chiar din mână.

Michael asistă vreo câteva clipe la acest spectacol, dorindu-și să fi adus și el ceva care să-i atragă la fel de mult ca boabele de mazăre care, evident, le plăceau. Peștii terminară de mâncat, apoi dispărură ca prin farmec. Nu-și amintea să-i fi văzut plecând; pur și simplu în secunda asta erau acolo, iar în următoarea nu mai erau. Se întoarse ca să-i caute, dar văzu numai apa.

Apă în care nu se mai zărea nici Les, cel care ar fi trebuit să fie coechipierul lui de scufundare.

Primul impuls al lui Michael fu acela de a urca la suprafață să strige după ajutor, dar atunci își dădu seama că ar fi fost o greșeală să facă acest lucru.

„Niciodată să nu îngăduiți panicii să vă sperie trimițându-vă la suprafață”, își aminti el că le spusese Dave de dimineață. „La prima voastră scufundare din după-amiaza aceasta n-o să coborâți prea mult, așa că n-o să fie niciun pericol să vă cuprindă răul de decompresie. Dar la o scufundare de adâncime, o ieșire rapidă este cel mai rău lucru pe care-l

puteți face. Dacă ieșiți prea repede, în cel mai fericit caz veți avea niște dureri cum n-ați mai avut în viața voastră. În cel mai rău caz, ați putea muri." Dave făcuse o pauză pentru ca toți să priceapă avertismentul. „Dar nu e numai asta", continuă el. „Dacă vă treziți singur, asta ar putea însemna că perechea voastră este în primejdie. Nu vă duceți după ajutor. Aduceți-vă aminte că e de presupus că *tu* trebuie să fii cel care-l ajută. Ieșiți la suprafață numai dacă nu mai aveți alternativă."

Alungind panica pe care începuse s-o simtă, Michael trase adânc aer în piept pentru a redobândi încrederea că încă putea respira, dar și pentru a se simți mai bine.

Ceva mai calm se uită în jur după Les. Nu era nici urmă de acesta, ceea ce putea însemna una din două: Les era la ananghie sau, pur și simplu, o luase de capul lui, fără a se mai sinchisi dacă partenerul lui se mai afla cu el sau nu.

Oricum nu era o situație bună, fiindcă, dacă Michael dădea de bucluc acum, nu era nimeni să-i vină în ajutor.

Adulmecând o altă ocazie, panica îi dădu din nou târcoale, dar Michael o îndepărtă mai repede de astă dată. Avea suficient aer, apa nu era adâncă, iar labele îl făceau un înotător și mai redutabil decât era de obicei.

Se întoarse la recifu‍l aflat la vreo douăzeci de metri de el, o revărsare de lavă capitonată cu coral de culoare portocaliu-strălucitor. Deasupra acestuia se vedeau trei înotători cu tuburi de respirat la suprafață și trei scafandri la baza acesteia.

Trei? Cine știe, poate că, în sfârșit, dăduse de Les!

Lovi apa cu picioarele, iar labele îl propulsară lin și repede prin apă. Puțin mai târziu se afla lângă cei trei scafandri și prin vizorul unuia recunoscu chipul lui Les.

Dar imediat, fără ca măcar să-l bage în seamă pe Michael, Les își continuă scufundarea în preajma recifului.

Teama care-l cuprinsese ceva mai devreme pe Michael se transformă în furie. Ce-avea de gând să facă ticălosul ăsta? Oricare ar fi fost răspunsul, era clar ca bună ziua că el nu avea să includă grija față de colegul lui. Și ce-ar fi trebuit să facă în

acest caz? Să renunțe la scufundare și să se întoarcă pe plajă? Sau să rămână cu Les, deși era limpede că n-ar fi putut să se bizuie pe el, dacă ar fi fost vorba să dea de necaz?

Apoi își aduse aminte de celălalt puști de vârsta lui care se scufundase de unul singur. Poate că avea să dea de el și împreună să aibă grijă unul de altul. Își făcu ochii roată. Les dispăruse.

Ce-ar fi trebuit să facă? își spuse că n-ar trebui să-i pese, că nu conta dacă Les avea sau nu grijă de el. Acceptase să-i fie coechipier – fiindcă nu avusese de ales – și cu asta basta.

Încă o dată începu să cerceteze, de astă dată înotând mai sus, deasupra recifului. Aici erau pești peste tot, peștele-trăgaci ce se deplasa în bancuri numeroase, câțiva pești *humahuma* viu colorați, căutând de mâncare printre corali și eternul pește-papagal ciugulind de-a dreptul din corali.

Dar nici urmă de Les.

Se lăsă mai la fund, înotând de-a lungul recifului, însă tot nu dădu de Les. Tocmai era pe punctul de-a se întoarce pentru a cerceta cealaltă parte a recifului când zări brusc ceva.

Capătul unei labe de scafandru, cu banda verde-reflectorizantă sclipind. S-o fi pierdut cineva?

Apoi se-ndreptă într-acolo, lovind energic apa.

Ce naiba?!

Și deodată Michael înțelese ce se petrecea.

Cineva era în pericol. Nu era Les – coechipierul lui purta o pereche de labe negre absolut identice cu ale lui.

Înotând repede, Michael se apropie de labă apoi de o proeminență a recifului care se desprindea din structura principală și fu martor la cele întâmplate. În recif se afla o gaură, iar cel al cărui picior purta laba trebuie să se fi vârât înăuntru ca să se uite și se înțepenise acolo. Acum, că se mai apropiase, Michael îi putea vedea picioarele acelei persoane. Cea de-a doua labă era înfiptă în nisip într-o zadarnică încercare de a găsi un punct de sprijin. Dar nu reușea decât să stârnească nisipul în vârtejuri, lăsând o mică adâncitură în locul unde laba bâjbâia după un punct de sprijin. Michael îl atinse pe una din înotătoare. Simțind că sosise ajutorul,

persoana captivă în mica grotă nu se mai zbătu.

Nimic.

Michael urcă puțin și ajunse la caverna, apoi înțelese motivul pentru care scafandrul nu mai putea să se elibereze: butelia de oxigen i se înțepenise în marginea de coral a micii grote submarine. Apropiindu-se cu multă băgare de seamă, Michael încercă să elibereze butelia, dar grota era atât de întunecoasă, încât nu se vedea nimic; într-adevăr, abia dacă putea ajunge la ea. În cele din urmă făcu singurul lucru care se mai putea face: pipăind după cataramele de la curelele de prindere ale buteliei de oxigen, le desfăcu, apoi inspiră adânc o gură de aer, își propti picioarele în recif de-o parte și de alta a orificiului îngust, înșfăcă ambele glezne ale scafandrului și trase.

Cel care rămăsese blocat în grotă alunecă de sub cele două rezervoare și până să iasă complet afară din crevasă, Michael știu ce are de făcut: mai luă încă o gură de aer, își smulse mușțiucul din gura și-l împinse către fața celuilalt.

Era puștiul cu care vorbise pe plajă.

Puștiul care se scufunda de unul singur.

Băiatului îi căzuseră ochelarii în momentul când Michael îl trăsese afară din grotă, dar simți tubul pe care i-l întindea Michael, își strecură mușțiucul între buze, inspiră adânc, după care i-l înapoie lui Michael și arătă spre suprafața apei, în timp ce trăgea de șnurul vestei de salvare ca să o umfle. După ce hawaianul începu să se ridice la suprafață, Michael își umflă și el vesta. Câteva clipe mai târziu, pluteau la suprafața apei față-n față.

Tânărul salvat respira precipitat.

— E-n ordine? întrebă Michael. Poți să ajungi la plajă?

Băiatul dădu afirmativ din cap.

— Unde e coechipierul tău?

— Dispărea întruna. Pe el îl căutam când am dat peste tine.

Începură să înoate, unul lângă altul până aproape de plajă. Apoi băiatul salvat se scufundă și când apăru din nou stătea în picioare în apa care-i ajungea doar până la piept, cu toate că se aflau dincolo de geamandură.

— Scoate-ți labele, îi spuse băiatul. După care o să-ți dăm jos buteliile.

Michael se lăsă în apă, își scoase ambele labe și se ridică. Simți când celălalt băiat îi saltă rezervoarele ca el să-și poată desface curelele.

— Cu buteliile tale cum rămâne? întrebă el.

Băiatul ridică din umeri.

— O să le iau mai târziu. Cel puțin știu unde sunt și, cu siguranță, n-au să fugă nicăieri.

Pe când pășeau greoi prin apa de la țărm, băiatul îi întinse mâna!

— Eu sunt Josh Malani.

— Michael Sundquist, spuse Michael.

— Mike?

— Michael, îl corectă Michael. Nimeni nu-mi zice Mike.

Un zâmbet larg lumină chipul lui Josh Malani:

— Acum e cineva care-ți zice. Așa că obișnuiește-te cu ideea. Cât rămâi în Maui?

Ajunseseră pe nisip. Lăsând jos rezervoarele lui Michael, începură să-și dea jos costumele.

— Tocmai m-am mutat aici.

Ochii lui Josh se luminară.

— Vrei să zici că nu ești turist?

Michael scutură din cap:

— Mama lucrează aici. Ieri am venit.

— Nu-i rău deloc, omule, îi spuse Josh. Ești aici doar de-o zi și ți-ai și făcut deja cel mai bun prieten!

Michael se aplecă pentru a-și căra rezervoarele de oxigen, dar Josh i-o luase înainte traversând deja limba de nisip în direcția părculețului. Michael rămase în picioare în locul unde se afla.

— Dar dacă mie nu-mi place de tine? strigă el după Josh. Dacă până la urmă se dovedește că ești o jigodie?

Josh își întoarse capul cu zâmbetul lui mai lătăreț ca oricând și-i strigă peste umăr:

— O mulțime de oameni cred că sunt o jigodie. Dar bunicu' meu e chinez, și în China, dacă salvezi viața cuiva, atunci ești

răspunzător pentru el. Acum vrând-nevrând suntem legați unul de altul. Așa că mai bine obișnuiește-te cu ideea.

• CAPITOLUL V

Katharine tocmai așeza ultima valiză pe un raft din debara când auzi zgomotul unui claxon și, uitându-se pe fereastră, zări Fordul Explorer al lui Rob Silver care intra în poiană dinspre eucalipți. Privi repede la ceasul de pe noptieră și observă cu satisfacție că obiceiul lui Rob, din vremea studenției, de a fi punctual, rămăsese neschimbat. Ora două spusese, ora două era, exact la fix. Își luă vechiul ei rucsac de pânză care-i servise drept geantă de șantier încă de pe vremea când se afla în Africa și ajunse în verandă tocmai când Rob cobora din mașină.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el cu un zâmbet larg. Chiar în clipa când soseam puneai deoparte ultima valiză, este?

— În fine, asta e, încă mai suntem doi dintre cei mai tipicari oameni din câți cunoaștem. Katharine râdea pe când urca în cabină. Deși prefer să-i zic perfectă sincronizare. E nevoie să încui casa?

Rob scutură din cap:

— Aici, nu. Ai găsit cheile? Erau pe masa de la bucătărie, pare-mi-se.

— Le-am găsit, răspunse Katharine. Hai să mergem. Mor de curiozitate să-ți văd misteriosul șantier.

Rob întoarse printr-un viraj larg, intră pe drumeagul îngust străjuit de eucalipți și-o apucă la vale.

— După-masă vei avea și tu o mașină, îi spuse el când, peste câteva minute, traversau orășelul Makawao pentru a o lua apoi la dreapta pe drumul către Haiku. De fapt, seamănă foarte mult cu asta numai că un pic mai hodorogită. Dar e gratis.

Sprâncenele lui Katharine se arcuiră:

— Un salariu de două ori mai mare decât de obicei, cheltuieli de călătorie pentru mine *și* pentru fiul meu, o casă și acum o mașină. Cine te finanțează? În mod sigur nu Fundația Națională pentru Știință!

— Ai dreptate, fu Rob de acord. Nu e FNS. E un tip pe care-l cheamă Takeo Yoshihara. Ai auzit de el? Katharine scutură din cap. Sediul central se află în Tokio și operează în toată lumea, dar cea mai mare parte a timpului și-o petrece aici.

— Cum ai dat de el? îl întrebă Katharine. Nu cumva mai e încă unul ca el care e interesat de oamenii primitivi din Africa?

— El a dat de mine, îi explică Rob. Este interesat de tot ce are legătură cu Brâul Pacificului, inclusiv cultura băștinașilor. Știe ce vrea, ai să-ți dai seama de asta pe drumul spre șantier.

Trecură pe lângă niște clădiri răzlețe ce alcătuiau orășelul Haiku și, câteva minute mai târziu, ieșeau pe autostrada Hana. Rob făcu la dreapta. După vreo câteva mile, drumul se îngusta brusc, urmând traseul ușor de serpentine înguste, care pe o parte coteau periculos de aproape de marginea abruptă a falezei, iar pe cealaltă aproape se înfundau într-o pădure tropicală.

— Ăsta este versantul insulei expus la intemperii, explică Rob. Drumul continuă la fel încă vreo cincizeci de kilometri. În sezonul ploilor sunt cascade și torente în toate depresiunile prin care treci. Viră brusc la dreapta pe aleea strâmtă pe care Katharine era convinsă că nu ar fi găsit-o, dacă ar fi fost ea la volan. Având două benzi de beton, drumeagul străbătea o pădure deasă de arbori năpădiți de liane, pentru a ajunge în cele din urmă la o poartă construită din lemn de bambus, bronz și cupru patinat, care se încadra aproape perfect cu vegetația înconjurătoare. La apropierea automobilului, poarta se deschise aparent de la sine.

— Toate mașinile autorizate să intre au niște senzori care activează poarta, explică Rob în chip de răspuns la întrebarea nerostită a lui Katharine. Când se răsuci să se uite înapoi, poarta se închidea deja silențios.

— De ce se teme? întrebă ea.

Rob zâmbi:

— Ceva îmi spune că Takeo Yoshihara nu se teme de nimic. Pur și simplu îi place să nu fie deranjat. Și-o poate permite, crede-mă!

Katharine se lăsă pe spate în scaunul ei în timp ce, după încă un viraj, mașina părăsi pădurea tropicală și putu să vadă un peisaj care-i tăie respirația nu numai prin surpriza oferită, dar și prin splendoarea lui.

Înaintea ei se întindea o suprafață ce acoperea vreo cinci acri. Părea că natura însăși sculptase peisajul de-a dreptul în pădure, deși Katharine știa prea bine că asta era cu neputință. Cu toate astea contururile de bază trebuie să se fi aflat acolo de la bun început. Proprietatea lui Takeo Yoshihara fusese construită pe o amplă terasă, pe un fundal stâncos acoperit cu ferigi și împodobit cu trei cascade separate – niște panglici strălucitoare de argint ce curgeau de pe un prag înalt și umpleau aerul cu susurul lor blând, pentru a se prăbuși apoi în helești de la poale. În fața helești se afla un gazon la fel de bine întreținut precum cel mai select teren de golf, o întindere de smarald împestrițată cu flori tropicale viu colorate. Straturile roșii de ghimber înalt înflorit erau echilibrate cu orhidee în nuanțele cele mai suave pe care Katharine le văzuse vreodată. Erau și stânci, de asemenea, bolovani uriași de lavă dispuși într-o asemenea manieră încât, pentru o clipă, Katharine ar fi putut să jure că natura însăși îi așezase acolo. Dar pe când Fordul Explorer străbătu aleea pavată cu pietriș care înlocuia acum cele două benzi de beton, își dădu seama că se afla în fața unei grădini Zen la scară enormă, fiindcă în clipa în care automobilul trecu printre aceste pietre, aveai senzația că se deplasează, apărând și dispărând ca o imagine caleidoscopică.

De jur-împrejurul grădinii se aflau mai multe clădiri care, abia acum își dădu ea seama, formau un fel de curte imensă. Clădirile aveau un aer oriental, dar mai păstrau câte ceva și din stilul vechi hawaian. Acoperișurile erau acoperite cu țiglă verde în armonie cu pajiștile și pădurea tropicală înconjurătoare și nu-i fusese deloc greu să și le imagineze acoperite cu frunze de palmier. Cu toate că pereții erau acoperiți cu stucatură, giganticii piloni de susținere ce ieșeau în evidență în fiecare colț trimiteau cu gândul la străvechile debarcadere polineziene în care aceste structuri își aveau

sursa de inspirație. Înainte ca automobilul să parcheze dinaintea celei mai mari dintre clădiri, un bărbat își făcu apariția în veranda spațioasă care se întindea pe întreaga lungime a clădirii.

Katharine știu fără să-i spună nimeni că acesta era binefăcătorul lui Tom, Takeo Yoshihara. Era înalt și zvelt și, chiar înainte de a coborî cele două trepte late pentru a le ieși în întâmpinare cu mâna întinsă în chip de salut, ea simți că avea să găsească foarte puțin din acea formalitate rigidă cu care se obișnuise în cursul celor câteva întâlniri pe care le avusese cu japonezii pe parcursul anilor. Asta pe de o parte din cauza felului cum era îmbrăcat: o cămașă viu colorată, cu model floral, deschisă la gât, pantaloni albi de bumbac și sandale.

— Doamna doctor Sundquist! Glasul lui Yoshihara era la fel de cald și de prietenos ca și felul în care își vârî mâna prin fereastra Fordului Explorer ca s-o strângă pe-a ei. Zâmbi când adăugă: Așa presupun.

Surâsul lui Yoshihara compensă gluma slăbuță pe care Katharine o auzise de atâtea ori până atunci, încât încetase demult să-i mai stârnească altceva decât un chicotit politicos. Dar în această după-amiază, pe când ochii ei cuprindeau pădurea tropicală ce apăra proprietatea lui Takeo Yoshihara de lumea din afară, se trezi zâmbind din toată inima.

— În sfârșit ajunsă la locul potrivit, făcu ea. Presupun că m-aș fi pierdut precum Livingston dacă m-aș fi aventurat vreodată atât de departe în această pădure.

— Serios? Mm, oare de ce nu te cred? zise Yoshihara. Să fie oare din cauza a ceea ce-mi spune Rob, cum că ești unul dintre cei mai buni oameni de șantier din câți a întâlnit?

Katharine nu văzu niciun rost să menționeze că ea și Rob aproape că nu se văzuseră deloc în ultimii douăzeci de ani.

— Sper să nu dezamăgesc!

Yoshihara se trase înapoi de lângă Ford:

— Sunt sigur că nu. Și voi fi foarte interesat să aud ce crezi despre mica noastră descoperire.

După ce conduse Fordul Explorer încă vreun kilometru și

jumătate pe un drum atât de accidentat, încât puse la grea încercare până și tracțiunea integrală a rezistentului autovehicul, Rob opri într-un al doilea luminiș din pădurea tropicală. Acesta nu semăna deloc cu cel din care tocmai plecaseră. Aici nu era nici urmă de peluze cu iarba tunsă, stânci aranjate cu meșteșug, grădini perfect îngrijite sau clădiri minunat ornamentate, dar scena care i se înfățișa înaintea ochilor îi era mult mai familiară Katharinei:

Câteva corturi mari, de fapt ceva mai mult decât niște mușamale suspendate între copaci, cu niște bucăți de pânză legate de margine pentru a forma un fel de pereți improvizați ce se puteau rula ori de câte ori vremea era suficient de frumoasă. În acea după-amiază, cu cerul plumburiu, sub amenințarea unei rafale de ploaie tropicale, majoritatea „pereților" fuseseră deja coborâți, dar prin spațiul liber suficient de mare dintre bucățile de pânză atârnate, Katharine putea să vadă bine aceleași mese de lucru, făcute din capre de lemn și un blat de scândură, pe care și ea lucrase de atâtea ori. Locul fusese nu demult defrișat, presărat cu buturugi de arbori tăiați de curând. Pe margini se aflau mormane de ramuri care începeau să putrezească. Vizavi de locul unde Rob parcase Fordul Explorer, un bărbat fără cămașă tăia de zor buruieni cu ajutorul unei *machete* cu aspect sinistru. La câțiva metri în stânga acelui bărbat, Katharine zări ceva care părea a fi începutul unei cărări.

— Cărarea duce la șantier?

Rob încuviință:

— De aici mergem pe jos. Până acolo mai sunt vreo două sute de metri, dar e imposibil de ridicat tabăra mai aproape de zona săpăturilor.

— Înainte de a urca, pot să văd și eu ce-ați descoperit până acum?

— Sigur că da. O conduse într-unul dintre corturi, unde fuseseră întinse două mese mari. Una din ele era încă goală, iar pe cealaltă nu se găseau decât vreo zece sau douăsprezece obiecte care nu păreau a fi mai mult decât niște bucăți de lavă rudimentar prelucrate.

— De când lucrați aici? întrebă Katharine apucând în mâini un obiect lung și deteriorat care nu arăta cu nimic diferit de alte sute de pietre primitive pe care le văzuse.

— De două luni, îi spuse Rob. Și de când ai fost de acord să vii am oprit totul. Cea mai mare parte a timpului mi-am petrecut-o într-un sat dincolo de Hana.

Katharine luă alt obiect, îl răsuci și, din nou, nu văzu nimic neobișnuit la el.

— Să urcăm și să vedem despre ce este vorba.

Cărarea ce ducea la șantier era abruptă și stâncoasă.

— Și, fiindcă veni vorba, cum ați făcut descoperirea? întrebă Katharine sărind peste un buștean putred și încercând mai întâi terenul înainte de a se lăsa cu toată greutatea.

— N-am făcut-o eu. Unul dintre grădinarii lui Yoshihara căuta un anume soi de ferigă acolo sus și a dat peste unul dintre obiectele pe care le-ai văzut în cort. Chiar și după ce m-a adus pe mine a mai durat o săptămână până să fim siguri că am dat peste ceva.

După încă vreo cincizeci de metri ajunseră la o altă poieniță. Deși foarte mică, aceasta fusese meticulos defrișată și Katherine își dădu seama că echipa lucrase cu mare grijă să nu distrugă nimic din ceea ce se găsea pe sol. Numai că șantierul nu se afla propriu-zis în pădure, ci pe o lespede înaltă de piatră, situată în capătul uneia dintre nenumăratele râpe ce brăzdau acest versant al muntelui. Câțiva metri mai sus, Katharine putu să audă zgomotul unei cascade ce se prăvălea într-un helești – acea cascadă îmbietoare din fotografiile lui Rob, recunoscu ea. Torentul care secase helești se unduia pe fundul râpei.

— Pe vremea când Haleakala era activ, aici se afla un crater, explică Rob. Majoritatea râpelor din această zonă sunt rezultatul eroziunii, dar aceasta este diferită. Pare a fi fost formată de vulcanul însuși. Arătă spre niște depuneri gălbui de pe o piatră aflată la oarecare înălțime. Poți vedea sulful care nu s-ar fi aflat aici dacă aceasta nu s-ar fi format prin eroziune.

Katharine se apropie mai mult:

— Uite că și miroase! Ești sigur că răsuflătoarea nu e activă?

— Vor declara anul acesta vulcanul Haleakala stins, îi spuse el. De două sute de ani nu a mai fost semnalată vreo activitate.

— Sincer vorbind, două sute de ani în geologie e o nimica toată, îi reaminti Katharine.

— O nanosecundă pe ceasul arheologului. Dar dacă băieții care se pricep la vulcani spun că el e stins, cine sunt eu să-i contrazic?

Ridicând din umeri, Katharine își mută atenția spre un cerc foarte rudimentar din pietre. Încă nu fusese pe de-a-ntregul dezvelit, însă chiar și așa – pe jumătate îngropat – era limpede că rocile alcătuiau o vatră.

— Va trebui să fii foarte atent la excavare, îl avertiză ea pe Rob. Din ea ai putea obține niște informații foarte valoroase.

— Ce vrei să spui cu „ar trebui să fiu foarte atent”? întrebă Rob. Specialitatea mea e arhitectura, ți-aduci aminte? *Arhitectura* polineziană. Privirea lui se opri un pic asupra pietrelor. Iar asta nu e ceea ce se numește arhitectură. Asta se numește loc de tabără! El zâmbi, cu o scânteiere malițioasă în ochi. Tocmai de-aia te-am chemat și te plătesc regește. E vremea să-ți scoți micile târnăcoape și periile, Kath. Surâsul lui se lați într-un rânjet larg. Și fii atentă când excavezi, adăugă el. Cineva mi-a zis că acolo s-ar putea găsi niște informații foarte valoroase. Dar adevăratul motiv pentru care te afli aici este acesta, spuse el, pe un ton devenit serios, aplecându-se pentru a da la o parte o folie de plastic ce acoperea o suprafață aflată la câțiva metri distanță de vatra primitivă.

Katharine scoase o exclamație de surpriză.

Oase.

Excavate cam de la aceeași adâncime ca și vatra, erau puțin vizibile la suprafață, dar chiar și cu superficiala decopertare ce avusese loc, Katharine recunoscu imediat zona occipitală a unui craniu și un fragment de mandibulă. Când se lăsă în patru labe pentru a examina oasele cu o sondă dentară subțire

pe care o scosese din rucsac, Rob se lăsă pe vine lângă ea.

— Ce crezi? o întrebă el.

Katharine, deja concentrându-se asupra oaselor pe jumătate îngropate, de-abia dacă-l auzi, și se scurseră câteva secunde bune până când să-i răspundă la întrebare.

Secunde în care simți cum o cuprinse o senzație stranie.

Deși nu știa prea bine de ce, deși abia le putea vedea, era sigură că ceva nu era în regulă cu aceste oase.

Dar deloc.

• CAPITOLUL VI

— Ești sigur că nu vrei să te conduc la școală? îl întrebă Katharine.

Michael își înăbuși un geamăt. Îi fusese de-ajuns vineri când ea ținuse morțiș să meargă cu el la școală ca să-l înscrie. Nu că ar fi fost cine știe ce mare scofală – nu trebuia decât să completeze niște formulare, după care i se transfera prin computer tot dosarul din New York. Ea nu trebuise să semneze decât o singură hârtie pe care ar fi putut să i-o aducă el acasă, la sfârșit de săptămână, iar azi s-o aducă înapoi semnată. Dar nu! Trebuia să fie acolo, suflându-i în ceafă, de parcă ar fi fost un mucos dintr-a patra sau ceva de genul ăsta, pe când toți care intraseră în birou se holbau la el de parcă ar fi fost cine știe ce handicapat care nu se putea duce nici măcar până la școală fără să-l țină de mână mămicuța.

Pentru ca azi, în prima zi, ea să vrea să-l ducă la școală cu mașina.

— Mami, cred că sunt în stare să mă duc și singur până la stația de autobuz, spuse el. E chiar la capătul aleii, nu-ți mai aduci aminte?

— Am întrebat, doar, îi spuse Katharine uitându-se la ceas și luându-și rucsacul. Dacă ești gata, te duc până în stație.

Michael scutură din cap:

— Mai e juma' de oră până la autobuz.

— Atunci faci tu curat prin bucătărie, bine? Și ne vedem diseară.

Sărutându-l pe obraz, dispăru din încăpere mai înainte ca Michael să aibă ocazia de a comenta.

Imediat auzi zgomotul de motor al rablei de la Rob Silver pe care Katherine încerca s-o pornească. Pentru un minut sună de parcă bateria avea să-și dea duhul mai înainte ca motorul s-o ia, dar tot atunci zări un nor de fum țâșnind din țeava de eșapament, iar obositul Ford Explorer cu tracțiune pe patru roți se puse în mișcare pe aleea care dădea în drumul

principal.

În cele din urmă, scăpat de stânjeneala de a fi condus de maică-sa la școală cu mașina, Michael curăță farfuriile de la micul dejun, tratã cu indiferență harababura din camera lui, își vârî echipamentul de sport, pantofii de atletism și un caiet în ghiozdan și ajunse la capătul aleii chiar în momentul când autobuzul galben stropit de noroi se ivi la curba din vârful dealului.

Urcându-se, ochi un scaun liber în partea din spate a autobuzului aglomerat și o luă pe culoarul din mijloc.

Simți ochii tuturor celor din autobuz ațintiți asupra lui.

Observându-l, evaluându-l.

Aproape că era în stare să audă cuvântul care le trecea prin minte tuturor:

Haole.

„Alb."

Josh Malani îl avertizase asupra celor ce aveau să se întâmple.

„Unii dintre puștii de pe-aici au chiar un fel de zi a lor," îi spusese în sâmbăta în care îi dădea lui Michael prima lecție de surfing. „Ziua când se omoară un *haole.* Sigur că nu e vorba de a-i omorî de-adevăratelea pe tipii cu piele ca a ta. Ei, cum să zic, încearcă să-i schimbe culoarea. Adică, s-o facă neagră sau albastră, în loc de albă."

„Glumești," îi răspunsese Michael, deși era foarte sigur că Josh vorbea cât se poate de serios.

Josh ridicase din umeri: „Voi, albii ăștia, ați venit aici, ați furat totul și câteva sute de ani ați condus cum ați vrut voi. Timpurile s-au schimbat."

Cu toate astea, Michael sperase că Josh nu vorbise serios.

Acum știa că vorbise serios.

Trecând printre scaune, se simți dintr-o dată ca în New York cu Slotzky, căutând cearta cu lumânarea. Numai că acum erau vreo șase Slotzky numai în acest autobuz și Dumnezeu știe câți aveau să-l mai aștepte la școală.

Ar fi trebuit să-i privească drept în ochi?

În New York acesta era ultimul lucru pe care te puteai

gândi să-l faci. Dacă se uita cineva la tine, tu trebuia să te uiți în partea cealaltă, evitând orice contact vizual. A privi pe cineva drept în ochi era o insultă. Presupuse că nici aici lucrurile nu stăteau altfel decât în New York. Având grijă să-și țină ochii-n jos, Michael se duse până la primul scaun liber, se așeză în el și se strădui să treacă cât mai neobservat.

Autobuzul continuă coborâșul oprind încă de trei ori. Deși simțea privirile tuturor celor ce urcau în autobuz pironindu-l, nimeni nu-i adresă niciun cuvânt.

Avea să fie mizerabil cum se și aștepta.

Autobuzul se opri în sfârșit în parcarea școlii și, în timp ce acesta se golea de pasageri, Michael răsuflă ușurat: poate că n-avea să se întâmple ceva chiar atât de oribil pe cât prezisese Josh.

Poate aveau să se mulțumească ignorându-l.

Dar, pe când se îndrepta spre ușă, trebui să se oprească. Doi băieți – amândoi cu mult mai mari decât el – rămăseseră în urmă, căutând, chipurile, ceva sub scaunul din fața lor.

Oare chiar îl credeau tâmpit?

Și de ce naiba nu putuse Josh Malani să fie și el în autobuz?

Dându-și în cele din urmă seama că n-aveau să plece de acolo până când nu pleca el, Michael porni din nou spre ușă. Când se apropie de bancheta lor, unul din ei ieși pe interval. Pentru o clipă Michael crezu că acesta avea să-l împiedice.

Însă băiatul o luă spre ușă.

Michael șovăi. Nu voia să pară că se teme de ei. Ce dacă amândoi erau cu opt centimetri mai înalți decât el și fiecare era mai greu cu cel puțin douăzeci de kilograme? Să se arate speriat era exact ceea ce așteptau ei.

Michael continuă să meargă. Al doilea băiat veni în urma lui.

Exact în urma lui – atât de aproape, încât îi simțea răsuflarea în ceafă.

— De ce oare vă băgați voi unde nu vă fierbe oala, hm? îl auzi el pe băiatul din spate bodogănind, dar nu suficient de tare ca să-l audă șoferul. În timp ce individul din spate vorbea, cel din față se opri brusc.

Cel din spate îl îmbrânci violent.

— Ce faci, mă, căcăciosule? se răţoi tipul din faţă întors imediat pentru a-şi aţinti privirea răutăcioasă asupra lui Michael. Voi, ăştia, *haoles,* vă credeţi stăpânii lumii. Să-mi mănânci căcatu'!

Michael ştia că, indiferent ce-ar spune, nu-l va salva din situaţia asta. Se încorda pregătit să încaseze pumnul în burta. Pe urmă auzi o altă voce.

— Da' nu în autobuzu' meu, spuse şoferul, ridicându-se în picioare şi pironindu-l pe agresorul lui Michael cu o privire sumbră.

Băiatul din faţa lui Michael şovăi o clipă, după care făcu stânga-mprejur şi coborî din autobuz. Michael, înghiontit din spate, n-avu de ales decât să coboare. Se pregăti sufleteşte pentru confruntare şi se pomeni rugându-se ca să apară Josh Malani. Chiar dacă s-ar fi dovedit că Josh Malani nu era mai bun decât el la a bumbăci derbedei de două ori mai mari, poate-ar fi reuşit cel puţin să-i convingă în vreun fel pe mardeiaşii ăştia să nu-l omoare.

După ce coborî din autobuz situaţia se mai schimbase oarecum. Pentru moment, cel puţin, erau înconjuraţi de alţi şase-şapte puştani. Orice ar fi avut de gând bătăuşii trebuia amânat deocamdată. Cel mai mare îi aruncă lui Michael acelaşi soi de căutătură pe care-o văzuse şi-n ochii lui Slotzky în ziua în care se alesese cu ochiul învineţit şi rana la braţ.

— După şcoală, spuse băiatul pe un ton ameninţător. Sau poate mâine. Dar fii fără grijă, *haole,* te aranjăm noi. După care se răsuci pe călcâie şi împreună cu tovarăşul lui se amestecă în mulţimea de elevi care se foiau peste tot.

După ce plecară, Michael se întrebă oare cu cât avea tipu' ăsta pumnul mai greu decât Slotzky din New York.

Probabil cu mult.

•

Uşoara deplasare a scoarţei terestre sub insula Hawaii fusese atât de mică şi se petrecuse atât de lent, încât vreme de mai multe ore continuă să rămână nedetectată de nimeni, doar de aparate.

Aparatele, desigur, detectau totul, pentru că ăsta este rostul construirii lor. Instrumente sensibile percepeau vibrațiile ușoare în momentul când pe versanții marelui vulcan Mauna Loa apărea o nouă fisură, înregistrându-le și transmițând rezultatele altor aparate.

Nu sună nicio alarmă, nicio sirenă nu ținu să avertizeze apariția de unde seismice generate de bruștele deplasări majore ale fundului oceanului, ce se mai produc uneori.

În loc de toate acestea, aparatele „șușotiră" între ele, pasându-și informațiile despre activitatea de sub Mauna Loa de la un nucleu informațional la altul până când, cu mult înainte ca vreun om să fie conștient de mișcare, computerele din lume să și descifreze ce anume ar putea să însemne aceste deplasări ușoare pentru viitorul planetei.

În străfundurile muntelui, magma, în stare topită și clocotind agitată, își croia drum către suprafață, strecurându-se printre fisurile și crăpăturile provocate de presiunea internă, lărgindu-le și umplându-le, acumulând de dedesubt energie internă pentru a se putea propulsa către suprafață.

Și cu cât magma se mișca, muntele ceda și vibrația creștea.

Oamenii, ca și mașinile, începură să simtă.

Printre cei dintâi din Maui care remarcaseră trepidația solului au fost tehnicienii care aveau grijă de rețeaua de telescoape de pe vârful muntelui Haleakala. Computerele lor erau anume programate să-i avertizeze asupra activităților vulcanice. În ciuda blocurilor masive de beton pe care se aflau telescoapele și a amortizoarelor ce sunt proiectate pentru a le proteja chiar și împotriva celor mai slabe oscilații, vibrația terestră înseamnă pur și simplu dezastru pentru activitatea de observare a universului.

Când pământul se mișcă, nimic nu-l poate opri.

Iar observațiile astronomice se opresc imediat.

Phil Howell era nervos. Experiența îi spunea că aceste vibrații, aproape sigur, aveau să continue, cel puțin în următoarele câteva zile. Asta însemna că s-a zis cu observarea unei îndepărtate stele din Galaxia Whirlpool, aflate la cincisprezece milioane de ani-lumină.

Howell era fascinat din două motive. Primul era acela că steaua părea a fi sursa unui semnal pe care diversele radiotelescoape începuseră a-l recepționa de vreo câțiva ani și de-abia acum începuse să pună cap la cap informațiile disparate pentru a-și face o idee despre ce-ar fi putut să însemne.

Celălalt motiv al interesului lui Phil Howell era că steaua respectivă se transforma într-o *nova.* Semnalul radio, aproape sigur, avea până la urmă să dovedească faptul că anticipa iminenta distrugere a stelei.

Acum însă computerul îl alertase că activitatea din centrul pământului avea să-i amâne observarea cerului pentru o perioadă nedeterminată. Lăsând computerele să-și continue munca de analizare a diverselor semnale radio, el decise să-și ia liber restul zilei, să urce în automobil și să meargă la șantierul despre care Rob Silver îi împuiase capul în ultima lună. Descoperirea lui Rob era foarte tentantă; însă și mai tentantă era șansa de a o întâlni pe Katharine Sundquist, femeia de care Rob Silver era fascinat la fel de tare, pe cât era el de steaua lui. Lăsând computerele să aibă grijă de univers, încuie biroul și o porni spre Hana.

•

Clic! făcu obturatorul aparatului de fotografiat, avansul automat al filmului bâzâi și Katharine își mai schimbă un pic poziția, neluând în seamă nici mușteleле care roiau în jur și nici transpirația care-i șiroia pe față, lăsând dâre murdare. Din cauza orelor pe care le petrecuse aplecată deasupra craniului – acum complet excavat – o dureau toate oasele, dar nu-i păsa de durere, cum nu se sinchisea nici de muște sau de zăpușeală.

Era important să facă fotografiile și să aibă dovada poziției în care craniul și restul scheletului fuseseră descoperite.

Apăsă din nou butonul aparatului fotografic.

Clic!

Un alt zumzet, o altă schimbare dureroasă a poziției.

Altă fotografie.

Alt document care, în ultimă instanță, va demonstra că, deși ceea ce dezgropa i se părea fără nicio noimă, fusese totuși

găsit în exact cutare poziție din exact cutare loc.

Trecuseră deja două zile de când muncea la excavație, scobind cu atenție depunerile pentru a scoate la lumină rămășițele, fără să aibă încă nici cea mai mică idee când fusese îngropat corpul. Din ce văzuse până acum putea fi un an sau zece, sau o sută.

O mie de ani? Patru mii? În mod cert nu mai mult de atât, fiindcă nu existaseră oameni în Maui – și nicăieri altundeva în Hawaii – înainte de acea dată, și niciun animal în afară de om nu construia vetre de foc.

În mod neîndoielnic așezarea avea mult mai puțin de o mie de ani – probabil câteva sute, dată fiind adâncimea relativ mică la care fuseseră descoperite osemintele.

Refuzase să fie ajutată de echipa lui Rob la scoaterea la suprafață a scheletului, repartizându-le lor zona din jurul vetrei rudimentare. Dar și aceasta era încă neatinsă. Hotărându-se să lucreze la schelet mai întâi, Katharine porunci imediat acoperirea vetrei și declararea ei zonă interzisă. Pe măsură ce dezgropa oasele, le fotografia în fiecare fază a excavării până când ajunse să fie mulțumită că obținuse un set complet de mărturii documentare privind recuperarea lor. După ce le va putea duce într-un laborator, se va simți mai ușurată și își va putea concentra atenția asupra vetrei.

„Vreau ca fiecare strat să fie izolat, îi explicase ea lui Rob. Chiar dacă pentru asta va trebui să le curăț milimetru cu milimetru.”

„Ce crezi că avem aici?” o întrebase Rob, dându-și seama că ea vorbise serios când spusese că vrea să facă toată excavația cu mâna ei.

Prima oară când îi pusese această întrebare, Katherine n-avea niciun răspuns. Se bazase doar pe instinct – acea intuiție născută din experiență care-i spunea că n-avea să mai vadă niciodată vreun asemenea șantier arheologic.

Pe măsură ce dezgropa craniul, motivele ei de a nu-i spune lui Rob ce credea se schimbaseră.

Adevărul era că lucrul la care se gândea era absurd.

Când văzuse prima dată craniul fusese clar că era vorba de un soi de primat. Dar și acest lucru era destul de straniu, fiindcă ea știa prea bine că nu exista niciun primat originar din Hawaii.

În plus, localizarea era problematică: n-ai să găsești niciun cimpanzeu ori gorilă – de fapt, nicio altă specie de maimuță – în imediata apropiere a unei vetre de foc. În afara cazului când cineva ucisese animalul și-l lăsase acolo.

Era un scenariu, care după părerea ei era posibil, dar puțin probabil din cauza locului.

Însă pe măsură ce excava, curățând cu răbdare craniul cu ajutorul instrumentelor dentare și al periilor, începu să-și dea seama că nu semăna deloc cu un primat.

De fapt, aducea cel mai bine cu unii dintre primii hominizi.

Ceea ce, desigur, era imposibil.

Mai întâi, pentru că nu existaseră hominizi în Hawaii.

În al doilea rând, această zonă nici nu existase în epoca primilor oameni.

Prin urmare, craniul trebuia să fie altceva. Orice-ar fi fost, era hotărâtă să facă un raport științific perfect, în care să-și susțină concluziile la care va ajunge în cele din urmă.

Mai făcu încă o fotografie, așteptă să se deruleze filmul, apoi se ridică, se întinse și trase adânc aer în piept, strâmbându-se când simți miasma de sulf care astăzi se răspândise deasupra șantierului arheologic mai puternic decât până atunci. Tocmai își reîncărca aparatul fotografic atunci când auzi glasul lui Tom:

— Kath? Avem un oaspete care dorește să te vadă!

Ridicându-și ochii, Katharine îl văzu pe Rob în luminiș. În spatele lui se mai afla un bărbat cam de aceeași vârstă cu Rob.

— Acesta e Phil Howell. E șeful astronomilor de pe vârful muntelui. Phil, ea e Katharine Sundquist.

Phil Howell păși înainte, întinse mâna, apoi ridică din sprâncene în clipa când îi ajunse la nas un iz de ouă clocite.

— Dumnezeule, cu ce faceți excavațiile, oameni buni, cu acid sulfuric?

Katharine scutură din cap:

— Sunt doar niște sedimente în jurul unui crater vechi. Dar azi parcă s-a mai înrăutățit mirosul.

Astronomul se încruntă:

— Hm, ești sigură?

Ceva în tonul lui activă alarmele interioare din capul lui Katharine.

— Așa cred, spuse ea. Presupun că trebuie să fie ceva în legătură cu ploaia de azi-dimineață.

— Sau poate cutremurele au deschis o pungă de gaze, replică Howell.

Privirea lui Katharine se îndreptă îngrijorată spre Rob.

— Cutremure? îngână ea. Ce vrea să zică?

— Vulcanul, spuse Phil Howell, mai înainte ca Rob să-i răspundă. Se pare că e gata din nou să erupă.

Katharine simți că i se oprește inima în loc și se uită din nou la Rob:

— Ai zis că e stins!

— Și este, o asigură Rob. El se referă la Kilauea de pe Insula Mare. După expresia de pe fața ei își dădu seama că nu era convinsă. Spune-i tu, Phil! E limpede că pe mine nu mă crede.

Katharine îl ascultă în tăcere pe Phil Howell explicând mișcările vulcanice de sub Insula Mare.

— Și aici nu e vorba numai de cutremure, încheie el. Dacă, într-adevăr, se hotărăște să scuipe, atunci emană în atmosferă o cantitate atât de mare de praf, încât nu se mai poate vedea absolut nimic chiar dacă suporturile pe care se află telescoapele sunt nemișcate. Făcu o pauză. Și să mai spună cineva că vârfurile munților sunt cele mai bune locuri pentru instalarea telescoapelor!

Katharine nu mai răspunse, dar când începu să-i prezinte astronomului șantierul arheologic, se trezi uitându-se spre râpa ce marca vechiul crater vulcanic. Pierdută aproape cu totul sub abundenta vegetație a pădurii tropicale, arăta, în mod cert, destul de inofensiv.

Încercând să se concentreze la ce se discuta, se gândea întruna la mirosul de sulf care devenise tot mai puternic.

Să le pomenească de asta lui Rob și lui Phil? Dar nu, ei nu păreau preocupați.

Trebuie să fi fost doar rodul propriei imaginații.

Nu se putea să fie altminteri.

•

Ostilitatea pe care o simțise la cei doi băieți din autobuz îl urmări pe Michael toată ziua. Oriunde se afla, ei păreau a fi acolo, întotdeauna împreună, întotdeauna observându-l. În timpul pauzei dintre ultimele două ore, îl trântiseră de un dulap din vestiare.

„Încă o oră, mormăise cel mai corpolent și o să fi mort, *haole*!" Cu toate astea, până acum nu încercaseră nimic, iar, dacă aveau cumva de gând să-l aștepte după cursuri, aveau să aștepte cam multișor, fiindcă astăzi Michael avea să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată. Astăzi, pentru prima dată în viața lui, avea să lupte pentru o echipă.

Se decise în timpul orei de sport. Toată ziua își controlase respirația și nu întâmpinase niciun fel de probleme. De fapt, se simțea mai bine ca oricând.

„Așteaptă numai", îi spuse Josh Malani în timp ce alergau împreună pe pista de atletism. „Câteodată alizeele nu mai suflă, și atunci încep să ardă câmpurile de trestie de zahăr, și muntele din Insula Mare erupe. Omule, atunci poți muri sufocat de la gazele emanate!"

Dar respirația lui fusese profundă și ușoară, și chiar după ce alergase trei tururi de pistă abia dacă se resimțea. Așa că în clipa când văzu orarul de antrenament al echipei de atletism afișat în avizierul de la vestiare, se hotărî. Azi era ziua.

Acum, după ce sună clopoțelul și se termină și ultima oră, în loc să se îndrepte spre stația de autobuz – și spre cei doi bătăuși – Michael se îndreptă în direcție opusă, spre vestiare.

Dezbrăcându-se de haine, își puse șortul încă jilav de la ora de educație fizică din acea dimineață. Își înnodă cu grijă șireturile, atent să nu le strângă prea tare și-n felul ăsta să înceapă să i se umfle picioarele încă înainte de a apuca să se încălzească, după care părăsi vestiarul și o apucă în pas alert spre teren, unde echipa de atletism își începuse deja exercițiile

fizice de încălzire.

Oare să se ducă direct la ei sau să-și facă încălzirea de unul singur?

Ce se întâmpla dacă mergea cu ei și pe urmă nu prindea echipa la selecționare? Mai bine era să facă doar vreo câteva ture în jurul terenului.

Terminase primul tur și parcurse vreo treizeci de metri dintr-al doilea când, brusc, simți-n coaste, pe dreapta, o lovitură puternică de cot.

— Și, ia zi, bă, ce faci tu aici? rosti o voce familiară.

Michael aruncă o privire în lateral fără a-și întoarce însă capul. Era vlăjganul cel mai înalt din cei doi din autobuz. Și era îmbrăcat în echipament de atletism.

Fără să sufle un cuvânt, Michael continuă să alerge.

Celălalt băiat, cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât Michael, își reduse ritmul cât pentru a și-l regla după cel al lui Michael.

— Ce-i, căcăciosule, nu poți să vorbești?

Michael rămase tăcut, dar continuă să alerge, concentrându-se numai la ritm, hotărât să nu-l modifice și nici să-și întrerupă fuleul. Dacă individul avea să-l azvârle afară de pe pistă, asta era. Dar n-avea de gând să abandoneze.

Treceau acum prin ultima turnantă. Când Michael rupse ritmul și, în pas normal, se îndreptă spre antrenor, celălalt băiat continuă mai departe, întețindu-și tempoul cu o ușurință care-l făcu pe Michael să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să se ducă la vestiare, să facă un duș și să plece acasă. Apoi îl văzu pe celălalt băiat din autobuz cu buzele strâmbate într-un rânjet disprețuitor, de parcă tipul i-ar fi citit exact gândurile în acea clipă.

Michael își dădu foarte bine seama că, dacă părăsea acum terenul, toate zilele de-acum și până la întoarcerea în Bailey High aveau să fie un coșmar. Trăgând adânc aer în piept, se apropie de antrenor.

— Mă numesc Michael Sundquist, spuse el. Vreau să fac parte din echipă. Simți privirea antrenorului cântărindu-l și citindu-i imediat îndoielile. Sunt sprinter.

— Cred că-mi pot da seama și singur ce poți, spuse antrenorul. Echipa, cu excepția unui singur om care mai alerga încă pe pistă, izbucni în râs, iar Michael încercă să nu ia în seamă fierbințeala care-i încingea obrajii. Dar când el nu se clinti la auzul vorbelor, antrenorul o lăsă mai moale. Bine, ce vrei să încerci?

— O sută de metri plat sau două sute.

— Ce-ai zice de patru sute? îl întrebă antrenorul.

Michael își mușcă buza, apoi se decise că era mai bine să spună adevărul.

— Am avut astm. Nu sunt sigur că aș putea să rezist atât.

Antrenorul ridică o sprânceană, dar, când vorbi, vocea nu trăda nicio judecată.

— Bine. Îți spun eu când să pornești. Scoțând din buzunar un cronometru, îl potrivi, apoi i-l întinse celui de-al doilea dintre băieții din povestea cu autobuzul. Când cel care făcea cronometrarea ajunse la semnul ce marca o sută de metri în lungul pistei, antrenorul îi făcu semn lui Michael, care se afla la blocstarturi.

— Pe locuri!

Michael se lăsă pe vine, așezându-și talpa piciorului stâng pe blocstart.

— Fiți gata!

Michael se încordă, pregătit pentru ultima comandă de start a antrenorului.

Și așteptă.

Ce Dumnezeu se petrecea? Nu cumva antrenorul glumea pe socoteala lui? Picioarele începură să-l doară. Cu fălcile strânse și cu toți mușchii încordați, aștepta cu genunchiul puțin ridicat deasupra pistei. Piciorul stâng era încă lipit de blocstart, tensionat și gata de detentă. Apoi, în momentul când auzi pași apropiindu-se din spate, înțelese.

Așa cum se aștepta, exact când individul care-l înghiontise-n coaste cu câteva minute în urmă trecu prin dreptul lui, antrenorul strigă:

— Start!

Când Michael țâșni, văzu că vlăjganul se afla deja în față,

mărind ritmul. Frumos, nimic de zis! Nu numai că acum trebuia să încerce să prindă din urmă pe cineva care beneficiase de start lansat și care era și mai mare, dar mai trebuia și să ducă trena, înghițind praful!

Ei bine, dacă ăsta era jocul pe care-l voiau, foarte bine!

Umplându-și până la refuz plămânii cu aer, Michael zvâcni înainte, din doi pași atingându-și ritmul obișnuit, după care începu să accelereze cât putea.

După vreo zece pași realiză că alergătorul din față nu mai putea mări distanța dintre ei.

De fapt, aceasta se micșora.

Apoi auzi o voce strigând din tribună și, când se uită o clipă într-acolo, îl zări pe Josh Malani țopăind și țipând întruna:

— Haide, Mike, haide!

Strângând din pumni ca pentru a-și stoarce și ultima picătură de energie, Michael se concentră să reducă handicapul. După ce alergaseră patruzeci de metri, nu mai erau decât patru între ei.

La șaptezeci de metri, Michael se afla la numai treizeci de centimetri în spate.

Ajunse umăr la umăr cu celălalt alergător la optzeci de metri, iar când trecu linia de sosire avea cel puțin un metru avans.

Încetinind, așteptă consecințele. Tipul îl ura deja fie și numai din cauza culorii pielii, iar acum îl mai și învinsese în fața amicilor săi. Minunat!

Josh Malani coborâse din tribună și alerga spre pistă.

— Bravo, Mike, l-ai făcut să înghită praf!

Fără veste, tipul pe care tocmai îl întrecuse și care adineaori arăta de parcă ar fi fost gata să-i zdrobească mutra lui Michael se opri-n loc pradă confuziei.

— Tu ești Mike Sundquist? îl întrebă el.

— Michael! sări Josh imediat. Nu suportă să-i spună cineva Mike.

— Aha, de aia-i spui tu Mike, făcu tipul cu cronometrul. Credeam că el te-a scos din recif.

— Chiar el m-a scos.

— Atunci arată-i puțin respect! Se întoarse spre Michael: Dacă Malani te supără, spune-mi mie. Ani de zile am tot vrut să-l bat de să se cace pe el, dar e prea pipernicit ca să-mi pun mintea cu el. E chiar mai mic decât tine. Dar nu poate să alerge!

Michael nu știa ce să mai creadă. Ce se petrecea?

— Cum ai făcut? îl întreba învinsul. Doamne sfinte, omule! Când ai pornit tu, aveam zece metri în față și alergam cu viteză maximă! Punându-și brațul pe după umerii lui Michael se îndreptă spre antrenor și spre restul echipei strigându-i celui care cronometrase cursa: Hei, Rick, cât a scos pe sută?

— Puțin peste unsprezece secunde, răspunse Rick.

— Asta înseamnă cu o secundă sub cel mai bun timp realizat vreodată de noi, spuse celălalt. La curse lungi mă descurc, dar la astea de viteză, nu.

Michael îi aruncă o privire neîncrezătoare:

— Credeam că o să mă faci să mănânc rahat!

Vlăjganul râmji:

— Asta se întâmpla pe vremea când nu erai decât un împuțit de *haole*. Eu sunt Jeff Kina. Îi întinse mâna, apoi se întoarse pentru a striga spre antrenor: Hei, domnule Peters, e în echipă, nu-i așa?

— El e, dar nu știu câtă vreme ai să mai fii tu. Cum de ai fost învins de cineva mai scund cu cincisprezece centimetri, când mai aveai și avantajul unui start lansat?

Jeff Kina izbucni într-un hohot de râs zguduitor:

— Hei, nu pot să fac chiar totul, nu? Ce nu pot să fac eu va avea grijă Michael să facă, iar anul ăsta o să-i învingem pe toți. Corect?

Pentru prima oară, Michael începu să creadă că, la urma urmelor venirea în Maui nu fusese o idee chiar atât de rea și când, o oră mai târziu, suna acasă – după primul lui antrenament de atletism – nici măcar nu se mai sinchisi să se prefacă.

— Eu sunt, mami, spuse el când robotul telefonic se declanșă. Ia ghici! Am reușit! Am fost primit în echipa de atletism! Îți dai seama? Am *reușit*! Se opri o clipă, după care

turui mai departe, cuvintele revărsându-se într-un torent de entuziasm: Am cunoscut câțiva băieți grozavi. În afară de unu' care… dar se opri pentru a schimba vorba. N-avea rost s-o îngrijoreze pe maică-sa pârând că dimineață cineva îl amenințase cu bătaia; și-apoi chestiunea era oricum depășită: Oricum, o să ieșim undeva cu Josh și cu alți tipi din echipă, la Kihei la un hamburger, la un film ceva, să sărbătorim. Pe la zece jumate am să fiu acasă – poate unsprezece. Nu-i așa că-i minunat c-am reușit? Pa! Închizând telefonul, Michael rânji spre Josh Malani și la Jeff Kina care-l așteptau lângă ușă: Unde sunt ceilalți?

— S-au cărat deja, îi spuse Josh.

— Atunci să mergem! spuse Michael înșfăcându-și geanta de școală. Știe cineva ce filme rulează?

Dar pe când părăseau vestiarul și se îndreptau spre parcare, Josh Malani veni cu o altă idee – una care nu avea nimic de-a face cu filmele. Ascultându-l, Michael simți cum începe să i se pună un nod în stomac.

Una dintre cauze era, știa prea bine, emoția provocată de ideea propusă de Josh.

Dar cealaltă era frica.

— Scufundare de noapte? întrebă el, azvârlindu-și geanta de școală în Chevrolet-ul lui Josh. Nu e periculos?

Josh rânji spre el:

— Un pic, poate. Dar ce dacă? Are să-ți placă!

„Poate c-ar trebui s-o sun iar pe mami, reflectă Michael pe când se urca împreună cu ceilalți doi băieți în camioneta ruginită a lui Josh. Poate c-ar trebui să-i spun ce facem cu-adevărat. La urma urmei, dacă s-ar întâmpla ceva…

Las-o baltă, își spuse el. *Și așa* își face tot timpul *numai* griji!"

• CAPITOLUL VII

— Ești sigur că e o idee bună? întrebă din nou Michael.

El, Josh Malani, Jeff Kina și alți doi tipi din echipa de atletism – Rick Pieper și cineva pe nume Kioki al cărui nume de familie nu și-l amintea – înfulecaseră niște hamburgeri, cartofi prăjiți și Coca-Cola într-un local, pe nume „La Peggy Sue". În timp ce mâncau, Josh explică modul în care se va face echiparea de la magazinul cu articole subacvatice al lui Kihei Ken:

— Acesta își lasă cheile sub butoiul de după ușa din spate.

— Și care-i legătura? întrebă Michael, deși începuse de pe acum să-l cunoască pe Josh suficient de bine pentru a fi sigur că, oricât de ciudată ar fi fost lipsa de logică a prietenului său, el avea să știe cum s-o facă să sune rezonabil.

— Ken e prietenul meu și n-ar avea nimic împotrivă.

— De ce nu-l suni, pur și simplu, să-i ceri voie? întrebă Michael pentru a se alege doar cu una dintre acele căutături tipice de dispreț absolut.

— Pentru Dumnezeu, el nu e pe insulă! E la Lanai și până mâine n-o să se întoarcă. Haide, Mike, nu mă sâcâi! Eu sunt cel mai bun prieten al tău.

— Și pe deasupra și nebun, îi reaminti Michael.

Zâmbetul afabil al lui Josh se lăți:

— Nimic nou. Dar tu ești totuși cel care mi-a salvat viața, așa că n-am să mă apuc tocmai eu să-ți fac viața grea, n-am dreptate?

În momentul acela, logica finală păruse impecabilă. Acum însă, când se afla chiar lângă ușa din spate a magazinului de articole subacvatice al lui Ken împreună cu trei inși pe care abia-i cunoscuse în după-amiaza aceea și un singur prieten bun care era – după părerea tuturor celor ce-l cunoscuseră mai multă vreme decât Michael – un țicnit cu acte în regulă, nu mai era chiar atât de sigur.

Dacă activau o alarmă?

Dacă erau prinși?

Dacă erau duși la închisoare?

Dar chiar când întrebările roiau prin capul lui Michael, Josh Malani subtiliză cheia de sub butoiul din spate, deschise ușa și aprinse lumina.

— Iisuse Hristoase, Josh! Stinge lumina! strigă Jeff Kina.

— De ce? întrebă Josh. Nu facem nimic rău. Hai, intrați și ajutați-mă să găsesc lucrurile de care avem nevoie.

Nu dură nici pe departe atât de mult pe cât crezuse Michael: în zece minute în bena camionetei lui Josh se afla suficient echipament pentru toți cinci. Dar când Jeff Kina începu să încarce buteliile, scoase o înjurătură.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michael.

— Nu avem decât o singură butelie plină, spuse Jeff. Băieți, știe vreunul dintre voi cum se acționează compresorul?

Toți negară și ridicară din umeri a neputință, iar Michael simți o clipă de ușurare crezând că, poate, asta însemna renunțarea la escapadă. Dar tocmai când se pregătea să le sugereze să ducă echipamentul la loc, Josh descoperi cinci butelii pe un raft de lângă ușa care separa depozitul din spate de magazin. Noii lui prieteni duseră patru dintre ele la camionetă împreună cu butelia din primul lot, după care băieții urcară și ei.

O luară spre sud, pe șoseaua Kihei prin Wailea și pe lângă Plaja Makena. Drumul se îngustă și deveni denivelat. În cele din urmă, ajunseră la un golfuleț unde apa scânteia sub razele lunii pline. Michael începu să se destindă, apoi înțelese că Josh n-avea de gând să oprească.

— Ce nu ți-a plăcut la golfulețul ăla? îl întrebă peste umăr.

Chiar și pe întuneric laguna părea rezonabilă din punct de vedere al siguranței.

— LaPerousse? întrebă Josh. Aia-i pentru turiști. Noi mergem la acvariul cu caras auriu.

Merseră mai departe spre sud. Desișurile de kiawe ce străjuiau ambele părți ale drumului cedară locul unui teren care, la prima vedere, i se păru lui Michael a fi o imensă câmpie proaspăt arată, întinsă pe sute de hectare de-o parte și

de alta a drumului. Apoi realiză că, de fapt, ceea ce-avea înaintea ochilor nu era deloc o câmpie: era doar lavă uscată.

Dezolant – pe ea nu creștea absolut nimic. În întuneric răspândea ceva atât de malefic, încât simți că-l cuprind fiorii, în ciuda atmosferei calde.

Avansaseră adânc în câmpia de lavă când Josh trase camioneta pe dreapta, într-un spațiu de parcare îngust.

Michael se uită în jur fără a vedea nimic altceva decât un vast deșert de lavă.

— Unde-i acvariul cu peștișorul de aur? întrebă el.

— Unde se termină lava, îi spuse Josh. E o cărare un pic mai încolo, dar aici e cel mai apropiat loc de parcare. Practic, nimeni nu știe despre el.

Cei cinci băieți se dădură jos din furgonetă, își luară buteliile în spinare și-n mâini sacii pe care-i umpluseră cu regulatoare de aer, vizoare, labe și veste de salvare. Josh îi conduse vreo două sute de metri, apoi păși peste o țeavă care mergea paralel cu drumul asfaltat.

— Ce-i asta? întreba Michael.

— O țeavă de apă, îi spune Jeff Kina. E prea greu de îngropat în lavă, așa că o lasă la suprafață imediat lângă drum.

Își croiau drum de-a dreptul prin câmpia de lavă, dar Michael nu văzu nicăieri ceva care să semene cu o cărare până în momentul când ajunseră la un panou care-i avertiza să nu facă acolo tabără în timpul nopții.

— Asta chiar e o cărare? întrebă el înaintând cu greu printre niște brazde de lavă solidificată, ce arătau suficient de ascuțite cât să se taie în ele, fie și numai dacă le-ar fi atins.

— Tocmai ăsta-i șpilu', îi explică Josh. Dacă nu știi exact unde e, n-ai cum s-o găsești.

— Eu știu unde e, însă de cele mai multe ori nu pot s-o găsesc, bombăni Rock Pieper. Ultima oară când am venit aici era cât pe-aci să rămân fără picioare.

— Termină cu prostiile, îi spuse Kioki. E floare la ureche! Apoi, o clipă mai târziu se dezechilibră, întinse instinctiv mâna pentru a se sprijini și scoase un țipăt de durere: Fir-ar să

fie! Nu pot s-o sufăr!

— Atunci întoarce-te și așteaptă în camionetă, îi spuse Josh.

— Vezi să nu! se stropși Kioki. N-am nimic.

Patruzeci de minute mai târziu ajunseră la o mică lagună care era aproape complet închisă de un istm lung de lavă ce o proteja de apele oceanului. În vreme ce golfulețul se întindea perfect liniștit, la nici șapte metri mai departe, valurile asaltau nedomolite brațul de rocă protectoare. Era ca și cum un animal flămând încerca să-și scoată prada din adăpostul unei scorburi. Valurile mugeau și arteziene furibunde de spumă țâșneau spre înaltul cerului ca picăturile de salivă ce anticipau ospățul bestiei. Vreme îndelungată Michael privi spectacolul întrebându-se câtă siguranță putea oferi acel bazin.

— Nu-ți face probleme, îi spune Josh Malani, ghicindu-i încă o dată gândurile. Bazinul nu are decât un singur canal și acesta se află în partea cealaltă, în zona de adăpost. Aproape că nu există niciun curent submarin, iar eu am să fiu la doar câțiva metri distanță de tine. În ordine?

Michael încuviință, încă nesigur dacă voia să intre în apa ce părea a se fi întunecat și mai mult chiar sub ochii lui. Își spuse că de vină era numai imaginația lui, fiindcă luna strălucea la fel de tare ca și până atunci. Ceilalți începuseră deja să se dezbrace și, în curând, toți erau în pielea goală, ajutându-se unul pe altul să-și fixeze în spinare tuburile de oxigen și să-și potrivească regulatoarele de aer. Apoi unul câte unul intrară în lagună până când numai Josh și Michael mai rămaseră pe mal.

— Vrei să renunți? îl întrebă Josh.

Nu mai era nimic batjocoritor în vocea lui și Michael ghici că, dacă el se hotăra să renunțe din cauza fricii, Josh avea în mod cert să-i facă pe ceilalți băieți să creadă că fusese ideea lui să rămână pe uscat. De fapt, bănuia că Josh ar fi fost în stare chiar să-și zdrelească picioarele în lavă, dacă ar fi considerat că asta i-ar fi convins pe toți că Michael nu și-a pierdut curajul.

Se mai uită încă o dată la apă, apoi îl lovi ușor pe Josh în

umăr:

— Să mergem, spuse el.

Merseră de-a-ndăratelea până când apa le ajunse la brâu, apoi Michael își verifică din nou regulatorul, se lăsă în jos, se întinse și se rostogoli.

Apa se închise în jurul lui, și, cum se întâmplase și la prima scufundare, lumea se schimbă.

Nu semăna deloc cu scufundarea pe timp de zi. Nu mai era nici măcar o rază de soare și, o dată cu ele, dispăruseră și culorile fosforescente ale coralilor și ale peștilor. Acum apa era străbătută de lumina argintie a razelor lunii, iar peștii care zvâcneau încoace și-ncolo printre umbrele lagunei păreau a fi mai mult niște strigoi. Ici-colo luminau creaturi fosforescente și când și când câte un pește scânteia sub razele lunii reflectate în solzii lui.

Josh Malani aprinse lanterna subacvatică și totul se schimbă încă o dată. Oceanul se însufleți cu creaturi atrase de lumină, iar apa care cu numai o clipă în urmă părea populată doar de fantomatice umbre plutitoare se transformă într-un amețitor caleidoscop de pești-chirurg, pești tropicali de coral și pești-fluture. Dincolo de conul strălucitor care țâșnise din lanterna lui Josh, nu exista decât întuneric ca de cerneală și, brusc, Michael își dori ca Josh să nu fi aprins deloc lanterna. Tocmai voia să-i facă semn lui Josh s-o stingă, când o formă de dimensiuni mari alunecă în lumină, speriindu-l puțin pe Michael înainte de a-și fi dat seama că era o broască țestoasă. Țestoasa înota grațios spre ei, se scăldă în lumină preț de vreo câteva clipe, apoi se întoarse dispărând în întunericul din jur. Apropiindu-se de Josh, Michael îi făcu semn să o stingă și, o clipă mai târziu, amândoi băieții erau cufundați într-un întuneric absolut.

Vederea de noapte a lui Michael îi reveni încet sub lumina lunii filtrată prin perdeaua de întuneric. Alături de Josh, care înota chiar în fața lui, Michael aluneca prin apă simțindu-se plăcut izolat de lumea aflată dincolo de laguna de cristal. Adâncimea apei nu depășea cinci metri și chiar în lumina slabă a lunii fundul se distingea clar. Tentaculele anemonelor

se unduiau delicat în apa aproape neclintită, iar țepii întunecați ai aricilor-de-mare se iveau din orificiile în lavă.

Timpul părea a se scurge mai lent când pe lângă el pluteau siluetele fantomatice ale peștilor.

Un melc-de-mare gigantic se târa pe fundul acoperit cu lavă al lagunei, cu antenele întinse și cu mantia acoperindu-i parțial cochilia strălucitoare. Michael plonjă mai adânc, cu intenția de a se uita la melc mai de aproape, când altceva îi atrase atenția.

În lavă era o crăpătură din care ieșea ceva afară.

Michael schimbă direcția, apropiindu-se de acea fisură, apoi recunoscu ceea ce vedea.

O murenă! Șirurile ei de dinți ascuțiți scânteiau în lumina lunii în timp ce își închidea și-și deschidea ritmic maxilarul.

Atent, străduindu-se să se miște lent pentru a nu tulbura murena, Michael se apropia centimetru cu centimetru.

Murena, văzându-l venind, își deschise larg fălcile. Tot corpul ei se încordă.

Aștepta, observând, gata să atace.

•

Josh Malani înota la vreo doi metri sub nivelul apei urmărind o caracatiță care părea a se uita drept la el. De două ori încercase să atingă micul cefalopod, dar de fiecare dată acesta se ferise, iar Josh avusese senzația stranie că micuța creatură se simțea la fel de ciudat ca și el în apa luminată de lună. Adevărul era că ar fi dorit să aprindă din nou lanterna, chiar și numai pentru a retrăi sentimentul de familiaritate pe care coloritul viu al peștilor și al coralilor i-l dădeau. În întuneric însă era ca și cum ar fi rătăcit printr-un cimitir: era sigur că în lagună nu se afla nimic care-ar fi putut să-i facă vreun rău, dar fie și numai umbrele din apă erau de ajuns să-i mărească nervozitatea. Așa că la cea dintâi atingere pe care-o simți, fu atât de speriat, încât aproape că smuci de cordonul de siguranță.

Apoi își dădu seama că trebuia să fie Michael cel care-l înștiința că e cu el.

Apoi veni a doua atingere.

Dar nu delicată, ca prima, ci ascuțită – ca și cum niște gheare i-ar fi sfâșiat coastele.

Dând înapoi din reflex, Josh rezistă încă o dată ispitei de a trage cordonul de urgență care avea să descarce cartușul de bioxid de carbon și să-i umfle vesta de salvare, pentru ca apoi să-l propulseze la suprafață. Forțându-se să nu cedeze în fața panicii care-l străfulgerase când fusese atins, se răsuci în apă, căutând sursa atacului.

La început nu văzu nimic. Apoi zări cu colțul ochiului o siluetă care se îndrepta spre el. O clipă simți din nou cum îl cuprinde panica. Atunci își dădu seama a cui siluetă se întrevedea.

O broască țestoasă! Nimic altceva decât țestoasă, întoarsă ca să mai privească o dată creaturile ciudate care-i invadaseră spațiul. Probabil era aceeași pe care el și Michael o văzuseră cu puțin timp în urmă.

Michael!

Unde era? Josh se uită rapid de jur împrejur, dar nu văzu nici urmă de prietenul său. Fusese chiar acolo, în spatele lui, la nici doi metri în dreapta!

Sau nu?

Brusc își aduse aminte de caracatiță. Oare cât timp o observase? Sub apă aveai tendința de a pierde noțiunea timpului; toți păteau asta. Iar întunericul nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. Fir-ar să fie! Oare cât să fi trecut de când îl văzuse ultima oară pe Michael?

Acum Josh se agita frenetic prin apă, căutând să dea de Michael. Ce-o fi fost în capul lui să-l care pe Michael după el în miezul nopții? Simplul fapt că Michael reușise să-l scoată din recif nu-l făcea un expert în scufundări! Ar fi trebuit să se gândească mai bine la asta. Și, cu siguranță, n-ar fi trebuit să-l scape din ochi nicio clipă.

Aprinse lanterna și o plimbă de jur împrejur.

Nimic.

Acum îndreptă fasciculul în jos, măturând fundul în lung și-n lat, rugându-se ca în clipa când razele aveau să-l descopere pe Michael în întuneric, el să mai miște, nu să…

Înainte de a-și fi dus gândul la bun sfârșit, îl văzu.

Michael se afla la șase-șapte metri spre stânga și la trei metri, trei metri și jumătate mai jos. Și se mișca.

Liniștit acum, că-l descoperise pe Michael, trase automat o gură de aer și se îndreptă să verifice dacă prietenului său nu i se întâmplase ceva.

Numai că presiunea normală din regulator dispăruse ca și cum s-ar fi terminat aerul din butelie. Era absurd, nu erau în apă decât de patruzeci de minute, iar butelia ar fi trebuit să ajungă pentru o oră.

Doar dacă nu fusese complet umplută, la începutul scufundării, așa cum crezuse.

Dar o verificase! Își amintea clar că verificase butelia pe care o avea, ca și pe a lui Michael și pe a lui Jeff Kina.

Se uită din nou în jos. Oare Michael chiar se mișca?

Brusc îl cuprinse îndoiala.

Dacă și Michael rămăsese fără aer?

Dacă uitase ce să facă și se pierduse cu firea?

Fiindu-i teamă pentru viața lui Michael, Josh își duse mâna la spate și împinse robinetul pe poziția de rezervă și, în cele din urmă, plonjă după Michael. Tocmai intra în straturile mai întunecoase ale apei când îl zări pe Michael abandonându-și lestul și trăgând de cordonul de siguranță care activa cartușul de bioxid de carbon din vesta sa de salvare. Vesta se umflă imediat și Michael țâșni spre suprafață trecând chiar pe lângă Josh. Fără să-și mai tragă cordonul de siguranță, Josh înotă repede la suprafață, smulgându-și mușțiucul din gură în clipa când își scoase capul la suprafață.

— S-a-ntâmplat ceva? întrebă el. Dar, și prin întuneric, putea să vadă că se întâmplase ceva cu Michael.

— Așa… așa cred, se bâlbâi Michael. Pur și simplu… nu știu… dar așa, dintr-o dată, n-am mai putut să respir!

— Fir-ar să fie! exclamă Josh Malani. Ia să-ți văd manometrul!

Veni în spatele lui Michael, aprinse lanterna și o orientă spre indicatorul de presiune.

— Buteliile sunt de vină! îi spune el lui Michael. Și a mea s-

a terminat! Tocmai plonjam după tine, când ai tras coarda de siguranță. Să mergem pe mal și să vedem dacă nu li s-a întâmplat nimic celorlalți.

Umflându-și și el vesta de salvare pentru a înota mai ușor, Josh o luă spre plaja, ținând ritmul cu Michael. Abia după ce-au izbutit să se cațăre pe țărm, l-au zărit pe Jeff Kina care se chinuia să strângă o grămăjoară de *kiawe* pentru un foc de tabără improvizat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Josh. Cum se face c-ați și ieșit deja? întotdeauna stai până îți intră apa-n gură.

— Ceea ce nu s-a întâmplat prea demult, replică Jeff. Când am intrat, manometrul spunea că rezervorul era plin, dar în urmă cu zece minute nu mai aveam aer. Făcu o strâmbătură în lumina lunii, apoi se uită urât la butelia buclucașă. Și nici măcar nu ne putem plânge lui Ken în legătură cu asta, de vreme ce el nici nu ne-a închiriat, de fapt, echipamentul!

Aprinse un alt chibrit. Mica grămăjoară de surcele de sub ramurile de kiawe sfârâiră, apoi se aprinseră.

Câteva minute mai târziu, pe când flăcările se întețeau, luminând tot mai mult, Rick și Kioki ieșiră și ei la suprafață.

— Hei, băieți, ce-i cu voi, ce vi s-a-ntâmplat? întrebară ei.

Josh ridică din umeri:

— Buteliile nu erau pline.

Kioki se încruntă:

— Nici ale voastre? Eu credeam că numai a mea.

Rick Pieper se uită spre amicul său:

— Ce tot spui tu acolo? Și tu ai avut necazuri vasăzică?

Kioki încuviință:

— Eu cred că manometrul meu era bulit. A trebuit să trec pe avarie devreme.

— De ce nu mi-ai dat un semnal? întrebă Rick. Eu am avut aer berechet. Iisuse, Kioki, zău, dac-am fi coborât la mare adâncime, ai fi putut să dai de belea.

Pe chipul lui Michael se întipări brusc o expresie de teamă, iar Josh vorbi repede:

— Dar *n-am fost* la adâncime. Toți suntem bine și tot ce mai avem acum de făcut e să ducem porcăriile astea la loc de unde

le-am luat și să avem grijă ca data viitoare să nu se mai repete. E-n regulă? Se uită la fiecare pe rând ca și cum ar fi așteptat să vadă dacă e cineva care să-l contrazică.

— Nu crezi c-ar trebui să-i spunem lui Ken? îndrăzni în cele din urmă Rick.

— Să-i spunem… ce? întrebă Josh. Că ne-am strecurat înăuntru și că i-am „împrumutat" echipamentul? Glasul căpătase deja acel sarcasm care îi suna atât de familiar lui Michael: Asta chiar c-ar fi o idee, n-am ce zice!

— Și-atunci ce facem? întrebă Jeff Kina.

Josh ridică din umeri:

— Ceea ce deja ne-am propus să facem. Nu s-a-ntâmplat nimic, așa că ducem frumușel echipamentul înapoi, îl curățăm și ne ducem acasă. Sau poate țineți cu toții să asmută Ken gaborii pe noi?

Pe măsură ce se apropiau de foc, lăsând căldura acestuia să alunge din corp răcoarea apei, nimeni nu mai scoase niciun cuvânt.

Nici nu era nevoie.

Michael privi lung peste focul de tabără ochiul întunecat de apă și îl cuprinseră fiorii când își dădu seama cât de aproape fuseseră de primejdie.

Dar *nu se întâmplase* nimic. Nu intrase în panică, își desprinsese repede lestul și…

Și tare-ar fi dorit să nu fi participat la această scufundare.

• CAPITOLUL VIII

Rick Pieper își consultă ceasul – era unsprezece și treizeci și cinci de minute. Dacă ai lui mai erau treji, avea să se lase cu tămbălău mare, fiindcă jurase c-are să fie înapoi până-n unsprezece. Numai că durase ceva mai mult decât scontaseră ca să ducă înapoi la magazin echipamentul și, chiar când isprăviră, era ferm convins că dimineață Ken tot avea să-și dea seama, indiferent ce-ar fi îndrugat Josh Malani. Ei bine, în cazul în care Ken se prindea, Josh nu mai avea altceva de făcut decât să găsească o soluție prin care să-i scape pe toți basma curată. Ce era al lui era al lui – pe Josh îl ducea întotdeauna capul la tot felul de chestii. Acum, când Rick încetinea pentru a părăsi autostrada și a vira la stânga spre sătucul din câmpul de trestie de zahăr unde locuia Kioki Santoya, îl claxonă pe Josh care băga viteză pe coasta muntelui.

— Nu vrei să te duc până acasă? întrebă Rick peste câteva minute, când se apropiară de intersecția la care ar fi trebuit să vireze pentru a-l lăsa pe Kioki drept în fața casei.

Celălalt băiat scutură din cap.

— Se trezește mami. Am impresia că poate să audă mașinile de la doi kilometri distanță. Lasă-mă aici și mă duc pe jos.

Rick Pieper trase automobilul aproape de șanț. Când Kioki deschise portiera, simți ceva ciudat, ca un fel de amețeală. Șovăind, se întrebă dacă, la urma urmei, nu cumva ar fi fost mai bine ca Rick să-l ducă până în fața casei. Dar senzația dispăru la fel de brusc pe cât apăruse. Kioki trânti portiera în urma lui.

— Pe mâine-dimineață! strigă el.

Rick ambreie brusc, demarând în trombă cu scrâșnet de cauciucuri și lăsând un nor de praf care-i veni lui Kioki drept în față. Acesta îi arătă prietenului său degetul, după care o luă pe drumul spre casă.

Nu făcuse nicio sută de metri când senzația stranie îl

cuprinse din nou, o amețeală, apoi o durere în piept. Brusc se simți ca atunci când ardeau câmpurile de trestie de zahăr noaptea, iar el uita să închidă fereastra de la dormitor.

Tușind, se opri și privi în jur căutând focurile, dar nu zări nimic în afara puzderiei de stele de pe cer și de luna care apunea scufundându-se spre orizont.

Nu simțea nici mirosul care se răspândea când erau incinerate câmpurile și nici nu auzea trosniturile tulpinilor de trestie de zahăr arzând de parcă ar fi fost în pragul ușii, când în realitate se găseau la o milă distanță.

Tusea se mai potoli, dar durerea din piept se înrăutăți.

Ce naiba se petrecea? Nu-i fusese rău niciodată!

Kioki începu să meargă din nou, însă după câțiva metri trebui să încetinească. Începuse să-l doară tot corpul și să respire greoi.

Acasă!

Trebuia să ajungă acasă!

Mergea împleticit, chinuindu-se să-și simtă picioarele, dar își pierdu echilibrul și căzu în drum cu fața în jos. Pentru a se proteja, își duse mâinile la față. Se juli de o piatră la mâna stângă și se taie în palma dreaptă într-o bucată de sticlă spartă.

Kioki scoase un geamăt de durere, se ridică în fund și încercă să se uite la mâna care-i sângera.

Rana se întindea de la baza degetului mare până la degetul cel mic și deja începuse să se umfle.

Ținându-se cu mâna stângă de cea dreaptă, Kioki se ridică cu greu în două picioare, clătinându-se din cauza efortului. Inima începu să-i bubuie și fiecare respirație era agonie.

Făcu o sforțare pentru a-și convinge trupul să alerge, dar simți cum îl cuprinde din nou amețeala. După numai un singur pas picioarele i se muiară și se prăbuși la pământ. Căzând prea aproape de marginea canalului de irigații ce mergea paralel cu drumul, alunecă pe rambleul abrupt al acestuia și se scufundă în apa stătută și în stratul de mâl gros de aproape un metru.

Speriat din cauza apei care se închidea deasupra lui, se

mobiliză preț de o clipă și se aruncă spre mal, zgâriind pământul cu ambele mâini, neluând în seamă durerea care-i pulsa în braț și sângele ce i se scurgea din palma dreaptă.

Picioarele îi păreau încleiate în nămol, de-abia de mai putea să respire, dar, până la urmă, izbuti să se târască afară din mizerie, să se cațăre pe panta abruptă a șanțului și să se întindă lângă drum.

Kioki rămase nemișcat, epuizat, cu o durere care-i cuprinsese corpul.

Privi spre cer, așteptând să-i treacă acea criză necunoscută, respirând neregulat.

Apoi privirea i se încețoșă și, simțind că-l apucă greața, se rostogoli pe-o parte, să nu verse pe el.

Efortul de a vomita, însoțit de spasme necontrolate îl făcură să alunece din nou în șanțul de irigare.

De data asta nu mai găsi puterea necesară pentru a ieși afară și zgârie zadarnic malul, în timp ce durerile din piept și stomac se răspândeau tot mai mult, amețeala se accentuă și în gură începu să-i bolborosească voma.

Câteva minute mai târziu, Kioki Santoya, singur în întunecimea din mijlocul culturii de trestie de zahăr, se scufundă în brațele morții.

•

Încă zece minute.

Katharine intenționa să mai aștepte încă zece minute până când ceasul de deasupra căminului avea să arate miezul nopții și să înceapă să dea telefoane.

Își notase deja numărul de telefon al Spitalului Memorial din Maui, ca și numărul principalei secții de poliție din Wailuku și al uneia din Kihei. Până-n prezent nu fusese în stare să obțină informații despre părinții lui Josh Malani.

Film. Acolo zisese Michael că se duceau. Un lucru absolut rezonabil și nevinovat.

Dar ea știa cauza îngrijorării: Josh Malani. Cu toate că de-abia-l cunoștea – și-și tot spunea întruna că n-ar fi trebuit să judece un adolescent de șaisprezece ani după prima impresie – toate instinctele ei o avertizau că frumușelul ăsta a cărui viață

o salvase Michael era o tovărășie foarte periculoasă pentru fiul ei. Ea îl găsea înfumurat, iar faptul că se dusese să facă pe scafandrul de unul singur spunea multe despre completa lui lipsă de discernământ. Și cu cine mai era Michael? Alți câțiva puștani din echipa de atletism.

Puști ale căror nume nici măcar nu se mai sinchisise să le menționeze.

— Și ce relevanță ar fi avut *dacă* le-ar fi lăsat numele? o întrebase Rob cu o logică ce nu contribuise cu nimic la liniștirea temerilor. Altceva tot n-ai mai fi putut afla despre ei.

— Ar fi sporit numărul de persoane pe care să le sun în caz că întârzie!

Rob se uitase la ea peste masa din restaurantul unde serviseră cina.

— Asta știu că l-ar fi încântat la culme, observă el ironic. Adolescenții sunt în extaz să știe că mămicile lor le sună prietenii ca să-i caute. Și apoi aici e Maui, nu New York. N-a pățit nimic!

Restul cinei și al drumului până acasă Katharine izbutise să-și țină-n frâu îngrijorarea, dar o oră mai târziu, pentru că Michael tot nu apăruse, îl sunase pe Rob.

— Mai păsuiește-l până la unsprezece jumate, o sfătuise el. Dacă nici atunci n-a ajuns, atunci sună-mă și-o să mai vedem ce e de făcut. Sau poate dacă vrei să vin eu la tine…

— Nu, oftase Katharine. Nu-i nicio problemă. Oricum, mulțumesc că te-ai oferit.

Făcuse toate eforturile pentru a-și păstra calmul spunându-și că erau o mulțime de motive pentru întârzierea lui Michael.

Se putea ca filmul să fi început mai târziu decât scontaseră sau cinematograful să se fi aflat destul de departe de Makawao, ceea ce i-ar fi luat mai mult timp de întoarcere decât anticipase. La urma urmei niciunul dintre ei încă nu apucase să cunoască bine insula și, dacă ar fi întrebat-o cineva cât dura un drum cu mașina de acasă de la ea și până în Kihei, n-ar fi avut nici cea mai mică idee care-ar fi răspunsul corect.

Totuși, pe la unsprezece și patruzeci de minute, toate explicațiile raționale dispăruseră. La douăsprezece fără un

sfert o imagine de coșmar îi veni în minte: Michael prins într-un automobil avariat, chinuindu-se să iasă afară.

Când ceasul prinse să toarcă încetișor, pregătindu-se să bată miezul nopții, Katharine se întinse după telefon pentru a suna la spital. Chiar înainte ca degetul ei să atingă primul buton de pe tastatură, lumina unor faruri ce tocmai intrau pe alee se proiectă pe peretele opus ferestrelor dinspre intrare.

În momentul în care ceasul bătu de douăsprezece, mâna ei se îndepărtă de telefon. Când Michael intră pe ușă principală, sentimentul de teamă ce-i tot crescuse în suflet se transformă în mânie pentru întârzierea lui.

— Tu ai idee cât e ceasul? îl întrebă ea până să apuce el să închidă ușa.

Ochii lui Michael se îndreptară cu iuțeală spre ceas și făcu o strâmbătură când văzu ce târziu era.

— Ăă, pur și simplu am pierdut noțiunea timpului, spuse el. Jucam jocuri video și…

— Jocuri video? îl întrerupse Katharine. Am crezut c-ai zis că vă duceți la film.

— Așa e, făcu repede Michael, improvizând pe loc. Dar la filmul pe care voiam să-l vedem nu mai erau bilete, așa c-am început să jucăm jocuri video și ne-a furat peisajul. Mami, eu…

— De ce nu mi-ai dat un telefon? îl întrerupse Katharine. Tu-ți dai seama cât de îngrijorată am fost?

Căința din ochii lui Michael dispăru brusc:

— Iisuse Hristoase, mami, dar n-am întârziat decât o oră! Ce-i așa o mare scofală?

— Marea scofală, cum îi zici tu, e că m-am îmbolnăvit de îngrijorare, îl repezi Katharine. Ar fi putut să ți se întâmple orice! Ai fi putut să ai un accident sau să te atace cineva, sau…

— Mami, aici e Hawaii, nu New York! Și nu mai sunt bebeluș. Niciunul dintre prietenii mei n-a trebuit s-o sune pe *mămica*!

— Poate că nimeni nu are o *mămică* așa cum zici tu, căreia să-i pese, i-o reteză Katharine imitându-i înadins tonul. Nici

măcar nu știu cu cine ai fost, în afară de Josh Malani, și nu pot spune că înnebunesc de fericire pentru că te-ai înhăitat cu el.

Rănit de asprimea din cuvintele maică-sii, Michael simți că i se pune un nod în gât și că i se umezesc ochii.

— N-am fost decât cu niște tipi din echipă, e bine? Doamne sfinte, mamă! Am fost selecționat în echipa de atletism și mi-am făcut prieteni acolo. Credeam c-ai să te bucuri pentru mine!

Mânia Katharinei se topi văzând durerea fiului ei, dar era prea târziu.

— N-am murit, continuă el. Și nici n-am pățit nimic. O pironea cu privirea ca și cum ar fi provocat-o să mai zică ceva: Și-acum mă duc să mă culc!

Părăsind camera de zi, Michael se duse în dormitor și trânti ușa după el.

Rămasă singură, Katharine se lăsă, istovită, într-un scaun. De ce țipase oare la el? Cel puțin să fi ascultat explicația înainte de-a se năpusti asupra lui! De fapt, când stătea acum și se gândea la vorbele lui, ea-și dădu seama că băiatul avea dreptate. Unul dintre motivele pentru care în New York fusese întotdeauna acasă la țanc era pentru că fusese singur. Astmul care-l ținuse departe de școală atâta timp avusese grijă de asta. Până în urmă cu un an, când se hotărâse să lupte pentru a fi selecționat în echipa de atletism, Michael nu avusese niciodată un cerc de prieteni, iar când izbutea să aibă un amic rareori dura mai mult de câteva săptămâni la rând. Și tocmai când el fusese pe punctul de a-și realiza visul, ea-l mutase aici.

Iar el *reușise.* Cum de se năpustise asupra lui înainte de a-l felicita că fusese admis în echipă în după-amiaza aceea? Trebuie să fi fost una dintre cele mai fericite zile din viața lui, iar ea ce făcuse? Îi stricase tot cheful, doar pentru că ajunsese acasă mai târziu cu o oră.

Rob avea dreptate – ar fi trebuit să-și controleze temerile și să fie fericită că, pentru prima oară în viața lui, Michael era unul dintre băieții din gașcă, și nu doar puștiul slăbănog și plângăcios care stătea veșnic pe tușă.

Probabil că a fost atât de bucuros, încât ea ar fi trebuit să se considere norocoasă, că el totuși îi telefonase!

Katharine se duse la ușa lui, ciocăni încetișor, apoi crăpă ușa.

— Michael? Pot să intru? Când văzu că nu îi răspunde, vorbi din nou: Știi ceva? Eu am să te iert pentru că ai întârziat, dacă și tu ai să mă ierți c-am uitat de selecționare. Îmi pare sincer rău că am țipat la tine.

Ea așteptă, în speranța că el avea să aprindă lumina și s-o invite înăuntru, dar, după o lungă tăcere, el rosti doar scurt în întuneric:

— E-n ordine, mamă, spuse el. Apoi adăugă: Ne vedem mâine dimineață.

Katharine închise iar ușa lui Michael.

În camera lui, Michael ședea cu fața în sus, cu ochii pironiți în tavan pe întuneric. Ar fi trebuit oare să-i fi spus adevărul despre locul unde fusese și despre ce făcuse? Dar, dacă ar fi făcut asta, ea ar fi țipat și mai abitir.

Mai bine s-o lase baltă.

Și totuși în acea noapte somnul îi veni cu greu.

•

Nu putea simți nimic altceva decât frig în jurul lui.

Era întuneric, genul de întunecime care ar fi putut să se înfășoare ca un lințoliu, creându-i o stare de claustrofobie. Era numai întuneric în jurul lui și i se părea că plutește în aer.

Încet, chiar pe măsură ce spațiul din jur începea să se strângă – atât de lent, încât în prima clipă Michael nici măcar nu-și dădea seama de asta – întunecimea prinse a se destrăma într-un cenușiu-argintiu.

Apa!

Era din nou în apă!

Ca pentru a-i confirma gândul, un pește înotă pe lângă el. Un pește frumos, cu dungulițe roșii ca sângele, albastru-intens și de un verde atât de strălucitor, încât aproape îl orbiseră.

Michael nu mai văzuse niciodată un astfel de pește și se întoarse să se uite la el. Simțind parcă faptul că îi stârnea curiozitate, peștele înotă în cerc, ca și cum ar fi vrut să fie

admirat. Cu o singură mișcare din labe, Michael se îndreptă spre pește, dar acesta îi contracară mișcarea, retrăgându-se din fața lui cu exact aceeași viteză cu care omul se apropiase.

El se opri.

Peștele se opri.

El înotă mai aproape, iar de data asta peștele ezită înainte de a se îndepărta spre apă mai adâncă.

Michael încercă din nou, dar de astă dată se mișcă foarte lent, sperând că peștele n-avea să observe apropierea lină.

Se apropie cam la un metru, dar peștele se scufundă, oprindu-se sub el, ca și cum l-ar fi provocat să-l urmeze.

Michael rămase unde era. Timpul părea să se fi oprit. Plutea prin apă holbându-se la pește, tot atât de nemișcat ca și el. În apa liniștită, de un cenușiu spectral, realiză că prietenii lui dispăruseră.

Era singur.

Încet, inexorabil, peștele îl atrăgea tot mai mult în adânc, apropiindu-se tot mai mult, ori de câte ori ezita, pentru a se îndepărta de el exact în clipa când Michael l-ar fi atins cu degetele.

Ademenindu-l.

Peștele se afunda tot mai mult în apă, iar Michael, incapabil să reziste ispitei, plonjă după el. Tot mai adânc. Și mai adânc, și unul, și altul. Hipnotizat, Michael urmărea peștele în culori strălucitoare. Pentru ca peștele să se oprească și, cu o mișcare bruscă de coadă, să dispară.

Surprins, Michael se răsuci prin apă în căutarea peștelui, dar acesta nu se mai vedea nicăieri.

Și dintr-o dată realiză că fundul mării părea să se fi surpat. Nici o singură rază de lună nu mai pătrundea prin apa de deasupra. Întunericul revenise. Oceanul însuși îl apăsa acum. Era din ce în ce mai greu de respirat.

Se simțea de parcă ar fi avut pieptul strâns în niște chingi de metal. Se smuci să scape, dar fără rezultat.

Cuprins de panică se zbătu mai tare.

Respiră, *respiră*!

Dar nu putea!

Indiferent cât de tare se străduia, nu mai putea trage aer în plămâni.

Buteliile!

Cu buteliile se întâmplase ceva!

Sugea din mușțiucul regulatorului, încercând să-și umple plămânii cu aer din rezervorul din spate, dar nu se întâmplă nimic.

Gol!

Rezervorul era gol!

Dar mai era și o cantitate de rezervă! Nu trebuia decât să ducă mâna la spate și să răsucească de maneta care avea să-i mai asigure încă zece minute de aer.

Dădu să ducă mâna înapoi; dar brațele nu i se mai mișcau.

Acum se scufunda, căzând prin întuneric, în abisul cel mare căscat dedesubt…

Se zbătu să ajungă la robinetul de siguranță, sforțându-se să inspire cât mai mult aer din rezervor, însă plămânii lui parcă s-ar fi umplut cu apă.

Suprafața. Trebuia să ajungă la suprafață!

Să scape de lest! Să scape de lest și să tragă de cordonul de siguranță. Vesta avea să se umfle și să-l scoată la suprafață.

Dar nu se putea mișca!

Nu-și mai putea simți nici măcar degetele.

Îngrozit, se zbătu din nou, smulgându-și mușțiucul din gură.

Trebuia să și-l pună la loc!

Dar mâinile nu-l mai ascultau. Regulatorul atârna de furtunurile de aer, dincolo de distanța la care îl putea apuca.

Dacă ar fi putut să-și aducă gura suficient de aproape!

Se strădui să-și miște capul, dar și asta era zadarnic.

Acum putea simți apa intrându-i prin nas. Încercă să expire, dar în plămâni nu mai exista nimic de expirat.

Gura i se deschise și se strădui din nou să respire.

Apa îi năvăli în gură, pe gât, în plămânii care erau deja sufocați.

Avea să moară.

Să moară aici, cu mult sub suprafața mării.

Nu!

Să scape! Trebuia să scape!

Simțindu-și plămânii înecați și negura morții strângându-se în jurul lui, Michael sfâșie cu violență lințoliul lăptos ce încă se mai lipea de el și simți că e gata să scoată un urlet cumplit.

Se agită, dădu din picioare, răsucindu-și corpul într-o tentativă disperată de a scăpa, chinuindu-se să strângă suficientă putere pentru încă un ultim efort înainte ca întunericul să se închidă în jurul lui pentru totdeauna.

Apoi brusc, din gât îi ieși urletul.

Michael se trezi.

Era înfășurat în cearșafuri; panica încă îl mai ținea în gheare. Abia dacă se putea mișca, abia dacă putea respira.

Apoi, încet-încet, începu să priceapă.

Un vis.

Nu fusese altceva decât un vis groaznic.

Becul din mijlocul tavanului se aprinse, orbindu-l.

— Michael? o auzi pe maică-sa strigând. Ce-i, puiule, nu te simți bine?

Își simțea pieptul în strânsoarea acelorași chingi care-l sufocaseră în coșmar, iar Michael nu era sigur că era în stare să articuleze vreun cuvânt. Când, în cele din urmă, izbuti să pronunțe cuvintele, glasul abia dacă i se putea auzi.

— Un coșmar, spuse el. A fost groaznic. Eu…

Își înghiți cuvintele în clipa când realiză de unde venea visul, ce îl stârnise.

— Ai avut tulburări de respirație, spuse Katharine venind lângă pat pentru a se uita neliniștită la chipul fiului ei. M-am temut că ai să ai o criză…

— N-am avut, îi spuse Michael, dând la o parte așternuturile, ridicându-se în capul oaselor și respirând cu atâta nesaț aerul proaspăt al nopții, încât începu să tușească.

O clipă mai târziu depășea criza de tuse și se lăsă pe perne:

— E-n ordine, mamă, insistă el în timp ce ea dădu să vorbească. N-a fost decât un vis urât, nimic mai mult.

Katharine se aplecă și-l sărută pe frunte:

— Ești sigur? îl întrebă ea încă îngrijorată. Știu că tu

credeai c-ai depășit crizele, dar…

— Dar nimic, îi spuse Michael. Mă simt bine. Aruncă o privire spre ceasul de pe noptieră; era aproape cinci; iar pe fereastră se vedea același întuneric ca la sfârșitul coșmarului: Hai să dormim, bine?

— Poate că n-ar fi trebuit să întârzii atât aseară, sugeră Katharine, dar își puse o mână pe obrazul lui Michael pentru a mai îndulci puțin cuvintele.

Michael se afundă și mai mult în pat:

— Îmi pare rău, spuse el. Cred că atunci când mi-am dat seama c-o să întârzii ar fi trebuit să găsesc un telefon. Nu?

— Și mie îmi pare rău că am cam exagerat, îi spuse Katharine. Felicitări pentru primirea în echipă. Sunt, într-adevăr, mândră de tine. Pentru prima oară de când venise acasă îi apăru un surâs pe buze: Somn ușor!

Îl mai sărută încă o dată și, ieșind din cameră, stinse lumina. Dar, ajunsă în camera ei, nu se liniști. Oare fusese numai un vis urât ceea ce-i tulburase somnul? Sau era debutul unui nou puseu al bolii pe care și unul, și altul o crezuseră biruită?

Ea se vârî la loc în pat, dar nu adormi decât foarte târziu. Stătu în schimb cu urechea ciulită, rugându-se în tăcere să nu audă zgomotul horcăit al plămânilor astmatici chinuindu-se să se umple cu aer.

În camera lui, Michael se ridicase din pat. Stătea lângă fereastra deschisă trăgând adânc în piept aerul proaspăt al nopții, încercând să scape de cumplita senzație de sufocare pe care o resimțise în vis.

Dar chiar și acum, că era treaz de-a binelea, tot nu putea scăpa de ea, tot nu putea să-și recapete respirația.

• CAPITOLUL IX

Alice Santoya împinse teancul de clătite pe farfuria fiului ei o puse pe masă și strigă pentru a patra oară:

— Kioki, dacă nu te trezești chiar acum, n-ai să mai prinzi autobuzul, iar eu cu mașina nu te duc!

Când nici de data asta nu obținu un răspuns, se duse la ușa fiului ei, ciocăni tare, apoi o deschise:

— Kioki, îți spun că…

Cuvintele îi înghețară pe buze când văzu patul gol și când își dădu seama că aseară el nici nu venise măcar acasă.

Dar Kioki venea întotdeauna acasă!

Era un băiat bun, nu ca puștiul ăla, Josh Malani, cu care se înhăita câteodată. Iar când sunase îi promisese că avea să se întoarcă devreme acasă. Tocmai se ducea la un film împreună cu Rick Pieper și Josh, și…

Josh!

Ar fi fost în stare să parieze pe ultimul gologan că Josh Malani șterpelise de pe cine știe unde niscai bere și-l îmbârligase pe Kioki să meargă împreună cu el pe vreo plajă unde probabil se îmbătaseră mangă. După care i se făcuse frică să mai vină acasă.

Ei, stai numai să vezi ce-avea să-i facă atunci când o pune ea mâna pe el!

Întorcându-se în bucătărie, Alice apucă receptorul și formă numărul de telefon al familiei lui Rick Pieper.

— Maria? spuse ea când mama lui Rick ridică receptorul. Aici e Alice. Kioki s-a întors aseară cu Rick cumva?

O clipă mai târziu, când Rick veni la aparat și-i spuse că-l lăsase pe Kioki chiar la intersecție, mânia ei se transformă în teamă. Dacă băuseră…

— Nu, nu s-a îmbătat, insistă Rick Pieper, apoi Maria Pieper apucă ea receptorul.

— Rick s-a întors cu puțin înainte de miezul nopții, îi spuse ea lui Alice. Crede-mă, știu ce vorbesc! îl așteptam. El a zis că

jucau jocuri video și că n-au mai știut ce oră e.

— Ha! Dacă Josh Malani era cu ei…

— N-au băut, Alice, o asigură Maria Pieper. Rick era treaz când a ajuns acasă.

Pe când punea jos receptorul, Alice Santoya încerca să-și spună că existau o duzină de motive serioase pentru care Kioki ar fi putut să nu se întoarcă acasă noaptea trecută.

Dar nu-i putea trece prin cap niciunul.

Singura imagine care-i revenea totuși întruna și-ntruna în minte era cea a soțului său care se întorcea acasă din schimbul de noapte de la o fabrică din Puunene. Locuiau la distanță de numai două străzi de fabrică și ar fi trebuit să fie în siguranță.

Dar în noaptea aceea când traversase șoseaua de la Kihei – la numai o jumătate de stradă depărtare de casă – un automobil apăruse ca din senin și-l lovise pe Kali'i, omorându-l pe loc.

Niște puști care se îmbătaseră pe câmpurile de trestie de zahăr.

Ca și câmpul de trestie de zahăr din jurul acestei case.

Din ce în ce mai neliniștită, Alice Santoya ieși din casă și se urcă în automobil. Avea să întârzie la serviciu – o slujbă într-un hotel din Wailea – dar n-avea importanță. Dacă Kioki zăcea undeva pe marginea drumului…

Ba nu!

Era bine sănătos!

Se întâmplase ceva, dar el era bine sănătos!

Însă, pe măsură ce conducea pe drumeagul îngust ce dădea în autostrada aflată cam la un kilometru depărtare, începu să simtă un fel de sfârșeală în capul pieptului, ca și cum ar fi pus stăpânire pe ea o presimțire sumbră de care nu putea scăpa în niciun chip.

În timpul nopții plouase și tot asfaltul era acoperit cu o mâzgă roșiatică. Premoniția o făcea să-și încleștеze mâinile pe volan.

Și atunci îl văzu.

Era în stânga drumului, cam la vreo cincizeci de metri.

Zăcea cu fața în jos, cu brațele ridicate deasupra capului și

cu picioarele în canalul de irigații.

Înăbușindu-și strigătul, frână la câțiva metri de Kioki. Lăsă motorul în funcțiune, coborî din mașină și se duse la fiul ei:

— Kioki! îl strigă ea. N-ai nimic, ai să te faci…

Kioki nu se mișcă!

Leșinat!

Era leșinat și n-o putea auzi.

Lăsându-se-n genunchi în noroi, întinse brațele către el și-l atinse:

— Kioki, e mama… Glasul i se stinse când simți răceala pielii: Kioki?

Vreme îndelungată Alice Santoya rămase îngenuncheată în noroi sperând ca fiul ei să se trezească, să se miște, să scâncească, să facă orice numai să-i arate că lucrul de care se temea nu e adevărat.

Imaginea soțului ei îi veni în minte, dar în locul chipului lui Kali'i era Kioki care se uita la ea lung prin masca morții.

— Nu… gemu ea în cele din urmă. Oh, nu, nu, Kioki, oh, nu, te rog, nu…

Vârându-și mâinile pe sub umerii fiului ei, îl trase din canalul de irigații. Stătea în noroi și-i ținea capul în poală, mângâindu-i fruntea cu degetele; cu fața scăldată-n lacrimi, scoase un țipăt sfâșietor.

După o vreme se apropie o mașină care încetini și opri, iar șoferul coborî. Apoi sosi o altă mașină, și încă una. La puțină vreme după aceea sosiră polițiștii și o ambulanță.

Dar Alice Santoya nu mai avea habar de ce se întâmpla în jurul ei.

Cu inima frântă, cu sufletul zdrobit, ședea în noroi, ținându-și copilul în brațe.

•

În dimineața aceea, imediat ce descuie ușa din spate a magazinului, Ken Richter mirosi că ceva nu era în ordine. Un om tipicar – se botezase „Kihei Ken" în urmă cu doi ani când deschisese magazinul de articole subacvatice pe baza reputației de care se bucura și a unui împrumut de la Takeo Yoshihara – crezuse întotdeauna că fiecare lucru de pe lume

avea un loc al său și că fiecare lucru trebuie să se afle la locul lui.

În acea dimineață nu se aflau toate unde ar fi trebuit.

Nimic nu sărea în ochi; într-adevăr, când puse piciorul în camera din spate a magazinului, era ceva mai mult decât o simplă presimțire. Însă, când aprinse luminile și se uită de jur împrejur, presimțirea i se accentuă.

Apoi dădu cu ochii de băltoaca din mijlocul podelei.

Ken Richter nu lăsa băltoace în mijlocul podelelor.

Găsi un prosop și începu să șteargă băltoaca repetând deja în gând morala pe care-avea să i-o facă lui Nick Grieco pentru că aseară încuiase fără să se asigure mai întâi că se făcuse curățenie.

În urmă cu vreo doisprezece ani, el, împreună cu Nick sosiseră în Maui ca surferi și, cu toate că erau încă prieteni, Nick lucra acum pentru Ken și își petrecea destule ore pe zi având grijă de magazin sau ducând turiștii să facă scufundări pentru a câștiga suficient ca să-și poată acoperi plata chiriei pentru garsoniera lui din Kihei și ca să-și poată face plinul la dubița lui Volkswagen care-l transporta pe el și planșa lui de surfing oriunde brizanții se spărgeau cel mai bine, valul perfect fiind scopul vieții lui. În mod evident, cu o seară în urmă nu prea se omorâse cu munca. Nu numai că era o băltoacă în mijlocul podelei, dar echipamentul care ar fi trebuit să fie pregătit pentru imersiune nu arăta ca și cum ar fi fost verificat.

Asta îl deranja pe Ken Richter și mai mult, fiindcă-i spusese lui Nick ieri după-masă, înainte de a-și lua zborul spre Lanai, să mai verifice încă o dată totul. Ultimul lucru de care avea nevoie era să rateze o scufundare care fusese comandată de firma lui Takeo Yoshihara. Aceasta era suficient de importantă încât să vină un camion special cu echipament nou-nouț.

Odată terminată treaba, Ken Richter își îndreptă atenția spre echipament, întrebându-se dacă Nick se uitase măcar la el, ca să se asigure că totul era în perfectă stare. Tocmai începea să inspecteze labele și vizoarele, când ușa din spate se deschise și apăru Nick împreună cu Al Kalama, care avea să-l

asiste la scufundare.

— Te muncesc cumva prea mult? îl întrebă Ken pe un ton aspru. Pentru că, dacă-i așa, nu trebuie decât să-mi spui și angajez pe altcineva. Ochii lui îl pironeau pe Nick cu mânie: Adică *în locul tău,* vreau să spun, nu ca să te ajute.

Nick se uită stânjenit la Al Kalama:

— De ce te stropșești la mine?

Ochii lui Ken Richter făcură roată prin magazie:

— Arată locul ăsta așa cum ar trebui să arate? Am curățat deja mizeria pe care ai lăsat-o pe podea.

— Ce tot spui tu acolo? îl întrebă Grieco. Nu era nicio mizerie!

— Nu ți-am spus eu aseară să verifici toate astea înainte de plecare? îl interogă Ken, neluând în seamă întrebarea celuilalt. Ce-ai crezut, că glumeam?

— L-am verificat, insistă Nick Grieco. Labe, ochelari, butelii. Totul!

Privirea lui Ken Richter se mută spre cele cinci tuburi pe care cu mâna lui le pusese ieri pe al treilea raft.

— Le-ai verificat pe toate? îl întrebă el.

Tonul său era suficient pentru a-l face pe Nick Grieco să urmărească direcția privirii șefului și, când văzu că manometrele a patru dintre tuburi indicau faptul că acestea erau goale, simți o bruscă nedumerire.

Oare le-o fi verificat?

Încercă să-și amintească.

Ieri fusese chiar o după-amiază cât se poate de liniștită și închisese magazinul la vreo jumătate de oră după ultima returnare a echipamentului închiriat.

Iar la cină luase și vreo câteva sticle de bere. Nu, *asta* era mai bine să nu i-o amintească lui Ken. Dar se întorsese după ce mâncase și deschisese din nou prăvălia, întocmai cum trebuia.

Ba chiar și vânduse vreo câteva costume de baie și un set de scafandru cu tub de respirație.

Pe urmă, pe la șapte, închisese, dar nu înainte de a fi inspectat echipamentul pentru scufundarea de azi-dimineață,

cum îi spusese Ken să facă.

Dar oare le-o fi verificat pe toate sau…

Gândurile îi fură întrerupte de un ciocănit tare în ușa principală.

— Trebuie să fie oamenii lui Yoshihara. Du-te și dă-le drumu' și vezi dacă nu poți să-i faci să mai aștepte un piculeț. Vinde-le niște ochelari de soare, ceva, numai ține-i puțin, până când Al și cu mine o să ne ocupăm de tuburile astea.

— Lasă c-o fac eu… protestă Nick, dar Ken i-o reteză.

— Lasă, lasă. Așa ai spus și ieri și degeaba, nu?

Pe când Nick Grieco se ducea în față, Al Kalama înșfăcă de pe raft una dintre butelii și o duse la compresorul de aer.

— Ăă, făcu el precaut, fără să aibă nicio idee cât de furios era Ken, s-ar putea să nu fie vina lui Grieco. Dacă buteliile sunt de vină…

— *Patru* butelii defecte? i-o reteză Richter. Să fim serioși, Al! Una da – hai, două. Dar *patru*? Și în niciun caz de la Yoshihara. Tot ce-a trimis el a fost întotdeauna perfect. Ce să mai… Grieco și-a băgat picioarele.

— Dar…

— Gura, Al! spuse Ken. Hai mai bine să umplem odată buteliile astea, să le verificăm și să-i vedem odată plecați de aici pe puștii ăștia. Numai asta-mi mai trebuia acum, să-i văd cum se duc la babacii lor văicărindu-se că a trebuit să aștepte o oră din cauză că nu era ceva în ordine cu echipamentul.

Când primul rezervor se umplu, Ken arătă cu capul spre butoiul cu apă ce se afla dincolo de ușa din spate:

— Scufundă-l acolo un minut, așa, de control. Până-n prezent nu s-a întâmplat să-mi plece un tub care să răsufle și nu vreau să se întâmple nici de-acum încolo.

Ducând butelia nou umplută la butoi, Al Kalama o scufundă în apă, apoi căută vreo urmă de bulă de aer care ar fi trădat un defect de etanșeizare.

Nimic.

Repetă procedura cu celelalte trei recipiente după ce Ken le umplu. Toate cele patru rezervoare trecură testul perfect.

Niciun semn că ar fi fost sparte, iar toate manometrele

indicau încărcare maximă.

— Ia-le, spuse el. Mai știi? Posibil ca oamenii lu' Yoshihara să le fi trimis goale, iar Nick pur și simplu n-o fi băgat de seamă.

Buteliile fură duse la dubiță, dubița plecă spre plajă, iar Kihei Ken își văzu mai departe de treburile zilnice. Dar, mai târziu, tot mai avea el de discutat cu Nick Grieco, fiindcă, indiferent de ce făcuse el aseară – sau de ce *nu* făcuse – ar fi trebui să se asigure de două ori de starea acelor butelii.

Buteliile defecte puteau omorî oameni.

•

În dimineața următoare, Michael simți că ceva nu e în ordine exact când puse piciorul în autobuzul de școală.

— Ce se întâmplă? întrebă el, ocupând scaunul de lângă Jeff Kina.

Jeff se uită stânjenit în stânga și-n dreapta, iar când vorbi, o făcu în șoaptă, astfel încât numai Michael să-l poată auzi:

— Kioki n-a mai ajuns aseară acasă.

— Cum adică? Nu l-a condus Rick?

Jeff ridică din umeri:

— Uite ce s-a întâmplat. Rick zicea că e târziu, Kioki nu voia s-o trezească pe maică-sa. Așa că Rick l-a lăsat la intersecție, în loc să-l lase chiar în fața casei.

— Când ai vorbit cu Rick?

— Chiar înainte să vin în stația de autobuz. Mama lui Kioki a sunat-o pe maică-sa, iar el m-a sunat pe mine imediat ce-au închis telefonul.

— Ce s-a întâmplat cu Kioki?

— Habar n-am, spuse Jeff. Dar nu mai e niciun kilometru de unde l-a lăsat Rick și până acasă la el, și nu e nimic periculos pe cărare.

— Poate c-a fost prins făcând trafic de droguri, spuse un glas venit din scaunul din spatele lor.

Jeff Kina se întoarse oțărât spre băiatul care ședea pe scaunul din spate.

— Cine, Kioki? În veci n-ar fi făcut una ca asta!

— Da' dacă a dat peste alții care făceau trafic? insistă

puștanul.

Jeff pufni:

— Las-o baltă, Jimmy! Dacă tu te amesteci mereu în chestii dintr-astea, nu înseamnă că toți se bagă.

— Nu m-am băgat niciodată… începu Jimmy, dar Jeff îl opri.

— Nu mă vrăji tu pe mine. Toată lumea știe că ești cel mai mare traficant din școală. Dar lui Kioki nu i-ai vândut nimic, este că nu i-ai vândut? Jimmy se înroși de furie, iar Jeff se ridică din scaunul său pentru a se apleca deasupra băiatului de pe scaunul din spate: Nu-i așa? întrebă Jeff.

— Voi, ăia din spate, stați jos! le strigă șoferul, privindu-l furios pe Jeff prin oglinda retrovizoare.

Pe când autobuzul încetinea, Michael îl trase pe Jeff înapoi pe scaun:

— Dă-l încolo! Nu-i nici cât Josh barem! Jeff se așeză fără chef înapoi, pentru ca autobuzul să prindă din nou viteză.

— Poate că Kioki se întâlnea cu cineva, sugera Michael. Are prietenă?

Jeff scutură din cap:

— Niciodată n-a avut. E întotdeauna exagerat de timid cu fetele.

Când autobuzul opri în parcare, Michael și cu Jeff îl văzură pe Rick Pieper așteptându-i negru la față. În jurul lui se strânseseră o grămadă de puștani. Michael îi putea vedea șușotind înfierbântați între ei.

— Ptiu! Fir-ar să fie! exclamă Jeff cu jumătate de gură. Hai să mergem!

Ridicându-se din scaun, se strecură pe lângă Michael și o luă pe interval cu Michael după el:

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el pe Rick când se dădu jos din autobuz.

Rick părea lovit de dambla când se uita la Michael și Jeff:

— L-a găsit maică-sa, spuse el. Șovăi o clipă, apoi vorbi din nou cu o voce spartă: E mort.

Michael și Jeff se uitară la Rick nedumeriți.

Cu toate că niciunul din ei nu scoase niciun cuvânt,

amândoi simțeau același lucru: o stare ciudată de rău care li se răspândea peste tot, amorțindu-le atât trupul, cât și mintea.

Era imposibil – fuseseră cu Kioki cu numai câteva ore în urmă, și fusese bine.

Cum să fie mort?

Instinctiv, Jeff, Rick și Michael se strânseră unul lângă altul în timp ce se îndreptau încet spre școală. Glasurile colegilor de clasă zumzăiau parcă în jurul lor și, cu toate că fiecare persoană care povestea în șoaptă întâmplarea avea o explicație pentru moartea lui Kioki, niciunul dintre ei nu cunoștea adevărul.

Michael se îndreptă ca în transă spre vestiarul lui și se uită tâmp la încuietoarea cu cifru, fiindcă secvența de numere care-l deschidea în fugise complet din cap. Apoi din spate auzi glasul lui Josh Malani:

— Trebuie să vorbim, spuse Josh. Cu toții.

Michael se răsuci și-l privi fix pe prietenul lui:

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu Kioki?

Ochii lui Josh Malani se îngustară:

— Habar n-am. Apoi se răsuci repede ca și cum ar fi verificat să nu-i audă cineva; când vorbi din nou, glasul lui era ceva mai tare decât o șoaptă: Dar n-are nicio legătură cu noi, spuse el. Niciun fel de legătură.

Michael își privi lung prietenul și tare și-ar mai fi dorit să fie în stare să-l creadă.

Dar în adâncul sufletului nu putea.

• CAPITOLUL X

Katharine era sincer nervoasă pe ea însăși. Oasele scheletului, în întregime dezgropate, erau întinse exact în poziția în care fuseseră descoperite. Fusese nevoită să mute vreo câteva dintre ele în cursul operației de curățare a sedimentelor, însă, pe lângă nesfârșitele bobine de film de 35 mm expuse mai erau și câteva duzini de clișee polaroid – o înregistrare fotografică completă a excavațiilor și un sprijin esențial pentru reconstituirea scheletului *in situ.* Acum, în timp ce se uita lung la schelet, enervarea ei sporea tot mai mult.

Ar fi trebuit să știe ce are dinaintea ochilor.

De fapt, ar fi trebuit să știe ce are dinaintea ochilor ieri, imediat după excavarea completă a craniului și a mandibulei. Însă, indiferent ce-i venea în minte – cimpanzeu, gorilă, gibon sau oricare dintre celelalte zece-douăsprezece specii de maimuțe și primate – ceva nu se lega: craniul nu era destul de prognat{1} sau maxilarul era prea larg, sau dentiția prezenta o configurație greșită… Dracul însuși, își spuse ea, își vârâse coada în detaliile acestui caz, pentru că tocmai detaliile nu se legau între ele.

— Prin urmare, ți-ai dat seama ce este? o întrebă Rob Silver ieșind din pădurea tropicală și oprindu-se lângă Katharine.

— Ei bine, sunt absolut convinsă că este vorba de un antropoid, îi spuse Katharine, încercând să mascheze zăpăceala pe care o simțea, dar neizbutind să-l păcălească pe Rob. Și sunt foarte sigură că a murit din cauza unei lovituri la cap.

Rob se așeză pe vine:

— Pot să-l iau în mână?

— Ești invitatul meu, spuse Katharine, așezându-se și ea pe vine, lângă el. Chiar în clipa asta mă simt nevoită să-ți spun că degeaba cheltuiești pe mine o grămadă din banii lui Takeo Yoshihara. Ori e asta, ori mie-mi scapă ceva care e, probabil, prea bătător la ochi.

— Nu fi atât de aspră cu tine, îi spuse Rob. Dacă ar fi fost floare la ureche, n-aș fi avut nevoie să mai apelez la ajutorul tău, nu crezi? Înălță craniul, îl suci și-și vârî un deget prin gaura existentă în osul parietal stâng: Ce crezi că a produs asta?

Avea convingerea că cel puțin acest lucru îi era cât de cât limpede.

— O suliță. Am văzut exact același tip de rană pe sute de cranii din Africa. Și poți vedea, după poziția scheletului, că, deși această rană la cap pare să fi fost letală, corpul a fost mișcat.

— Asta vezi *tu,* replică el. Te rog, explică!

— Mai întâi scheletul stă pe spate. Presupunând că cel care a azvârlit sulița l-a omorât pe loc, acesta s-ar fi prăbușit imediat.

— Așadar, cine a azvârlit sulița, și-a recuperat-o din rană.

Katharine încuviință din cap:

— Numai că, de asemenea, cineva i-a întins corpul, urmă ea. Vezi cum sunt dispuse brațele? Ele nu atârnă pur și simplu pe lângă corp.

Își mișcă arătătorul de-a lungul *humerusului* drept care era paralel cu șira spinării. Dar mâna i se răsucea la cot cu radiusul făcând un unghi orientat spre interior, către centrul pelvisului. Oasele brațului stâng copiau în oglindă așezarea celor din dreapta, iar oscioarele firave care alcătuiau mâinile și degetele erau amestecate între ele, ca și cum mâinile ar fi fost așezate una peste cealaltă.

— Ca și cum ar fi fost așezat pentru înmormântare, sugeră Rob.

— Exact, spuse Katharine.

— Pare-se că anchetăm un caz de crimă, spuse Rob, așezând craniul la loc în poziția în care se aflase. Cineva l-a omorât pe tipul ăsta, și atunci familia l-a adus aici și l-a îngropat.

Katharine clătină din cap:

— Nu se potrivește, spuse ea. Mai întâi că n-a fost îngropat. Tot materialul excavat de mine a fost sediment natural, genul

de depunere care se acumulează la repezeală în pădurile tropicale. Nu găsesc niciun vestigiu legat de înhumare. A fost doar întins aici și lăsat. Iar hawaienii nu procedau în felul acesta, nu?

— Sigur că nu. Ei au un mare respect pentru morții lor. Locurile lor de înhumare sunt sacre, indiferent cât de vechi ar fi. Iar corpurile erau întotdeauna îngropate.

— Și-atunci ce s-a petrecut aici? îl întrebă Katharine.

— Ucigașul tipului ăstuia l-a lăsat și s-a cărat?

— Poate, conveni Katharine, ridicându-se-n picioare, dar continuând să privească scheletul. Dar nu asta e ceea ce mă frământă pe mine cel mai tare. Rob se uită la ea: Cea mai mare problemă a mea e că nu-mi dau seama ce este.

— E hominid, cred, spuse Rob.

— Din câte știu eu despre hominizi, nu, îi răspunse Katharine. Abia dacă măsoară un metru douăzeci, ceea ce-nseamnă o piticanie chiar și pentru un *homo sapiens* adult.

— Poate că e un copil.

— Craniul nu pare a fi de copil. Este complet dezvoltat, după cum se prezintă. Oprindu-se iar, ea își plimbă degetul arătător pe suturile dintre parietal și occipital: Vezi? Oasele sunt perfect suturate, ceea ce-nseamnă că e un craniu complet dezvoltat. Și totuși nu e mai mare decât al tău pe vremea când aveai șase ani. Și mai uită-te la frunte – mult prea teșită pentru un *homo sapiens.* Nici mandibula nu se potrivește deloc.

— E, prin urmare, un soi de primat, sugeră Rob.

Katharine îl pironi cu o căutătură nimicitoare:

— În primul rând, că n-au existat nici acum și nici altădată primate în aceste insule, în afara celor de la grădina zoologică din Honolulu. Dar, lucru încă și mai important, atunci când un cimpanzeu sau o gorilă moare, nu te apuci s-o așezi așa cum ai așeza un om.

Rob își mușcă gânditor buza de jos:

— Dacă era un animal de casă…

— Las-o baltă, îl întrerupse Katharine, care acum nu mai era supărată doar pe sine, ci și pe Rob. Crede-mă, m-am gândit și la asta. Acesta *nu* este un animal de casă.

— Și-atunci ce e? întrebă Rob decis să facă abstracție de enervarea ei. Haide, nu se poate să nu ai tu vreo idee.

Katharine trase adânc aer în piept:

— Ei bine, fie, spuse ea. Deoarece suntem între patru ochi, am să-ți spun. Dar tu trebuie să promiți că n-ai să râzi.

Sprâncenele lui Rob se arcuiră în ceea ce Katharine bănuia că era limita maximă a promisiunii lui.

— Ce pare a fi e… absolut imposibil. N-o să-ți vină să crezi mai mult decât mi-a venit mie.

— Sunt numai ochi și urechi, spuse Rob.

— Omul primitiv, murmură Katharine.

Rob scutură din cap:

— Ai dreptate. Nu e cu putință. Lăsând la o parte faptul că în această regiune nici nu poate fi vorba de existența unei asemenea ființe cum e omul primitiv, aceste insule nici măcar nu erau formate pe vremea când omul primitiv sfredelea borte{2} pe planetă. Chiar dacă Maui ar fi fost aici – fapt asupra căruia eu am serioase îndoieli – locul pe care stăm noi acum *nu* exista. Aceasta este o insula vulcanică, Kath! Strat de lavă peste strat de lavă. Pun pariu că stratul pe care stăm nu e mai bătrân de două mii de ani, probabil mult mai tânăr decât atât.

— N-am spus că și cred una ca asta, spuse Katharine. Și mai pot adăuga încă vreo cinci-șase motive pentru care acest lucru este imposibil, începând cu faptul că toate exemplarele de oameni primitivi pe care le-am întâlnit – repet, *toate* – erau fosile. Iar aceste oseminte, în caz că n-ai observat, *nu* sunt fosile. Nu arată mai vechi de câteva sute de ani, asta în cel mai bun caz.

— Și-atunci ce-avem aici? întrebă Rob.

— Tare-aș vrea să știu și eu, oftă Katharine. Ce mi-ar trebui acum, într-adevăr, ar fi un computer, ca să verific niște date de pe Internet.

— Ei bine, cel puțin asta nu e greu, îi spuse Rob. Vino!

•

Senzația ciudată începu aproape în minutul când Michael părăsi vestiarul și se îndreptă în pas ușor spre terenul de sport

pentru ora de educație fizică. La început abia dacă a observat-o, dar pe măsură ce alerga pe gazon spre locul de lângă capătul îndepărtat al terenului de fotbal, unde clasa lui fusese repartizată pentru executarea gimnasticii de înviorare, el o simți din nou. Era exact ca noaptea trecută, când se trezise din coșmar și se simțea de parcă undeva, în plămâni, se afla ceva care nu-i dădea voie să respire sau să-și umple plămânii cu aer.

Astmul.

Dar chiar când cuvântul izbucni în conștiința lui, el îl respinse.

Nu era astmul, și apoi el depășise boala – de luni de zile nu mai suferise vreo criză!

„Ignoră-l”, se sfătui el. „Are să treacă.”

Intră în plutonul răzleț exact la fix pentru a răspunde: „Prezent!” când profesorul îi strigă numele, apoi se lăsă la pământ pentru un set de zece flotări rapide care deschideau ora de gimnastică. Clasa era mută în această dimineață și toți știau de ce.

Kioki Santoya.

Toată dimineața veniseră la el oameni pe care nici măcar nu-i cunoștea, întrebându-l dacă aseară observase ceva straniu la Kioki. Nici nu știa ce-ar fi trebui să spună; de-abia făcuse cunoștință cu Kioki – chiar și-n această dimineață îi era greu să-și aducă aminte numele lui de familie. Acum, în timp ce-și executa flotările, îi putea simți pe ceilalți studiindu-l, întrebându-se dacă nu cumva le ascundea ceva. După flotări, cu toate că senzația ciudată din piept nu dispăruse încă, nici nu părea să se fi înrăutățit. Împreună cu restul clasei se ridică în picioare și începură să execute extensii cu salturi pe loc. Spre sfârșitul setului de douăzeci și cinci, Michael începu să-și simtă musculatura încălzindu-se.

— Bine! spuse profesorul. Alergare pe loc!

Michael își lipi brațele de trunchi când începu alergarea, ridicându-și genunchii tot mai sus cu fiecare pas, și mișcându-și picioarele ca pe două pistoane. Acesta era unul dintre exercițiile lui favorite, fiindcă, în lungile luni de care avusese

nevoie pentru a-și reface plămânii, i se dezvoltaseră și picioarele, iar el începuse să considere rezistența lor ca pe un gen de barometru, dovadă clară a faptului că întregul său corp se întărea din săptămână în săptămână, scăpând pentru totdeauna de strânsoarea cumplită în care-l ținuse boala.

În această dimineață totuși, după numai câțiva pași, începu să simtă ca un fel de arsură în mușchii picioarelor. Bine, dar era absurd – abia dacă începuse antrenamentul! Dacă o ținea-n felul ăsta, nu-i trebuia mai mult de un tur de pistă pentru a cădea lat.

— Bine, la treabă! strigă profesorul. O tură și primii doi clasați își aleg echipele pentru baseball!

Clasa rupse rândurile și se îndreptă spre culoarul de patru sute de metri care înconjura terenul de fotbal. Doi dintre băieți – Zack Cater, care urma același curs de engleză cu Michael, și un alt tip pe care-l chema Sky și care locuia aproape de el – erau în fruntea plutonului. Pe loc, Michael realiză că n-avea nicio șansă să-i învingă. Ar fi putut să mărească viteza și să-i depășească în prima sută de metri, dar într-a doua sută ar fi rămas în urmă. Apoi, consumându-și cea mai mare parte a energiei în primul sprint, ar fi încheiat cursa târându-se printre codași.

Nu era bine pentru cineva care de-abia ieri fusese primit în echipa de atletism.

Și mai rea ar fi fost umilirea ce-ar fi urmat când Zack și Sky l-ar fi ales abia la urmă de tot pentru echipa de baseball.

Mai bine era să țină ritmul și să încheie cursa undeva, în mijlocul plutonului compact.

Uitându-se în jur, văzu că nu mai erau decât doi băieți în urma lui, așa că mări ușor tempoul, depășind repede alți trei alergători și apropiindu-se de alți doi. O dată ce i-a lăsat în urmă pe toți cinci, își stabiliză ritmul adoptând un fuleu ușor care ar fi trebuit să-l ducă în mod confortabil dincolo de turnantă și până la capătul terenului, apoi îndărăt, până-n partea opusă a terenului.

Numai că acea senzație stranie din piept se înrăutățea și în mușchii din ambele picioare simțea arsuri cumplite care

amenințau să se transforme în crampe din clipă-n clipă.

Dar ieri făcuse o tură completă, după care-l bătuse pe Jeff Kina la sprint! Ce naiba se întâmpla?

Încă o dată, cum se întâmpla la fiecare câteva minute în dimineața aceea, își amintea scufundarea de ieri-noapte.

Numai că nu se gândea doar la scufundare. Mai fusese și plimbarea aceea lungă peste lava denivelată, pe care se împiedica la fiecare pas.

Cearta cu maică-sa și orele de somn pe care le pierduse! Așa că la ce se mai putea aștepta? Corpul lui nu făcea altceva decât să-l pedepsească pentru aseară.

Un gând straniu îi trecu prin minte lui Michael: nu cumva tot asta i se întâmplase și lui Kioki? Dacă ei nu s-ar fi dus deloc să facă scufundări – dacă s-ar fi dus doar la un film după care să se întoarcă acasă devreme, cum plănuiseră la început – oare Kioki ar mai fi fost acum în viață?

Dar era pur și simplu absurd! N-avea nicio legătură cu ceea ce făcuseră ei aseară – ceea ce i se întâmplase lui Kioki… se întâmplase și basta.

Totuși, în ce-l privea pe el, drumul și înotul subacvatic și orele de nesomn îl costau. Ei bine, fie! Dacă trebuia să plătească pentru ceea ce făcuse, fie. Dar chiar și așa și tot n-avea să-și permită să termine cursa pe ultimul loc.

Hotărât să nu ia în considerare durerea din piept și din picioare indiferent ce s-ar întâmpla, Michael își menținu ritmul prin turnanta de la capătul terenului și intră pe ultima linie dreaptă. Unul dintre băieții pe care-i depășise la prima linie dreaptă îi apăru în dreapta și trecu pe lângă el.

— Te credeam mare șmecher, spuse și, râzând în gura mare, se îndepărtă de Michael răsucindu-și intenționat tălpile în așa fel încât să ridice un nor de praf din zgura ce acoperea pista.

Michael încercă să-și întoarcă fața, dar, neputând să evite praful se pregăti sufletește pentru criza de tuse care era sigur că avea să-l cuprindă. Pe urmă străbătu norul cenușiu și, dintr-o dată, simți cum accelerează.

Avusese dreptate! Orice-ar fi avut, nu fusese nevoie decât

să depășească situația. Începuse să-l lase durerea de picioare și de piept, așa că mai mări puțin viteza și, pentru a doua oară, încercă să reducă din nou distanța față de cei care alergau în fața lui pe pistă. Deși praful stârnit de celălalt băiat îi dădea usturimi de ochi, Michael simțea cum își recapătă vigoarea. Pe când se îndreptau spre ultima turnantă, țâșni înainte.

Până la linia de sosire mai erau doar câțiva metri. În sprintul final Michael dădu din el tot ce putu. Mai depăși încă un băiat după care trecu linia de-abia respirând și cu arsuri în picioare. Doar după ce încetini și se întoarse printre colegi realiză că profesorul de sport fusese cu ochii pe el.

— Ce se întâmplă, Sundquist? îl întrebă el. Jack Peters mi-a spus cât de bun ai fost ieri după-amiază, ceea ce te asigur că n-am izbutit să văd în dimineața aceasta. Nu te simți bine?

Michael șovăi. Ar trebui oare să pomenească despre senzația ciudată pe care-o simțise în piept? Sau despre arsura din picioare? Însă, dacă făcea asta, mai mult ca sigur, profesorul de sport avea să facă același lucru pe care-l făceau invariabil cei din New York: să-l trimită la infirmerie.

N-avea de gând s-o ia de la capăt cu vechea poveste. Nici în ruptul capului!

— N-am nimic, spuse el. Am stat până târziu aseară, asta-i tot.

— Vezi să nu-i ajungă lui Peters la ureche, îi spuse profesorul. Dacă vrei să rămâi în echipă, trebuie să te păstrezi în formă. Clar?

— Clar, fu de acord Michael, bănuind că exista pe undeva o lege conform căreia toți profii de sport trebuie să fie niște ticăloși.

Tocmai era pe punctul de a se îndepărta, când profesorul îi vorbi din nou, iar Michael se întrebă dacă nu cumva îi citise gândurile:

— Mai fă atunci câteva ture. Și-n timp ce alergi, poți să reflectezi la cât de mult înseamnă un somn bun noaptea.

În timp ce restul clasei se împărțea în echipe pentru a juca baseball, Michael începu să alerge.

Se îmbărbătă singur împotriva arsurilor din mușchii

picioarelor, hotărât ca, oricât de mari ar fi durerile, să nu cedeze.

Se întremase, fusese admis în echipa de atletism și, indiferent ce provocase acea ciudată senzație din piept, avea s-o depășească.

Ori să moară încercând.

• CAPITOLUL XI

Katharine rămase cu gura căscată când văzu ce birou avea Rob Silver pe proprietatea lui Takeo Yoshihara. Situat într-o aripă enormă ce se contopea aproape perfect cu coasta muntelui de la celălalt capăt al pavilionului, apartamentul de două camere se găsea dincolo de o ușă din lemn de *koa* frumos sculptată. Cea mai mică din cele două camere spațioase era dotată cu un birou și fișete, iar cea mai mare era plină cu mese pe care se găseau fotografii, desene și machete de clădiri polineziene de prin partea locului, așezate într-un mod perfect grăitor în ce privește meticulozitatea înnăscută pe care și unul, și altul o împărtășeau. Dincolo de niște uși franțuzești putea vedea panorama grădinilor de pe domeniu. În afară de priveliște, spațiul de lucru al lui Rob era de cel puțin opt ori mai mare decât biroul ei de la muzeul din New York și, în mod evident, de orice ar fi avut nevoie Rob, Takeo Yoshihara îi procura. Lângă unul dintre pereții camerei mai mari se afla un al doilea birou, pe care stăteau computerul lui Rob, împreună cu vreo câteva imprimante, un scanner și alte câteva aparate pe care Katharine nu le cunoștea.

— Poți să mă conectezi? întrebă ea. Vreau să încep prin a consulta câteva fișiere de la muzeu. Mi-aduc aminte de ceva care seamănă cu micul nostru craniu…

— Am o idee mai bună, spuse Rob. Dacă vrei să-mi dai fotografiile polaroid.

Fâstâcită, Katharine scormoni prin geanta ei după poze. Rob le așeză pe scanner, porni un program de scanare a imaginii și începu să acceseze rapid meniuri folosind tastatura și mouse-ul. Câteva minute mai târziu, pe ecran apărură opt imagini ale craniului pe care-l descoperiseră în pădurea tropicală, fiecare luată dintr-un alt unghi.

Și încă șase cu mandibula.

Rob se ridică în picioare:

— Ce vreau eu acum de la tine e să alegi câteva lucruri

deosebite, pe care le-ai căuta dacă ai studia alte cranii și mandibule similare.

Luând loc pe scaun, Katharine exersă cu mouse-ul și, în curând, învăță cum să mărească imaginea evidențiind detaliile, mai întâi pe o imagine, apoi pe următoarea. Cinci minute mai târziu, alesese ce o interesa, iar Rob îi arătă cum să copieze micile zone selectate cu cursorul astfel încât ele să fie așezate pe un fundal alb ca tot atâtea piese de puzzle.

— Dar sunt numai fragmente! obiectă Katharine. Chiar dacă le-ai așeza împreună, tot n-ai reuși să obții un craniu complet.

Rob zâmbi:

— Facem pariu? Și ceva în tonul lui o avertiză pe Katharine că ea ar fi urmat să piardă. Acum o să-i cerem computerului să caute acele fragmente de imagini care se potrivesc perfect acestor contururi, explică Rob. El o să caute în toate bazele de date disponibile pe Internet și…

— Ai înnebunit? obiectă Katharine. Asta ar lua luni de zile.

— La muzeul tău, poate, replică sec Rob, dar acest computer este cuplat la unul dintre primele două dintre cele mai puternice computere din lume.

— Glumești! zise, dar o singură privire spre figura lui care avea un aer superior a fost suficientă ca să-și dea seama că nu glumea.

— A fost configurat pentru a putea procesa toate informațiile furnizate de telescoapele din vârful muntelui, îi explică Rob în timp ce introducea, folosind tastatura, comenzile de căutare a unor forme similare celor pe care le descoperiseră. Forțele Aeriene au un proiect mare de monitorizare a sateliților spion, a deșeurilor spațiale și a asteroizilor și a Dumnezeu mai știe ce.

Apăsă tasta ENTER pentru a începe căutarea și, după câteva clipe, ecranul monitorului se umplu cu rânduri de text într-un ritm atât de rapid, încât Katharine nici nu apuca să le mai citească. Rob întinse mâna, apăsă tasta PAUSE, iar pe ecran rămase doar ultimul text.

Katharine se pomeni cercetând o listă de adrese de site-uri,

fiecare dintre ele urmată de un nume de fișier, iar fișierele astea erau salvate în aproape o duzină de formate grafice. Și fiecare era urmat de un procent.

Pe ecranul urmărit de Katharine aceste numere se schimbau cu repeziciune de la 1 la 100 la sută.

Rob apăsă din nou tasta ENTER și PAUSE și apărură noi fișiere.

— Dumnezeule, dar sunt sute! exclamă Katharine.

— Căutare proastă, îi spuse Rob izbind tasta ESCAPE și introducând mai multe instrucțiuni. A fost configurat să compare fiecare imagine individuală. O să îngustăm câmpul de filtrare prin impunerea condiției de a exista cel puțin patru elemente identice pentru craniu și trei pentru mandibulă.

Execută din nou comanda de căutare. În câteva secunde apăru o listă de 382 de fișiere, fiecare dintre ele având atașată mărimea fișierului.

— Să le rearanjăm pe acestea în funcție de procentul de similitudine.

O clipă mai târziu ecranul pâlpâi și apăru din nou lista de fișiere cu dimensiunile cele mai mari aflate în capătul de sus al listei.

— Bine. Ia să vedem ce-avem noi aici, spuse Rob dând dublu-clic cu mouse-ul pe fișierul aflat chiar în capul listei.

Apăru imaginea grafică a unui fragment de mandibulă foarte asemănător celui pe care-l dezgropaseră. Se afla într-o colecție dintr-o universitate suedeză și fusese descoperit în Africa în urmă cu patruzeci de ani.

Katharine îl privea șocată:

— E prima oară când dau cu ochii de el.

Ea studie imaginea și legenda care specifica „Hominid găsit în Canionul Olduvai”. Deși fosila nu fusese atribuită unei specii, Katharine crezu că vede o certă asemănare cu *Astralopithecus afarensis.*

Execută clic cu mouse-ul pe al doilea fișier.

De astă dată apăru imaginea unui craniu.

Un craniu care, după părerea lui Katharine, semăna ca două picături de apă cu cel pe care-l găsiseră.

Imaginea nu purta niciun alt text de identificare, în afară de faptul că fusese găsit pe coastele muntelui Pinatubo, din Filipine. În afară de imaginea propriu-zisă și de scurta notă explicativă, pe ecran nu se mai vedea altceva decât o legătură spre un alt fișier.

Încruntându-se, Katharine dădu dublu-clic pe legătură. Câteva clipe mai târziu se deschise o nouă fereastră și apăru o nouă imagine.

Aceasta însă nu era numai o simplă imagine.

Era un film sau videoclip, în mod evident realizat de cineva ale cărui calități în mânuirea camerei de luat vederi nu erau cu nimic mai grozave decât ale lui Katharine. Stângăcia fotografiilor însă nu fu deloc de natură să știrbească fascinația cu care Katharine și Rob urmăriră ceea ce se desfășura pe monitorul computerului.

•

Camera de luat vederi era orientată pe ceva ce Katharine Sundquist și Rob Silver nu mai văzuseră până acum.

Părea a fi un fel de umanoid și, cu toate că era cu neputință de spus cu siguranță, lăsa impresia a fi un mascul tânăr.

Mandibula era proeminentă, în vreme ce fruntea îi era mult teșită. Trăsăturile îi erau mari și bolovănoase, ochii priveau speriați din fundul găvanelor. Falca îi atârna, iar corpul lui, „îmbrăcat" doar în regiunea genitală, părea a fi în întregime acoperit cu o ușoară pilozitate.

Dispuși într-un cerc larg în jurul băiatului – dacă într-adevăr îl puteau numi băiat – se afla un grup de vreo cincisprezece inși aparținând tribului. Oamenii păreau a-l observa cu multă atenție pe băiatul pe care-l încercuiseră, de parcă nu ar fi fost lămuriți la ce anume să se aștepte de la el.

Sub privirile lui Katharine, cercul se strânse, și-l putea vedea pe cel din mijloc cum se încordează, cu ochii alergând de la o persoană la alta. Apoi, printr-o mișcare ce se petrecuse atât de repede, că mai curând se distinse ca o umbră, tânărul se strecură printre ei și dispăru în junglă. Împietriți pentru moment de uluire, membrii tribului părură a discuta aprins între ei vreo câteva clipe și-n cele din urmă se afundară și ei

în junglă, încercând în mod clar să dea de urma fugarului.

Ecranul se înnegri și, preț de o clipă, Katharine și Rob crezură că filmulețul se terminase.

Se înșelau!

După câteva clipe ecranul computerului se umplu cu imagini din junglă. Nici urmă de sat și Katharine își spuse că, poate, cel care filmase își verifica pur și simplu camera. Dar atunci lentilele se focalizară și, în cele din urmă, Katharine îl zări.

Chipul – chipul hominid al tânărului, dacă era într-adevăr ceea ce părea – se holba dintr-un desiș de liane într-un fel care-i stârni fiori lui Katharine, dar și un sentiment de *déjà vu.* Apoi își dădu seama despre ce era vorba: nu era vorba deloc un sentiment de *déjà vu.* Imaginea de pe ecran îi stârnea o amintire autentică, o amintire legată de un exponat de muzeu pe care-l văzuse cu ani în urmă, reprezentând o familie de *Homo habilis,* poate cel mai timpuriu hominid primitiv apt să-și construiască unelte.

Ființa de pe ecran, excepție făcând culoarea pielii și pilozitatea corporală specifică, parcă era coborâtă direct din dioramă și picată în scena de junglă pe care-o urmăreau ea și Rob Silver.

Dar firește că așa ceva era cu neputință: *Homo habilis* dispăruse în urmă cu două milioane de ani!

Prin urmare, ceea ce vedeau ei acum era o păcăleală.

— Poți să faci un stop cadru? îl întrebă Katharine când obiectivul camerei de luat vederi avea în prim-plan fața tânărului.

Rob întinse mâna și execută un clic cu mouse-ul pe unul dintre butoanele de pe ecran. Imaginea încremeni. Katharine se aplecă înainte, examinând chipul. Trebuie să fi fost un actor savant machiat, capodopera unui cosmetician-vrăjitor demn de efectele speciale de la Hollywood. Însă cum de izbutiseră ei să-i teșească fruntea într-un mod atât de perfect? Ar fi fost, desigur, floare la ureche adăugarea retușurilor necesare pentru a conferi actorului fizionomia corespunzătoare, dar prea multe adăugiri i-ar fi mărit capul.

Care părea totuși a fi perfect proporțional cu trupul.

Manevrând mouse-ul ea însăși, Katharine readuse imaginea la vechea ei dimensiune și o rulă din nou.

O fracțiune de clipă mai târziu lovea prima lance.

Obiectivul era încă focalizat pe prim-plan și impresia de șoc din ochii tânărului era perfectă. Se holbau și se mișcau de parcă ar fi căutat sursa bățului ce-i ieșea din cavitatea toracică.

O a doua și o a treia lance loviră, iar expresia de șoc a tânărului se contorsionă într-o grimasă de durere cumplită atât de autentică, încât Katharine se bucura că filmul n-avea coloană sonoră – chiar și în liniștea încăperii aproape că putea auzi urletul ce trebuie să-i fi ieșit din beregată.

Gura i se căscă larg, după care el se prăvăli înainte, zvâcni spasmodic câteva secunde, după care înțepeni.

Rob o apucă pe Katharine de mână în timp ce urmăreau desfășurându-se restul imaginilor.

Bărbații și băieții tribului se strângeau în jurul corpului, împungând în el până când se convinseră că era mort.

Ei îi legară mâinile și picioarele de un par, lăsându-l să se bălăngăne în timp ce-l transportau înapoi spre satul lor.

În sat bărbații preparară corpul, despicându-i burta și aruncând măruntaiele unei haite de câini care le înșfăcară, se încăierară pe ele, după care se așezară să-și înfulece în tihnă prânzul într-o atmosferă de neliniștită suspiciune.

Oamenii fripseră corpul la foc, pe când tribul se strângea să se înfrupte din neașteptata delicatesă.

Preț de o clipă camera luă în obiectiv chipul unei femei care ședea mai la o parte decât restul, cu ochii sticlind în timp ce privea.

Tribul înfulecă, dar, în loc să arunce oasele câinilor, le azvârliră într-o oală mare unde resturile de carne rămase pe os aveau să fiarbă la foc scăzut pentru a face o zeamă consistentă.

Decorul se schimbă iar, și acum deasupra satului se pogorâse întunericul.

O siluetă se mișcă în întuneric, iar Katharine trebui să-și

forțeze privirea pentru a deslușì detaliile.

Era femeia. Sub ochii lui Katharine, ea folosi o plasă pentru a scoate oasele din oală, pe care le așeză pe o bucată de pânză întinsă pe pământ. Continuă să caute până când se asigură că nu mai rămăsese nimic. Femeia începu să strângă pânza în jurul oaselor și, pentru o clipă, obiectivul zăbovi asupra mormanului grotesc.

Femeia părea să fi găsit toate oasele, în afară de unul singur.

Lipsea craniul.

Fereastra în care rulase secvența video se închise brusc. Încă o dată Katharine și Rob se treziră privind lung, în tăcere, imaginea craniului.

Implicația era limpede.

Rob sparse într-un târziu tăcerea:

— Ce crezi? Există vreo șansă ca filmul să fie real?

Katharine scutură din cap:

— Categoric, nu! Nicio creatură de genul ăsta n-a trăit…

Dar își curmă fraza amintindu-și de scheletul care chiar la acea oră zăcea lângă vatră la numai câțiva kilometri distanță.

Scheletul care ar fi putut aparține tocmai creaturii pe care o văzuseră pe ecranul computerului.

Și, cu toate astea, ei tot nu-i venea să creadă. Filmul trebuie să fi fost o făcătură ingenioasă.

— Hai să-l mai vedem o dată, spuse ea.

Rob apucă mouse-ul pentru a executa clic încă o dată pe legătură. Dar chiar când mișca mouse-ul peste ecranul monitorului, fereastra care afișa craniul se închise.

— Fir-ar să fie! spuse el încet. Îmi pare rău. În locul unde cu numai o clipă în urmă fusese fereastra, acum apăru lista de fișiere. Rob deplasă încă o dată mouse-ul, încercând să selecteze din nou numele fișierului.

Numele fișierului și fereastra dispăruseră.

— Unde e? întrebă Katharine.

O oră căutară fișierul dispărut, dar, în cele din urmă, se lăsară păgubași. Parcă fișierul respectiv nici nu existase vreodată.

•

În biroul său personal, Takeo Yoshihara se lăsă pe spate în scaun privind lung craniul care-i fusese livrat prin curier de la Manila. El însuși fotografiase craniul folosind o cameră digitală și transferase conținutul înregistrării video care acompaniase craniul într-un fișier grafic digital. Înregistrarea video propriu-zisă era acum încuiată în seiful aflat chiar în acel birou și a cărui combinație numai el o cunoștea.

Înainte de a părăsi biroul, craniul avea să-și ocupe locul lângă înregistrare.

Fișierele grafice din computerul lui erau în tot atât de mare siguranță, protejate de coduri de securitate cunoscute numai de colaboratorii lui de încredere, cărora cu o oră în urmă le transmisese copii ale fișierelor.

Banii pe care-i cheltuise pe craniu fuseseră bine investiți. Păcat totuși că băiatul trebuise să moară.

Nimic nu se putea realiza fără sacrificii și ce mai contau câteva vieți când era vorba de ceea ce încerca el să realizeze?

• CAPITOLUL XII

Sergentul Cal Olani tocmai venise la slujbă în dimineața aceea, când primise apelul telefonic ce-l expedie tocmai în pustietatea aia de drum, în care Alice Santoya dăduse peste fiul ei. În timp ce conducea, el presupuse c-avea să descopere victima unui accident de circulație în care vinovatul fugise de la locul faptei. La cinci minute de la sosirea lui la fața locului, știuse că nu era vorba de un accident. Absența urmelor nu însemna mare lucru prin ea însăși, întrucât ploaia din noaptea trecută ar fi putut să le șteargă. Dar starea în care se afla corpul băiatului nu trăda nimic în sprijinul ipotezei unui accident.

Cu excepția rănii din palma dreaptă, tânărul nu prezenta niciunul dintre traumatismele care ar fi fost prezente în cazul că ar fi fost lovit atât de tare de un automobil, încât să-l ucidă.

Olani muncise alături de echipa de medici care încercase să-l resusciteze pe băiat, în ciuda faptului că era evident, după temperatura corpului, că murise de câteva ceasuri. Rămăsese acolo până când fotograful venise și plecase și cercetase împrejurimile în căutarea vreunui indiciu.

Olani încercase să obțină o declarație de la Alice Santoya, dar ea fusese cât se poate de incoerentă pe când jelea pierderea singurului ei copil.

După o oră își isprăvise misiunea, fără să găsească nicio dovadă despre comiterea unei crime. Dar îl avusese pe Kioki Santoya în minte toată ziua, în vreme ce se ocupase de câteva cazuri de tulburare a ordinii publice. Fusese, de pildă, o ciondăneală în familie undeva sus, la deal, în Paia. Pe asta o rezolva parcând mașina în fața casei cu pricina și claxonând de câteva ori pentru a le da de știre lui Lee și lui Rosie Chin că, dacă nu se potoleau, avea să intre să-i potolească el.

Pe urmă mai fusese un incident minor soldat cu îndoire de tablă, în care fusese nevoit să-l convingă pe proprietarul unei rugininituri de Chevrolet Impala model 1974 că, probabil, n-o

să reușească să se aleagă cu cine știe ce despăgubiri de la un turist care, spunea el, „m-a lovit când a dat cu curu', dom'le! M-a bușit rău, ce mai!" Problema cu proprietarul rablamentului de Chevy era aceea că trei martori susțineau povestea turistului, anume că acesta așteptase la stop să se facă verde când se trezise că automobilul din fața lui îl lovește cu spatele. Dacă n-ar fi avut piciorul ferm apăsat pe pedala de frână, probabil că, la rândul lui, ar fi izbit automobilul din spate.

După ce-o lămuri și pe asta, Olani se învârti în sus și-n jos o bucată de vreme pe Strada Principală din Lahaina, doar așa, ca să fie văzut și scandalagiii să ia act de prezența lui în zonă.

Nu-și putuse însă scoate din cap nicio clipă întâmplarea cu Kioki Santoya. Acum, cu numai o oră înainte de terminarea schimbului său, când se putea duce acasă la Malia și la gemeni, hotărî că n-ar avea ce pierde dacă, în drum spre departamentul șerifului, ar da o raită și pe la spitalul din Maui. De la spital și până la sediu nu erau nici patru sute de metri, iar el știa că n-avea să-nceteze să se gândească la băiatul care murise aseară, până când nu găsea motivul care i-a provocat moartea.

Trase automobilul în parcarea aproape pustie din imediata vecinătate a spitalului și pătrunse prin intrarea de la Urgență, care era aproape ascunsă undeva, în colțul clădirii în formă de L. Jo-Nell Sims, infirmiera de serviciu, își ridică privirea:

— Zece minute, spuse ea când îl recunoscu. Doar atât mi-a mai rămas din tură. Arborând o expresie de prefăcută enervare, ea-i făcu un semn cu degetul: Să nu-mi spui acum că-mi aduci un caz, Cal! Te rog, numai asta să nu-mi spui.

— Liniștește-te, Jo! îi zise Olani. Afară toate-s bune și frumoase. M-am oprit numai să văd ce s-a întâmplat cu puștiul pe care l-au adus azi-dimineață. Kioki Santoya.

Ochii lui Jo-Nell nu mai sclipeau:

— Nu-i așa că-i groaznic? Îmi pare așa de rău pentru maică-sa!

— Au terminat autopsia? insistă Olani.

Continuând să scuture din cap în semn de simpatie pentru

pierderea suferită de Alice Santoya, Jo-Nell se uită într-un registru:

— Laura Hatcher s-a ocupat de el, spuse ea. Ridicând receptorul unui telefon, vorbi o clipă după care-i făcu semn lui Cal că poate intra prin ușile ce dădeau spre sălile de examinare: Vine în câteva minute. Prima ușa pe stânga.

Cinci minute mai târziu, Laura Hatcher intră. Nu mai înaltă de un metru cincizeci și trei și cântărind nu mai mult de patruzeci și șase de kilograme, Cal Olani ar fi zis că are vreo doisprezece ani. Numai că el mai colaborase cu ea de multe ori și știa că dincolo de aparența extrem de fragilă și de aspectul inocent se ascundea o mare inteligență și un experimentat patolog.

— Cum e cu Kioki Santoya? întrebă Cal. Ai vreo idee *ce* anume l-a omorât?

Laura Hatcher deschise blocnotesul cu coperte metalice pe care-l ținea în mână, răsfoi câteva file, după care găsi ceea ce căuta:

— Ei bine, pot să-ți spun ce *nu* s-a întâmplat, spuse ea. În ce privește traumatismele externe, absolut nimic semnificativ – câteva leziuni minore la palma stângă, o tăietură profundă în cea dreaptă.

— Pe asta am văzut-o. Arăta mai mult a rană provocată de o bucată de sticlă decât a rană provocată de cuțit.

Laura Hatcher încuviință:

— Aici lucrurile sunt clare. Și nici nu era suficient de gravă ca el să fi murit din cauza sângelui scurs.

— Ceva alcool? sugeră polițistul. Felul în care unii puști obișnuiesc să tragă la măsea în zilele noastre…

— Imediat m-am gândit la asta. Nimic.

— Și-atunci, ce-mi spui? Că a murit pur și simplu? Puștanii de vârsta asta parcă nu fac atacuri de cord, nu?

— De fapt, nu e chiar imposibil însă, în cazul lui, nu există nicio probă patologică pentru susținerea acestei ipoteze. Singurul lucru care prezenta ceva ușor anormal erau plămânii, dar până când nu obțin niște rezultate de la laborator, nici măcar n-aș ști să spun dacă asta l-a omorât. Își întinse mâinile

într-un gest de neputință: Aș vrea să pot fi mai clară, dar pentru moment n-am prea multe de spus. Ar fi putut să fie un virus – unul dintre noile forme care s-au înmulțit în ultima vreme – dar nu pare să fi manifestat vreun simptom de îmbolnăvire înainte de deces. Mama lui susține că era sănătos.

— Dar nici de asta nu poți fi sigur.

Olani oftă, știind verdictul pe care în mod cert avea să-l dea doctorul.

Hatcher încuviință din cap:

— Îmi pare rău. Aș fi dorit să te pot ajuta mai mult. Se uită rapid peste notițele sale: îți spun ceva numele Rick Pieper, Josh Malani și Jeff Kina?

— Cu puștiul Kina au fost câteva probleme. E un tip bine făcut, și când e vorba de *haole* el e cel-mai-tare-din-parcare. Și Josh Malani se străduiește să facă pe Gigi-duru', dar e de fapt doar de garagață. De ce?

— Conform spuselor lui Alice Santoya, fiul ei ieșise aseară cu cei trei băieți. Lăsase un mesaj în care zicea că se duce la un film împreună cu ei. În funcție de ce aflăm de la laborator, poate că ar trebui să stea cineva de vorbă cu ei.

Cal Olani scrise cele trei nume în carnețelul său. Poate c-o să dea chiar el pe la școală și-o să aibă o discuție cu băieții ăștia.

•

La zece minute după ce Cal Olani termină de vorbit cu Laura Hatcher, în cămăruța care servea drept morgă a spitalului pătrunse un bărbat. Având grijă să nu-l vadă nimeni intrând, încuie ușa, apoi trase sertarul în care se afla cadavrul lui Kioki Santoya. Să aibă de-a face cu morți era partea cea mai rea din slujba de om de serviciu. Restul corvoadei ce-o avea de făcut nu i se părea grea lui Elvis Dinkins – n-avea nimic împotrivă să golească plosca și să schimbe cearșafuri.

Nici măcar bolnavii nu-l deranjau.

Dar morții…

În ciuda repulsiei de a fi nevoit să aibă de-a face cu cadavrul – ori poate tocmai din *cauza* asta – privirea lui Elvis Dinkins se pironi pe chipul lui Kioki Santoya. Ochii băiatului

erau deschiși, iar fața îi era buhăită. Și gura îi era deschisă, de asemenea, iar lui Elvis i se păru că limba puștiului era umflată toată. Stomacul i se întoarse pe dos când dădu peste locul unde doamna doctor Hatcher secționase un eșantion pentru a-l trimite la laborator.

Pe când își trăgea mănușile chirurgicale pe care le subtilizase din camera sterilă, Elvis se întrebă dacă nu cumva și el ar trebui să preleveze un fragment de limbă. Dar asta ar însemna să-și vâre mâna în gura băiatului mort, iar Elvis nu era prea convins că putea.

Și așa avea să fie destul de scârboasă tăierea unor bucăți de țesut din locul unde Hatcher îl deschisese pe puști în vederea autopsiei. Elvis se cutremură. Vederea sângelui avea tendința de a-l face să se simtă rău.

De fapt, îl făcea să se simtă atât de rău, încât să-i dea prin cap să-nceapă să-și caute altceva de lucru.

Poate să lucreze pentru Takeo Yoshihara, care, auzise el, plătea mai bine decât oricine altul în Maui.

Iar acesta, în mod indirect, era motivul pentru care se afla el azi, în morgă.

La câteva zile după ce-și începuse slujba la spital, tocmai curăța una dintre încăperi când intră un doctor. Deși Elvis Dinkins lucra în spital de mai puțin de o săptămână, știa deja cine era doctorul.

Stephen Jameson. Medicul personal al lui Takeo Yoshihara.

Cineva față de care trebuia să ai respect.

Prin urmare, Elvis Dinkins ciulise bine urechile atunci când Jameson sugerase că, dacă afla cumva de vreun lucru neobișnuit în spital și-i dădea de știre, urma să-i fie recunoscător.

La vremea respectivă, desigur, Elvis nu știuse de fapt ce anume ar fi putut fi considerat neobișnuit într-un spital. Așteptase cu atenție trează, însă nimic „neobișnuit” nu-i sărise în cale. Până acum.

Un puști care murise dintr-o cauză căreia nici măcar doamna doctor Hatcher nu reușise să-i dea de cap – ei, da, asta era cu totul altceva! Pur și simplu avusese un noroc chior

să se afle în camera de Urgențe în urmă cu câteva minute, când intrase sergentul Olani.

Își făcuse de lucru prin sală în timp ce polițistul discuta cu Hatcher, iar când i se termină tura, o tuli prompt, imediat după Jo-Nell Sims. Numai că, în loc să plece, el așteptase să plece și doctorița Hatcher, după care făcu o copie după raportul de autopsie pe care-l întocmise aceasta. Preț de un minut se gândise că poate asta avea să fie tot ce-avea să-i dea doctorului Jameson, însă atunci își adusese aminte că doamna doctor spusese ceva despre cât de ciudat arătau plămânii. Atunci se hotărâse să mai ia și o mostră din plămânii băiatului.

Totuși, acum, când se uita lung la acele copci slabe pe care le folosise Hatcher pentru a închide la loc incizia mare în formă de „T” pe care i-o făcuse lui Kioki Santoya, se cam îndoia că avea în el tăria s-o facă. Mâinile începură să-i tremure și nici măcar nu tăiase cusătura.

Strângând mânerul bisturiului pe care-l luase din sala de operații, Elvis Dinkins se îmbărbătă singur și se aplecă mai mult.

Tăie una câte una copcile până când torsul cadavrului se deschise.

Elvis Dinkins se uită lung la organele interne ce fuseseră vârâte talmeș-balmeș după terminarea autopsiei. I se strânse din nou stomacul și trebui să facă eforturi pentru a nu vomita chiar acolo, pe loc. Însă, pe măsură ce înfigea bisturiul tot mai adânc în plămânul stâng, își spuse că nu era mare diferență față de a tăia ficatul pe care maică-sa obișnuia să-l prăjească cu ceapă.

Îi mai trecu un pic greața.

Câteva secunde mai târziu, desprinse o bucată de plămân pe care o vârî într-unul din borcanele de plastic pentru eșantioane pe care-l descoperise în același dulap în care găsise și bisturiul. Desigur, n-avea nicio idee ce-ar fi putut descoperi Jameson în bucata de plămân, dar el credea că ar fi putut fi important.

Într-adevăr important.

Iar dacă era…

Furișându-se afară din spital, Elvis Dinkins își făcea deja planuri de viitor. Poate că, după ce-și găsea ceva de lucru pentru Takeo Yoshihara, avea să-și găsească și un nou apartament.

La naiba! Dacă avea noroc, conținutul săculețului de plastic ar fi putut să-i schimbe întreaga viață!

Lui Elvis Dinkins nici prin cap nu-i trecea că același conținut i-ar fi putut *sfârși* viața.

• CAPITOLUL XIII

Jack Peters tare ar fi vrut să știe ce să le spună celor zece-doisprezece băieți adunați ciorchine în jurul lui. Nimic din obișnuitele râsete și zbenguieli care precedau în general antrenamentul de atletism; în această după-masă păreau cu toții rătăciți fiecare cu gândurile lui și, pe când privirea antrenorului se plimba de la unul la altul, văzu la toți același lucru.

Frica.

Niciunul dintre ei nu știa de ce murise Kioki Santoya aseară și, pentru că nu știau, erau înspăimântați.

Aproape că le putea auzi gândurile.

Dacă Kioki avea una dintre bolile alea noi, ca Ebola, de care, odată molipsit, te curățai în câteva ceasuri, borându-ți până și creierii din tine și sângerând ca un porc?

Dacă pe Kioki l-a omorât cineva?

Dacă…?

Însă erau atât de mulți „dacă”, încât Jack Peters știa că era cu neputință găsească un răspuns pentru fiecare; asta era situația, până când n-aveau să afle *exact* ce anume pățise Kioki, nu se putea răspunde la nicio întrebare.

— Cred că nimeni dintre noi nu mai are chef de antrenament azi, spuse el în cele din urmă. Eu, unul, n-am. Și cunosc o mulțime de oameni care zic că, atunci când se întâmplă ceva de genul ăsta, cel mai bun lucru e să-ți găsești o ocupație, să faci orice numai să nu te mai gândești la acel lucru. Dar Kioki îmi lipsește și mie, și…

Glasul i se stinse în timp ce se străduia să scape de nodul ce i se pusese în gât.

— Cred că pur și simplu vreau să-mi aduc aminte de el. Așa că, pentru astăzi, am să anulez antrenamentul de atletism. Dacă vreunul dintre voi dorește să mai rămână, doar ca să mai schimbe o vorbă, mă găsește aici. Dacă nu, sunteți liberi să plecați când doriți, nicio problemă. Încă o dată privirea lui

rătăci spre echipă: Cred că asta e tot ce-am avut de spus, încheie el.

Câteva clipe niciunul nu se clinti; parcă fiecare dintre ei aștepta ca altul să miște. Însă, în cele din urmă, Rick Pieper, adus de spate și cu mâinile în buzunare, o luă-ndărăt spre vestiare. Kioki, Peters știa asta, fusese cel mai bun prieten al lui Rick. Imediat, Jeff Kina și Michael Sundquist îl urmară pe Rick. Ca și cum ar fi luat exemplu de la cei trei care fuseseră ultimii care-l văzuseră pe Kioki în viață, restul echipei începu să se răzlețească și ea spre vestiar. Se păstrase aceeași tăcere de pe teren când ei își schimbaseră echipamentul de sport cu hainele de stradă.

Zece minute mai târziu, încă împreună, Michael, Jeff Kina și Rick Pieper părăseau complexul sportiv. Josh Malani îi aștepta.

— Nu vreți să mergem undeva să mâncăm? îi întrebă Josh, iar Michael putea să jure din tonul lui nesigur că Josh se întreba dacă nu cumva ei credeau că el era de vină pentru moartea lui Kioki.

— Nu mi-e prea foame, spuse Jeff.

Ochii lui Josh se mai îngustară un pic:

— Uitați ce e: ceea ce i s-a întâmplat lui Kioki nu e din vina noastră.

— Nimeni n-a zis asta, replică Jeff. Vreau să știu doar ce s-a întâmplat. Adică… Amuți când văzu o mașină de poliție virând pentru a intra în spațiul de parcare al școlii: Oh!

Ceilalți trei se întoarseră pentru a urmări direcția privirii lui Jeff.

— Ce credeți, s-au prins c-am intrat în magazinul de articole subacvatice al lui Ken? întrebă Rick Pieper când mașina patrulei frână.

— N-am intrat în niciun magazin! rosti repede Josh Malani. Polițistul coborâse din mașină și se îndreptă spre el: Și nici n-are de unde să-și dea seama. Tot ce-o să-i spunem are să fie cum c-am fost în Kihei la club și-am jucat jocuri electronice. Înțeles? Am jucat doar jocuri electronice.

O clipă mai târziu, Cal Olani se apropiase de ei, iar Michael

zări în ochii lui Josh Malani izbucnind un licăr de ostilitate.

Nici lui Cal Olani nu-i scăpă.

— Binișor, Josh, binișor, spuse el. N-am venit să-ți fac necazuri. Voiam numai să te întreb pe tine și pe prietenii tăi despre ce s-a întâmplat aseară. Studie pe rând chipul fiecăruia dintre ei, ajungând în cele din urmă: să-l fixeze pe Michael: Pe tine nu cred că te știu. Îi întinse mâna. Eu sunt Cal Olani.

— Michael Sundquist, răspunse Michael, strângând mâna ofițerului.

— Prin urmare, și tu ai fost aseară cu Kioki Santoya, este?

Michael dădu din cap în semn de aprobare.

— Te deranjează dacă-ți pun câteva întrebări?

Michael ridică din umeri.

— Și ce-ați făcut voi, măi, băieți?

Michael simți punându-i-se un nod în stomac. Era ferm convins că polițistul avea să-și dea seama pe loc de minciună. Dar, înainte ca el să apuce să deschidă gura, Josh Malani i-o luă înainte:

— Haide, omule, ne-am dus s-o lălăim pe la clubul din Kihei.

— E-adevărat? îl întrebă Olani pe Michael.

Michael putea simți privirea lui Malani sfredelindu-l. În cele din urmă, convingându-se că dacă nu spunea nimic asta nu însemna că minte, ridică nepăsător din umeri și se strădui din răsputeri să arboreze aceeași mină sictirită pe care o avuseseră Jeff Kina și Josh Malani la apariția polițistului.

Olani se întoarse spre Rick Pieper:

— Tu ai fost cel care l-a lăsat pe Santoya acasă, nu-i așa?

Rick încuviință:

— M-am oferit să-l duc chiar până-n curte, dar n-a vrut ca zgomotul mașinii s-o trezească pe maică-sa. Așa că l-am lăsat la capătul aleii.

— Părea că se simte bine?

Rick se încruntă:

— Adică vrei să zici dacă era cumva bolnav sau o chestie dintr-asta? Când polițistul înclină din cap afirmativ, Rick ridică din umeri: Presupun că n-avea nimic. Vreau să spun că

nu s-a plâns de nimic și că m-a refuzat să-l duc până acasă, așa că presupun că nu-l durea nimic, nu?

Privirea lui Cal Olani trecea de la unul la altul:

— Dar voi? Voi, băieți, cum vă simțiți? Nu vă doare nimic?

— De când îți pasă ție cum ne simțim noi? îl întrebă Josh Malani.

Înainte ca Olani să răspundă, Rick Pieper se băgă în vorbă:

— De asta s-a întâmplat cu Kioki… ce s-a întâmplat? Era bolnav?

Olani șovăi, conștient că orice răspuns s-ar fi răspândit prin școală fulgerător și de acolo în toată insula mai iute decât o epidemie de gripă. Iar Laura Hatcher, de fapt, nu spusese clar care era cauza morții lui Kioki; nu era dispusă decât să excludă anumite posibilități.

— Deocamdată nu știu nici eu. Dar se pare că nu prezenta niciun fel de leziuni. Ochii lui îl fixară din nou pe Josh Malani: Uite ce-i, Malani, nu-ți fac nimic, nu te teme! Încerc numai să aflu ce i s-a întâmplat amicului vostru ca să nu se mai întâmple și altuia. Așa că, liniștește-te, e-n regulă?

Josh își înfundă și mai mult mâinile în buzunare:

— Sunt liniștit, spuse el. Numai că nu știm nimic.

Încă o dată privirea lui Cal Olani încercă să descifreze chipurile celor patru băieți. Îi ascundeau ceva. Pe de altă parte, nici nu mai ținea minte de când vorbise cu vreun pușți din insulă care să nu aibă aceleași reacții într-o măsură mai mică sau mai mare. Și, până când nu știa exact ce anume îl omorâse pe Kioki, n-avea niciun rost să se bizuie pe ce spuneau ei. În altă zi, poate, dar acum, în niciun caz.

— Bine, făcu el. Aveți grijă și nu faceți prostii. Până mâine sunt liber.

— Ce ziceți? îi întrebă Jeff Kina când Olani părăsea parcarea. Știe oare că am împrumutat echipamentul lui Ken?

— Bineînțeles că nu, insistă Josh. Dacă ar fi știut, n-ar fi plecat. Se întoarse spre Michael: Te duc până acasă?

Michael ezită, întrebându-se dacă nu cumva ar fi fost mai bine dacă-i spuneau adevărul ofițerului despre cele petrecute noaptea trecută. Iar când tipu-i întrebase dacă se simțeau

bine, el își adusese aminte imediat de ora de educație fizică și de…

Dar trecuse peste acea criză!

Numai că nu trecuse. Cel puțin nu de tot. Chiar și acum mai simțea ceva în piept – nu grav, în niciun caz, dar nici absolut normal. Iar dacă ceilalți băieți se simțeau bine, nu era el omul care să se vaiete.

— Sigur, răspunse el într-un târziu la întrebarea lui Josh. Hai să ne cărăm.

Dar, cinci minute mai târziu, când traversau Makawao, înțelese că Josh îi simțise reținerea.

— Ești șucărit pe mine?

Michael ridică din umeri:

— Nu știu. Numai că…

— Nu ai avut niciodată de-a face cu poliția, este? îl întrebă Josh. Michael își întoarse capul spre prietenul lui, dar acesta se uita drept înainte. Nu te-au întrebat niciodată ce făceai pe plajă la miezul nopții și să nu vrei să le zici, fiindcă nu vrei să recunoști că taică-tău e beat criță și de aia nu te duci acasă.

Michael își mușcă buza.

— N-a trebuit să stai niciodată la poliție toată noaptea, fiindcă babacii n-aveau chef să vină să te scoată, e?

Michael scutură din cap, dar continuă să tacă mâlc.

— În fine, poate că ar fi trebuit să-i spui, recunoscu Josh în cele din urmă. Numai că mi s-a acrit să mă tot sâcâie mereu și mereu. Așa că nu fi șucărit pe mine, bine? Făcu o pauză, apoi adăugă: Hai, Mike, hai să facem ceva!

— Ce? întrebă Michael, suspicios.

Josh șovăia. Când vorbi, glasul îi suna aproape timid și continua să-și țină privirile ațintite undeva, dincolo de parbriz:

— Crezi că maică-ta s-ar supăra dacă mi-ai arăta și mie la ce sapă?

Michael se întoarse și-l privi lung pe prietenul lui:

— Vorbești serios? Chiar te interesează pe *tine* un șantier arheologic?!

Josh Malani se înroși:

— Și, mă rog, de ce nu? făcu el. Doar nu sunt tâmpit.

Michael izbucni în râs:

— Sincer, câteodată acționezi prostește, spuse el. Apoi zări cabina unui telefon public lângă una dintre clădirile din Makawao: Trage pe dreapta.

Josh se conformă:

— Așadar, ce să înțeleg, mai suntem încă prieteni sau nu?

— Dar sigur că suntem prieteni, îl asigură Michael. Trebuie numai s-o sun pe mami să ne aștepte la poartă.

— Poartă? îl îngână Josh. Care poartă?

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Takeo Yoshihara?

Josh făcu ochii cât cepele:

— Pentru ăsta lucrează maică-ta?

Michael se burzului:

— Ce, are vreo importanță cumva? răspunse el.

Josh clătină din cap afirmativ:

— Prin partea locului nimeni nu-i mai mare și mai tare ca el. Nimeni nu-l vede și nimeni nu știe, de fapt, ce învârtește. Și nu cred că a văzut cineva vreodată unde locuiește.

— Ei bine, atunci pregătește-te, îi spuse Michael. Pentru că o să mergem să vedem totul.

„Asta s-o crezi tu”, îi trecu prin cap lui Josh, când Michael coborî din mașină ca s-o sune pe maică-sa. „Asta s-o crezi tu, frățioare!”

•

— Sfinte Sisoe! exclama Josh în șoaptă când camioneta lui, aflată în spatele Fordului Explorer al lui Rob Silver, ieși deodată din hățișul pădurii tropicale drept în vasta grădină care era domeniul privat al lui Takeo Yoshihara. Uită-te puțin la toate astea! Ai idee cât or costa?

Deși mama lui îi descrisese proprietatea, Michael nu era mai pregătit decât Josh pentru ce avea în fața ochilor. În timp ce privirea îi zburda de la helești la cascadă, la grădina Zen, se trezi că nu poate să se uite la ceva anume.

— Să zic… zece milioane? încercă el să ghicească.

— Mult mai mult decât atât, spuse Josh. Uită-te puțin la clădirile alea. Tot ce vezi acolo e făcut din lemn de *koa,*

omule! Chestia asta costă o avere.

Reduse mult viteza camionetei până când abia se târa, holbându-se când într-o parte, când într-alta. Brusc, dintr-un crâng apăru un păun alb care se opri-n loc și-și răsfiră coada imensă într-un enorm evantai:

— Omule, ciupește-mă să văd dacă sunt treaz, șopti Josh. De câți oameni crezi că e nevoie pentru a întreține toate astea?

Michael rânji:

— Poate în vacanța de vară ne lipim și noi de niște slujbe de grădinari.

— Ai dreptate, gemu Josh. Numai că, din câte am auzit eu, trebuie să fii cel puțin arhitect peisajist numai pentru a ți se îngădui să tunzi gazonul aici.

Un minut mai târziu, traversaseră proprietatea și hurducăiau pe drumul neamenajat ce ducea la șantierul arheologic, aflat la vreo trei kilometri distanță.

•

Stephen Jameson se uita, fără să vadă, pe fereastra biroului său din clădirea lungă și joasă, aflată vizavi de reședința personală a patronului său. Deși urmărise inconștient cu privirea Fordul Explorer și vechea camionetă traversând grădina, la niciun minut de la trecerea lor, n-ar fi putut spune cu certitudine nici măcar ce culoare aveau, atât de preocupat era de problema care se ivise.

Pe biroul lui se afla copia după raportul autopsiei. Lângă aceasta se afla borcanul ce conținea un eșantion din plămânul lui Kioki Santoya pe care omul de serviciu îl prelevase din cadavru. Preț de o clipă Jameson se lăsă tentat de ideea de a aranja ca trupul băiatului să fie transferat de la morgă pe proprietate, însă realiză că asta ar fi însemnat să atragă și mai mult atenția asupra cadavrului. Și apoi, la ce bun? Jameson era deja sigur că știe cauza morții băiatului. Aruncase deja o privire rapidă la mostra de țesut respectivă prin microscopul din biroul său. Analiza completă de laborator ce urma a fi efectuată pe mostră avea, cu siguranță, să-i confirme descoperirea preliminară.

Problema era cum de ajunsese Kioki să fie expus? Și, lucru la fel de important, fuseseră oare și ceilalți trei băieți menționați în anexa la raportul medico-legal expuși și ei?

Stephen Jameson apucă receptorul de pe biroul său, formă un număr din patru cifre și începu să vorbească de cum i se răspunse la celălalt capăt al firului.

— Aici e doctorul Jameson. Dispun de trei nume: Jeff Kina, Josh Malani și Rick Pieper. Toți trei în vârstă de șaisprezece-șaptesprezece ani. Toți trei trebuie ținuți sub strictă supraveghere. Dacă li se întâmplă ceva vreunuia dintre ei – dacă se îmbolnăvesc, aduceți-i aici. Clar?

Omul de la celălalt capăt al firului reciti cele trei nume. Stephen Jameson tocmai voia să închidă, când deodată îi veni un gând:

— Mai e încă un nume. Elvis Dinkins. Tocmai a părăsit proprietatea în urmă cu câteva minute. Ar fi foarte bine dacă n-ar mai ajunge înapoi la Wailuku.

•

Nici nu parcurseseră încă cinci sute de metri de la domeniul principal al lui Takeo Yoshihara, că Josh Malani și derapase deja de două ori, iar, în cele din urmă, Rob Silver trebui să-l remorcheze pe Josh pentru a putea aduce camioneta înapoi pe drum.

— Poate c-ar fi mai bine dac-am lăsa-o aici și am parcurge restul drumului numai în Explorer, sugeră el în timp ce recupera funia de remorcare de pe bara de protecție din față a vechii camionete.

— O să mă descurc, insistă Josh. Am mers eu pe niște drumuri și mai rele decât ăsta.

Expresia din privirea lui Josh îi spuse lui Rob că orice încercare de a-l convinge n-avea sorți de izbândă, așa că azvârli funia înapoi în spatele Explorer-ului și continuă drumul uitându-se câteva secunde în oglinda retrovizoare pentru a se asigura că rablamentul lui Josh se mai afla în spatele lui.

În mod miraculos, Josh reuși să se mențină pe drum până când, într-un final, hurducăindu-se, opri în luminișul unde

fuseseră ridicate corturile ce adăposteau mesele. Josh se uita și iar se uita de jur împrejur, citindu-i-se clar pe față dezamăgirea de a nu găsi nimic mai interesant decât niște pietre tocite.

— De fapt, nu ăsta e locul propriu-zis, le spuse Katharine băieților, ivită dintr-unul din corturi. Este undeva, mai sus. Haideți!

În timp ce ea-i conducea pe cărarea abruptă spre râpa cu pricina, Michael simți din nou acea senzație stranie în piept.

De fapt, nu o durere.

Doar o un fel de senzație ciudată, ca și cum ar fi fost pe punctul de a-și pierde suflul, cu toate că în momentul de față respira cât se poate de normal.

Ciudat!

Strângând din dinți în fața ciudatului fenomen, el continuă să urce cărăruia ce-i aduse la lespedea unde se aflau vatra și scheletul.

— Iisuse, șopti Josh când dădu cu ochii de oasele care erau încă în aceeași poziție în care le lăsase Katharine. Ce e? Un cimpanzeu?

— Nu e nici cimpanzeu – și nici gorilă, îi spuse Katharine.

Îngenunche și începu să le explice caracteristicile scheletului, dar Michael deja nu o mai auzea, fiindcă în clipa în care dăduse cu ochii de el, îl cuprinse o senzație încă și mai ciudată decât cea din piept.

O senzație care-l gâdila pe șira spinării ca niște degete de gheață.

O senzație aproape ca de frică, dar nu în totalitate.

Rămase în picioare privind ca hipnotizat scheletul, după care, cu efort, își dezlipi încet ochii de el.

Se uită repede în jur.

Poate că asta se datora faptului că îi amintea de un alt loc – un loc în care el și cu mama lui fuseseră cu ani în urmă, un șantier arheologic, undeva, prin Africa.

Dar niciunul dintre locurile din Africa pe unde fuseseră nu era ca ăsta. Se aflaseră în zone uscate, deșertice, locuri unde ploaia era atât de rară, încât practic nu creștea nimic, pe când

aici erau înconjurați de pădure tropicală cu arbori înalți și liane cățărându-se pe trunchiurile lor, cu ferigi crescute din pereții verticali ai râpei, cu mușchi pretutindeni.

Nu semăna deloc cu zonele din Africa unde fusese – și nici cu vreun alt loc de care-și putea aduce aminte.

Privirea i se întoarse la schelet. Se aplecă și-și puse o mână pe craniul teșit.

„De ce? gândi el. De ce-am făcut asta?”

— Ai grijă, o auzi pe maică-sa spunându-i.

Retrăgându-și brusc mâna cu un aer aproape vinovat, își ridică ochii spre ea.

— Ce este? o întrebă el.

Katharine își ridică sprâncenele, iar pe buze îi apăru un zâmbet nostim.

— N-ai fost atent la ce-am spus? Tocmai îi ziceam lui Josh că nu seamănă cu nimic din ce-am văzut până acum.

Însă privirea lui Michael nu se dezlipi de pe schelet. Simți din nou fiorul acela ciudat, senzația aceea de gheară în piept. Întinse fără să vrea mâna, dar, înainte de a atinge din nou craniul, vocea mamei sale îl trezi din reverie:

— Michael? Ți-e rău, puiule?

Michael își trase mâna de pe craniu și se îndreptă de spate. Cum ar fi putut să-i spună mamei ce simțea? Cum ar fi putut să spună cuiva, când el însuși abia de putea înțelege? Desprinzându-și, în cele din urmă, cu greu privirea de schelet, se uită la mama lui.

— Ce s-a întâmplat? îl iscodi ea din nou. Ce nu-i în ordine?

În creierul lui Michael era un vârtej, dar, înainte de a putea răspunde, îl auzi pe Josh spunând:

— Unul dintre prietenii noștri a murit aseară.

Katharine rămase cu gura căscată:

— Unul dintre prietenii voștri? îl îngână ea. Ochii ei se mutară de la Josh la Michael: Vrei să spui unul dintre băieții cu care-ați ieșit aseară?

Michael încuviință:

— Kioki Santoya, spuse el. Era în echipa de atletism.

Katharine se așeză pe un bolovan mare:

— Cum așa? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Încet-încet, Michael și Josh îi spuseră puținul pe care-l știau în legătură cu moartea lui Kioki.

— Și cum adică a murit? întrebă Katharine când ei terminară de povestit. Într-un câmp de trestie de zahăr?

Când Michael și Josh încuviințară, Katharine își încolăci brațele în jurul fiului ei:

— Ce groaznic, spuse ea. Cred că vă simțiți…

— Nu-i nimic, mami, spuse Michael, înroșindu-se de jenă și încercând să scape din îmbrățișare. Eu… eu de-abia făcusem cunoștință cu el. Ochii săi se îndreptară spre Josh și imediat regretă felul în care sunaseră probabil cuvintele: Vreau să spun… Se fistici pentru o clipă, apoi adăugă: Oh, Iisuse, nu mai știu *ce* vreau să spun! și întorcându-se cu spatele, începu să se cațăre pe cărăruie spre fisura adâncă din peretele râpei unde era străvechea fumarolă. Puțin mai târziu, aproape ascuns de frunzișul des din jur, se așeză pe trunchiul căzut al unui arbore.

„Rahat!”

Ce *naiba* se întâmpla cu el? De ce spusese una ca asta?

Deodată zări o mișcare la câțiva metri mai jos pe cărare. Ce să zic, asta mai lipsea acum! Maică-sa să se țină de coada lui de parcă ar fi avut zece ani!

Sau de parcă ar mai avea încă astm!

Dar apăru Josh Malani și, încă o dată, Michael simți cum se îmbujorează de rușine.

— Să știi, n-am vrut să zic asta despre Kioki. Adică…

— Nu-i nicio problemă, îi spuse Josh așezându-se și el pe trunchiul de copac. Și eu spun tot timpul lucruri pe care nu le cred.

Michael simți fierbințeala din obraji risipindu-se un pic:

— Mai suntem încă prieteni?

Josh rânji:

— Nu scapi tu de mine cu una, cu două.

Cei doi băieți rămaseră în tăcere preț de un minut, ascultând ciripitul păsărelelor și susurul cascadei. Apoi Josh vorbi din nou:

— Cum se face că n-ai vrut ca mama ta să te strângă în brațe?

Fruntea lui Michael se încreți:

— Nu mai sunt un puști, gemu el. Iisuse Hristoase, zău, Josh! Ție-ți convine când maică-ta te strânge în brațe dinaintea prietenilor?

Josh se întoarse și-l privi pe Michael drept în ochi:

— N-am de unde să știu, spuse el. Mama mea nu mă ia niciodată în brațe. Se ridică în picioare: Poate c-ar fi mai bine să ne întoarcem, ce zici?

Michael și Josh tocmai coborau pe cărare, când Rob Silver se ivi la o cotitură:

— Hei, voi, ce puneți la cale acolo?

— Nimic, răspunse Michael. Discutam doar.

— Tocmai aici? îi întrebă Rob strâmbând din nas din cauza emanațiilor sulfuroase ce umpleau aerul. Cum de puteți suporta duhoarea asta?

Michael și Josh se uitară unul la altul:

— Care duhoare? întrebă Michael.

— Fumarola, răspunse Rob. Chiar nu simțiți mirosul de sulf? Mama ta și cu mine practic ne-am asfixiat toată după-amiaza.

Michael tocmai era pe punctul de a spune ceva, dar, din nou, Josh îi luă vorba din gură:

— Nu e chiar atât de rea. Am mirosit eu altele și mai și.

Rob Silver își dădu ochii peste cap:

— Poate numai dacă locuiești într-o hazna. Haide, s-o ștergem de aici.

Merseră până la luminișul unde se afla scheletul, iar Michael, incapabil să se abțină, se mai uită o dată la craniu, fiorul familiar străbătându-l mai puternic decât oricând, ca și când i-ar fi poruncit să se mai aplece o dată, să vadă mai bine. Apoi, în timp ce încerca să facă față tentației, își dădu seama că acea ciudată senzație din piept – senzația că se află pe punctul de a-și pierde respirația – dispăruse.

Cinci minute mai târziu, pe când se înapoiau la camioneta lui Josh, Katharine îi strigă:

— Hei, băieți, vreți friptură la masă?

Michael se uită repede la Josh care încuviință:

— Sigur.

— Vreți să vă opriți voi în Makawao și să cumpărați câteva cotlete în drum spre casă?

— Nicio problemă, strigă Josh și, ambalând motorul, ambreie și părăsi luminișul.

Clătinând din cap, Katharine se uită după camionetă până când aceasta nu se mai văzu.

— Ce crezi, întotdeauna gonește așa sau a făcut-o doar ca să impresioneze?

Rob își puse brațul după umerii lui Katharine:

— Vrei să nu-ți mai faci griji? Crede-mă, Josh știe să conducă bine mașina aia. Când veneam încoace, n-a trebuit să-l remorchez decât o singură dată ca să-l scot din decor.

Judecând după tonul lui Rob, Katharine n-ar fi putut spune dacă glumea sau dacă vorbea serios.

În timp ce camioneta hurducăia prin hârtoapele de pe drum, Michael se ținea de torpedo cum putea, dorindu-și să fi avut centuri de siguranță.

— Nu vrei s-o lași mai moale? se rugă el. Dacă ni se rupe vreo planetară?

Josh izbucni în râs:

— N-o să se rupă. Și, dacă se rupe, se rupe și gata. De aici putem ajunge la tine acasă pe jos.

— Ce, ești într-o ureche? îi strigă Michael. E la o depărtare de câțiva kilometri.

Josh scutură din cap:

— Ne-am învârtit în cerc. Dac-o iei în cealaltă direcție când ieși din luminiș, ajungi la o cărare. Nu trebuie decât să sari vreo câteva garduri și ajungi cam la vreun kilometru de casa în care locuiești tu. Am fost pe-aici de o grămadă de ori. Deși, sigur, n-aveam nicio idee că era cineva îngropat aici sus.

•

Soarele scăpăta când Josh ieșea, în sfârșit, din crângul de eucalipți și își parca rabla în fața casei Sundquist. Însă, în loc să coboare din cabină, Michael rămase uitându-se lung la

panorama tot mai estompată a văii ce se deschidea la picioarele lor.

— Hei, Josh? întrebă el.

Ceva din glasul lui îl făcu pe celălalt băiat să-i răspundă după o clipă de ezitare:

— Da?

— Sus, acolo, la fumarola de sulf, continuă Michael mișcându-și în cele din urmă ochii către prietenul lui, chiar ți-a mirosit a ceva?

Josh șovăi, apoi scutură din cap:

— Nu mi-a mirosit a nimic.

— Și-atunci de ce-ai mințit?

Josh ridică din umeri:

— N-aveam chef de ceartă. Mi-am zis că era mai bine să fiu de acord cu el.

— Și crezi că lui Rob chiar i-a mirosit ceva?

Josh se încruntă:

— Desigur. De ce-ar fi mințit?

Michael simți un fior de teamă:

— Atunci *nouă* de ce nu ne-a mirosit? întrebă el. Cum de se face că noi n-am simțit absolut niciun miros?

Fața lui Josh Malani căpătă o expresie nostimă:

— Ce se întâmplă cu tine? Parcă ai fi speriat sau mi se pare mie?

Michael scutură din cap:

— De fapt, nu sunt *chiar* speriat. Mă gândesc numai la Kioki și…

Josh apăsă clanța portierei și coborî din cabină:

— Nu vrei să încetezi odată cu toate grijile astea? Îți spun, indiferent ce i s-a întâmplat lui Kioki, nu are nimic de-a face cu noi. Nu trebuie să ne facem nicio problemă.

Dar, coborând din mașină, Michael continua să fie ros de întrebări.

„Dacă nu era nicio problemă și toate erau bune și frumoase, atunci cum de Kioki era mort?”

• CAPITOLUL XIV

Vălătuci de fum și abur ieșeau dintr-o crăpătură mare din versantul muntelui și o perdea de foc se întindea pe cerul întunecat al nopții. Parcă tot muntele era pe punctul de a exploda. Katharine se cutremură uitându-se la imaginea de pe ecran.

Rob Silver, șezând lângă ea pe canapea, o stârnea și mai mult.

— Și asta nu-i nimic, spuse el. Să-l vezi în realitate!

De o jumătate de oră urmăreau transmisia în direct a noii erupții din Insula Mare și, cu toate că era pentru a treia oară când Rob o liniștea, Katharine continua să privească încremenită de groază imaginile de coșmar ce erau transmise de pe insula vecină – o insulă care, brusc, părea cu mult mai aproape decât fusese cu numai o oră în urmă.

— Știu ce-mi tot spui tu întruna, răspunse ea. Și înțeleg că vulcanii de aici nu sunt din cei care să explodeze. Dar trebuie să recunoști că arată foarte, foarte înspăimântător.

Întins pe jos lângă Michael, Josh Malani se uita ca hipnotizat la scena cutremurătoare.

— N-ar fi grozav să fii acum acolo? Să fii undeva, deasupra râurilor de lavă și să te uiți direct în crăpăturile unde magna este încă incandescentă!

— Poate c-ar fi posibil să zburăm pe deasupra, sugeră Michael. Poate…

— Poate că Josh se duce acasă, iar tu în pat, îi întrerupse Katharine, stingându-le televizorul. Amândoi vă duceți mâine la școală, ați uitat?

— Haide, mami, dă-i drumul, se milogi Michael. De-abia a trecut de ora zece și…

— … și e educativ? îi luă ea vorba din gură, citindu-i gândurile. Nu cred că mai trebuie să-ți repet ce-am vorbit odată, sper…

Josh Malani, simțind asprimea din tonul lui Katharine, se

ridică în picioare:

— Cred că e cazul s-o iau din loc, spuse el.

Câteva minute mai târziu, când împreună cu Michael se îndreptau spre camionetă, îi spuse lui Michael:

— Îmi place de mama ta.

— Da, sigur! gemu Michael. Pe tine tocmai te-a dat afară și pe mine m-a trimis la culcare!

— Și ce dacă? ripostă Josh. Mi-a dat voie să vin aici la masă și nimeni nu s-a îmbătat, și nici n-a început să urle.

Michael își cercetă prietenul:

— Așa se întâmplă la tine acasă?

— Nu chiar în fiecare seară, răspunse Josh un pic prea repede, regretând că-și dăduse drumul la gură. Dar probabil că asta se întâmplă la toată lumea, nu?

— Normal, făcu Michael, deși în mod clar lui, personal, nu i se întâmplase una ca asta niciodată. Hei, dacă vrei, poți să rămâi să dormi aici.

Josh șovăi, apoi scutură din cap.

— Mai bine plec. Nu vreau ca mama ta să creadă că mă mut aici. Surâse brusc: Și apoi nici nu mi-e somn. Cred c-o să mă mai învârt un pic cu mașina. Vii și tu cu mine?

Michael își dădu ochii peste cap:

— Ce, mă lasă mama?

Josh ridică din umeri și porni motorul:

— Bine. Pe mâine.

Băgând în marșarier, întoarse cu îndemânare camioneta, schimbă viteza în prima treaptă și acceleră râzând când îl văzu pe Michael încercând să se ferească de norul de praf pe care cauciucurile lui îl stârniră. Dar când viră pe Calea Olinda, râsul i se stinse și neliniștea aceea stranie care îl copleșise toată seara îl năpădi din nou.

Numai că nu era vorba numai de neliniște.

Mai era încă ceva – ce anume? – n-ar fi putut să precizeze.

Era ceva cu pieptul lui, simțea ceva foarte ciudat. Nu putea spune că-l durea, și nici nu-l simțea inflamat ca atunci când era răcit.

Doar că se simțea… *ciudat.*

Odată intrat pe Calea Olinda, o luă la deal. Deși noaptea era răcoroasă, lăsă fereastra deschisă de tot. În cele din urmă, când ajunse aproape de creastă, făcu stânga și-ncepu să coboare pe serpentine înapoi spre Makawao. La un viraj, farurile luminară o siluetă cunoscută.

Jeff Kina, mătăhălos și adus de spate, se plimba cu capul plecat pe marginea drumului. Josh încetini când ajunse în dreptul lui Jeff.

— Hei! Ce faci, omule?

Jeff tresări, își miji ochii în întuneric, apoi recunoscu camioneta lui Josh.

— Nimic; mă plimb, spuse el. Nu prea pot să adorm și… nu știu… dar mă simt într-un fel ciudat. Mi s-a părut că, dacă nu ies din casă, o să înnebunesc. Tăcu o clipă, apoi: Nu știu ce să zic. Mai știi, o fi din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Kioki.

— Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu Kioki, îi reaminti Josh. Ia zi, nu vrei să mergem să facem ceva?

Jeff ridică din umeri:

— În definitiv, de ce nu? se declară el de acord.

Deschizând portiera din dreapta, urcă în cabină, după care Josh continuă drumul spre Makawao.

Niciunul, nici altul nu dădură atenție automobilului tras pe dreapta la ieșirea din următorul viraj.

Șoferul însă îi observă și, de îndată ce camioneta lui Josh trecu prin dreptul lui, porni în urmărirea lor. Conform ordinelor primite în urmă cu câteva ore, continua supravegherea lui Jeff Kina.

Șoferul camionetei – indiferent cine-o fi fost el – era în răspunderea altcuiva.

•

Josh intră pe autostrada Haleakala fără să știe că îl urmărea o mașină. În depărtare se vedeau flăcările roșietice de la un câmp de trestie de zahăr incendiat. Fumul care se ridica spre înaltul cerului întunecat îi readuse în minte imaginea vulcanului din Insula Mare. În același timp, de nerăbdare, începu să aibă palpitații.

— Ai fost vreodată în apropierea unui câmp de trestie de

zahăr incendiat? îl întrebă el pe Jeff.

Când celălalt băiat nu răspunse, Josh se uită spre el. Privirea lui Jeff – ca și a lui Josh cu puțin timp în urmă – era ațintită asupra vâlvătăilor din depărtare.

— Jeff? întrebă el ridicând glasul și, în cele din urmă, Jeff se întoarse să se uite la el, cu toate că, preț de o clipă, Josh avu impresia că prietenul lui, de fapt, nu-l vedea. Nu te simți bine?

Jeff încuviință:

— Ai fost vreodată în apropierea unui câmp de trestie de zahăr incendiat? îl întrebă el, cuvintele fiind exact aceleași pe care i le adresase și Josh mai-nainte.

Hotărându-se să nu-l mai întrebe de ce se poartă atât de straniu, Josh îi propuse:

— Vrei să mergem să-l vedem?

Jeff încuviință din nou, dar nu spuse nimic, îndreptându-și doar privirea în depărtare, către câmpul de trestie de zahăr, unde focul se întindea cu repeziciune. Josh călcă pedala de accelerație și camioneta își mări viteza în timp ce străbătea autostrada aproape pustie.

•

Șoferul observă camioneta țâșnind, apoi apăsă unul din cele două butoane de memorie de pe telefonul lui celular. Așteptă cu nerăbdare să i se răspundă.

— S-ar putea să mă fi văzut tipu', spuse el. Oricum, ceva tocmai l-a speriat și băiatul cu care e a și tulit-o ca un iepuroi cu o petardă-n fund. Avem pe cineva în Kahului?

— Ești acoperit, replică vocea din celular. Descrie-mi numai mașina.

— E o camionetă antică, ruginită rău de tot, bușită rău de tot. În cabină sunt doi puștani.

— Are placă de înmatriculare?

— Nu m-am putut apropia destul.

Terminând convorbirea, bărbatul apăsă pedala accelerației pentru a mări viteza doar atât cât să nu scape din vedere luminile de poziție ale camionetei care gonea.

Josh viră brusc, intrând pe un drumeag îngust ce traversa

câmpul pentru a se îndrepta spre punctul în care pălălaia continua să se mărească.

— Iisuse, șopti Jeff în scaunul de lângă el. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

— De un milion de ori, replică Josh.

Dar exact în clipa când rostea cuvintele, știa că în seara aceea avea să fie diferit.

Făcuse până atunci întotdeauna tot posibilul să evite câmpurile de trestie incendiate închizând bine ferestrele ca să nu intre fumul și funinginea, ba chiar închizând și gurile de ventilație ca să evite intrarea în cabină a aerului viciat.

Odată, când se întorcea din Pukalani – în urmă cu numai câteva luni – trebuise să șofeze prin apropierea unei culturi de trestie incendiată. Preț de un minut se gândise să se întoarcă și să ocolească, deși asta ar fi însemnat o abatere de vreo treizeci de kilometri. Și cam pe la jumătatea lanului incendiat începuse să regrete că n-o făcuse. Simțise căldura ce-i dogorea fața de parcă era gata să i-o jupoaie, iar urletul flăcărilor îl speriase aproape la fel de mult ca și trosnetul jăraticului.

În noaptea asta însă, infernul de foc al câmpiei îl fascina aproape mai mult decât imaginile craterelor în erupție de pe Insula Mare.

Apăsă pedala de accelerație și camioneta țâșni.

— Iuhuhuuuuu! strigă Jeff Kina în scaunul de lângă el. Haida-haida!

Camioneta gonea, iar praful drumului, amestecat cu cenușa neagră ce venea de sus intra în vârtejuri prin ferestrele deschise. Aerul era plin de fum, iar Jeff, chiuind încă lângă el, îl trăgea adânc în plămâni.

Josh conduse mai departe. Autovehiculul pătrunse în trombă chiar în zona incendiată. Câmpurile din ambele părți ale drumului, ardeau, cu tulpinile de trestie carbonizate și frunzele fumegânde iradiind un roșu-aprins. Josh opri camioneta pe dreapta și contemplă amuțit de uimire infernul din jurul lui.

Acea senzație stranie, de strânsoare, pe care-o simțise accentuându-se toată seara – dispăruse subit.

Jeff Kina privea extaziat vârtejul de foc ce mistuia câmpurile din jur. Pretutindeni unde întorcea ochii erau flăcări și, în timp ce trăgea adânc în plămâni amestecul de aer cu fum, simți un val de plăcere revărsându-se asupra lui și stârnindu-i la maximum fiecare nerv din corp și aţâţându-i toate simțurile. Pielea lui tremura de plăcere sub dogoarea flăcărilor și putea simți în gură gustul dulceag de trestie de zahăr. Flăcările dansau în jurul lui și, în timp ce fumul se ridica deasupra câmpului carbonizat, i se năzări că vede niște siluete ciudate, fantomatice, dansând deasupra infernului. Era ca și cum ar fi fost drogat și o copleșitoare stare de euforie puse stăpânire pe el, alungând acea neliniște neobișnuită care-l mânase afară din casă cu numai un ceas în urmă. Apoi, pe când vâlvătaia feroce se răsucea tot mai sus, dogorind tot mai tare, mai deslușì încă un sunet – cântecul șoptit și seducător al unei sirene.

I se părea că sirena îi vorbea numai lui, îndemnându-l să părăsească mașina și să se prindă în dansul flăcărilor pe câmpie.

Până și fumul însuși îl chema. Jeff Kina deschise portiera camionetei și coborî…

•

Vaierul sirenelor întrerupse visarea în care se cufundase Josh Malani, iar zgomotul portierei trântite o risipi de tot.

— Ce faci? strigă el la Jeff care ședea lângă mașină și privea flăcările ca hipnotizat.

Întinzându-se peste scaunul din față, îl înșfăcă de mână pe Jeff tocmai când sirena de avertizare suna tot mai tare și girofarurile unei mașini de pompieri deveniră vizibile prin aerul încărcat de fum. Jeff încerca să scape din prinsoare, dar Josh strânse și mai tare brațul prietenului său:

— Hristoase, Jeff! Urcă înapoi în cabină! Vin pompierii! Ce naiba te-a apucat?

Mașina galbenă frână brusc chiar în fața furgonetei și, pe când un bărbat cobora din cabină, alți doi săriră de pe platformă. Doi dintre ei îl înșfăcară pe Jeff de braț și începură să-l târască spre tulumba galbenă, iar al treilea îi strigă lui

Josh:

— Băi, puștilor, ați înnebunit? Scoateți nenorocita aia de camionetă de aici până nu sare-n aer!

Reluându-și poziția în scaunul de la volan, Josh băgă în marșarier. Prin geamul deschis intră o bucată de tăciune care-i arse fruntea și în fracțiunea de secundă în care pierdu controlul volanului, camioneta derapă violent către dreapta. Imediat Josh încercă să controleze volanul, apoi îl lăsă să se răsucească liber. Camioneta se roti până când partea din spate părăsi carosabilul și aluneca spre câmpul în flăcări, însă chiar înainte ca aceasta să se oprească, Josh și schimbase direcția de mers, apăsând cu toată puterea pedala de accelerație. Roțile din spate patinară, apoi făcură priză și Josh demară în trombă, neîncetinind până nu ajunse la autostradă.

Jeff!

Unde era Jeff?

Ar fi trebuit să se întoarcă și să-l caute?

Văzu în fața lui o pereche de faruri care se aprindeau și pentru prima dată Josh realiză că pe partea cealaltă a drumului era parcată o mașină. Apoi, după ce motorul mașinii se puse în funcțiune o apucă pe drumul de pe care tocmai ieșise Josh, mai văzu un vehicul îndreptându-se spre el, de astă dată dinspre Kahului.

Pe capota fulgerau girofaruri albastre.

Polițaii!

Rahat! Și-acum ce-ar fi trebuit să facă el?

Ce-ar fi *putut* el să facă?

Privind pentru ultima oară în lungul drumului și nevăzând nici urmă de Jeff Kina, nici de vehiculul spre care-l trăseseră cei doi bărbați, nici de mașina care fusese parcată pe cealaltă parte a autostrăzii, Josh se hotărî.

Jeff avea să fie bine. Bărbații trebuie să fi fost pompieri. Aveau să-l scoată pe Jeff de acolo. Dar acum era momentul ca și *el* să se cărăbănească de *aici.* Băgând în viteză, porni pe autostradă. Câteva secunde mai târziu, depăși automobilul cu girofaruri, neobservând că aceasta, de fapt, nu era o mașină de poliție.

Cum trecu de ea, se uită în oglinda retrovizoare, ferm convins că polițaii aveau să întoarcă și să se ia după el. Însă mașina lor ieși de pe autostradă și intră în câmpul de trestie de zahăr incendiat.

• CAPITOLUL XV

Katharine se trezi deodată din somn și, alertată de instinctul ei matern, știu fără îndoială care era motivul.

La urma urmei, de câte ori nu fusese ea smulsă din somn exact în același fel, acum adormită buștean și peste o clipă cât se poate de trează!

Dar cine le mai știa numărul?

Rămase întinsă în întuneric, rugându-se să se fi înșelat, rugându-se numai să nu se întâmple iarăși. Și ascultând.

Pe urmă îl auzi – era zgomotul care-o trezise din somn.

Venea din camera lui Michael și era acel zgomot cumplit de respirație chinuită al cuiva care nu poate să-și umple plămânii cu aer.

Ridicându-se din pat și înșfăcând un capot subțire de pe un scaun dintr-un colț, dădu fuga în camera fiului ei.

•

Era numai o lumină argintie în jurul lui și el știu că din nou se află în apă.

Mai știa și că era noapte.

Și că era singur.

Simți cum îl cuprinde frica: regula era ca niciodată să nu te scufunzi de unul singur.

Se răsuci prin apă încercând să se orienteze.

Unde era fundul? Se uită în jos, încercând să deslușească ceva, însă argintiul acela strălucitor părea să fie nesfârșit. Nu era niciun pește, nicio masă de coral, niciun fund nisipos vălurit de curenți.

Se răsuci, ca să privească în sus.

Nimic! Singurul lucru pe care-l putea percepe era aceeași întindere argintie, ce îl înconjura.

Simți cum inima începe să-i bată mai iute; și o putea chiar auzi în liniștea adâncului.

Cât de adânc?

Dar la ce adâncime se afla? Nu avea echipament de

scafandru – nici măcar costumul impermeabil.

De spaimă, simțea cum îi țiuie urechile și realiză nu numai că prietenii lui nu erau cu el, dar că nici măcar nu se afla în spațiul adăpostit și sigur al lagunei de la capătul revărsării de lavă.

Era singur în imensitatea oceanului.

Și totuși, nu era singur.

Mai era ceva în apropiere – o anumită prezență.

Putea s-o simtă undeva, dincolo de raza lui vizuală.

Panica îl prinse ca niște tentacule ce se încolăcesc în jurul prăzii.

Se răsuci prin apă căutând acea prezență nevăzută, zărind doar o frântură din ea: o alcătuire fantomatică și palidă ce îl privea fix.

Tentaculele se strângeau și mai tare în jurul lui.

Simți din nou prezența, mai aproape de astă dată, și se zvârcoli.

Din nou apucă s-o zărească doar cu o clipă înainte de a dispărea.

După care văzu o alta și o alta: arătări fantomatice, aproape fără formă sau contur, dar care se apropiau prin apă tot mai mult de el.

Trebuia neapărat să scape de ele.

Începu să înoate, dar apa părea a se fi transformat în mocirlă în care abia dacă mai izbutea să-și miște brațele și picioarele. Apoi simți pe picior ceva lipicios, simți atingerea uneia dintre acele ființe și încercă să se ferească.

Erau peste tot în preajma lui, înconjurându-l, încolăcindu-i-se pe corp atât de strâns, încât nu mai putea să se miște și nici să respire.

Aer!

Nu mai avea aer!

Își dublă eforturile de a lupta împotriva arătărilor, dar acestea erau încolăcite în jurul pieptului, strângându-l din ce în ce mai tare, până când știu că nu mai avea niciun fel de importanță dacă în butelii mai avea aer, fiindcă nu mai avea puterea de a respira.

Avea să moară singur, înecat în ocean!

Mai zvâcni o singură dată, de astă dată suficient de energic, încât să se smulgă din lumea de coșmar în a cărei capcană fusese prins.

Trezindu-se, căzu din pat și zăcu așa pe podea câteva clipe, încercând să-și regleze respirația, luptându-se cu arătările care-l înlănțuiau.

Cearșaful!

Îl smulse de pe el izbutind în cele din urmă să se elibereze și să-l azvârle într-o parte, dar tot nu putu respira normal.

Era ca și cum coșmarul ar fi continuat, deși era conștient că se trezise.

Brusc întunericul din cameră fu alungat de o lumină orbitoare și în albul acela neașteptat zări aplecându-se deasupra lui una dintre acele apariții din ocean, aproape invizibile în lumina strălucitoare din jur.

Cu un lung, agonizant suspin, Michael reuși în cele din urmă să tragă aer în plămâni.

Deschizând fereastra de cum se ridică de pe podea, dispăru în noapte.

•

— Michael! strigă Katharine în clipa când fiul ei sărea pe fereastră. Michael, nu! Lasă-mă să te ajut!

Nu știa dac-o auzise, iar, dacă o auzise, nu reacționase în niciun fel. O clipă mai târziu, când Katharine ajunse lângă fereastră, băiatul fusese deja înghițit de întuneric, ca și cum ar fi dispărut definitiv de pe fața pământului.

Strângându-și capotul în jurul corpului, Katharine găsi o lanternă și merse pe verandă, aprinse becul la intrare, dar îl stinse imediat când își dădu seama că nu lumina decât în fața casei. În timp ce privirea ei se acomoda cu întunericul, aprinse lanterna și-i deplasă fasciculul prin poienița în mijlocul căreia se afla casa.

Nimic!

Nimic, în afara crângului umbros de eucalipți, bătrânii copaci înconjurând-o ca niște giganți dintr-un basm. Când raza lanternei trecea peste trunchiurile lor contorsionate,

acestea păreau a prinde viață mișcându-se în întuneric, cu ramurile întinzându-se către ea.

„Nu!” își spuse ea. „Nu sunt decât niște copaci.”

— Michael! strigă ea din nou. Michael, vino înapoi!

Din nou nu-i răspunse nimeni, dar ea era aproape sigură că el încă o mai putea auzi. Dacă el alerga prin crângul de eucalipți, atunci de ce nu-l auzea?

Dar sigur că nu putea, tălpile lui goale nu scoteau aproape niciun sunet pe covorul gros de frunze ce acoperea pământul îmbibat de apa numeroaselor ploi, încât abia dacă trosnea înfundat sub tălpile de piele ale pantofilor.

Ea înconjură casa, apoi se duse până la liziera crângului și dădu iar înconjur zonei, folosind lumina lanternei pentru a putea pătrunde pe cât putea de adânc printre copacii deși.

În cele din urmă, se întoarse în casă, însă rămase pe verandă, încercând să decidă ce avea de făcut.

Să-l caute prin pădure?

Să se ducă singură în crângul de eucalipți și în pădurea tropicală de dincolo însemna să riște să se rătăcească.

Să sune la poliție?

Ca să le spună… ce? Că fiul ei cel astmatic își luase zborul în miez de noapte? Când ar fi auzit ce vârstă are, aveau, probabil, să-i spună să revină cu un telefon dimineață.

Dar ce-l apucase pe Michael să fugă așa de ea?

Evident, avusese din nou un coșmar, iar acesta trebuie să fi fost cu mult mai înfricoșător decât primul. Cu toate că abia dacă-l zărise cu un moment înainte de a fugi pe fereastra deschisă, apucase să distingă teroarea întipărită pe chipul lui.

Ochii îi erau dilatați, iar gura îi era strâmbată într-un rictus de groază, ca și cum s-ar fi uitat la fața hidoasă a unui demon care-l ataca.

Dar nu fusese decât ea, îmbrăcată în capot alb, întinzând brațele spre el.

Apoi el dispăruse azvârlindu-se pe fereastră cu capul înainte, rostogolindu-se o singură dată pe verandă înainte de a sări în picioare și a o rupe la fugă prin poieniță pentru a se topi în întunericul nopții chiar mai înainte de a intra în

pădure.

Dacă, într-adevăr, spre pădure se îndrepta.

Îmbrăcat doar în chiloți.

Pentru întâia oară resimți într-un mod neplăcut faptul că închiriase o casă izolată. De ce o luase, oare? Pe insulă erau și locuințe cu stâlpi de iluminat public unde ea l-ar fi putut vedea fugind, știind cel puțin direcția în care a apucat-o.

Unde, de asemenea, erau vecini care-ar fi putut eventual să-l vadă și să se îngrijoreze văzând un băiat doar în slip alergând în noapte.

Aici însă nu era decât întunericul în care el s-ar fi putut ascunde ușor și doar câteva case risipite, după care s-ar fi putut pitula, dacă n-ar fi vrut să fie văzut.

Poate c-ar trebui doar să mai aștepte.

Poate că atunci când teroarea visului îl va fi eliberat din ghearele sale, el avea să vină din nou acasă.

Când Katharine se întoarse spre casă, băgă de seamă că ochii o usturau. Apoi, când și-i frecă cu pumnii, mai observă ceva.

Nu mai bătea vântul, iar foșnetul frunzelor de eucalipt încetase. În afara unui țârâit slab de insecte, noaptea era tăcută.

Iar aerul devenise foarte greu, încărcat cu praful și emanațiile provenite de la erupția de pe Insula Mare.

Dacă asta era cauza usturimii ei de ochi, își imagina ce efect trebuie să fi avut asupra lui Michael! Oare asta să se fi întâmplat? Oare se trezise sufocându-se din cauza poluării pe care până-n urmă cu un moment nici măcar ea n-o simțise?

Intră pe ușile de sticlă, închizându-le în urma ei, apoi merse prin casă și aprinse toate becurile și dinăuntru, și din afară, transformând mica reședință într-un far în noapte.

Dacă Michael încerca să vină acasă, cel puțin avea s-o vadă de la distanță.

După care se așeză să-l aștepte, întrebându-se cât de mult ar mai fi putut rămâne singură în casă, făcându-și griji, și la cine să apeleze în momentul când n-avea să fie în stare să mai suporte.

Dar bineînțeles că știa de pe acum la cine să apeleze.
Rob Silver.
Iar el va veni și-o va ajuta și pe ea, și pe Michael.
Cu condiția, firește, să-l găsească pe Michael.

• CAPITOLUL XVI

Michael se mișca iute printre umbrele aruncate de desișul crângurilor de copaci ce străjuiau drumul. Pierduse noțiunea timpului – nu avea nicio idee cât trecuse de când fugise de-acasă, nici ce oră era.

Abia dacă-și mai putea aminti cum sărise pe fereastră, cum încălecase balustrada verandei și cum traversase în fugă luminișul pentru a se îndrepta glonț către crângul întunecat de eucalipți, într-atât de tare fusese încătușat de teroarea visului. Singura lui dorință fusese aceea de a scăpa de lumină și de apariția ce i se năzărise în ea. Însă chiar și după ce evadase la adăpostul protector al întunericului, continuă să fugă, strecurându-se printre copaci până când traversă pădurea și ajunse la o pajiște. Își dădu drumul să cadă respirând greu.

Să scape!

Trebuia să scape!

Dar unde? Exact în momentul în care-și punea întrebarea, îi veni în cap și răspunsul; cu ochii minții văzu crăpătura din râpă, de deasupra locului unde mama lui dezgropase straniul schelet.

Acolo trebuia să se ducă.

Dar cum avea să-l găsească?

Pe măsură ce spaima care pusese stăpânire pe el în vis începu să-l părăsească, își aminti ce-i spusese Josh în acea după-amiază. Undeva, la deal, era o cărare.

Încă mai mergea pe șoseaua șerpuită, dar de multe ori se cățăra de-a dreptul pe panta abruptă unde serpentinele erau atât de strânse, încât i-ar fi luat mult mai mult timp să le parcurgă pe asfalt. Depășise vreo cinci-șase drumuri de acces și chiar ceea ce părea a fi o cărare, dar o voce interioară îl îndemna să continue să meargă tot în sus. Câțiva metri mai încolo totuși se opri brusc.

O clipă nu pricepu nici el prea bine motivul pentru care se oprise, dar în următoarea, se dumiri: cam acolo trebuia să se

afle o potecă îngustă care să ducă spre domeniul lui Takeo Yoshihara – și spre șantierul mamei lui. Dar cum putea să știe? Dacă era cărarea greșită? Dacă îl ducea într-o altă direcție?

În ciuda îndoielilor, o luă pe potecă, ceva în el asigurându-l că se află pe drumul cel bun. Douăzeci de minute mai târziu poteca dădu într-un drum accidentat. Fără șovăire, Michael o apucă la stânga.

Începu să meargă repede, siguranța că se afla pe drumul cel bun consolidându-se cu fiecare pas făcut. Puțin mai departe ajunse la o poartă pe care o escaladă, apoi sări și peste gardul pe care-l întâlni câteva minute mai târziu. Parcă s-ar fi călăuzit după un far, deși întunericul nopții de-abia dacă era îmblânzit de luna acoperită de norii vălătuciți de deasupra.

În momentul când intră în luminișul care adăpostea mesele de lucru și corturile, dispărură și ultimele reminiscențe din groaza care-l înlănțuise în timpul coșmarului.

Se mișcă mai departe și ajunse la arhaica vatră lângă care zăcea scheletul. Michael îngenunche. Ochii lui se pironiră pe craniul descărnat și, când o rază argintie de lună străpunse norii și lumină găvanele goale ale ochilor ființei demult răposate, Michael simți încă o dată cum îl cuprinde sentimentul acela straniu pe care îl simțise și după-amiază, o combinație de familiaritate și de frică.

Apoi raza de lună dispăru în spatele cortinei de nori, făcându-l să răsufle ușurat. Michael se ridică în picioare și se duse la adăpostul protector al unei răsuflători de mult stinse.

În acea noapte fumarola era caldă – cu mult mai caldă decât aerul de afară – iar Michael simți cum o ceață blândă îl învăluie. Se afundă în acea bortă, întinzându-se pe roca acoperită de mușchi.

Curând aluneca într-un somn fără vise.

•

Habar n-avea ce anume îl trezise; poate, un sunet, poate, un al șaselea simț.

Nu avea cea mai mică idee cât dormise.

Dar în clipa când Michael se deștepta, toate simțurile îi

erau treze. Se ghemui și rămase așa, încordat și perfect nemișcat, ascultând.

Luna aproape asfințise, iar norii deveniseră mai groși. Chiar și așa el putea să distingă cu ușurință contururile arborilor din jurul lui și să vadă silueta a unei manguste traversând cărăruia îngustă, care-l adusese până la bârlogul în care se ascundea.

Nu făcu nicio mișcare, fiindcă peste zumzetul insectelor și uguitul slab al păsărilor adormite, un alt sunet ajungea până la el.

Voci.

Voci omenești, atât de șoptite, încât nu putea distinge cuvintele.

Dar acestea se apropiau.

Michael se ridică în picioare, cu toate simțurile la pândă în fața primejdiei iminente.

Își ciuli urechile și-n cele din urmă izbuti să distingă o propoziție:

— Cam la vreun sfert de milă înainte – acolo unde lucrează prietena doctorului Silver.

El!

Pe el îl căutau!

Instinctiv, Michael se ghemui mai adânc în adâncitura din peretele râpei, dar o secundă mai târziu își dădu seama de capcană. Dacă ei știau unde se află, nu mai avea scăpare.

Țâșnind în întuneric, se înfioră puțin de frig, dar nu se gândi la asta, concentrându-se asupra unui singur lucru.

Să scape.

Se mișcă repede – cu mult mai repede decât la venire – părăsind cărarea la numai câțiva metri de marginea râpei și croindu-și drum prin hățișul des al pădurii tropicale, până când ajunse la trecătoarea aflată la o sută de metri distanță de luminișul unde erau mesele de lucru.

Se mai auzeau încă vocile, dar ascultându-le deveneau tot mai estompate și își dădu seama că nu se mai apropiau de el, ci-l căutau acolo unde se aflase în urmă cu numai câteva momente.

Profitând de ocazie, se întoarse și o zbughi, țopăind pe drumul desfundat cu o ușurință care sfida întunericul.

Ajungând la gard, îl escaladă după care, un minut mai târziu, sări și poarta. Continuă să alerge, cu picioarele mișcându-i-se într-un ritm constant și aproape total silențios de-a lungul drumului. Ajunse la cărarea ce o lua spre dreapta, dar, în loc s-o apuce pe-acolo, continuă coborâșul direct, apoi o tăie de-a dreptul peste coasta muntelui, revenind la cărăruie când mai erau doar câțiva metri de locul unde părăsise asfaltul…

Când?

Cât timp trecuse?

N-avea nicio idee.

Brusc se simți epuizat. Mușchii picioarelor începură să-l usture, iar în genunchi și în glezne simțea o durere de parc-ar fi alergat ore întregi. Gâfâia și, când se opri să-și tragă sufletul, asculta cu urechea ciulită.

Nu auzi nimic.

Încă o dată era singur în noapte.

•

Ieșind de pe aleea îngustă ce trecea printre eucalipți, Michael o zări pe mama lui șezând pe verandă îmbrăcată încă în halatul ei de baie alb și subțire. În clipa în care-o văzu înțelese ce-i provocase panica mai devreme.

Ceea ce văzuse în camera lui nu fusese una dintre aparițiile din vis.

Fusese numai mama lui care aprindea lumina!

Idiot!

Cum de putuse fi atât de imbecil?

Trăgând adânc aer în piept, se îndepărtă de crângul de eucalipți și intră în cercul de lumină ce se răspândea dinspre verandă până în luminiș.

Ochii lui Katharine se rotunjiră de uimire și rămase cu gura căscată.

— Michael? Repetă: *Michael*! Tu ești, nu? O secundă mai târziu coborâse de pe verandă: Michael, ce s-a întâmplat? Oh, Dumnezeule, am fost atât de speriată! Când ai sărit pe

fereastră…

— Sunt bine, mami, îi spuse Michael. Ăă… nu știu ce… a fost ceva straniu de tot și… Erau acum amândoi în verandă, iar mama îl ținea de braț: Îmi pare sincer rău.

Katharine îl trase pe Michael în casă și se uită neliniștită la chipul lui.

— Ești sigur că te simți bine? îl întrebă ea din nou. Am fost atât de îngrijorată! Horcăiai de parcă te-ai fi sufocat, iar felul în care-ai șters-o…

Michael se desprinse de lângă ea:

— Chiar mă simt ca un dobitoc, spuse el așezându-se pe canapea, își ridică ochii spre ea: Iar tu chiar c-ai să fii supărată pe mine.

Katharine își dădu drumul în scaunul din fața lui:

— Spune-mi numai ce s-a întâmplat.

El încercă să-i spună despre coșmar, dar cea mai mare parte din el îi dispăruse din minte. Totuși încă proaspătă în memorie era vedenia ce i se năzărise când, de spaimă, se trezise în cele din urmă din somn:

— Erai tu, sfârși el. În halatul de baie. Eu eram între somn și veghe, și halatul ăla te făcea să arăți ca una dintre creaturile care mă urmăreau în coșmar.

— Bine, dar e o nebunie! obiectă Katharine. Eu încercam numai să-ți fiu de ajutor! Nu voiam decât să…

— N-are importanță, mami, spuse Michael. Regret sincer că te-am speriat.

— Dar unde te-ai dus? întrebă Katharine.

Să-i spună? Cum ar putea s-o facă? El însuși abia dacă înțelegea ce făcuse. Deodată i se păru aproape imposibil ca el nu numai să fi găsit cărarea despre care îi vorbise Josh, dar și să urmeze un traseu *nemarcat* până la șantierul arheologic!

Dar ce era cu oamenii care fuseseră pe urmele lui? Dintr-o dată își dădu seama cine trebuie să fi fost aceștia și cum de aflaseră că el se afla acolo.

Șantierul se afla pe proprietatea lui Takeo Yoshihara și probabil că dispunea de un sistem de supraveghere în orice punct al ei.

Probabil că fuseseră cu ochii pe el din clipa când escaladase acea primă poartă. Și dacă l-ar fi prins…

Iisuse! Probabil că mami și-ar fi pierdut slujba!

Dar nu-l prinseseră – scăpase!

Se decise.

— De fapt n-am fost nicăieri, spuse el. Când, în sfârșit, m-am trezit – vreau să zic când m-am trezit de-a binelea – eram afară, pe câmp. Șovăi: Și era cam ciudat să mă trezesc afară în miezul nopții. Așa că m-am așezat să privesc puțin cerul și cred c-am adormit. Oare-l credea? Michael n-ar fi putut spune: Cred că trebuie să fii foarte furioasă pe mine, nu-i așa?

Katharine inspiră adânc, apoi dădu încet drumul aerului afară:

— Nu mai știu, recunoscu ea în cele din urmă. Eram atât de înspăimântată de felul cum horcăiai și când nu te-ai mai întors… Scutură din cap: Ești sigur că acum te simți bine?

— Mă simt bine, insistă Michael.

— Dacă zici că te simți „bine”, atunci de ce te chinuiai atât de tare să respiri? îl întrebă Katharine, teama fiindu-i încet-încet înlocuită de mânie când își amintea chinurile prin care trecuse. Și ai tu idee de câte ori am pus mâna pe telefon ca să anunț poliția? Michael își înăbuși un geamăt: Dar n-am făcut-o, continuă Katharine. Îmi spuneam întruna că nu mai ești un băiețel și că trebuie să încetez să mă mai gândesc că ești bolnav. Îl privi în ochi: Așa că n-am sunat. În schimb, am stat și-am murit, și-am înviat din grijă pentru tine.

— Îmi pare sincer rău, mami, începu din nou Michael. Nu știu ce să-ți spun. Eu…

— Nu-mi spune nimic, îl întrerupse Katharine. Dar fără comentarii: mâine-dimineață mergem la doctor.

Prin fereastră apăru lumina unor faruri.

— N-ai zis că n-ai sunat pe nimeni? Michael se afla deja în picioare și se îndrepta spre camera lui dintr-o dată jenat că era îmbrăcat doar în chiloți.

— N-am chemat poliția, îi spuse Katharine. Dar a trebuit să vorbesc cu cineva.

Portiera unui automobil se trânti și o clipă mai târziu Rob

Silver apăru la ușa din față.

— M-am răzgândit, începu el. Cred că, într-adevăr, ar trebui să sunăm la poliție. Dacă e plecat de…

— A venit, îi spuse Katharine. Doar acum câteva minute s-a întors. Și se pare că se simte bine. Dar mâine-dimineață am să-l duc să-l vadă un doctor.

Rob încuviință:

— Am să-l chem pe Stephen Jameson neapărat, spuse el. E cel mai bun doctor de pe insulă și lucrează pentru Takeo Yoshihara.

• CAPITOLUL XVII

— N-o să-ți spună decât că sunt bine, iar tu ai să apari ca o mamă exagerată, bombăni Michael. De ce nu vrei să mă lași direct la școală?

— În caz că n-ai observat, remarcă Katharine jignită, noi acum mergem exact în direcția opusă. Cât privește exagerarea mea, aici va trebui să cădem de acord… asupra unui „dezacord". Având în vedere antecedentele tale medicale, eu cred că dificultățile tale de respirație de aseară constituie un motiv perfect legitim pentru a mă îngrijora. Și, întrucât doctorul Jameson a fost de acord cu mine, discuția este închisă.

Cearta izbucnise încă de la micul dejun când Rob Silver, care-și petrecuse restul nopții pe canapeaua familiei Sundquist, îl sunase pe Stephen Jameson, pentru a-i trece apoi receptorul lui Katharine. Michael ascultase în tăcere cum ea stabilise întâlnirea, și se întreba dacă cineva de pe proprietatea lui Takeo Yoshihara, văzându-l noaptea trecută, ar fi în stare să-l recunoască în dimineața aceasta. La urma urmelor, *ceva* le spusese că el a fost acolo noaptea trecută și adusese gardienii după el să-l caute.

Dar dacă aveau fotografii cu el?

Existau camere de luat vederi în stare să facă așa ceva – camere ce puteau fotografia lucruri la o lumină cu mult mai slabă decât fusese noaptea trecută.

Dar dacă dispuneau de fotografii, n-ar fi chemat ei oare poliția?

Cu toate că-și dădu toată silința s-o convingă și știa că acum chiar patina pe gheață subțire, Michael consideră că totuși n-ar fi stricat să mai facă o ultimă încercare.

— E o stație a autobuzului pentru școală chiar aici, spuse el arătând spre un panou galben aflat la vreo sută de metri mai sus. Dacă mă lași aici…

— N-am să te las aici și-ncepe să mă plictisească insistența

asta, i-o reteză Katharine.

Văzând panoul stației de autobuz rămânând în urmă și auzind fermitatea din glasul mamei, Michael renunță și întinse mâna pentru a da drumul la radio. Un crainic tocmai termina o știre despre opinia primarului asupra situației economice a insulei, iar Michael era pe punctul de a schimba postul, când glasul crainicului luă o notă mai gravă:

„Doi localnici au murit aseară în timpul incendierii programate a unei culturi de trestie de zahăr din Maui. Corpurile lor au fost recuperate în dimineața aceasta dintr-un câmp aflat pe autostrada Haleakala. Numele lor nu vor fi date publicității decât după înștiințarea familiilor. Într-un alt incident, un băiat din Makawao a fost declarat dispărut de mama sa. Jeff Kina a plecat de acasă aseară în jurul orei nouă, iar poliția confirmă că el era unul dintre cei trei tineri chestionați în legătură cu moartea lui Kioki Santoya, al cărui cadavru a fost descoperit ieri-dimineață. Cu toate că deocamdată nu există nicio dovadă că ar fi o legătură între dispariția tânărului Kina și decesul lui Kioki Santoya, poliția nu exclude încă posibilitatea ca între aceste două incidente să existe o legătură. Oricine l-a văzut pe Jeff Kina, descris ca un tânăr cu o înălțime de un metru nouăzeci și cinci și o sută zece kilograme, este rugat să contacteze de urgență Departamentul Șerifului din Maui…

Alte știri…”

Dar Michael nu mai asculta.

Ce se întâmpla? Jeff dispăruse? Se uită repede la mama lui. Oare ar fi fost bine să-i spună că el îi cunoștea și pe Jeff, și pe Kioki? Că amândoi fuseseră cu ei alaltăseară?

În cazul acesta, ar fi trebuit să-i spună totul. Și când ea va auzi că el nu numai că s-a dus să facă scufundări de noapte, dar că a mai și intrat prin efracție într-un magazin de articole subacvatice…

Nu! Josh știuse unde era cheia, așa că nu intraseră prin *efracție*!

Dar, în definitiv, poate că asta făcuseră.

Tocmai se frământa dacă să-i spună sau nu mamei sale despre Kioki și Jeff, când văzu poarta domeniului lui Takeo Yoshihara deschizându-se. Dar maică-sa n-apăsase pe niciun buton din parasolar și nici din altă parte după câte putuse el să vadă.

— Unde-i telecomanda? întrebă el, simțind deja un nod în stomac.

— Nu există, îi spuse Katharine. Automobilul are vreun dispozitiv pe care poarta îl simte.

— Glumești, spuse Michael respirând adânc. Privirea lui căuta deja camerele despre care era de-acum sigur că țineau sub supraveghere domeniul. Și dispozitivul ăsta știe și cine ești tu? încercă să-și mențină tonul vocii cât mai calm: Sau au camere de luat vederi?

Katharine se uită amuzată cu coada ochiului spre Michael:

— Nu prea cred că au nevoie de camere de luat vederi, spuse ea.

Și totuși în momentul când intrară în holul în care fusese ieri împreună cu Rob Silver, ochii ei – aproape fără să vrea – se uitară în acele unghere unde mai mult ca sigur ar fi trebuit să fie camerele.

Și erau.

„Și, mă rog, de ce să nu fie – se întrebă ea – dată fiind prezența colecției de artă ce-o adăpostea holul respectiv?” În spațiul vast se aflau cinci-șase sculpturi, lângă pereți erau dulapuri pline cu vestigii arheologice neprețuite, iar tabloul atârnat deasupra biroului unde ședea ofițerul de securitate privată putea fi chiar un Vlaminck. Ofițerul de securitate – același care fusese de gardă ieri când ea și Rob se duseseră în biroul lui Rob pentru a folosi computerul – se uită la ea și-i zâmbi când o recunoscu.

— M’neața, doamnă doctor Sundquist. Doctorul Jameson se află deja în cabinetul său, îi spuse el și arătă în direcția opusă aripii unde se afla biroul lui Rob. A treia ușa pe dreapta.

O frumoasă euro-asiatică de vreo treizeci de ani ședea în spatele unui birou de dincolo de ușa indicată de ofițerul de securitate.

— Sunt Jade Quinn, spuse ea ridicându-se și întinzându-i mâna lui Katharine în momentul când ea și Michael intrară în spațioasa incintă. Asistenta lui Steve Jameson, secretara și toate celelalte… Ea-i zâmbi lui Michael: Tu trebuie să fii Michael, dar, cu siguranță, nu arăți foarte bolnav.

— Vezi? îi spuse Michael lui Katharine. Ți-am spus eu. Acum putem pleca? Dacă ne grăbim, n-am să pierd ora a doua.

— Hei, hei, ușurel! zise Katharine. Doctorul Jameson mai e?

— Momentan nu e în birou, este undeva, în clădire, răspunse asistenta zâmbind a scuză. Se ridică și-i conduse la o ușă care dădea spre un birou interior. Faceți-vă comozi, sunt sigură că doctorul Jameson va fi aici într-un minut sau două.

Katharine și Michael intrară într-o încăpere care nu arăta deloc ca un cabinet obișnuit. Decorat ca un adevărat sanctuar, cei trei pereți interiori erau lambrisați în lemn de *koa,* iar peretele dinspre exterior era format din uși-ferestre ce dădeau spre o elegantă grădină Zen. Pietrișul era perfect greblat, iar pietrele, deși la prima vedere păreau naturale, fuseseră, de fapt, sculptate subtil pentru a închipui forme abstracte care, în egală măsură, atrăgeau privirea și-o încântau. Tocmai când Katharine și Michael erau gata să ia loc într-o confortabilă canapea de piele, ușa dinspre recepție se deschise și intră Stephen Jameson.

— Bună dimineața, doamnă doctor Sundquist, spuse el, apucând mâna lui Katharine și strângând-o cu căldură. Sunt atât de bucuros să vă cunosc! Iertați-mă pentru întârziere – tocmai am terminat ceva în laboratorul de la subsol… Iar tu trebuie să fii Michael, continuă el, dând drumul mâinii lui Katharine pentru a i-o întinde lui Michael. Steve Jameson!

— Bună, spuse Michael, strângând scurt mâna doctorului. Îmi pare rău că mama a apelat la dumneavoastră…

— Eu zic să mă lași pe mine să judec dacă a fost bine că a

apelat la mine sau nu, în regulă? îl întrerupse Jameson. Făcu un semn din cap către o ușă dintr-un perete care în rest era capitonat peste tot cu rafturi de cărți: Poți să te duci dincolo să-ți scoți cămașa să ne uităm un pic, bine?

După ce Michael plecă, el îi făcu semn lui Katharine să ia loc într-unul din cele două scaune din fața biroului, dădu drumul în sertarul de sus al unui dulap unui obiect ce semăna cu o cartelă de plastic, după care luă loc în scaunul din fața femeii:

— De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat aseară?

Katharine istorisi povestea pe cât de succint crezu de cuviință, iar Jameson își notă câte ceva din când în când. După care așteptă în cabinet în timp ce doctorul se duse dincolo după Michael.

O jumătate de oră mai târziu, când doctorul Jameson sfârși consultația, se așeză în scaunul de la birou și așteptă ca Michael, care își încheia încă nasturii de la cămașă, să iasă din sala de consultații și să ia loc în celălalt scaun, lângă mama lui. Jameson îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse către Katharine:

— Ei bine, l-am examinat, l-am ascultat, l-am ciocănit și i-am consultat practic fiecare centimetru de plămân. Am pus-o pe Jade să-i facă niște radiografii, pe care o să le termine de developat în câteva minute. Probele de sânge și de urină o să ia ceva mai mult, dar, sub rezerva unor surprize, eu, unul, nu văd niciun motiv de îngrijorare.

— Dar aseară…

— Aseară a avut un coșmar, iar visurile urâte pot produce unele dintre cele mai groaznice zgomote ce se pot auzi, o întrerupse Jameson.

Ușa cabinetului de consultații se deschise și apăru Jade Quinn ținând în mâini o radiografie pe care-o așeză deasupra unui geam mai luminat pe dedesubt și încastrat într-unul dintre pereți:

— Ce-ați zice dacă ne-am uita puțin? sugeră el.

Pe cât își putea Katharine da seama, radiografia plămânilor lui Michael n-arăta cu nimic diferită de cea pe care-o făcuseră

ultima oară la New York.

— Dacă ținem seama de antecedentele sale astmatice, plămânii lui sunt într-o formă excelentă, îl auzi ea pe doctorul Jameson. Una peste alta, nu văd de ce n-aș spune că este într-o stare foarte bună.

Katharine simți un val de ușurare.

— Acum mă pot duce la școală? întrebă Michael.

— Din punctul meu de vedere, sigur că da.

— Iar mami nu se poate opri să-și facă griji în fiecare secundă din zi.

Jameson zâmbi:

— Eu sunt numai doctor, spuse el. Există unele lucruri pe care nici eu nu le pot opri.

Katharine se ridică:

— Cred că aseară am cam exagerat, spuse ea întinzându-i doctorului mâna. Totuși nu știu cum să vă mulțumesc pentru că l-ați consultat.

Jameson își întinse mâinile într-un gest prietenesc:

— Sunt bucuros să pot fi de folos. Și vă rog să apelați la mine oricând.

Îi conduse până la ușa cabinetului, iar când se despărțiră înclină din cap în semn de rămas-bun, apoi se întoarse la birou și ridică receptorul:

— Am terminat consultația băiatului, spuse el când interlocutorul îi răspunse. Se pare că și el a fost oarecum expus proiectului.

— Cum de-a fost posibil așa ceva? îl întrebă Takeo Yoshihara.

— Bineînțeles că nu știu, fiindcă securitatea nu ține de resortul meu, replică Jameson. Și totuși se pare că a avut loc o contaminare.

Takeo Yoshihara rămase tăcut vreme îndelungată. Apoi adăugă:

— Deocamdată, nu luăm niciun fel de măsuri. Îl vom ține sub observație cum îi ținem și pe ceilalți. În momentul de față suntem mult prea aproape de succes pentru a risca, spuse el. Dacă va fi necesar, o să ne debarasăm de el.

• CAPITOLUL XVIII

— Tu ești sigur că te simți bine? exclamă îngrijorată Katharine pe când frâna ca să oprească Fordul Explorer în parcarea școlii.

În ciuda asigurărilor doctorului, nu se putea convinge că respirația grea de aseară a fiului ei fusese provocată doar de un vis urât.

— Sunt bine, mami, insistă Michael pentru a patra oară de când plecaseră de pe proprietate.

Înșfăcându-și geanta de școală de pe bancheta din spate, coborî din mașină și trânti portiera. Apoi o deschise din nou și spuse:

— Mami, să știi că-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat aseară. N-am vrut să te sperii și n-are să se mai repete. Dar trebuie să încetezi să-ți mai faci griji din pricina mea în fiecare minuțel din zi. Să știi că acum mă simt chiar bine.

Katharine oftă și se întinse în scaunul șoferului. O durea tot corpul și se simțea obosită, de parcă întreaga zi ar fi stat aplecată deasupra scheletului din râpă și ar fi trudit, când de fapt abia de acum încolo avea să se ocupe cu asta.

— O să încerc, se declară ea de acord.

Înainte ca ea să mai poată adăuga ceva, Michael își privi ceasul, îi făcu un semn cu mâna, apoi făcu stânga-mprejur și-o luă către clădire. Ea-l privi până când dispăru în interior, încă neputând să scape de sentimentul că, în ciuda asigurărilor pe care i le făcuse, îi mai ascundea ceva, ceva ce ținea numai pentru el însuși. Dar, când o clipă mai târziu părăsea parcarea, își spuse că poate problema nu era deloc Michael.

Ci ea.

Noaptea trecută nu reușise să aţipească mai mult de o oră – poate două – și deja se simțea frântă de oboseală. Și avea în față o zi întreagă de muncă la mutatul scheletului din râpă, în siguranță, în biroul lui Rob. Dar numai la gândul de a-și petrece restul zilei aplecată lângă oase pentru a le putea

scoate cu grijă din mormânt o epuiza și mai mult. În cele din urmă, își scoase celularul din geantă și-l sună pe Rob:

— Am să-ți fac o propunere, spuse ea. Dacă poți să te descurci fără mine cu transportul scheletului, în seara asta îți pregătesc eu cina. Cred că sunt prea bătrână ca să stau trează noaptea-ntreagă și a doua zi să muncesc pe șantier toată ziua.

— Nicio problemă, replică el. Du-te acasă! Până după-masă l-am și mutat înăuntru. Pe curând.

Punându-și la loc celularul în geantă, Katharine ieși din parcare, amintindu-și pe drumul spre casă că singurele lucruri din frigider erau vreo doi litri de lapte, câteva ouă și o sticlă de Coca-Cola. Trăgând adânc aer în piept, mai merse încă vreun kilometru și se îndreptă spre piața din Kula fără să știe sigur ce prefera Rob, pui sau cotlet de porc.

Auzindu-se strigată pe nume, o jumătate de ceas mai târziu, pe când împingea căruciorul pe cel din urmă culoar al băcăniei, Katharine își ridică ochii surprinsă. Bărbatul care-i zâmbea i se părea cunoscut, dar pentru o clipă nu știa de unde să-l ia.

— Phil Howell, spuse el, citindu-i confuzia. Astronomu'? Prietenu' lu' Rob Silver?

— Ah, da, sigur că da, îl asigură Katharine, reușind, în sfârșit, să-și aducă aminte cum s-au cunoscut. Scuză-mă, ăăă, mă tem c-am stat trează toată noaptea. De fapt, tocmai mă îndreptam spre casă ca să dorm toată ziua.

— Norocoaso, oftă Howell. Toată noaptea am petrecut-o sus, în creierii munților, iar acum mai am încă vreo cinci ore de lucru la supercomputerul din Kihei.

Katharine ciuli urechea:

— Kihei?! Nu cumva se află pe țărm, pe partea cealaltă a insulei? Credeam că supercomputerul se află sus, pe munte.

— Aș fi vrut eu, oftă Howell. Dar băieții noștri nu utilizează decât o infimă parte din capacitate. Cea mai mare parte este utilizată de toată lumea. Elevi de școală, afaceriști, cine vrei și cine nu vrei. E o mașină uluitoare – cu ea poți să faci orice dacă știi cum.

Katharine tăcu, imaginea pe care-o văzuse pe monitorul din

biroul lui Rob revenindu-i dintr-o dată în minte: craniul și acel straniu filmuleț de care fusese legat, care dispăruseră în mod misterios de pe ecran, pentru ca nici utilizatorul experimentat care era Rob să nu mai poată găsi fișierele.

— Cât de bine știi să lucrezi la computerul acela?

— De fapt, mult mai bine decât mi-aș dori, spuse posomorât Phil Howell. În ultimele zile, îmi petrec mai multe ore la computerul ăla decât la telescoapele mele. Ce-ți trebuie?

Katharine îi spuse despre fișierul care dispăruse ieri.

— Crezi că există vreun mijloc de a afla de unde-a venit? întrebă ea.

Howell reflectă o clipă:

— Nu sunt sigur, murmură el gânditor. Însă, practic, tot ce umblă pe *net* se stochează într-un *cache* sau altul. Dacă putem să dăm de înregistrarea potrivită din memoria-*cache*…

Pe loc istovirea pe care-o resimțise Katharine cu numai o clipă în urmă se evaporă. Dacă Phil Howell ar fi putut să-i găsească iar fișierul – sau numai locația – ar mai fi avut cel puțin o șansă de a-și face o idee despre ce-ar fi putut să fie craniul descoperit în râpă.

— Dacă n-o facem în dimineața asta, presupun că practic n-o să mai fie nicio șansă de a-l descoperi, îi spuse Howell. Toate *cache*-urile sunt setate să se golească după trecerea unei anumite perioade de timp, care am eu presimțirea că nu e mai mare de douăzeci și patru de ore. Dar ar putea fi și mult mai scurtă.

— Atunci să mergem, spuse Katharine.

Renunțând la restul cumpărăturilor, se îndreptă spre casa de marcaj. Chiar dacă nu va fi o cină prea grozavă, Rob și Michael nu vor avea ce face.

•

Pe Josh Malani îl durea tot corpul.

Încercând instinctiv să scape de durere, el își duse genunchii la piept, dar asta nu făcu decât să-i sporească și mai mult durerile.

Apoi, când se deșteptă de-a binelea și simți dogoarea

soarelui pe obraji, știu de unde erau durerile.

Nu se afla în pat. Nu se afla nici măcar acasă.

Era în bena din spate a camionetei care se afla în parcarea plajei Makena.

Încet, ca și cum ar fi răsfoit printr-un teanc de fotografii, îi reveneau în minte amintirile de aseară.

Cât de ciudat se simțise după ce plecase de acasă de la Mike Sundquist.

Cum îl pescuise pe Jeff cu care o tăiase în noapte.

Câmpul de trestie de zahăr incendiat, scuipând în aer foc și fum.

Imaginile se succedau mai rapid: frânturi de Jeff coborând din camionetă.

Un alt camion îndreptându-se spre ei.

Cum și-a pierdut el cumpătul și-a luat-o din loc. Dar dacă polițaii ar fi pus laba pe el…

Numai că nu puseseră. Aseară nu se mai încumetase să se ducă acasă de teamă ca nu cumva cineva din mașina cu girofaruri care trecuse pe lângă el pe autostradă să-și fi notat numărul lui de înmatriculare. Dacă gaborii veneau acasă după el și taică-său era beat, lucrurile aveau să se înrăutățească și mai mult. Așa că venise aici, la Makena, parcase sub copaci și-ntr-un târziu adormise pe suprafața tare, metalică a benei camionetei.

Se ridică. Soarele era deja deasupra muntelui, așa că era prea târziu pentru a se mai duce la școală. Poate că era mai bine dacă chiulea toată ziua și rămânea acolo, pe plajă, să piardă vremea.

Dar ce era cu Jeff? Își aminti felul nebunesc în care se comportase Jeff – coborâse din cabină de parcă ar fi fost gata să o ia la fugă direct spre câmpia de foc.

Dar dacă murise? Dacă se asfixiase sau încercase să scape de echipajul de pompieri și alergase în câmpul de trestie de zahăr?

Josh se cutremură închipuindu-și-l pe Jeff alergând printr-un câmp cuprins de flăcări. Dacă s-a împiedicat… Josh închise ochii pentru a se feri de imaginea ce-i venise în minte. De ce

naiba a fugit? Dacă i s-a întâmplat ceva lui Jeff…

„Dar nu i se întâmplase nimic lui Jeff', își spuse el. „Jeff era bine. Cu siguranță, Jeff nu pățise nimic."

Știa că încerca să se îmbete singur cu apă rece. De unde naiba putea el să știe dacă Jeff era bine? Doar nu rămăsese în urmă să se convingă! Ce s-ar fi întâmplat dacă Mike Sundquist ar fi înotat pur și simplu mai departe în ziua când el se înțepenise în recif, în loc să încerce să-l ajute?

Acum el, Josh, ar fi fost mort.

Simțind cum, de rușine, un val de căldură îi străbate corpul, Josh Malani se dădu jos din benă, trecu în cabină, porni motorul și se îndreptă spre casă. Poate, dacă nimeni dintr-ai lui nu mai era acolo, avea să-și facă un duș și să-și schimbe hainele. Apoi, chiar dacă nu va ajunge decât la amiază, se va duce la școală, să-l găsească pe Jeff și să-i ceară iertare.

Dacă Jeff mai avea chef să-i vorbească.

O oră mai târziu, încetinea în apropierea casei dărăpănate în care el și părinții lui se mutaseră în urmă cu șase luni, după ce tatăl său își pierduse ultima slujbă. Dând cu ochii pe alee de Dodge-ul mâncat de rugină al tatălui său – și pe taică-său răsturnat pe canapeaua din sufragerie uitându-se la televizor – el apăsă accelerația și trecu mai departe. Avea să facă dușul la școală și să-și pună pe el hainele pe care le purta de ieri. Mai bine așa decât să-l audă pe taică-său zbierând la el; dacă bătrânu' era cherchelit, era posibil să se ia de el.

Continuând să accelereze în timp ce lua curba la capătul străzii și preocupat numai ca taică-său să nu-și dea seama că trecuse pe-acolo, Josh nu observă automobilul de culoare maro care părăsi parcarea aflată la o distanță de trei case de a lui și care-l urmări tot drumul spre școală.

•

În liniștea clădirii cu geamuri întunecate din Kihei, cele peste șase sute de noduri de rețea din câte era compus unul din cele două computere considerate a fi cele mai puternice din lume erau ocupate serios. Și totuși, când Katharine Sundquist privi lung prin fereastra uriașă care oferea oricui s-

ar fi aflat în holul clădirii imaginea reală și lipsită de secrete a enormei mașini, nimic nu trăda furibunda activitate electronică ce se desfășura în circuitele ei.

Ea văzu o bobină cu bandă magnetică rotindu-se din timp în timp și vreo câteva luminițe clipind când și când.

Mașina lucra într-o stranie și înfiorătoare singurătate supraveghindu-se ea însăși, remediindu-și cele mai multe dintre defecțiuni cu mult înainte ca oamenii care se ocupau cu întreținerea ei să apuce să-și dea seama că ceva nu mersese cum trebuie.

Dedesubtul podelei false din incinta mașinii, perfect ventilate, o junglă de fire conecta între ele nodurile rețelei de computere din care era formată. La rândul lor, toate procesoarele și firele din interior erau conectate la cablurile ce ieșeau din clădire și erau legate la cablul cu fibre optice, aflat sub Pacific, „aorta” care îi furniza mașinii fluidul ei vital.

Informațiile.

Miliarde și miliarde de biți de informații, aproape o infinitate de informații, care curgeau prin sistemele computerului; miliarde și miliarde de conexiuni în fiecare secundă, douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Deși Katharine avea o vagă idee despre cum funcționa, mintea ei nu putea înțelege complexitatea acestei mașini mai mult decât putea să înțeleagă conceptul de infinit.

Prea multe se întâmplau într-un timp prea scurt și fără niciun efort vizibil.

Nu semăna deloc cu arheologia!

Întorcându-se de la fereastră, traversă holul și trecu prin ușile ce dădeau spre camerele terminalelor, unde zeci de monitoare și de tastaturi erau repartizate în separeuri amenajate pe șirurile de mese din încăpere.

Cele mai multe dintre monitoare erau în stare de repaus; numai câteva persoane lucrau liniște în fața tastaturilor.

În al șaselea separeu din al patrulea șir de mese, Katharine îl găsi pe Phil Howell care arăta de parcă nu se clintise deloc în cele câteva minute în care ea-și își pusese în mișcare un pic mușchii care-o dureau. Epuizarea care se risipise atât de

repede la gândul că ar fi existat o șansă de a găsi fișierul pierdut revenise imediat când Phil începuse să configureze un program de căutare care avea să studieze toate memoriile-*cache* temporare din giganticul computer, încercând să dea de urma tuturor fișierelor de imagine care trecuseră prin computer ieri după-amiază.

— Poate între ora două și trei, îi spusese Katharine când el o-ntrebase când anume văzuseră acel fișier. Poate un pic mai devreme – poate un pic mai târziu.

Prima listă pe care o generă computerul părea a fi o derulare aproape infinită. Chiar dacă fișierele pe care le căutau se aflau acolo, gândi ea, găsirea lor avea să semene cu căutarea unui ac în o mie de care cu fân.

În vreme ce Phil restrângea căutarea, Katharine își simți și energia, și entuziasmul sleite.

Apoi, când se aplecă puțin mai mult de ecran, se auzi sunând un *bip* electronic și se deschise o fereastră.

Simți cum o cuprinde un val de adrenalină.

— Asta e? făcu ea.

— E ceva, îi spuse Phil. Dar e al meu, nu ce cauți tu. Cu un clic pe mouse el mări fereastra pentru a umple tot ecranul. Erau niște cercetări ale mele, spuse el. O mulțime de oameni au recepționat semnale radio stranii provenite de undeva din apropierea unei *nove* pe care o țin sub observație. Sunt numai niște fragmente, dar sunt foarte ciudate. Așa că am pus computerul să mai caute și alte semnale care s-ar putea potrivi, dar despre care eu n-am auzit. Zâmbi văzând expresia perplexă de pe chipul lui Katharine. E ca și cum ai vâna partitura unei întregi simfonii când nu dispui decât de câteva note disparate. Sincer îți spun, n-am crezut c-o să obțin vreun rezultat. Își îndreptă din nou atenția spre ecranul computerului care afișa acum o altă fereastră:

Raport căutare date:

Nume proiect: *Star Bright*
Cerut de: *Phil Howell*

Început căutare: *17.46.24*
Terminat căutare: *22.06.58*
Început analiză: *22.06.58*
Terminat analiza: *10.37.13*
Generare raport: *10.37.14*
Vezi Starbrit.rtf

Folosind tastatura, el aduse la zi raportul generat de computer. Pe ecran se derulă o listă a fișierelor pe care computerul le copiase din toată lumea, urmată de o altă listă, aproape la fel de lungă, a fișierelor pe care se baza raportul.

Pentru fiecare fișier fuseseră notate: mărimea lui, data la care fusese întocmit, computerul pe care fusese inițial stocat, precum și sursa datelor primare conținute de fișiere.

Phil simți prima undă de emoție când observă că a doua listă de fișiere conținea numai informații obținute de la radiotelescoape.

În continuare urmară rezultatele încercărilor computerului de a așeza împreună fișierele într-o secvență coerentă.

Inima începu să-i bată mai repede când văzu că, începând de mai bine de doi ani încoace, semnalul părea a fi fost recepționat constant timp de câteva luni. Dar apoi, la șaptezeci și nouă de zile după apariție, el se întrerupsese brusc. După o tăcere de o sută patruzeci și două de zile, el reapăruse și fusese recepționat de unul sau altul din circa zece-douăsprezece radiotelescoape, vreme de două sute nouă zile. Apoi iar trecuseră o sută patruzeci și două de zile de tăcere radio. Fusese detectat din nou pentru o sută treizeci și două de zile, până sâmbăta trecută la prânz, ora GMT.

Phil Howell se uită lung la ecran cu o expresie de om căruia nu-i vine să-și creadă ochilor ce vede: dacă semnalul fusese recepționat de atâta timp cât pretindea computerul, și de atâtea radiotelescoape de câte pretindea computerul, cum de nu se scrisese aproape nimic despre asta? Însă, pe măsură ce aprofunda informațiile, începu să se dumirească.

Semnalele fuseseră recepționate de o manieră atât de fragmentară, încât acestea pur și simplu se strecuraseră

nebăgate în seamă în oceanul de informații primite zilnic din cosmos.

Apoi mai observă ceva care-l făcu să transpire de emoție.

Semnalul nu fusese recepționat în mod consecvent pe o frecvență unică. Dimpotrivă, el era recepționat pe sute de frecvențe, ca și cum ar fi fost împroșcat de un fel de armă cosmică.

Un radiosemnal emis de către o stea sau de un quasar era purtat de o frecvență unică.

În mod evident, stelele nu dispuneau de niciun fel de tehnologie care să le permită să schimbe frecvența unei emisii.

Nimic nu putea face asta, după câte știa Phil Howell, cu o singură excepție.

Iar această excepție era omenirea.

— O planetă, șopti Phil cu respirația tăiată. Dumnezeule!

Katharine se încruntă:

— O planetă? Ce vrei să spui?

Howell nu-și dezlipea ochii de pe ecranul computerului în timp ce vorbea.

— E vorba de această transmisie, spuse el, atingând cu degetele numerele de pe ecran ca și cum ar fi fost în stare să simtă semnalul însuși pe care ele îl reprezentau. S-a întrerupt de două ori, de fiecare dată pentru o perioadă de o sută patruzeci și două de zile. Această pauză e foarte semnificativă. Și una dintre explicații ar putea fi că semnalul provine mai degrabă de la o planetă, decât de la o stea. În caz că orbita planetei era coplanară, atunci semnalul avea să fie blocat pentru telescoapele noastre de câte ori planeta se găsea în umbra soarelui ei.

Katharine îl privea lung, străduindu-se să înțeleagă implicațiile raportului pe care-l vedea pe ecran.

— Dar asta înseamnă că…

Ea se opri lăsându-l pe astronom să-i termine gândul.

— Dacă eu am dreptate, spuse Howell în cele din urmă, asta înseamnă că acolo e *cineva*.

— *Dacă* ai dreptate? îl îngână Katharine. Parcă ziceai că singura explicație…

— Am spus că este *una* dintre explicații, o întrerupse Howell. Și, cu siguranță, preferata mea, continuă el cu un surâs șui pe buze, întrucât descoperirea cuiva acolo m-ar face cel mai celebru astronom al planetei. Dar, din nefericire, presimt că mai există vreo sută de explicații, toate cu mult mai plauzibile decât cea pe care tocmai ți-am relatat-o. Ochii lui reveniră pe ecranul monitorului. Ascultă, să nu sufli nimănui nicio vorbuliță, m-auzi? E prea puțin probabil să am dreptate, iar dacă nu voi fi cel mai celebru astronom al planetei sunt șanse să fiu cunoscut drept cel mai idiot. Da?

— Dar dacă ai dreptate… începu Katharine, și din nou astronomul o întrerupse.

— Dacă am dreptate, poți să-mi fii martor că ai fost de față când a fost făcută descoperirea. Așa că aș vrea s-o demonstrez înainte de a începe să vorbesc despre ea. Se uită la Katharine: Ne-am înțeles?

— E-n ordine, se declară Katharine de acord.

Se auzi un alt semnal sonor generat electronic și amândoi se uitară la monitor pentru a constata că o altă fereastră se deschisese în colțul din dreapta-jos al ecranului pe care-l studia Howell.

— He-he, ia te uită! spuse el. În această dimineață amândoi obținem rezultate.

Katharine studie numele celor două fișiere ce apăruseră în caseta de avertizare, ambele extrem de simple:

Skull.jpg
Video.avi

Amândouă aveau același domeniu de origine, care era prezentat drept *mishimoto.com*.

— Sunt aproape sigură că numele fișierelor erau puțin mai lungi decât astea, spuse Katharine. E ca și cum computerul ar fi căutat numele care se potriveau la ce-am văzut eu, nu la conținut.

Phil Howell scutură din cap.

— Ziceai că era o legătură pe pagina cu craniul care te-a

dus la filmuleț. Numele fișierului pe care l-ai văzut era, probabil, cel pentru pagina care conținea grafica craniului și legătura. Acestea trebuie să fie fișierele propriu-zise.

— Dar cum le găsesc?

— Du-te iar la biroul lui Rob Silver, îi spuse astronomul. Mishimoto este numele companiei lui Takeo Yoshihara, ceea ce-ar trebui să însemne că mishimoto-punct-com este numele domeniului său personal pentru poșta electronică. Ceea ce înseamnă că acele fișiere se află undeva, într-unul dintre computerele personale ale lui Takeo Yoshihara.

— Poți să le găsești de aici?

Howell ridică din umeri:

— Poate, dacă aș fi un bun *hacker*. Dar din biroul lui Rob n-ar trebui să fie mare scofală să ajungi la ele, întrucât el se află deja în rețeaua lui Yoshihara. Așa că eu o să mă întorc acum la radiosemnalul meu. Și nu uita, adăugă el arătând spre ecranul computerului care încă mai afișa rezultatele propriilor cercetări. Nu sufli nimănui o vorbă despre asta. Te rog!

— Nici măcar o aluzie, promise Katharine. Și mulțumesc pentru ajutor. Dacă găsesc ceva, am să-ți dau de știre, ai încredere.

— Minunat, replică Howell.

Dar până să ajungă Katharine la mașina ei, astronomul și uitase de cele două fișiere. Pentru el ciudatul radiosemnal de la o stea aflată la cincisprezece milioane de ani-lumină era cu mult mai interesant decât imaginea unui craniu îngropat în pământ.

• CAPITOLUL XIX

Se întorsese din nou la câmpul incendiat.

Pălălaia trosnea în jurul lui și, cu toate că nu vedea nicio flacără, strălucirea ei umplea întunericul cu o nuanță roșiatică.

Simțea cum se apropia de el venind din toate direcțiile. Parcă ar ti fost înconjurat de vânători atât de siguri de pradă, încât nu mai simțeau nevoia să-și disimuleze prezența tăcând.

În ciuda apropierii vânătorilor, lui nu-i era frică.

Putea mirosi primele rotocoale de fum pe când acestea i se insinuau în nări, în beregată, în plămâni.

Dar ele nu miroseau a fum – cel puțin nu în totalitate.

Fumul îl făcuse întotdeauna să se înece, îi provoca usturimi și lăcrimări, lăsându-i un gust amar în gură.

Trase adânc în piept, umplându-și plămânii de parcă ar fi fost aer salin, adiind dinspre mare o dată cu briza. Pe când acesta îi umplea corpul, simți ceva ce nu mai trăise nicicând, o exuberanța și un entuziasm ce-i invada ființa cu o putere și o stare de bine ce-l făceau să se simtă de neînvins.

Trosnetul focului deveni mai puternic, dar pe lângă acesta se mai auzea ceva. Un geamăt straniu, ca și cum cineva se afla în mare suferință. De fapt nu, nu un geamăt, ci mai curând șuierul și trosnetul focului ce dobândea putere, pe măsură ce mistuia trestia de zahăr și tot ce se mai afla în calea sa, mărindu-se din ce în ce mai mult. Devenise o forță vie ce asalta pământul, dând naștere unui mare vârtej ce se-nălța tot în sus, absorbind fiecare moleculă de aer din regiune pentru a alimenta monstrul devenit uriaș și care continua sa crească și să se întindă.

Și totuși, încă nu putea să zărească flăcările.

Apoi, în sfârșit, veniră.

La început doar scăpărări ce abia se zăreau, ca niște limbi cercetătoare de șerpi ițindu-se prin desișul de trestie din jurul lui.

Simți prima dogorire a focului pe piele, dar nu semăna cu dogoarea nici unui alt foc din câte simțise vreodată.

Acest foc părea să-l alimenteze, mai degrabă să-i dea din tăria lui decât să-l consume. Apoi, pe măsură ce-și simțea propria ființă exultând la apropierea răsuflării pulsatile a monstrului, vegetația din jurul lui prinse să tremure în calea bestiei. Oriîncotro se uita, frunzele și tulpinile se uscau și se răsuceau înaintea pârjolului ce avansa, apoi izbucneau în flăcări, dispărând după asaltul focului.

Rotocoalele de fum se îngroșară ca niște șerpi, încolăcindu-se în jurul trupului său, strângându-l tare în volutele lor, însă nu se zbătu să scape din îmbrățișarea lor, ci se bucura de senzație, trăgând la fel de multă vitalitate din spiralele tot mai strânse de fum, ca și din focul însuși.

Urletul turbionului îi umplea auzul, iar întunericul nopții fu alungat de ploaia de tăciuni țâșnită din câmp. Fum și flacără se împleteau dansând în jurul lui ca o ființă vie.

Ca în transă, întinse mâinile ca pentru a atrage forța vârtejului de foc către el, și un mare strigăt de extaz se ridică din pieptul lui.

Nu mai era el cel vânat, ci acum, făcându-se una cu infernul din jur, simți spiritul focului însuși intrându-i în suflet.

Se întinse cât putu, cu picioarele desfăcute și brațele larg deschise, și un strigăt de vânător izbucni din străfundul ființei sale…

•

Tot corpul lui Jeff Kina zvâcni spasmodic drept răspuns la țipătul care țâșnise din el, smulgându-l din înlănțuirea visului. Și totuși, când se trezi, visul rămase cu el. Dogoarea focului pe care-o simțise cu numai o clipă în urmă dispăruse, dar fumul – nu. De cum deschise ochii îl văzu vălătucindu-se în jurul lui, o ceață cenușiu-maronie atât de densă, încât instinctiv închise ochii.

Stătu așa întins și nemișcat, cu pleoapele strânse și inima bubuind, dar de astă dată nu din extaz oniric.

Acum îi bătea de frică.

Visul fusese atât de real, era întocmai ca în câmpul de trestie de zahăr, în vârtejul de foc chiar înainte ca oamenii din camionul galben să-l înșface, iar Josh Malani să plece în camioneta lui.

În acele câteva clipe – cele câteva clipe cât stătuse în picioare lângă furgoneta lui Josh – simțise ceva ce nu mai simțise niciodată în viață.

În parte, fusese din cauza focului însuși. Ceva în legătură cu modul în care flăcările pulsau, șerpuiau și dansau împreună îi dădea de gândit, atingea ceva din străfundurile lui, îl făcea să se simtă aproape hipnotizat. Iar când fumul îi pătrunsese în nări, simțise cu totul altceva.

Neliniștea care-l bântuise toată seara dispăruse și-n întregul corp simțise aceleași furnicături ca atunci când își termina încălzirea la un concurs de atletism și era gata de cursă.

Apoi oamenii din camionul galben dăduseră năvală peste el, țipând la el și înșfăcându-l, încercând să-l tragă din calea focului.

Era mai solid decât ei – mult mai solid – și-și ridicase brațul drept scăpând din mâinile unuia dintre bărbați, ca să-și poată repezi pumnul în mutra celuilalt. Acum, cu ochii închiși, își amintea sângele care năpădise nasul bărbatului, expresia de surpriză din ochii lui și țipătul înfuriat al acestuia.

Dar după aceea, totul era confuz. Luminile îl izbiseră în ochi, lămpi strălucitoare, cu halogen care-l orbiseră de parcă i-ar fi tras cineva un sac pe cap.

După aceea amintirile nu mai erau altceva decât impresii.

Mai multe lumini.

Zgomot de motoare; voci care țipau.

Deodată mai multe mâini se aflau pe el, iar el era întins pe pământ, imobilizat de cineva care ședea pe pieptul lui și de altcineva care-i ședea pe picioare.

Ceva i se apăsa pe figură, iar el se zbătea să-și ferească fața, dar nu reușise.

Întunericul începuse să se strângă în jurul lui, iar el fusese sigur că avea să moară.

Dar acum era treaz, nu murise.

Rămase perfect nemișcat, ascultând.

Putea auzi niște sunete cum nu mai auzise până atunci.

Bătăile propriei inimi pompându-i sângele prin artere. Deși știa că nu era posibil, își închipui chiar că auzea zgomotul sângelui însuși, gâlgâind încetișor în timp ce curgea prin artere, zgomotul schimbându-se cu fiecare contracție a inimii.

Încercă să vadă ce s-a întâmplat cu el, testându-și fiecare mușchi, dar mișcându-și-l pe fiecare atât de puțin, încât să fie imperceptibil.

Nimic nu era rupt; nici măcar nu-l durea.

Și era în pielea goală.

Își îndreptă atenția de la propriul corp la locul în care se afla. Cu toate că ținea ochii închiși, își putea da seama că în jurul său erau pereți, foarte aproape de el.

Și era singur.

Aerul din jur se mișca și arome necunoscute îi adiau pe la nări.

Nu erau neplăcute aromele, ci doar nefamiliare.

În cele din urmă, își deschise ochiul drept – nu mai mult de câțiva milimetri – mișcare atât de perfect executată, încât niciun observator n-ar fi putut să bage de seamă imperceptibila clipire.

Ceață.

Aceeași ceață maronie.

Dar nu era ceață, pentru că nu simțea nimic din umiditatea răcoroasă a ceții pe piele.

Ochiul se mișcă la adăpostul pleoapei sale cercetând zona din jur, cu toate că era cu mult prea nesigur de locul în care se afla sau ce s-ar putea afla în apropiere pentru a se trăda prin altceva decât cea mai ușoară dintre mișcări.

Nu văzu nimic.

Atunci își deschise amândoi ochii, îi căscă, pleoapele deschizându-se larg pentru a privi fix, fără să clipească.

Se uită drept înainte, mintea lui analizând deja informațiile pe care ochii, urechile și nasul lui le adunau în căutarea unui inamic deocamdată neidentificat, ce s-ar fi putut ascunde în acea miasmă.

De ce nu-l dureau ochii?

De ce oare nu-l usturau de la smog și de ce nu-i lăcrimau?

De ce nu tușea și nu se îneca de la vaporii ce pluteau în jurul lui?

Niciun răspuns nu-i părea plauzibil.

Zăcea inert, numai ochii i se mișcau, clipind ba într-o direcție, ba în alta.

Nimic din ce vedea, nimic din ce auzea, nimic din ce mirosea nu trăda prezența unei alte creaturi.

Și totuși era supravegheat.

Putea simți asta cu o certitudine pe care n-o mai trăise vreodată, în ciuda a ceea ce-i spuneau ochii și urechile, și nasul, simțea furnicături pe piele și nervii îi erau întinși la maximum.

Apoi o văzu.

Sus, deasupra lui și-nspre dreapta.

O cameră de luat vederi.

Își întoarse capul spre ea, uitându-se direct în lentilă, ca un lup care se uită drept în colimatorul lunetei unei arme de foc.

Fără să scape din ochi camera de luat vederi, Jeff Kina se strânse încet în poziție ghemuit, fiecare mișcare atât de subtilă și de lină, încât abia era perceptibilă.

Dacă s-ar fi aflat pe o pajiște cu iarbă înaltă, nici măcar un firicel nu s-ar fi clintit.

Încremeni, cu ochii ațintiți pe cameră, așteptând.

Apoi țâșni dintr-o dată, azvârlindu-se de pe podeaua unde zăcea, cu trupul întinzându-i-se cu grația unei pisici, cu brațele ridicate în sus pentru a prinde camera de luat vederi și cu picioarele aruncate în spate pentru a-i propulsa trupul solid.

Și într-o fracțiune de secundă, se izbi de o barieră invizibilă.

Cu un geamăt scăpându-i printre buze, căzu pe podea, străfulgerat de durere în șoldul drept și în genunchiul stâng, în momentul când se lovi de suprafața de gresie dură de dedesubt.

Zăcu nemișcat așteptând să-l lase durerea, apoi se ridică

încet în picioare și începu să se miște precaut, explorând cu mâinile și cu degetele locul cel straniu în care se afla.

Se afla într-o cutie.

O cutie mare, transparentă, deloc rece la atingere.

Plexiglas.

Ceața groasă, cenușiu-maronie ce-l înconjurase îl împiedicase s-o vadă pân-atunci, dar acum, după ce-i parcurse perimetrul pentru a doua oară, o putea vedea și pipăi.

Era închis, prizonier într-o cușcă ce părea a nu avea nici intrare, nici ieșire, cu excepția a două orificii de aerisire prin care circula în mici vârtejuri aerul acela cețos, și o mică ecluză cu câte o ușă la fiecare capăt.

Putea deschide ușa dinspre interior, dar pe cea dinspre exterior – nu.

Era într-o cușcă, asemenea unui animal sălbatic.

Iar pentru oamenii care observau imaginile preluate de camera de luat vederi de deasupra lui, el chiar era un animal sălbatic.

O creatură feroce, mișcându-se încoace și-ncolo între pereții cuștii sale.

•

Michael tocmai își încuia dulapul său de la vestiare înainte de a merge la bufet pentru masa de prânz când auzi vocea din spatele lui.

— Crezi ce vrei, dar eu, unul, încep să mă tem.

Lui Michael nu mai era nevoie să i se spună la ce anume se referea Rick Pieper; în cursul dimineții el însuși devenise din ce în ce mai îngrijorat, de când Josh nu apăruse nici după a doua pauză. Chiar și după ce auzise la buletinul de știri despre dispariția lui Jeff, el tot se mai așteptase să dea de mătăhălosul hawaian sub smochinul indian unde echipa de atletism avea obiceiul să se adune. Dar cum Jeff nu mai apărea…

— Ai încercat să-l suni pe Jeff? întrebă el în drum spre bufet.

Rick încuviință din cap.

— Chiar înainte de a treia oră am vorbit cu mama lui. Zicea

că aseară s-a dus să se plimbe și nu s-a mai întors. Zicea că pe la patru dimineața a alertat poliția.

Michael se opri brusc chiar în pragul bufetului, așteptând să intre mai întâi puștanii din spate.

— Poate c-ar trebui să sunăm și noi la poliție, spuse el. Având în vedere ce-a pățit Kioki…

— *Nu știm* ce i s-a întâmplat lui Kioki, se opuse Rick.

— Dar dacă ne-a văzut cineva alaltăseară când am intrat în magazinul de articole subacvatice? insistă Michael căutând o explicație – oricare ar fi fost ea – pentru ceea ce i se întâmplase lui Kioki și care-ar fi fost în stare acum să justifice și absența lui Josh Malani și Jeff Kina. Vreau să zic ce-ar fi să-i fi spus cineva proprietarului cine a intrat în magazin în absența lui?

Ochii lui Rick Pieper se holbară când pricepu sensul cuvintelor acestuia, dar o clipă mai târziu clătina din cap:

— Ken Richter n-ar face una ca asta.

— De unde știi? făcu Michael. În New York…

— Aici nu-i New York, spuse tăios Rick. Dacă ar fi luat Ken vreo măsură, atunci ar fi chemat poliția, dar ajutorul de șerif cu care am discutat ieri n-a menționat nimic despre intrarea prin efracție în magazin.

— Atunci ce-ar mai putea fi? întrebă Michael. Să fi dat oare Josh și Jeff de vreun necaz?

Rick șovăi.

— Poftim? îl îndemnă Michael.

— Jeff n-a avut niciodată probleme, spuse Rick cu băgare de seamă, dar Josh Malani dă mereu de câte-o belea…

— Serios? Ei nu, zău? întreba o voce și Rick se răsuci pe călcâie pentru se trezi nas în nas cu Josh Malani, apărut de după colțul bufetului cu ochii scăpărând de mânie. Ce, dacă sunt numai de capu' meu…

— Ei, eu cred că-n privința lui Josh nu trebuie să ne mai batem capu', îl întrerupse Rick pe un ton glacial și, cu o expresie severă și înainte ca Michael sau Josh să mai poată spune ceva, Rick dispăru în bufet.

Michael se uita lung la hainele boțite ale lui Josh și la

dârele de funingine de pe fața lui, dându-și pe loc seama că Josh nu dormise acasă noaptea trecută.

— Ce se întâmplă? întrebă el. Unde-i Jeff?

— Iisuse! șopti Josh. Nu-i aici?

În glasul prietenului său era ceva ce făcu presimțirea din cursul dimineții să se transforme în teamă. Scutură din cap și-i spuse lui Josh ce auzise la radio și ce tocmai îi confirmase Rick.

— După ce-am plecat de la tine, am dat de el, spuse Josh. Se uită în jur: Eu zic s-o ștergem de aici, bine?

— Vrei să zici să chiulim restul zilei? întrebă Michael. Haide, Josh! Spune-mi și mie ce se întâmplă, bine?

— Nu aici, spuse Josh când ușa bufetului se deschise și doi puști ieșiră, uitându-se la ei întrebător.

— Ce-au toți? se miră Josh când aceștia dispărură după un colț.

— Tu te-ai uitat la tine? Ce-ai făcut aseară?

Josh simți un licăr de mânie. De ce-l descosea Mike în halu' ăsta? Nu însemna că, dacă-l întreba asta…

Dar dacă îl repezea și pe Michael, unde se mai putea duce? Cu cine-ar mai fi putut să vorbească? Și mai începea să se simtă și rău. Și cum să nu fie așa după ce azi-noapte inhalase tot fumul ăla în câmpul de trestie de zahăr și după o noapte dormită în bena din spate a camionetei?

— Uite ce, haide să mergem la vestiare. Cel puțin o să pot face și eu un duș și am să-ți spun ce s-a întâmplat aseară. Dar trebuie să-mi promiți să nu spui la nimeni, bine?

Vârând câteva monede de un sfert de dolar în automatul din afara bufetului, Michael luă două cutii de Cola, o pungă de cartofi prăjiți și două pachețele cu prăjituri ce păreau cam vechi. Desfăcând una din cutiile de Cola el i-o întinse lui Josh care trase un gât lung în vreme ce se îndreptau spre vestiare. Dar, când Josh o duse din nou la buze să mai bea, îl cuprinse o criză de tuse.

— Nu te simți bine? îl întrebă Michael.

Josh scutură din cap:

— Hm, mă simt de rahat.

În vestiar Josh se dezbrăcă și merse la dușuri. În timp ce se afla sub apa fierbinte îndepărtându-și funinginea și mizeria de pe piele, îi povesti lui Michael cele întâmplate noaptea trecută.

— L-ai lăsat pur și simplu acolo? îl întrebă Michael, după ce Josh termină dușul și apucă un prosop.

— Și, mă rog, ce-ai fi vrut să fac? îl repezi Josh pe când se ștergea, sărindu-i din nou țandăra. N-a vrut să urce-n camionetă, iar focul era peste tot în jurul nostru, indivizii ăia veneau și… un nou acces de tuse îi reteză vorba făcându-l să se aplece în față.

— Mai bine du-te acasă, îi spuse Michael.

— Acasă?! făcu Josh când tușea i se mai potoli. Ce ușor îți vine ție să zici, Mike! Mămica ta nu se îmbată și nu te ia la ciomăgeală cum face taică-meu, și…

Deodată Josh simți că nu mai poate să respire. Se înecă, ieși împleticindu-se din vestiar și se duse cu greu până la toaletă.

Michael veni în fugă după el, dar până să ajungă și el acolo, Josh deja se trântise pe jos, cu chipul palid. Înspăimântat de starea prietenului său, Michael întinse mâna și atinse brațul lui Josh.

Pielea îi era rece și transpirată.

Josh respira greu.

— Ce e? îl întrebă Michael. Ce te doare?

Josh se uita la Michael cu o privire pierdută.

— Nnnu știu… gâfâi el. Nu pot să respir…

Michael căscă ochii. Astm? Să fi suferit Josh o criză de astm? Atomizorul! – cel pe care mama lui i-l dăduse să-l aibă tot timpul la el, deși de un an nu mai suferise o criză… oare unde îl pusese?

În dulapul lui de la vestiare!

Sau mai bine să dea fuga și să anunțe infirmiera?

Nici măcar nu știa unde era infirmeria!

— Vin imediat, spuse el. Mă duc să încerc să dau de infirmieră și mai am ceva în dulap care s-ar putea să te ajute la respirație.

— Nu infirmiera, horcăi Josh. Nu vreau…

Dar era prea târziu. Michael deja plecase.

Luptându-se să-și recapete respirația, Josh se ridică cu greu pe picioare, ajutându-se de clanța ușii de la dulapul de care se sprijinise o clipă mai devreme. Încercă să facă un pas, își pierdu echilibrul și smuci de clanță.

Ușa se deschise dând la iveală o grămadă de sticle și de cutii de carton și de tablă – substanțele de curățat și dezinfectantele pe care omul de serviciu le depozitase acolo.

Dându-se instinctiv înapoi un pas, Josh privi lung la mulțimea de sticle și recipiente înșirate dinaintea lui. Apoi, reacționând la un imbold ce-l cuprinsese deja, întinse mâna și apucă o sticlă de amoniac, o destupă și-o duse cu grijă la nas.

Trăgând adânc în piept vaporii, simți pe loc un val de energie, de parcă în sânge i se injectase o doză de adrenalină.

Trase din nou în piept; întregul lui corp tresări, aproape electrizat.

O clipă mai târziu, când Michael Sundquist reapăru cu aparatul în mână, întreaga dispoziție a lui Josh Malani se schimbase.

Tenul arata sănătos, ochii îi erau strălucitori, iar respirația lui părea perfect normală.

Pe când Michael îl privea uluit, Josh duse din nou la nas sticla de amoniac și trase în plămâni vaporii.

— Dumnezeule mare, Josh, ce faci? strigă Michael, smulgându-i lui Josh sticla din mână. Ce-nseamnă tot balamucul ăsta?

— Dă-mi-o înapoi! ceru Josh. O adulmecam numai.

— Ai înnebunit? Chestia aia e otrăvitoare! Te poate ucide.

Josh întinse încă odată mâna după sticlă.

— Dă-mi-o când îți spun!

Împingându-l pe Josh de lângă dulap, Michael închise ușa, după care se sprijini cu spatele de ea ținând sticla de amoniac în mână. Josh îl privea mânios și, pentru o clipă, Michael se temu că prietenul lui avea să-l bată. Dar Josh scutură din cap.

— Du-te naibii! murmură el.

Întorcându-se cu spatele spre Michael, părăsi rapid încăperea. Până ce Michael pusese la loc sticla de amoniac și

se dusese după el, Josh se și îmbrăcase deja.

— Haide, Josh, se rugă Michael. Eu nu încerc decât să te ajut.

Josh aproape că nici nu se uita la el.

— N-am nevoie de ajutorul tău. N-am nevoie de ajutorul nimănui.

După care dus a fost, îmbrâncindu-l pe Michael la ieșirea din vestiar și îndreptându-se spre parcare. Michael fugi după el și-l ajunse chiar când se urca în cabina camionetei:

— Merg și eu cu tine, spuse Michael, îndreptându-se spre locul din dreapta șoferului.

— Asta s-o crezi tu.

Pornind motorul, Josh băgă în marșarier și-o porni din parcare în scârțâit de cauciucuri.

Michael rămase în norul de praf pe care-l stârnise camioneta, uitându-se lung după prietenul lui. Ochii i se umplură de lacrimi, iar în stomac simțea un nod de mânie și de durere atât de încâlcit și de strâns, că nici nu se simțea în stare să-l descâlcească. „O să treacă peste asta, își spuse el pe când se întoarse și-o luă spre vestiare. Până la terminarea școlii o să treacă peste asta. Are să fie bine.”

Dar chiar în clipa când își rostea în șoaptă aceste cuvinte, știa că nu le credea nici el.

• CAPITOLUL XX

Când demară în trombă din parcarea școlii, Josh Malani habar n-avea unde se duce. Nu știa decât că trebuie s-o ia din loc.

Acea revigorare pe care-o simțise în trup adulmecând sticla cu amoniac începea deja să dispară, la fel și furia care clocotise în el când Michael îi smulsese sticla din mâini.

Chiar așa, ce naiba îl apucase să se șucărească pe Michael? Michael era cel mai bun prieten al lui!

Michael îi salvase viața.

Michael nu încercase altceva decât să-l ajute.

Iar el ce făcuse? Îi sărise mușchiul și se cărăbănise.

Mare rahat!

Și-acum?

Acasă – în niciun caz, nici nu se punea problema să dea pe-acasă cel puțin până la cinci, când maică-sa avea să se întoarcă de la serviciu și nu avea să fie singur cu taică-său.

Poate c-avea să se ducă pe plajă pentru vreo câteva ceasuri. Întotdeauna se simțea mult mai bine după înot, pe urmă avea să dea din nou pe la școală la terminarea cursurilor ca să-l ia pe Mike.

O să-și ceară scuze și dup-aia au să găsească o modalitate să afle ceva despre Jeff Kina. Poate că Mike avea dreptate – poate că, într-adevăr, ar fi trebuit să spună la poliție unde fuseseră în noaptea în care murise Kioki.

Ajungând în partea cea mai de jos a văii dintre Haleakala și munții West Maui, straniul disconfort din piept îi reveni și, pe când se îndrepta spre un parc de pe versantul expus, de obicei puțin frecventat în timpul săptămânii, îl apucă o altă criză de tuse. Apoi, cu aceeași înspăimântătoare senzație de sufocare care-l cuprinsese la școală, apăsă puternic pedala de accelerație hotărât să ajungă la plajă unde putea să tragă în piept briza ce adia dinspre ocean. Își dorea atât de mult să învingă senzația de sufocare, încât nici nu băgă de seamă că

automobilul din spatele lui mări și el viteza, ținând perfect ritmul cu camioneta sa.

„Amoniacul, se gândi el. Michael avea dreptate.” Acum pieptul îl durea tare și, indiferent cât de tare se străduia, nu părea a mai fi în stare să tragă suficient de mult aer în plămâni. Când opri camioneta în parcarea pustie din spatele plajei, strângea volanul cu ambele mâini, în parte din cauza durerii cumplite ce i se răspândise prin tot corpul, dar mai mult ca să reziste.

Din cauza strânsorii, pumnii, deja albiți, începeau să i se învinețească și, când se uita spre mare, abia de mai putea zări orizontul.

Totul părea a fi acoperit de ceață, iar strălucirea amiezii se estompa, deși până-n urmă cu o clipă nu fusese pic de nor pe cer.

Afară.

Trebuia să iasă din camionetă și să se ducă pe plajă. Dacă putea ajunge până acolo, avea să poată respira din nou, să se întindă pe jos și să se odihnească un pic, după care această criză ciudată avea să treacă. Avea să-i fie din nou bine. Bâjbâi după clanța portierei, o găsi și se dădu jos din mașină. Însă nu se putu ține pe picioare, genunchii i se muiară și se prăbuși în țărână.

Gâfâia, horcăind după aer, dar cu fiecare mișcare a diafragmei, își simțea parcă plămânii arși prin interior cu o flacără de sudură.

Murea!

Știa acest lucru, îl știa cu o cumplită certitudine.

Întunericul se țesea în jurul lui, iar durerea devenea tot mai insuportabilă și nu mai putea respira deloc.

Întinse brațele și le agită un pic căutând ceva – orice – de care să se agațe, de care să se sprijine, ca și cum simplul fapt de a strânge ceva în mâini ar fi putut să împiedice sufocarea cumplită ce pusese acum stăpânire pe el.

Încercă să strige după ajutor, dar din beregata lui nu ieși decât un geamăt șoptit.

Apoi, când întunericul pogorî deasupra lui și ultima

picătură de vlagă îl părăsi, simți o nouă senzație.

Parcă ar fi fost ridicat în aer.

Ridicat și dus departe.

Cu plămânii încă asediați, luptându-se să respire, Josh Malani se predă întunericului.

•

— Jeff al meu e băiat bun, insistă Uilani Kina. Jeff al meu n-ar pleca așa de-acasă! Ceva i s-a întâmplat.

Cal Olani dădu din cap condescendent, dar gestul era mai mult mașinal. După cincisprezece ani de poliție învățase demult că nu exista mamă pe fața pământului pentru care odorul ei să nu fie „băiat bun". N-avea importanță care era acuzația sau cât de zdrobitoare erau dovezile.

— Fiul meu e băiat bun, repetă din nou doamna Kina.

Și totuși, făcându-și ochii roată prin casa îngrijită a lui Uilani Kina, nu zări niciunul dintre semnele tipice care să indice prezența unui adolescent recalcitrant. Pe o străduță laterală la deal de Makawao, casa din bârne era situată în mijlocul unei grădini bine întreținute. Peticul de gazon din față era tuns și, cu toate că vreo câteva găini ciuguleau într-un coteț aflat lângă casă, asta nu știrbea aspectul altfel îngrijit al gospodăriei. Soțul lui Uilani avea un mic magazin de zarzavaturi ceva mai la vale pe șoseaua Makawao, unde Jeff lucra după orele de școală, mai puțin în perioada concursurilor atletice. În afară de câteva incidente când amenințase niște *haole* – fără ca să facă nimic serios pentru a-și pune amenințările în practică – Jeff nu intrase niciodată în bucluc. Și totuși, era la vârsta când băieții vor să-și demonstreze independența și, dacă n-ar fi fost cazul cu descoperirea cadavrului puștiului Kioki Santoya în dimineața trecută, Cal probabil c-ar fi încercat un pic mai mult s-o asigure pe Uilani Kina că fiul ei avea să se întoarcă până la sfârșitul acelei zile. Așa însă, n-avea încotro și trebuia să dea mai mare atenție absenței băiatului.

— După-amiaza am să difuzez un comunicat de dispariție de persoană, promise el, deși știa cu siguranță că știrea despre Jeff făcuse deja înconjurul insulei. Își închise carnețelul de

însemnări și, vârându-l la loc în buzunarul interior al tunicii, spuse cât putu mai blând: Încercați doar să nu fiți prea îngrijorată, doamnă Kina.

— Dacă nu se întâmpla cu Kioki ce s-a întâmplat… începu Uilani Kina, dar nu mai fu în stare să-și termine nici măcar gândul. O fărâmă de femeie firavă, cu trăsături blajine și cu o claie de păr negru și ondulat, scutură trist din cap: Nu știu ce-are să se facă Alice. Nu-l avea decât pe el, și acum… Făcea eforturi să-și recapete stăpânirea de sine. Ce-au făcut băieții în noaptea aia? îl întrebă, ochii ei căutând pe chipul lui Cal Olani un răspuns. S-a întâmplat ceva? S-au încăierat cumva cu cineva? S-a înfuriat cineva pe ei? Scutură din cap plescăind ușurel cu limba. Cine s-ar fi putut înfuria pe ei? Niște băieți atât de buni! Vocea i se schimbă și Cal Olani avea sentimentul că ea-și vorbea mai degrabă sieși decât lui. Chiar și Josh Malani. La ce să te aștepți de la el cu niște părinți ca ai lui? Îmi pare atât de rău pentru el… Glasul i se stinse din nou, dar strălucitorii ei ochi căprui continuau să-l fixeze pe polițist: Vă rog, găsiți-mi-l pe Jeff, se rugă ea. Vă rog, găsiți-mi-l!

Câteva minute mai târziu, în mașină, cu amintirea rugăminții bietei femei disperate încă proaspătă în minte, Olani auzea ecoul întrebării ei: *S-a întâmplat ceva*?

Și își mai aduse aminte de chipurile celor patru băieți cu care vorbise ieri după-masă. Felul în care privirile lor se îndreptaseră spre Josh Malani înainte de a-i răspunde la întrebări, ca și cum i-ar fi cerut sfatul sau permisiunea înainte de a vorbi.

Iar puștiul cel nou – cel pe care nu-și amintea să-l mai fi văzut până alaltăieri – de fapt nici nu-i răspunsese decât printr-o ridicare din umeri echivocă. Uitându-se la ceas, văzu că era aproape ora când se terminau cursurile. Ar trebui să mai dădea o raită pe-acolo, să mai stea încă o dată de vorbă cu cei trei. Dar chiar când lua decizia, stația radio din mașină se trezi din muțenie și-l auzi pe dispecer chemându-l.

— Mașina cinci, rosti el în microfon.

— Am un raport despre o mașină abandonată, Cal, îi spuse dispecerul. Jos, în parcul de lângă Spreckelsville. Ești cumva

pe-aproape?

— Mai sus de Makawao, spuse Olani, după care-i spuse dispecerului ce avea de gând să facă.

— Cred că o să te intereseze mașina abandonată, îi spuse dispecerul. Am verificat numărul de înmatriculare. E o camionetă Chevrolet ’82 înregistrată pe numele Joshua Malani.

Olani simți un fior de neliniște.

— De când e acolo? întrebă el.

— Nu de mult, replică dispecerul. Femeia care-a anunțat abandonul zice că azi-dimineață mașina nu era acolo.

— Atunci de ce e raportată ca abandonată? întrebă Olani. Cine-ar raporta o camionetă la prima vedere? După o zi sau două, poate, dar… Vocea dispecerului îi întrerupse gândul.

— Cheile sunt în contact, iar portofelul a fost lăsat pe bancheta din față.

Fiorul de neliniște ce-l cuprinsese pe Cal Olani se transformă într-o sumbră presimțire.

— Zece-patru, spuse el. Am plecat.

•

— Mult v-a mai trebuit până să veniți!

Femeia era arsă de soare, supraponderală și înfășurată într-un *muumuu* cu model extravagant într-o nuanță de mov de-a dreptul hidoasă. Nu se sinchisi câtuși de puțin să-și ascundă țâfna când Cal Olani coborî din mașina de patrulare cam la o jumătate de oră după ce primise apelul dispecerului.

— Myrtle, draga mea, spuse soțul ei, încercând s-o tempereze. Și el purta o cămașă într-o nuanță asortată la *muumuu*-ul soției și avea un ten încă și mai stacojiu de la soare. Nu trebuie să uiți, aici e Maui, nu Cleveland. El îi întinse mâna lui Cal Olani: Eu sunt Fred Hooper, iar ea e soția mea, Myrtle. Locuim într-un apartament în direcția aia cam la vreo doi kilometri. Făcu un gest vag spre Spreckelsville: Eu i-am zis lu’ Myrt că n-ar fi trebuit să vă bată la cap cu asta, dar…

— Nimeni nu pleacă și lasă vraiște un camion cu cheile-n contact și cu portofelul pus pe banchetă, de unde oricine trece

i l-ar putea lua, îl întrerupse Myrtle Hooper, tăindu-i vorba lui Fred cu un gest scurt. În Cleveland cel puțin nu se întâmplă așa ceva și, pur și simplu, nu-mi vine a crede ca pe-aici lucrurile stau altfel. În timp ce Cal Olani se îndreptă spre furgoneta lui Josh, cu cei doi Hooper după el, Myrtle îi tot dădea-nainte: Ceva nu-mi miroase-a bine cu camioneta asta. Știu că Fred crede că sunt o proastă, dar ca mamă, simt anumite lucruri. Ajunseră la camionetă și, când Olani se întoarse cu o privire întrebătoare către doamna Hooper, aceasta strânse din buze: Desigur că ne-am uitat în portofel. Am crezut c-o să găsim vreun număr de telefon sau ceva. Ea scoase un oftat adânc: Doar șaptesprezece ani. Ce păcat!

— Uite, ce-i, Myrt, nu știm ce s-a-ntâmplat, începu Fred, dar din nou nevastă-sa îi curmă vorba printr-un gest energic cu palma.

— Desigur că știm ce s-a întâmplat, spuse ea. În zilele noastre e ceva des întâlnit la puști. Adolescenți care se sinucid. Am citit despre asta în revista *Time*. Își mută privirea spre Cal Olani: Hainele lui sunt pe plajă, spuse ea. Adică presupun că sunt ale lui. Nu mai e nimeni altcineva pe-aici. Și i-am pus portofelul înapoi pe bancheta mașinii exact așa cum era când l-am găsit, adăugă ea, în vreme ce polițistul se uita prin fereastra deschisă a camionetei.

Întocmai cum spusese femeia, pe bancheta mașinii zăcea un portofel jerpelit, iar cheile erau în contact. Luând portofelul, Olani verifică el însuși permisul de conducere.

Josh Malani.

Mai erau câțiva dolari în bancnote, o legitimație de elev, câteva fotografii uzate și diverse bucăți de hârtie cu numerele de telefon ale unor fete scrise pe ele și altceva mai nimic.

Ducându-se pe plajă, Cal Olani dădu peste o grămăjoară de haine, întocmai cum îi spusese Myrtle Hooper. Erau acolo o pereche de pantaloni vechi de bumbac, un tricou, niște chiloți, șosete și pantofi.

Pantalonii erau puși dedesubt, apoi tricoul și chiloții, cu pantofii deasupra grămăjoarei și șosetele vârâte-n ei.

Foarte ordonat.

Foarte disciplinat.

Și, din câte știa Cal Olani despre băiat, deloc în stilul lui Josh Malani.

În afara cazului în care Josh ar fi încercat să le spună ceva.

Fără să scoată o vorbă, Cal Olani se duse înapoi la camionetă. În spatele scaunului șoferului găsi un prosop un pic jilav, în care era învelit un costum de baie la fel de umed.

Chiar dacă Josh ar fi avut pe el un costum de baie uscat, n-ar fi trebuit oare să-și ia pe plajă și prosopul, dacă s-ar fi dus acolo doar pentru o baie?

Desigur, dacă puștiul – cum observase foarte corect Myrtle Hooper – avea de gând să intre în apă și să nu mai iasă, ce sens ar mai fi avut să ia cu el și prosopul pe plajă?

Mai scotoci încă o dată prin cabina camionetei, căutând o însemnare, deși știa că n-avea să găsească niciuna. Puțin prea neastâmpărat, mereu puțin prea imprevizibil, Josh Malani nu era genul de puști care să lase bilețele în urmă. Dar nici genul de puști care să se sinucidă. Și totuși, dovezile indicau aproape fără niciun echivoc faptul că tocmai asta făcuse.

Se duse înapoi pe plajă unde doamna Hooper îl aștepta cu un aer de ușoară aroganță întipărit pe chip. Deodată Cal Olani se trezi c-o antipatizează: o femeie mai interesată de a i se confirma supozițiile, decât de soarta unui tânăr de șaptesprezece ani.

— Mai sunt și niște urme de pași, îl auzi el pe Fred Hooper. Am fost atenți să nu le stricăm.

Olani se apropie de hainele frumos împăturite și-și aplecă privirea spre nisip. Niște urme de pași duceau spre apă, dispărând în locul unde valurile – blânde astăzi – le șterseseră. Punându-și palma streașină la ochi pentru a se feri de reflexia orbitoare a soarelui pe luciul apei, scrută întinderea oceanului încercând să vadă pe cineva înotând, dar nu zări nici urmă de Josh, nici de altcineva. De fapt, nici nu se aștepta; instinctul îi spunea că Josh Malani era mort.

— E greu și pentru ei, rosti încetișor Fred Hooper cu privirile îndreptate spre larg, ca și ale lui Cal Olani. Nu mai e ca pe vremea când eram eu copil. Pe vremea mea nu trebuia

să ne facem griji pentru nimic. Voiam să ne facem mari, să ne întemeiem o familie, să ne retragem și să venim în locuri ca astea. Dar azi, la ce se mai poate aștepta un tânăr? Droguri și gangsteri, și gloanțe când tu nu faci altceva decât să-ți vezi de ale tale. Tăcu o vreme, apoi: Îmi pare rău că n-am ajuns aici mai devreme. Poate că, dacă ar fi avut lângă el pe cineva cu care să schimbe o vorbă, cine știe? s-ar fi răzgândit.

Cal Olani își sprijini brațul de umărul bărbatului.

— Poate, spuse el. Dar nu-i prea venea a crede asta.

Începu să izoleze perimetrul cu o panglică, pentru ca eventualele probe să nu fie distruse – înainte de a fi fotografiate – de persoanele care fuseseră deja atrase de mașina sa de patrulare. Oare să-i fi fost de ajutor dacă ar fi avut pe cineva cu care să discute?

Ieri, nici Josh Malani și niciunul dintre amicii săi nu fuseseră interesați de vreo discuție.

Acum Kioki era mort, Jeff Kina era dat dispărut, iar Josh Malani, aparent, se înecase.

Ce naiba se petrecea?

• CAPITOLUL XXI

Katharine Sundquist era extrem de emoționată când se reîntoarse pe proprietatea lui Takeo Yoshihara, convinsă că deținea nu numai cheia fișierelor lipsă, dar și a misterului scheletului din râpă. Sosind chiar în timp ce Rob și unul dintre lucrători transferau ultimele oase atent etichetate de pe platforma Fordului Explorer și până la birou, de-abia-și ținuse în frâu nerăbdarea până când fuseseră minuțios așezate pe o masă de laborator din camera învecinată biroului lui Rob.

Entuziasmul ei fusese totuși temperat atunci când fișierele se dovediră a nu fi chiar atât de ușor de localizat pe cât sperase. Ar fi trebuit să fie floare la ureche: aveau numele fișierelor, iar Phil Howell era convins că ele se aflau undeva, în computerul lui Takeo Yoshihara. Dar când Rob accesă directorul rădăcină al unității centrale, nu apăru niciun fișier cu aceste nume. Simțind dezamăgirea lui Katharine, el încercă s-o încurajeze:

— Nu-ți face griji. Aceasta e doar o unitate centrală, și trebuie să fie mult mai multe. O să dau o comandă de căutare.

Deși căutarea dură doar câteva minute, lui Katharine i se păru că durează o veșnicie, dar apoi pe ecran apărură două rânduri ce prezentau rezultatele căutării, iar speranțele ei prinseră din nou aripi.

X:\serinus\artifact\Philippine\skull.jpg
X:\serinus\artifact\Philippine\video.avi

— Dacă există cât de cât o logică în configurarea directoarelor, cel puțin vom ști de unde a venit craniul, spuse Katharine cu ochii pironiți pe ecran. Dar ce înseamnă *serinus*?

— Este unul dintre proiectele lui Yoshihara, spuse Rob Silver. E ceva în legătură cu poluarea. *Serinus* este denumirea de gen pentru cinteze. Și mai concret, *Serinus canaria* – canarul.

— Canari?! repetă Katharine. Nu cred că văd legătura.

— Legătura vine din vechiul obicei de a coborî canari în puțurile exploatărilor miniere. Dacă păsările urcă înapoi vii și nevătămate, atunci omul poate coborî în siguranță. Dacă păsările mor, atunci în mină sunt gaze periculoase. El făcu o pauză: Nu cunosc prea multe despre acel proiect, dar presupun că Yoshihara caută noi căi de a opri uciderea de canari. De unde și numele proiectului. Absolut delicat, dacă vrei să știi părerea mea. Ia să vedem dacă putem arunca o privire la fișierele acelea.

Tot mai nerăbdătoare, Katharine observă cum Rob lansează un program de vizualizare, și cum copiază *path*-ul până la fișierul respectiv. „Încă puțin și gata!" gândi ea. Până când ecranul deveni monocolor și apăru un nou mesaj:

VĂ RUGĂM INTRODUCEȚI ACUM PAROLA

Rob încercă vreo câteva parole posibile, de la anagrame ale cuvintelor „artifact" și „serinus" și până la numele lui Takeo Yoshihara scris de la dreapta la stânga. După cum se așteptau amândoi, niciuna nu dădu rezultate.

— Cine știe? oftă el în cele din urmă. Ar putea fi ziua de naștere a soacrei cuiva sau un șir aleatoriu de litere și cifre. Și bănuiesc eu că, dacă mai încerc mult, computerul va sesiza și va transmite informația cuiva.

Katharine se uita dezamăgită la monitor, incapabilă să alunge din amintire tulburătoarele imagini din acel straniu film.

— Oricum, probabil că nici nu e fișierul care ne-ar fi trebuit, spuse ea deziluzionată. Pentru Dumnezeu, ce legătură o fi între un trib care omoară o specie de primat și poluarea aerului?

Rob ridică din umeri:

— Tare mă tem că ar trebui să știi mult mai mult decât mine. La urma urmei, tu ești specialista în oase, ți-aduci aminte?

Dar Katharine n-avea niciun răspuns. Petrecură câteva

minute butonând în jurul directorului pe nume *Serinus*, dar descoperiră rapid că fără parolă, doar un singur fișier putea fi deschis.

Un fișier care confirma că Takeo Yoshihara și Mishimoto Corporation erau, într-adevăr, implicați într-un important proiect de cercetare a problemei poluării globale.

— Fără îndoială o să câștige o avere indiferent de ce anume descoperă, observă Rob când terminară de citit fișierul.

Lăsară deoparte computerul, dar, în restul după-amiezei, în timp ce Katharine se concentra asupra reconstituirii scheletului ce fusese scos din râpă, primele idei prinseră a i se înfiripa în minte. Când Rob o întrerupse în cele din urmă pentru a-i sugera să ia masa împreună, ea-și dădu seama că după-amiaza trecuse pe nesimțite.

Deși nu era cu nimic mai aproape de obținerea accesului la fișierele ce conțineau imaginea craniului și filmul, scheletul era aproape complet. Iar ideea, deși încă nedeplin formată, începea să prindă contur în mintea ei.

— Cred c-am să mă ocup de lămurirea acestei probleme, spuse ea. Tu poți să te duci, ne vedem mâine-dimineață.

După ce Rob plecă, ea-l sună pe Michael și-i spuse c-o să întârzie.

— Cât? o întrebă el.

— Numai două ore, promise ea. Apoi o să ieșim undeva să mâncăm o pizza, bine?

— Mm, mă rog, replică Michael, iar ea detectă neliniște în tonul vocii lui.

— Te simți bine? îl întrebă ea. S-a întâmplat ceva?

Se scurse o pauză lungă, apoi:

— Nu-i nimic. Ne vedem când o s-ajungi acasă.

Puse receptorul jos și șovăi, întrebându-se dacă n-ar fi fost mai bine să declare încheiată ziua de muncă și să se ducă acasă imediat, însă chiar când îi veni acest gând, ideea care îi tot dăduse târcoale toată după-amiaza deveni mai clară.

Rulă încă o dată filmul, dar de astă dată, în loc de a încerca să-și dea seama ce fel de creatură era aceea pe care o văzuse, se concentră asupra vârstei pe care ar fi putut s-o aibă

exemplarul.

Dacă era o specie anume de primat de talie mică, ar fi trebuit sa fie adult.

Dar dacă *nu* era primat?

Mai multe imagini i se succedară caleidoscopic prin minte.

Felul cum membrii tribului se holbaseră la el.

Felul în care frica lui părea să se accentueze și expresia de surpriză pe care o avusese când începuseră să-l vâneze!

Era atât de mic în comparație cu bărbații.

Iar femeia se comportase ca…

Femeia se comportase ca o mamă disperată care tocmai și-a pierdut un copil.

Să fi fost oare cele văzute în filmul de pe ecranul monitorului imagini cu un copil *mutant*?

Mutant din ce cauză? Poluare?

Chiar în clipa în care își puse întrebarea, îi apăru și un posibil răspuns.

Muntele Pinatubo.

Vulcanul care erupsese în Filipine în urmă cu mai puțin de zece ani, scuipând în atmosferă destulă cenușă și gaze toxice pentru a face zeci de sate de nelocuit.

Dacă alcoolul și tutunul puteau afecta un fetus, ce-ar fi fost atunci în stare să producă gazele emanate de un vulcan activ? Ochii lui Katharine se fixară încă o dată pe scheletul de pe masă, dar acum ochiul minții ei nu mai vedea vatra lângă care fusese înhumat corpul, ci fumarola sulfuroasă situată un pic mai sus de râpă. Dar dacă rămășițele pe care le dezgropase erau ale cuiva care fusese născut la numai câteva luni după o erupție a vulcanului Haleakala?

Brusc deveni extrem de important să determine vârsta cât mai exactă a oaselor, să încerce o corelare cu una dintre ultimele erupții de pe Maui.

Sau de pe Insula Mare, unde chiar și acum se deschideau noi răsuflători care degajau gaze venite tocmai din măruntaiele pământului.

Mai lucră încă trei ore, pregătind mostre de os și căutând prin Internet laboratoarele care-ar fi putut face evaluarea cel

mai rapid și mai eficient.

Acum însă mintea ei începu să se înceţoşeze de oboseală şi tot trupul o durea.

Și întârziase deja cu mult peste ora la care-i promisese lui Michael că va ajunge acasă.

Lăsând totul așa cum era, Katharine tocmai închidea camera de lucru. Stinsese luminile și era pe punctul de a încuia ușa când atenția îi fu atrasă de niște faruri de automobil ce traversară fereastra de vizavi.

Lăsând luminile stinse, se duse la fereastră și privi afară.

•

Michael ședea și se uita la televizor încercând să se concentreze la ce se întâmplă pe ecran, dar nu putea să urmărească filmul mai mult de câteva secunde la rând.

Se gândea întruna la Josh, la felul cum îmbrățișa sticla de amoniac, la cum trăgea adânc în plămâni mirosul acesteia, la cum se zbătuse ca s-o recupereze când el i-o smulsese din mâini.

Și-și aminti expresia din privirea lui Josh cu puțin înainte de a fi plecat ca din pușcă de la vestiare. O clipă, Michael nu fusese în stare să-și recunoască deloc prietenul. Josh cel pe care-l cunoștea dispăruse complet, și-n locul lui apăruse…

Ce?

Un animal sălbatic.

Cuvintele îi veniră în minte lui Michael nechemate, dar cu cât reflecta mai mult la ele, cu atât își dădea seama că Josh arătase întocmai unei fiare: un animal în capcană căutând un mijloc de scăpare.

Și preț de o secundă, Michael își aduse aminte: îi fusese teamă că Josh avea să-l atace în încercarea de a-și recupera sticla pe care i-o smulsese din mâini lui Josh.

După cursuri Michael așteptase cât putuse de mult, sperând că Josh avea să se întoarcă, dar când autobuzul fusese gata de plecare, se suise și el. Pe tot drumul spre casă privise pe geam, crezând c-ar putea să vadă camioneta lui Josh gonind ca să prindă din urmă autobuzul, să-i audă claxonul ca apoi să-l găsească așteptând în stația unde el cobora. Dar ceva îi spunea

că mașina lui Josh n-avea să apară, că prietenului său i se întâmplase ceva groaznic.

Să cheme poliția?

Și ce să le spună?

Să le repete bazaconiile pe care i le povestise Josh despre comportamentul straniu al lui Jeff și despre cum a tulit-o el aseară din câmpul de trestie de zahăr? Dar asta ar fi însemnat să-l bage pe Josh încă și mai tare în beleaua în care deja se afla. Iar dacă lui Jeff Kina i se întâmplase ceva în câmpul de trestie de zahăr, n-ar fi trebuit oare să știe cineva? La urma urmei, el aflase înainte de a pleca de la cursuri numele celor două victime care decedaseră în câmpul incendiat: niște pompieri într-o misiune de rutină, uciși într-un accident stupid. Unul dintre ei fusese unchiul unuia dintre băieții din echipa de atletism. Dar nimeni nu auzise nimic de Jeff Kina.

Când ajunse acasă, sună la Josh, dar îi răspunse Sam Malani, pare-se beat, și zbierând că atunci când i-o mai prinde picioarele pe-acasă lui Josh are să-l cotonogească rău de tot.

Michael nu mai sunase.

Apoi, în urmă cu o oră, începu din nou să se simtă ciudat. Nu era prea rău – în niciun caz cum era când avea astm – și pentru un minut fusese tentat s-o sune pe maică-sa. Dar izgoni ideea de îndată ce-i trecu prin cap. Dacă n-avea să-l convingă să meargă la spital în seara asta – „paza bună trece primejdia rea” – atunci cu siguranță că mâine-dimineață avea să-l târască până la doctorul Jameson.

Mai bine să nu-i zică nimic; oricum, probabil până mâine dimineață avea să se simtă iar bine.

Se așeză mai bine-n canapea și încă o dată încercă să se concentreze la filmul la care se uita.

„Încetează! își spuse el. Încetează odată! N-ai nimic la plămâni, Josh e doar șucărit, iar pe Jeff Kina nici măcar n-ai apucat să-l cunoști.”

Numai că, indiferent cât de mult se străduia să se convingă că nu era nimic grav, își amintea întruna de singurul lucru care făcea să sune fals totul.

Kioki Santoya murise alaltăieri noapte.

Dacă Jeff și Josh erau și ei morți?

Ce urma atunci?

La această întrebarea nu avea niciun răspuns.

•

Până când lui ochii Katharine se obișnuiră cu luminile difuze de pe domeniul lui Takeo Yoshihara noaptea, vehiculul se oprise lângă una dintre ușile din cealaltă aripă a clădirii. În timp ce Katharine privea, ofițerul de gardă, care în mod normal ședea la biroul din hol, ieși din clădire și merse repede la vehiculului care, după cum putea acum deslușI, era o dubiță. Doi inși coborâră din ea, iar un al doilea bărbat ieși din clădire. O clipă mai târziu cei patru deschideau ușile din spate ale dubiței și descărcau din ea o ladă.

O ladă lată cam de un metru, înaltă tot de un metru și, probabil, lungă de vreo doi.

Imaginea unui coșciug îi veni instantaneu în minte lui Katharine și, cu toate că ea încerca s-o respingă, imaginea nu se lăsa deloc dată la o parte cu una cu două. Dimpotrivă, ideea de coșciug fu imediat întărită de amintirea scheletului din camera alăturată.

Schelet care, deși nu aparținea speciei *Homo sapiens,* fusese pregătit pentru înhumare ca și cum ar fi aparținut.

Părăsindu-și biroul, Katharine porni pe coridorul cel lung care ducea la hol, apoi șovăi. Cum avea să procedeze? Să meargă pe celălalt coridor încercând ușile până când dădea de una care nu era încuiată și să intre? Nu era prea înțeleaptă manevra, întrucât sosirea dubei în miezul nopții sugera faptul că prezența ei s-ar fi putut să nu fie deloc bine venită.

Același raționament mai excludea și posibilitatea de a ieși pur și simplu și a se duce la dubiță unde să întrebe ce se întâmplă. Schimbând direcția, se îndreptă spre biroul ofițerului responsabil cu paza, o încăpere mare în formă de cub din lemn pe care nu se afla nimic în afara a două monitoare de computer identice. Dând ocol biroului, temătoare de parcă el era un tigru gata să se năpustească asupra ei, Katharine se aplecă pradă nervozității peste scaunul ofițerului și studie cele două monitoare.

Primul – cel din stânga – prezenta imaginea zonei limitrofe porții principale a domeniului. Deși nu-și putea aminti să fi văzut nici un fel de proiectoare în jurul porților, imaginea de pe ecran era aproape la fel de strălucitoare ca și cum ar fi fost luată ziua-n amiaza mare.

Așadar, își dădu ea seama, camerele de luat vederi erau echipate cu dispozitive de amplificare a luminozității, care făceau întunericul din jurul porții cât se poate de iluzoriu.

Celălalt ecran afișa doar o serie de imagini de butoane virtuale, unele dintre ele etichetate, altele nepurtând decât niște simboluri grafice ce identificau rostul lor în manipularea camerei de luat vederi. Întinzând mâna, Katharine atinse ecranul acolo unde era reprezentat un buton pe care era desenată o lupă.

Instantaneu imaginea de pe celălalt ecran se mări când obiectivul camerei se apropie de prim-planul porții.

Acum Katharine examina butoanele, atingându-l pe cel marcat „Aripa de nord”.

Toate butoanele dispărură cu excepția celor care controlau camerele, iar în locul lor apăru planul clădirii din aripa de nord, văzut de sus. Alegând o încăpere pe care ea o crezu apropiată de zona unde parcase dubița, Katharine atinse din nou ecranul.

Monitorul de afișare reacționă pe dată, prezentând interiorul biroului lui Stephen Jameson.

Biroul său gol.

Atinse camera aflată la două uși mai departe pe coridor și fu răsplătită prin imaginea celor doi inși din dubiță și a celor doi ofițeri din serviciul de pază și protecție, care așezau lada pe un cărucior cu rotile. Când inșii din dubiță plecară, cei doi paznici împinseră lada ca un coșciug prin birou și până-n coridor. Comutând monitorul pentru a vedea partea de nord a culoarului, Katharine îngheță când îi zări pe paznici, câte unul la fiecare capăt al căruciorului pe rotile, mișcându-se exact în direcția ei; o fracțiune de secundă mai târziu când gardianul, care-n mod normal ar fi trebuit să se afle în scaunul pe care acum îl ocupa ea, se uită drept în obiectivul camerei de luat

vederi, Katharine avu senzația oribilă că el o putea vedea tot atât de clar, pe cât îl vedea ea pe el. Inima-i bubuia și trebui să-și înfrângă imboldul de a o zbughi imediat în direcție opusă și a se duce la ea în birou. Dar când paznicii cu lada dispărură din fața ochilor ei – pentru a nu mai apărea prin ușile duble de la capătul culoarului – ea-și dădu seama că ei nu se îndreptaseră spre ea câtuși de puțin. De fapt, se deplasau exact în direcție opusă.

Dar unde?

Cercetă iar ecranul monitorului de control și descoperi un buton inscripționat „NI”.

Nivel Inferior? Desigur! Acel „până jos”, pe care-l menționase chiar azi-dimineață doctorul Jameson.

Ea atinse butonul. Păru că nu se întâmplă nimic. Pe monitorul din dreapta era afișat același plan în vedere de sus și aceleași butoane de control, iar pe monitorul din stânga apărea imaginea aceluiași culoar.

Și totuși, ar fi putut băga mâna-n foc că ambele ecrane pâlpâiseră o fracțiune de secundă ca și cum afișajele ar fi reacționat într-un anume fel la comandă. Apoi, pe când cerceta mai cu băgare de seamă ecranul de control, realiză că se modificase un singur lucru: butonul „NI” purta acum eticheta „SS”.

Mai *exista,* prin urmare, încă un nivel dedesubt!

Ca pentru a i se confirma gândurile, pe ecran apărură și cei doi gardieni deplasându-se în direcție opusă și îndepărtându-se de camera de luat vederi. Pe la jumătatea coridorului se deschise o ușă și paznicii introduseră lada prin ea. Încă o dată Katharine trebui să atingă două dintre incintele reprezentate pe monitorul de control până să o găsească pe cea căutată și imaginea de pe monitorul camerei se modifică din nou.

Camera era, în mod evident, un fel de laborator. Sub privirile lui Katharine, doi bărbați în uniforme de oameni de serviciu începură să deșurubeze capacul cutiei. Degetele lui Katharine se mișcară pe butoanele care-i permiteau controlul camerei de luat vederi și aduse în prim-plan lada. Când capacul a fost desfăcut, din conteiner începură să iasă fuioare

de ceață.

Zăpadă carbonică?

Capacul a fost dat la o parte și Katharine a putut să vadă că acel ceva ce se afla acolo era vârât într-un sac de plastic.

Privi cum patru mâini cu mănuși chirurgicale desfac ambalajul de plastic, dându-l la o parte.

Patru mâini.

Unde erau celelalte patru mâini, mâinile ofițerilor de pază?

Katharine readuse imaginea normală. Cei doi paznici nu mai erau.

Atingând din nou ecranul de control, îi găsi.

Erau pe coridor, venind către ea.

Ba nu! Se îndepărtau de ea, spre celălalt capăt al clădirii, unde, în mod evident, trebuia să se afle un ascensor. Cât timp mai avea oare la dispoziție până când ei aveau să revină la acest nivel și să se apropie de hol?

Un minut?

Două?

În niciun caz mai mult.

Atinse din nou ecranul și apărură din nou cei doi oameni de serviciu. Isprăviseră de îndepărtat primul strat de plastic și scoteau acum ce mai rămăsese din zăpada carbonică în care fusese ambalat conținutul lăzii. Îndemnându-i în sinea ei să se grăbească, vrând aproape să intre ea însăși prin monitor și să smulgă cu mâna ei al doilea strat de plastic de pe ceea ce se afla înfășurat acolo, Katharine abia de-și mai putea ține în frâu nerăbdarea.

Cu inima-n dinți, comută monitorul pe supraveghere-coridor. Agenții de pază se aflau încă acolo, așteptând ascensorul. Apoi, exact în clipa când ea avea de gând să comute iar pe incinta unde lucrau oamenii de serviciu, agenții de pază dispărură din cadru.

Erau deja în lift, iar liftul trebuie să se fi pus în mișcare.

Cât de repede?

Habar n-avea.

Comută imaginea înapoi în laborator. În sfârșit, unul dintre lucrători părea a fi terminat de scos gheața carbonică.

Ținându-și fără să vrea respirația, Katharine se uita lung în conteiner. Unul din cei doi lucrători se ocupa acum de învelișul din plastic aproape transparent – singurul obstacol între privirea lui Katharine și acea livrare care sosise pe proprietate în miezul nopții. Apoi, cu o mișcare care pe ea, una, o făcu aproape să izbucnească într-un țipăt de frustrare, lucrătorul îl smulse la o parte.

Prim-planul!

Cu degetele tremurânde, atinse butoanele de reglaj ale camerei. Aceasta aduse în prim-plan imaginea și își reajusta puțin claritatea. Preț de nu mai mult de o singură clipă, înainte ca unul dintre lucrătorii aceia să se aplece brusc înainte și s-o împiedice să vadă, Katharine avu impresia că zărește ceva.

Un chip.

Un chip de om?

Fracțiunea de secundă fusese prea fulgerătoare, distorsiunea foliei de plastic încrețite – prea mare.

Cât timp îi mai rămânea la dispoziție? Dacă ar fi putut să mai arunce încă o singură privire…

Atinse butonul „NS”, apoi holul.

Agenții de pază veneau pe culoar!

Cu inima ticăindu-i nebunește, Katharine sări jos de pe scaun și fugi spre ușile duble dinspre coridorul de sud și spre biroul lui Rob.

Afișajul! Cum aveau să vină, agenții aveau să vadă ce făcuse ea! Răsucindu-se-n loc, era cât pe ce să se împiedice-n graba ei de a ajunge înapoi la pupitrul agentului de pază, căută din nou pe ecran și găsi un buton cu eticheta „Principal”. Îl atinse și instantaneu meniul, care fusese pe ecran în urmă cu câteva minute la venirea ei, reapăru la loc pe monitor.

Poarta!

Unde era butonul pentru poartă?

Acolo – în partea de jos și-n dreapta.

Îl apăsă și așteptă doar atât cât să vadă imaginea de pe monitor schimbându-se, apoi traversă în fugă holul. Trecând valvârtej prin ușile duble, se întoarse pentru a le opri

mișcarea, după care traversă în fugă culoarul spre biroul lui Rob, se strecură înăuntru și aprinse lumina. Sprijinindu-se cu toată greutatea de birou, așteptă până ce bătăile inimii îi reveniră la normal și respirația așijderea, după care-și luă geanta. Stinse lumina, părăsi biroul pentru a doua oară în zece minute, îl încuie și-o luă spre ușile duble.

Pentru o clipă trăi senzația cumplita că cei doi agenți de pază o așteptau pe ea, știind ce făcuse. Dacă ei aveau s-o ia la întrebări, ce-avea să le răspundă? Că fusese îngrijorată văzând că agentul nu era la post și că tocmai îl căuta?

Oare aveau s-o creadă?

Împingând ușile batante, ea pătrunse în holul de la intrare.

Spre imensa ei ușurare, agenții de pază n-o așteptau pe ea. Unul dintre ei, cel care fusese acolo înainte de sosirea dubiței, ședea din nou la pupitrul lui, răsfoind o revistă. Când Katharine intră în hol, el își ridică privirea.

— Doamnă doctor Sundquist! Credeam că ați plecat.

Oare era suspiciune în glasul lui?

— Am avut ceva de terminat, replică ea. Apoi, când se afla pe la jumătatea holului, își dădu brusc seama ce trebuia să spună pentru a îndepărta orice bănuială ce ar fi putut plana asupra ei. Ce-a fost cu duba aceea care-a sosit în urmă cu câteva minute? întrebă ea, întorcându-se încă o dată cu fața spre agentul de pază. Nu-i prea de târziu pentru livrări?

Agentul de pază surâse:

— Unul dintre camioanele noastre, spuse el. Șoferul a oprit numai ca să afle unde are voie să parcheze.

— Ei, atunci e reconfortant să știi că nu suntem singurii care muncesc până noaptea târziu, spuse Katharine zâmbindu-i și ea agentului. Dar nu știu cum de asta nu mă face să mă simt mai puțin istovită.

Agentul de pază chicoti:

— Și nici pe mine, dacă stau să mă gândesc.

Încheind cu o urare de noapte bună, Katharine părăsi clădirea și se îndreptă repede spre automobilul ei.

Paznicul mințise.

În mod clar, se întâmpla ceva ce ea nu trebuia să știe. Dar

ce anume?

Și cum ar fi putut să afle?

Nu cumva cadavrul care fusese adus în noapte asta – dacă într-adevăr era un cadavru – avea vreo legătură cu acel alarmant filmuleț și cu scheletul din biroul de lucru al lui Rob? Era ridicol! Nu exista niciun temei pentru o asemenea conexiune.

Însă imaginile craniului anormal din Filipine și filmul cu măcelărirea acelei creaturi îi erau, de asemenea, proaspăt întipărite în minte. O fotografie și un film care erau stocate în niște fișiere păstrate sub parolă, întocmai ca și coletul care tocmai sosise și care acum era dosit undeva, într-un subsol despre care până-n această noapte Katharine nici măcar nu avusese habar că există.

Toate instinctele îi spuneau lui Katharine că trebuia să existe o legătură oarecare între aceste lucruri.

Corpul – dacă asta era într-adevăr – fusese livrat abia acum.

Mutantul – dacă asta era într-adevăr – fusese ucis în Filipine.

Și scheletul pe care ea însăși îl dezgropase era chiar aici, în Maui.

Dar cum să afle ce legătură era între toate acestea? Pe când conducea prin întuneric spre porțile domeniului, se întreba cum ar fi putut proceda pentru a obține acces nu numai la fișierele ascunse din computer, dar și la nivelul inferior al aripii de nord. Încetinind pentru a permite deschiderea porților, ajunse la o concluzie tulburătoare: securitatea era aici cu mult mai severă decât îi spusese Rob Silver. Întocmai cum își amintea, nu erau niciun fel de proiectoare care să lumineze porțile, și totuși ea era sigură că, în timp ce automobilul trecea prin dreptul lor, agentul de pază din hol o vedea ca și cum ar fi fost ziua în amiaza mare. Acest gând îi trimise fiori pe șira spinării și, cu toate că-și spunea întruna că-i o nebună, nu putea scăpa de impresia stranie de a se ști observată până la părăsirea aleii înguste ce lega proprietatea de autostrada Hana. Dar nici atunci senzația n-o părăsi în totalitate și, pe când cobora spre Makawao, continua să se uite

în oglinda retrovizoare în căutarea unui indiciu care să-i confirme că era urmărită.

Deși nu văzu nimic, acea senzație care-i făcea pielea ca de găină o însoți cu persistență.

•

Cu toate că televizorul încă mergea când Katharine intră în casă, Michael nu se uita la el. Întins pe canapea, dormea deja tun, iar când ea se aplecă pentru a-l săruta pe frunte, el nici nu simți. Lăsându-și geanta de piele pe podea, lângă fiul ei, Katharine opri televizorul, apoi merse în bucătărie după ceva de mâncare. Resturile – nu chiar o jumătate – de la o pizza rece se găseau în cutia mânjită de grăsime pe masa din bucătărie. Luându-și două bucăți și punându-le pe o farfurie, le introduse apoi în cuptorul cu microunde, după care își turnă un pahar de vin, așteptând să se încălzească pizza. Luându-și farfuria cu ea în sufragerie, o lăsă pe măsuța de cafea, dar, înainte de a se așeza direct pe podea ca să mănânce, traversă casa, să încuie ferestrele și ușile.

Și să tragă draperiile.

Înainte de a o trage pe ultima, se uită lung în întuneric, aproape înfiorată de acea senzație înfricoșătoare că era urmărită.

„Dar e ridicol, își spuse ea. Aici nu e nimeni. Nimeni nu te urmărește!”

Își repetă aceste cuvinte, dar nu reuși să risipească paranoia care-o cuprinsese când plecase în acea noapte din pavilionul de cercetare. Trase și ultima draperie înainte de a se duce din nou la măsuța de cafea pentru a mânca restul de pizza pe care i-o lăsase Michael.

Tocmai termina prima bucată, când Michael se foi pe canapea și ritmul respirației lui se schimbă, devenind greoi. În câteva secunde începu să dea din picioare și să-și agite brațele. Katharine se încordă, îngrozită la gândul că acea cumplită scenă de seara trecută când el fugise în întuneric pentru a se mai întoarce doar după câteva ore, avea să se repete. Ridicându-se în picioare, ocoli măsuța de cafea, se așeză pe vine și-l atinse cu blândețe.

— Michael! Michael, trezește-te! Ai un coșmar.

El gemu și dădu să se răsucească cu spatele, dar ea-l apucă strâns de umăr și-l zgâlțâi:

— Michael, trezește-te!

Brusc, tot corpul lui Michael a fost cuprins de convulsii, după care el s-a ridicat imediat în capul oaselor, treaz pe loc. El o privi lung și uluit.

— Ce-a fost? îl întrebă Katharine. Ce-ai visat?

— Noaptea când m-am scu… începu Michael, dar se și opri.

— Când ce? îl întrebă Katharine. Își aținti privirea asupra lui și încercă să deducă ce cuvânt retezase el.

Îmbujorându-se, Michael știa după cum se uita mama la el că nu mai avea niciun rost să se mai ascundă după deget.

— Am fost într-o scufundare de noapte, spuse el în cele din urmă.

— Scufundare de noapte? îl îngână Katharine confuză. Apoi, pe măsură ce sensul cuvintelor lui i se clarifica, ochii i se deschiseră larg.

— Tu vrei să zici că te-ai dus să faci pe scafandrul *noaptea*?!

Michael șovăi, apoi încuviință cu un aer nenorocit:

— Cu Josh Malani și cu încă niște băieți.

— Cum, ce băieți? îl întrebă Katharine.

Michael șovăi:

— Jeff Kina și Kioki Santoya. Și Rick Pieper.

La auzul primelor nume, în creierul Katharinei sună un clopoțel, îi sunau familiare, dar unde oare le auzise? Chiar înainte de a formula întrebarea, Michael îi dădu răspunsul:

— Kioki e tipul pe care l-a găsit maică-sa ieri-dimineață în câmpul de trestie de zahăr.

Katharine își aduse aminte de buletinul de știri pe care-l auziseră dimineață.

— Asta a fost alaltăieri noapte, nu-i așa? îl întrebă ea. Noaptea în care-ai venit târziu?

Michael încuviință.

— Și aseară despre asta ai visat? Și-n seara asta la fel?

Michael încuviință din nou.

Ochii lui Katharine îl fixau pe Michael:

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă ea. În timpul scufundării?

Michael cântări rapid, dar ezitase un pic prea mult pentru ca ea să nu-și dea seama că scufundarea aceea nu fusese lipsită de evenimente.

— Nimic serios, spuse el. Buteliile nu erau complet pline, așa c-a trebuit să ieșim repede din imersiune, atâta tot. Nu-i cine știe ce.

— Doar că-ți dă coșmaruri, îi spuse Katharine. Și după ce i s-a întâmplat lui…

Michael gemu:

— Haide, mami! Nimeni nu știe ce i s-a întâmplat lui Kioki.

Katharine îșI studie fiul. Nu numai că o minți se, dar ceea ce făcuse el nu fusese numai stupid, dar și iresponsabil. Ar fi trebuit să-l pedepsească exemplar, să-i taie toate privilegiile, să ia toate măsurile cuvenite pentru a se asigura că așa ceva nu se va mai repeta, însă, pentru moment, după aproape o noapte întreagă de veghe, era mult prea obosită ca să întreprindă ceva. Și-apoi el era în viață și acasă, și nu i se întâmplase nimic groaznic. Iar faptul că el îi ținuse ascuns ceea ce făcuse era, poate, parțial și din vina ei – la urma urmei, ani de zile îl cocoloșise ca pe puiu' mamei. Dacă n-ar fi fost Rob, nu l-ar fi lăsat în ruptul capului să facă scufundări subacvatice.

Extenuarea căreia îi făcuse față toată ziua o ajunse în sfârșit și decise că acest subiect putea să mai aștepte.

— Du-te la culcare, îi spuse ea. Du-te și-ncearcă să dormi. Apoi îi veni o idee: Știi ce, Michael? Tu ești cel care-a dat-o-n bară, așa că *tu* hotărăști cum ai să fii pedepsit. Eu sunt prea obosită și prea furioasă să mă mai gândesc și la asta. Așa că gândește-te tu! Bine?

Michael o privi lung și ea-și putu da seama după expresia lui că nimerise răspunsul potrivit: era sigură că oricare-ar fi fost până la urmă pedeapsa pe care și-o dădea, aceasta avea să fie cu mult mai rea decât cea pe care i-ar fi administrat-o ea.

— E-n ordine, spuse el într-un târziu. Cred c-așa e corect. Se ridică și se îndreptă spre camera sa, dar până să ajungă acolo se întoarse din drum și-o sărută pe obraz: Îmi pare rău,

spuse el. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut, și-ar fi trebuit să-ți spun. Își îndreptă spinarea: Noapte bună, mai spuse el încetișor pe când se îndrepta încă o dată spre camera lui.

— Michael?

El se întoarse cu fața spre maică-sa:

— Încearcă să nu fii prea aspru cu tine. Un an de pedeapsă ar fi totuși parcă prea mult.

Când peste câteva minute se prăbușea epuizată în pat, Katharine atinsese punctul acela în care era prea obosită ca să mai poată adormi. În cele din urmă, simțind atmosfera înăbușitoare din casă, se ridică din pat și deschise toate ferestrele. Nu că ar fi fost cine știe ce mare diferență; un vânt *kona* începuse deja să aducă o miasmă ușor acră, de fum, dinspre vulcanul în erupție din Insula Mare.

Înainte să se urce din nou în pat, Katharine se opri un pic să asculte la ușa lui Michael. Cu toate că ea era trează, fiul ei dormea în pace.

• CAPITOLUL XXII

Takeo Yoshihara se trezi ca întotdeauna o dată cu ivirea zorilor. Pe cât de treaz era acum, pe atât de profund adormit fusese cu numai o clipă în urmă. Se ridică din pat și, îmbrăcând o cămașă *aloha,* pantaloni albi și sandale care constituiau ținuta lui standard în Maui, se duse spre micul pavilion unde i se servea masa. Micul dejun compus din supă *miso,* pește și ceai îl aștepta ca întotdeauna când se afla în vizită la proprietatea sa.

În timpul mesei trecu în revistă situația piețelor financiare și răsfoi în fugă teancul de rapoarte care sosiseră în cursul nopții, din toată lumea.

Se părea că era cu treizeci de milioane de dolari mai bogat decât aseară, când se dusese la culcare.

Isprăvind cu rapoartele când termină de sorbit și ultima picătură de ceai, Yoshihara părăsi pavilionul, croindu-și drum printre grădini spre centrul de cercetări, oprindu-se doar o singură dată pentru a îndepărta o orhidee ofilită care le scăpase grădinarilor filipinezi.

Întrând în pavilionul de cercetare pe ușile principale, înclină din cap în timp ce trecea prin dreptul pupitrului, împinse ușile duble spre coridorul care ducea în aripa de sud și parcurse rapid culoarul până la ascensorul aflat în celălalt capăt. Scoțându-și din buzunar portofelul, îl trecu peste o plăcuță gri obișnuită, aflată deasupra butonului de apel, și lumina roșie din partea de sus a plăcii începu imediat să clipească în verde. O clipă mai târziu, ușa se deschise prin culisare. Yoshihara păși în ascensor și ușa se închise în urma lui.

În mai puțin de un minut se afla în laboratorul căruia aseară, târziu, îi fusese livrată lada mare de lemn. Aceasta însă fusese demult scoasă afară, ca și restul de gheață carbonică în care fusese păstrat conținutul, împreună cu folia de plastic în care acesta fusese înfășurat.

Doar corpul rămăsese, dar era de nerecunoscut.

Când ușa laboratorului se deschise, Stephen Jameson își ridică privirea. Surprins să-și vadă șeful intrând în laborator, el se uită repede la ceas.

Aproape șase și jumătate.

Simțind brusc oboseala unei lungi nopți de muncă, Jameson își scoase ochelarii, se frecă la ochi și se întinse.

Salutându-l pe doctor printr-o ușoară înclinare a capului, Yoshihara se apropie de masă și se uită la ceea ce mai rămăsese din corpul deshumat și expediat în Maui. Pe chipul său nu se vedea nimic care să trădeze faptul că dezgustătoarea privelițte l-ar fi impresionat câtuși de puțin.

Cadavrul fusese deschis de la regiunea pubiană până la gât, și cele câteva organe care se mai aflau în cutia toracică zăceau acum vraiște ca niște piese dintr-un puzzle stricat în pripă. Toracele fusese secționat și deschis larg, pentru a permite accesul ușor la plămâni și la inimă – ambele lipsind de la locul lor – așa că tot ce mai rămăsese acum era o mare cavitate deschisă care, fiind complet lipsită de sânge, conferea corpului ciudata aparență de a nu fi fost viu nicicând. Aceste rămășițe aveau mai degrabă un aer artificial și ciudat de impersonal, ca și cum ceea ce se mai afla întins pe masă fusese sculptat din ceară, și nu fusese niciodată din came și sânge.

Yoshihara știa totuși că nu așa stăteau lucrurile, fiindcă doar el, cu ochii lui, văzuse fotografiile băiatului luate cu numai câteva săptămâni în urmă. Un tânăr alb, în vârstă de șaptesprezece ani, un pic peste un metru optzeci înălțime, lat în umeri și îngust în șolduri. Într-una dintre fotografiile pe care le văzuse Yoshihara, băiatul zâmbea cu gura până la urechi, cu dantura de un alb perfect, gropițe adânci în obraji și una în bărbie. Adăugate la ochii lui albaștri și la părul blond, fusese exemplarul desăvârșit de surfer californian.

În mod straniu, frumusețea chipeșului băiat se păstră.

Părul lui bălai, frumos pieptănat și dat cu fixativ fusese ușor deranjat de ambalare și, mai înainte ca Yoshihara să-și dea seama el însuși ce face, se trezi că întinde mâna pentru a netezi niște șuvițe rebele.

Paloarea morții fusese în mod abil mascată cu fond de ten și obrajii băiatului aveau o roșeață trandafirie, de parcă te-ai fi așteptat să se trezească în orice moment.

Gropița din bărbie era la fel de clară ca în fotografie, deși în expresia solemnă a morții nu i se mai vedea nici urmă de gropițe în obraji.

Yoshihara își întoarse din nou atenția spre Jameson, care ținea acum în mâini un plic de format mare din hârtie groasă.

— Ai determinat cauza exactă a morții?

Jameson deschise plicul și răsfoi hârtiile din el. Avusese o echipă de asistenți de laborator care lucraseră cu el toată noaptea, analizând țesuturile pe care Jameson însuși le prelevase din fiecare organ, după cum tot el făcuse și autopsia.

După cum se așteptase Jameson, majoritatea organelor tânărului se dovediră a fi fost tot atât de sănătoase pe cât păreau a fi. Testele de laborator n-au descoperit niciun semn de îmbolnăvire sau de substanțe toxice.

Sau, cel puțin, nu era nicio urmă de substanță care ar fi fost de așteptat să ucidă un tânăr de șaptesprezece ani.

Nici urmă de stricnină, cianură sau alte otrăvuri.

Și nici droguri. Nici heroină, nici cocaină, nici fortifiante, nici calmante.

Nici măcar alcool sau marijuana.

Și totuși băiatul murise, iar raportul de laborator din mâna lui Jameson arăta limpede motivul.

— Cauza morții, spuse el, a fost o violentă reacție de natură alergică la substanța în chestiune. Îi surâse lui Yoshihara – un surâs ironic: La sosirea ambulanței, mama lui încerca să-l dea jos din mașina care era cu motorul în funcțiune, într-un garaj cu ușile închise.

Yoshihara încuviință din cap:

— Și i-au administrat oxigen.

— Și el a murit, spuse Jameson.

— Și cum a fost vremea în Los Angeles în acea zi? întrebă Yoshihara.

Jameson surâse fin:

— Aproape perfectă. Buletinele meteo pomeneau de o zi atât de senină, cum Los Angeles-ul rar mai cunoscuse până atunci.

— Dar deloc bună pentru subiectul nostru, observă Yoshihara. Care-ar fi fost rezultatul dacă ei nu i-ar fi administrat oxigen pur?

— Greu de spus, replică Jameson. Dar se pare că ultimii noștri subiecți se simt mai bine. Până acum, patru dintre cei cinci par a se simți bine. Desigur, aerul din Mexico City a fost chiar extrem de poluat în ultimele câteva zile, dar cel din Chicago n-a fost rău deloc.

— Și de când se află pe poziție?

— Doar de două zile, îi spuse Jameson.

— Interesant, murmură visător Yoshihara. Ce se aude cu tânărul localnic care a murit? Cum îi zicea?

— Kioki Santoya, replică Jameson. Lui, desigur, nu i s-a dat oxigen – era deja mort când l-a descoperit mama sa. Dar analizele noastre de laborator arată faptul că plămânii lui sunt într-o condiție asemănătoare cu ai subiectului din fața noastră; și arătă printr-un gest cadavrul de pe masa de disecție.

Takeo Yoshihara rămase tăcut o clipă, reflectând.

— Ceilalți doi localnici, spuse el în cele din urmă. Aș dori să-i văd. Nu pe monitoare. Vreau să-i văd direct la față.

Privirea lui Stephen Jameson se înnegură:

— Nu sunt sigur că asta e o idee bună, începu el. Dacă vreunul dintre ei vă recunoaște…

— N-ar avea niciun fel de importanță, i-o reteză Takeo Yoshihara. La urma urmei, nu este sigur c-au să mai plece de-aici vreodată, nu?

Stephen Jameson înclină indiferent din cap. Nu se cădea să arate ceea ce simțea în fața șefului său.

— Cum doriți, spuse el conducându-l pe Takeo Yoshihara printr-o ușă.

Traversară o cameră plină cu butelii de gaz comprimat și o pompă de dimensiuni mari, după care intrară într-alta. Această incintă era goală cu excepția unei cutii mari, din plexiglas.

Cutia era umplută cu un fel de ceață maronie.

Prin ceața aceea abia se puteau distinge siluetele a doi tineri. Dormeau direct pe jos, dezbrăcați, cu capetele sprijinite pe un braț. Dar tocmai când Takeo Yoshihara se uita la ei, ochii unuia – ai celui mai mare, un polinezian după trăsăturile feței – se deschiseră brusc. Într-o clipită se ridică încordat pe vine, gata de atac.

„Ca un animal, se gândi Takeo Yoshihara. Ca un animal sălbatic care simte primejdia." Yoshihara se apropie cu încă un pas, întocmai cum ar fi făcut într-o grădină zoologică pentru a se uita mai bine la o maimuță dintr-o cușcă.

Creatura se repezi la el cu mâinile întinse, de parcă ar fi vrut să-l înșface de beregată pe Yoshihara până când, izbindu-se de peretele de plexiglas, aceasta se prăbuși înapoi pe podeaua cuștii, cu un urlet de durere.

Acum și celălalt exemplar se trezise uitându-se lung prin pereții transparenți, cu o privire în care clocotea furia.

— Și tot n-avem nicio idee cum de s-au implicat ei în experiențele noastre? îl întrebă Yoshihara, întorcându-se cu spatele la cutia de plexiglas, pentru a se mai uita încă o dată lung la Jameson.

— De vreme ce sunt convins că nici măcar ei n-au habar… începu el, dar încă o dată Yoshihara i-o reteză scurt.

— Nu mă interesează ce au și ce nu au habar, spuse el. Doresc să înțeleg cum de-au devenit expuși la compusul nostru. Află! Până la sfârșitul zilei vreau un răspuns. E clar?

Stephen Jameson înghiți nervos, apoi dădu din cap în semn de încuviințare, știind că niciun alt răspuns nu va fi acceptabil.

— Bine, făcu blajin Yoshihara.

Apoi fără a mai arunca nici măcar o privire spre cei doi băieți închiși în cutia de plexiglas, o luă îndărăt prin toate camerele, luă liftul până la parter și părăsi clădirea pentru a se plimba o vreme prin grădină.

Mai avea o oră până la plecare. În afara micului incident cu puștanii ăștia, lucrurile păreau a fi progresat mulțumitor. Ba chiar și problema cu acești localnici fusese bine ținută în frâu.

„Ținută în frâu”, își repetă el în gând. Ar fi fost mai bine dacă toți subiecții experimentelor ar fi putut să fie ținuți departe de Maui, așa cum se prevăzuse inițial, dar, întrucât survenise o greșeală – iar el avea să afle *exact* cum de se petrecuse acea greșeală – nu avea niciun rost să nu transforme această greșeală într-un avantaj.

Câtă vreme aveau să mai trăiască, cei doi tineri masculi din laborator aveau să constituie niște prețioși cobai de laborator.

Câtă vreme aveau să mai trăiască.

Pentru Takeo Yoshihara durata vieții lui Jeff Kina și Josh Malani n-avea nicio importanță. Cu mult mai importante – de fapt, singurele lucruri cu adevărat importante – erau datele științifice pe care cadavrele lor aveau să le furnizeze.

• CAPITOLUL XXIII

Katharine tocmai vira dinspre autostrada Hana pe drumul lung și bătătorit ce ducea la domeniu, când auzi zgomotul ritmic, de neconfundat, produs de elicea în rotație a unui elicopter. Deși zgomotul era înfricoșător de aproape, nu putea zări nici urmă de aparat. Frânând instinctiv, se uită sus pe cer punându-și mâna streașină la ochi pentru a se feri de strălucirea soarelui de dimineață. Ca o libelulă fosforescentă, elicopterul apăru deasupra copacilor, părând a se furișa prin felul în care zbura și urma formele de relief. Pe când trecea pe deasupra capului, crezu că-i recunoaște pe Stephen Jameson și pe Takeo Yoshihara care se uitau afară prin geamul de plexiglas; se răsuci pentru a-l urmări cu privirea, așteptându-se să-l vadă virând spre stânga, către aeroportul din Kahului.

Elicopterul vină însă spre dreapta și dispăru dincolo de un parapet stâncos ce se înălța la vreo șaizeci de metri de la nivelul pădurii tropicale.

Numai după ce se stinse zgomotul făcut de elicopter, Katharine băgă din nou în viteză și conduse mai departe pe drumeagul îngust. Anticipându-i sosirea, cum se întâmpla în fiecare dimineață, porțile se deschiseră când se apropie și abia dacă fu nevoită să reducă un pic viteza în dreptul lor. În această dimineață totuși Katharine simți cum i se zbârlește părul pe ceafă când se gândi la camera de luat vederi care, în mod sigur, o observa și, pe când traversa domeniul, trebui să facă eforturi conștiente de a nu se uita de jur împrejur, să zărească alte camere. Tocmai se apropia de pavilionul de cercetare care adăpostea biroul lui Rob când observă că majoritatea locurilor din parcare erau goale în această dimineață.

Studie parcarea aproape pustie și-i veni o idee. O idee care începea să-i alunge proasta dispoziție care-o cuprinsese în lungile ore de insomnie când își frământase mintea să găsească o modalitate de obținere a accesului în laboratoarele

din subsolul aripii de nord. Aseară nu se alesese cu nimic. În dimineața asta lucrurile se schimbaseră.

Mai întâi elicopterul, apoi și parcarea aproape goală.

În mod clar, se petrecea ceva.

Renunțând la ideea de a se mai duce sus, la râpă, în această dimineață, Katharine își trase Fordul Explorer într-unul dintre spațiile libere aflate în parcare. Intrând în holul principal – și rezistând din nou tentației de a căuta camere ascunse – o luă în direcția ușilor ce dădeau spre biroul lui Rob Silver, dar apoi se opri brusc, ca și cum s-ar fi răzgândit dintr-o dată. Pe când se apropia de pupitrul agentului de pază, acesta se uită la ea, iar Katharine ar fi putut să jure ca citea în ochii lui o expresie de surpriză. Poate că nici nu avea să mai fie nevoie să-i fure vreo informație; cu puțin noroc, acesta poate c-avea să-i spună ce se petrece fără ca ea să-l mai întrebe. O clipă mai târziu, el rostea tocmai cuvintele pe care Katharine le aștepta:

— Credeam că toată lumea e la ședința din Hana.

Ea se strădui să nu-și trădeze ignoranța. Hana? Oare ce voia să spună? Ce se petrecea oare acolo?

— O să mă duc și eu acolo după-amiază, minți ea fără să clipească.

De ce simțise oare nevoia să mintă?

Dar sigur că știa de ce – paranoia pe care-o simțise noaptea trecută când fusese martora acelei livrări clandestine, după care șofase până acasă cu senzația că niște ochi o urmăreau întruna o cuprinse din nou, încolăcindu-i-se în jur ca un *boa constrictor*.

Dar, în același timp, scânteia unei idei ce-i venise în parcare începea să prindă consistență.

— Doctorul Jameson a plecat deja? îl întrebă ea cu mintea lucrându-i rapid, în timp ce se străduia să-i impună vocii un ton de îngrijorare.

Agentul de pază încuviință:

— A plecat cu elicopterul, împreună cu domnul Yoshihara, acum câteva minute.

— Fir-ar să fie! murmură Katharine, mimând supărarea.

— Pardon? făcu agentul.

Katharine oftă din greu:

— Fiul meu crede că ieri i-au scăpat cheile din buzunar. Voiam să-l întreb pe doctorul Jameson dacă nu cumva a dat de ele.

Și deschise gura, de parcă ar mai fi dat să spună ceva, după care o închise, în semn că se răzgândise. Ea șovăi, după care mai dădu drumul la o mică momeală, ca și cum ar fi ademenit un pește:

— Sigur că dă vina tot pe mine. Copii, ce vrei!

Se răsuci pe călcâie de parcă nu s-ar mai fi așteptat ca paznicul să se ofere s-o ajute. Dar când se apropia de ușile batante ce dădeau spre aripa de nord, aproape că și simțea cum celălalt adulmeca momeala încercând-o, să vadă dacă avea sau nu un cârlig ascuns înăuntru.

— Poate că v-aș putea lăsa înăuntru pentru un minut, doamnă doctor Sundquist, sugeră el.

Katharine se răsuci pe loc, nevenindu-i să-și creadă urechilor:

— N-aș vrea să îndrăznesc să vă cer să faceți una ca asta, spuse ea riscând totul pentru a-și asigura cârligul. În absența lui…

— Nicio problemă, îi spuse agentul. Și eu am un băiat de șaisprezece ani. Știu ce-i în capul lor. Dacă cheile sunt acolo, o să le găsim în câteva minute.

Katherine îl urmă pe agentul care o conduse pe coridor spre aripa de nord. Când acesta se opri, căutându-și inelul de chei de la biroul lui Stephen Jameson, ea aruncă o privire rapidă spre ascensorul din capătul opus. Deasupra butonului de apel se afla plăcuță cenușie, cu lampa roșie clipind batjocoritor spre ea.

— De unde să-ncepem? o întrebă agentul de pază.

Katharine ridică din umeri, afișând un monument de neajutorare.

— Cabinetul de consultații, presupun. Acolo ar fi cel mai probabil loc unde să le fi scăpat, nu? Ce-ar fi să mă uit eu lângă scaunul pe care a stat în biroul lui Stephen, în vreme dumneavoastră vă uitați puțin prin sala de consultații? E doar

un inel cu vreo trei-patru chei pe el.

Când pătrunseră în biroul lui Jameson, Katharine se prefăcu foarte preocupată cu controlarea scaunului, în vreme ce paznicul se duse în cabinetul de consultații. De cum rămase singură, Katharine sări la dulap, rugându-se ca sertarul să nu fie încuiat.

Nu era. Acolo, chiar în fața ei, la vedere și fără a fi ascunsă nici cel puțin sub o foaie de hârtie, se afla cartela gri de plastic. Înșfăcând-o, închise încet sertarul, după care se duse lângă agentul din cabinetul de consultații.

— Ei bine, nu le-am găsit lângă scaun.

— Nici eu nu le-am găsit pe-aici. El făcu un semn către un dulap cu vreo șase sertare: Ia vedeți, nu cumva sunt aici? Eu o să mă uit prin celelalte. În biroul lui v-ați uitat?

— Dacă e vorba ca cineva să caute prin biroul altcuiva, atunci acel cineva o să fiți dumneavoastră, replică Katharine. Eu sunt încă nouă pe-aici, nu? Doar ce-am căpătat cartela de acces la lift. N-o să mă apuc acum să răscolesc prin sertare.

Câteva minute mai târziu, părăsiră biroul lui Jameson trăncănind amical.

„Cheia” de la lift se afla în buzunarul Katharinei.

Iar cheile lui Michael, presupunea ea, erau încă în buzunarul lui. După câte știa, până atunci Michael nu le pierduse nici măcar o singură dată.

•

Așteptă cam o jumătate de oră până să se îndrepte din nou spre coridorul de nord, oprindu-se doar să schimbe câteva amabilități cu noul ei prieten, agentul de pază.

— Ei, și-acum înapoi la ocnă, spuse ea făcându-i cu ochiul înainte de a-și croi drum prin ușile batante și de a se îndrepta hotărâtă spre ascensor.

A trebuit să recurgă la toată stăpânirea de sine pentru a nu privi înapoi și a nu se uita în obiectivul camerei de luat vederi pe care-o bănuia îndreptată spre ea. Când luă cartela din buzunar și o așeză deasupra plăcuței cenușii cu senzori, se rugă ca tremurul mâinii ei să nu fie vizibil.

Lumina se făcu verde. O clipă mai târziu, ușile ascensorului

se deschiseră prin culisare. Păși înăuntru și apăsă butonul, JOS", apoi încercă să evalueze adâncimea la care cobora cabina ascensorului. Deplasarea era totuși atât de lină, încât nu avu, practic, deloc impresia de mișcare; când peste cincisprezece secunde ușile se deschiseră, s-ar fi putut afla mai jos cu cinci metri sau cincisprezece.

Sau cincizeci.

Coridorul era pustiu. Katharine merse la fel de hotărât cum mersese și pe culoarul de deasupra în urmă cu câteva clipe, deși nu avea nici cea mai mică idee ce anume căuta, de fapt.

Sigur că da, întâi și întâi voia să găsească obiectul care fusese livrat noaptea trecută. Își reaminti planul nivelului inferior, așa cum îl văzuse pe monitorul de securitate și încercă să-și amintească și în ce cameră fusese martoră la deschiderea lăzii care semăna cu un sicriu.

Ar fi putut să jure că era a treia ușă pe dreapta.

Când ajunse în dreptul celei de-a treia uși, se opri, rezistând tentației puternice de a se uita spre camera de luat vederi instalată deasupra ușii; ascensorului, apoi apăsă clanța. Spre marea ei ușurare, ușa se deschise.

Recunoscu încăperea din clipa în care păși pragul: de o curățenie impecabilă, podeaua era pavată cu gresie albă, cu o masă de examinare din email alb așezată în mijloc, iar lângă unul dintre pereți se afla un banc de laborator. Un alt perete era căptușit cu trei rânduri de sertare imense.

Sertare pe care le recunoscu imediat de prin scenele de la morgă pe care le văzuse la televizor de atâtea ori.

Îmbărbătându-se, Katharine traversă camera și se opri dinaintea șirului de sertare.

Ba nu, greșea, desigur! *Nu se putea* să nu greșească! Nu putea fi o *morgă* în niciun caz!

Gânduri tulburătoare i se învălmășeau prin cap. Dacă intra cineva?

Dacă agentul o vedea?

Dacă încăperea era prevăzută cu alarmă?

„Ieși afară, o îndemna o voce interioară. Ieși afară și du-te sus, și vezi-ți de-ale tale! Tu nu trebuie să vezi decât de un

singur schelet. Un schelet pe care Rob la descoperit la vreo trei kilometri depărtare!” Indiferent ce s-ar fi aflat înăuntru, nu era treaba ei.

„Ieși afară!

Ieși afară!”

Dar chiar pe când vocea îi șoptea, ea întinse o mână tremurătoare și trase unul dintre sertare.

Gol.

Încordarea o mai lăsă un pic și-și mișcă mâna spre următorul sertar.

Gol.

La fel și al treilea, și al patrulea.

Acum mâna ei nu mai tremura și începea să se simtă oarecum stupid. Indiferent ce văzuse ea noaptea trecută ar fi putut să fie…

Gândul îi dispăru în clipa când, deschizând al cincilea sertar, se trezi uitându-se drept la chipul unui băiat.

Un băiat de șaptesprezece sau poate optsprezece ani, cu trăsături puternice, păr blond și gropiță în bărbie.

Și ochi de un albastru-închis ce se holbau fără să clipească din fundul unor găvane scufundate mult în chipul lui pământiu, lipsit de orice expresie.

Katharine rămase încremenită, luptând cu senzația de vomă ce i se ridicase din stomac. „Nu reacționa, își spuse ea. Dacă ăștia sunt cu ochii pe tine, nu trebuie să reacționezi deloc. Trebuie să te comporți ca și cum ar fi normal să te afli aici.”

Trăgând complet sertarul, se uită la incizia în formă de „Y” care fusese făcută pe toracele tânărului. Cele câteva organe rămase erau puse vraiște, ca și cum după autopsie ele ar fi fost azvârlite acolo în mare grabă. Plămânii îi fuseseră extrași în totalitate.

Plămânii?!

Deodată îi veni în minte ce citise în singurul fișier din directorul *Serinus* la care avusese acces.

Poluare? Oare acest băiat ar fi putut muri din cauza otrăvirii cauzate de poluare?

Trase și mai mult sertarul căutând ceva – orice – care ar fi

putut să-i dea un indiciu despre identitatea cadavrului. Iar atunci când sertarul ajunse la limita maximă văzu eticheta.

Era legată de degetul cel mare de la piciorul drept. Desprinzând-o de la locul ei, o vârî în buzunar, închise la loc sertarul și tocmai era pe punctul de a părăsi încăperea când dădu cu ochii de o ușă în peretele din stânga ce dădea spre fundul incintei. Apropiindu-se, trase o clipă cu urechea și deslușì un bâzâit. Șovăi, după care încercă clanța.

Se răsuci și o întredeschise cât să poată vedea ce se afla înăuntru.

Era un fel de depozit pentru echipament, plin de butelii de diferite mărimi ce păreau a fi conectate la un rezervor central prin intermediul a mai multe furtunuri și robineți. Din rezervorul central plecau în câteva direcții conducte ceva mai groase, ce traversau doi dintre pereți.

Apoi văzu sursa acelui bâzâit: era o pompă aflată chiar lângă rezervorul principal, în mod evident punând în mișcare conținutul rezervorului prin conducte.

Atât peretele din fața lui Katharine, cât și cel din partea opusă erau penetrați și de conducte, și de ambrazuri pentru uși, iar ea se îndreptă repede spre cea mai apropiată, trase cu urechea și încercă clanța.

Încuiat.

Se duse la cealaltă ușă doar ca să constate că și aceasta era încuiată.

Frustrată, zgâlțâi tare clanța ușii. Căută vreun cititor de cartelă de acces, dar nu se vedea nici urmă de așa ceva. Să încerce să găsească o cheie? Dacă era urmărită prin camera de luat vederi?

Mai zgâlțâi încă o dată clanța după care renunță și se întoarse în camera de autopsie. Era tentată să se ducă imediat la ascensor – și să nu-și mai forțeze norocul – dar odată afară pe coridor, toată înșiruirea aceea de uși închise o atrase ca un magnet.

Hotărându-se, nu se mai duse spre ascensor și o luă încet pe culoar către capătul opus al acestuia. După zece metri văzu o ușă a cărei placă purta inscripția:

Se uită lung la inscripție și, încet-încet, în capul ei se făcu lumină: nu mai avea nevoie de parola de acces pentru directorul protejat care-o întărâtase atât de mult ieri după-amiază. Luându-și inima-n dinți, puse mâna pe clanță, putând să jure că, la fel ca și ușile interioare din incinta de la morgă, avea să fie încuiată.

Nu era; în mod clar, Takeo Yoshihara considera suficient sistemul de securizare al ascensorului, cel puțin pentru această zonă a pavilionului.

Păși într-o anticameră lambrisată în care se afla doar un birou și o casetă-vitrină. În clipa în care realiză ce se afla în birou, inima începu să-i bată cu repeziciune.

Craniul?

Ar fi putut fi acesta craniul pe care-l văzuse ea pe monitorul din biroul lui Rob? Katharine se apropie de casetă, o cutie din plexiglas, închisă etanș, amplasată deasupra unui soclu negru, lustruit. Pe când studia craniul din toate unghiurile, entuziasmul îi creștea tot mai mult. Acesta chiar *era* cel pe care-l văzuse pe ecran. Era imposibil să nu fie chiar acesta! Și părea a fi absolut identic în toate privințele cu craniul pe care-l descoperise în râpă. Dezlipindu-și privirea de el, Katharine căută ceva care ar fi oferit o indicație în privința proveniență. La început, i se păru că așa ceva nu există, dar apoi o descoperi: o plăcuță mică, foarte asemănătoare cu cea lipită pe ușa prin care tocmai intrase. Pe ea se specifica doar faptul că acest craniu fusese descoperit într-un sătuc din Filipine în urmă cu două luni. Reținând numele satului, Katharine mai cercetă încă o dată craniul, apoi trecu mai departe.

Și se opri ca trăsnită când intră în camera următoare. Pentru o fracțiune de secundă avu strania senzație că intrase în cabinetul unui doctor veterinar, fiindcă un întreg perete era acoperit cu cuști de animale. Numai că ele nu erau deloc cuști, ci mai degrabă niște cutii făcute din plexiglas. Exploră mai

departe începerea, fiind atentă la particularitățile echipamentului. Celulele – cuvântul îi veni din senin lui Katharine, și tot atunci avu impresia clară că era cel mai nimerii cuvânt pentru a descrie cuștile de plastic – erau ermetice, prevăzute cu niște dispozitive în mod vădit telecomandate prin care animalele primeau apă și hrană, fiind în același timp izolate unele față de altele.

Fiecare cușcă avea un sistem de ventilație propriu, care păstra atmosfera din celule în circulație permanentă, iar un ecran mare de computer afișa compoziția chimică a atmosferei ce se găsea între pereții de plastic ai cuștilor. Într-o clipită Katharine pricepu: buteliile din magazia de echipament pe care-o descoperise cu numai câteva momente în urmă furnizau gazul care umplea cuștile.

Se apropie de peretele tapetat cu cuști.

Celulele erau de diverse mărimi și conțineau diferite specii.

În cele mai mici se găseau șoareci, unii solitari, alții perechi. Într-una se afla o femelă care alăpta vreo duzină de pui.

Un rând de cuști mai mari era pentru câini și pisici. Aceștia erau închiși fiecare separat și majoritatea pisicilor erau făcute covrig pe podeaua celulelor lor, unele lingându-și blana, altele dormind.

Ori poate că muriseră?

Privirea Katharinei alunecă spre unul dintre monitoare; ecranul – o secvență de litere și cifre indicând compoziția chimică a atmosferei din celula de plastic. Văzu niște simboluri chimice cunoscute: NH_3, CH_4, CO…

Amoniac.

Metan.

Monoxid de carbon.

Mai erau încă vreo șase-șapte formule chimice, dintre care unele îi erau familiare, pe altele nu le cunoștea.

Dar toate, bănuia ea, erau gaze letale. Dumnezeule mare, ce se petrecea aici?

Katharine se apropie de una dintre cuști și ciocăni tare în ea. Pisica dinăuntru tresări, după care se lăsă iar jos și păru a

se culca din nou.

În afara unuia singur, toți câinii erau treji. Doi dintre ei ședeau și se uitau la ea, dar fără nimic din acea vioiciune de cățelandru care arde de nerăbdare să te joci cu el. Din contră, ochii lor păreau goi, ca și cum înțelegeau că n-aveau să mai fie niciodată scoși din cuștile de plastic în care erau ținuți prizonieri. Ceilalți trei ședeau lungiți, fără să se uite la nimic anume. Cu un fior de repulsie, Katharine își aduse aminte de semnificația numelui proiectului: canarii de mină – asta erau bietele animale! Întinse mâna și deschise una dintre cuști și ridică puiul în brațe, apoi închise repede ușa cuștii de unde se răspândea o miasmă puturoasă.

Cățelușul, bâțâind recunoscător din codiță, se lipi de pieptul ei și, în timp ce-i mângâia blănița moale, dezaprobă experimentele ce se efectuau în această încăpere. Cum de putea cineva să *facă* una ca asta? Să supună toate aceste animale nevinovate unor…

Gândurile îi fură întrerupte de un fel de horcăială stranie care venea de la cățelușul din brațele ei. Apoi el începu să se zvârcolească de parcă ar fi vrut să scape din brațele ei, iar când Katharine se uită la el mai cu băgare de seamă, în ochii lui speriați se putea citi teama, gura îi atârna deschisă într-o încercare disperată a respira.

Murea! *Cățelușul murea în brațele ei*!

Îl strânse mai tare la piept, încercând să-i calmeze neliniștea, dar într-o clipă totul se termină. Cățelușul zăcea inert în brațele ei, tăcut și nemișcat. Pentru un moment, Katharine se uită la el prostită.

Ce-ar trebui să facă acum cu el?

Și apoi își aduse aminte unde se găsea și ce făcea. Dacă o descoperea cineva…

Așeză repede leșul în cușca de unde-l luase.

Ar fi trebuit să plece – să plece chiar acum, mai înainte de a fi descoperită. Dar dincolo de această incintă mai era una și, cu toate că încerca să se smulgă din acest complex și straniu laborator, știa că nu putea. Trebuia să încerce să afle exact ce făceau ei aici.

Cum de era cu putință ca animalele din celule să mai rămână în viață având în vedere ce respirau?

Trecu printr-o serie de laboratoare pustii în care se aflau doar câțiva laboranți în halate albe, majoritatea concentrați asupra muncii.

Nu se opri și nu puse nicio întrebare, decisă să meargă neluată în seamă cât mai mult cu putință.

Și-n cele din urmă ajunse la ultima încăpere.

Era mică. În centrul ei, capsulată într-o casetă groasă, de sticlă, se afla o sferă cu diametrul cam de un metru, făcută dintr-o substanță gri-neagră ce-ar fi putut fi ori metal, ori piatră. Din sferă ieșea o conductă care se curba și o lua drept în jos, în mod evident străbătând caseta și suportul pe care se sprijinea.

Pe unul dintre pereții încăperii se afla un panou cu aparate ce păreau a înregistra toate condițiile posibile din acea casetă, de la temperatură și umiditate până la presiunea aerului și prezența elementelor rare din atmosfera însăși.

Katharine dădu ocol casetei, studiind-o din toate unghiurile, dar fiecare detaliu al sferei dinăuntru părea a fi absolut identic cu oricare altul.

Tocmai se afla cu spatele la ușă când o surprinse o voce:

— Prima dată când o vezi?

Ea se răsuci pe călcâie, dându-și seama o clipă prea târziu ce aer vinovat trebuie să fi avut, apoi se strădui cât putu să recupereze terenul pierdut.

— Dumnezeule, nici n-ai idee ce tare m-ai speriat!

— Îmi pare rău, răspunse laborantul. Apoi zâmbi. Presupun că-ți puneai veșnica întrebare.

— Poftim?

— „Ce este?” întrebă laborantul.

Întrebarea o luă pe Katharine pe nepregătite.

— Tocmai asta intenționam să te-ntreb, replică ea.

Acum expresia de pe chipul laborantului deveni ușor confuză.

— Păi, doar nu asta încercăm cu toții să aflăm? Eu credeam că, poate, cineva nou poate veni cu o idee nouă.

Pentru o clipă Katharine rămase blocată, după care-și reveni.

— Ce n-aș da să pot, spuse ea. Dar mă tem că sunt la fel de uimită ca toată lumea. De fapt, eu îl căutam pe doctorul Jameson.

— Nu-i aici, răspunse laborantul. S-a dus la ședință la Hana. Acum orice urmă de surâs dispăru, iar ochii săi se îngustară cu o scânteie de suspiciune: Tu nu participi?

Katharine se decise să spună pur și simplu adevărul:

— N-am fost invitată, spuse ea. Și pentru că doctorul Jameson nu-i aici, cred că acum m-aș putea duce în biroul meu să m-apuc să fac și eu ceva util, nu? Simțind că privirea laborantului n-o slăbește deloc, Katharine făcu stânga-mprejur din nou, luptând cu tentația de a privi înapoi peste umăr.

Dar chiar și după ce se întoarse în biroul lui Rob, senzația că niște ochi continuau să-i urmărească fiecare mișcare persista.

•

Într-o sală de conferințe din Hotelul Hana Maui, retras undeva, la capătul uneia dintre cele mai întortocheate autostrăzi din lume, la vreo șaptezeci de kilometri distanță, Takeo Yoshihara se afla în compania celor șapte membri ai Societății Serinus care sosiseră în ultimele treizeci și șase de ore de pe fiecare continent al planetei.

— Am vești bune, începu el. Patru dintre ultimii noștri „canari” nu au murit. Unul dintre cei doi noi subiecți din Chicago, împreună cu cel mai nou din Tokyo și din Mexico City par a se simți bine.

Un murmur de emoție se făcu simțit în sală, pe care Yoshihara îl reduse la tăcere cu o mână ușor ridicată.

— De asemenea, mai avem o problemă. În urmă cu două zile un băiat a murit aici, în Maui, aparent după ce a fost expus compusului nostru. Emoția din sală se transformă în consternare: Și, de asemenea, aici mai sunt alți trei băieți, dintre care toți sunt… El ezită, căutând cuvântul potrivit, după care zâmbi ușor când îl găsi: Dintre care toți „o duc mai bine” în diverse grade. Doctorul Jameson vă va spune totul

despre ei.

Însoțit de șoaptele neliniștite ale celor din public, Stephen Jameson se ridică în picioare. În același timp, apărură pe un ecran mare atârnat pe peretele din spatele lui fotografiile lui Josh Malani, Jeff Kina și Michael Sundquist.

— După cum știți, n-am avut niciodată de gând să desfășurăm niciun experiment uman atât de aproape de laboratorul central de cercetări. Cum-necum cel puțin patru tineri din Maui par a se fi contaminat cu substanța cu care experimentăm. Aruncă o privire scurtă spre cele trei chipuri de pe ecran, apoi fixă un spot de fascicul laser pe fotografia lui Jeff Kina. Acesta este un tânăr de șaptesprezece ani, de origine polineziană. Are un metru nouăzeci și cinci și o sută douăsprezece kilograme. A fost surprins într-un câmp de trestie de zahăr incendiat în urmă cu vreo treizeci și șase de ore, respirând normal într-o atmosferă care era extrem de poluată cu fum. El se află acum în laboratorul nostru și se simte bine. Spotul laser se deplasă pe fotografia lui Josh Malani: Acesta este un alt băiat de șaptesprezece ani, un metru șaptezeci înălțime și șaizeci și șapte de kilograme. Descendență amestecată. În urmă cu mai puțin de douăzeci și patru de ore, în timp ce se afla sub supravegherea noastră, s-a prăbușit într-un spațiu de parcare de lângă una dintre plaje. A fost menținut în viață prin administrarea unui amestec de monoxid de carbon, metan și amoniac, iar acum se simte bine în laboratorul nostru.

— Și al treilea băiat? întrebă cineva din spatele sălii.

Jameson studie câteva secunde fotografia lui Michael Sundquist.

— Acesta e cel mai interesant, spuse el în cele din urmă. Are șaisprezece ani, descendență caucaziană sau suedeză, și, cu toate că nu l-am ales în mod special pentru proiectul nostru mai mult decât i-am ales pe ceilalți trei localnici, el se dovedește a fi unul dintre cei mai interesanți subiecți de care dispunem. Desigur, nu așteptăm de la el un succes complet, dar eu cred că atunci când va muri, autopsia lui va avansa în mod considerabil înțelegerea mult mai exactă a mecanismului

prin care substanța afectează corpul omenesc.

O voce cu un puternic accent vorbi din spatele sălii:

— Și dacă se întâmplă să *nu* moară?

Jameson surâse, dar nu era pic de căldură în acel zâmbet:

— Credeți-mă, *Herr* von Schmidt, într-un fel sau altul, *toți* acești băieți vor muri.

• CAPITOLUL XXIV

— Doamna Reynolds? spuse Katharine când în telefon se auzi o voce de femeie. Katharine, așezată în biroul lui Rob privea dincolo de ușile cu geamuri peisajul idilic de afară: pretutindeni flori, umplând înmiresmata dimineață hawaiană cu un curcubeu de culori care erau într-un izbitor contrast cu frica rece și cenușie ce-o cuprinsese pe Katharine în jumătatea de oră care trecuse de când ieșise din laboratoarele din subsolul aripii de sud a pavilionului de cercetare.

Cel dintâi lucru pe care-l făcuse la reîntoarcerea în biroul lui Rob a fost acela de a localiza satul din Filipine din care provenea craniul, întocmai cum intuise ieri, craniul fusese recuperat de pe coastele muntelui Pinatubo. Iar dacă era, într-adevăr, craniul unui copil, el respirase întreaga sa viață gaze – poluare – emanate de vulcan.

Apoi, din buzunar scoase eticheta de identificare pe care o găsise legată de degetul mare al cadavrului. Numele băiatului, clar dactilografiat pe etichetă de carton, era Mark Reynolds. Lângă data nașterii și a decesului, pe etichetă se mai găsea și o adresă din North Maple Drive din Beverly Hills, California. Chiar în mijlocul metropolei Los Angeles – unul dintre cele mai poluate orașe din țară. Dar chiar într-un asemenea grad de poluat încât să-l omoare? Neapărat trebuia să afle. Mai întâi sună la spitalul unde decedase Mark Reynolds, doar ca să i se spună că nu i se puteau da niciun fel de informații prin telefon. Poate, dacă ar lua în considerare adresarea unei cereri în scris…

Nu, nu luase în *considerare* o adresare în scris. Așa că, fără chef, Katharine formă numărul pe care îl găsise pe etichetă, pe de o parte, arzând de curiozitate să găsească răspunsuri la întrebările ei, iar, pe de altă parte, displăcându-i ideea de a-i telefona mamei lui Mark Reynolds, care era trecută la rubrica „ruda cea mai apropiată”. Receptorul a fost ridicat după al doilea apel. Acum nu mai putea da înapoi.

— Elaine Carter Reynolds? întrebă ea, repetând numele întocmai cum îl văzuse scris pe bucățica de carton.

— Da, replică o voce, cu o tristețe atât de mare în ton, încât Katharine a fost pe punctul de a închide telefonul.

Însă știa că nu avea să facă așa.

— Ați avut un fiu pe nume Mark? întrebă ea.

Tăcere, apoi, din nou, un singur cuvânt:

— Da.

Katharine respiră adânc:

— Doamna Reynolds, numele meu este Katharine Sundquist. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre Mark. Știu că are să vă vină foarte greu, dar am nevoie de niște informații și sper că veți putea să mi le dați.

Ceva ce părea a fi un suspin înăbușit se auzi în receptor, dar apoi Elaine Reynolds vorbi din nou și pentru prima oară în glasul ei se simți o urmă de însufletire.

— N-are cum să fie mai greu decât prin ce-am trecut până acum, replică femeia.

— Nu cred că există ceva mai rău decât moartea unui copil, spuse Katharine.

— Mark nu numai că a murit, doamna… ea se întrerupse, fără să-și amintească numele ce-i fusese prezentat.

— … Sundquist, spuse repede Katharine. Dar, vă rog, spuneți-mi Katharine.

— Îți mulțumesc, murmură Elaine Reynolds. Făcu din nou o pauză, iar Katharine aștepta, simțind că femeia mai în vârstă făcea eforturi de a depăși un obstacol; în cele din urmă, Elaine rosti brusc: Katharine, fiul meu s-a sinucis. Mark s-a omorât.

Cuvintele o amuțiră pe Katharine. Să se omoare?!

— Îmi… Îmi pare rău… se bâlbâi ea. Eu credeam că… amuți brusc, nevenindu-i în minte ce să mai spună.

— Ce credeai, Katharine? spuse Elaine Reynolds, iar acum în vocea ei era ceva mai mult decât un simplu licăr de interes. Când în cele din urmă Katharine își exprimă părerea că moartea lui Mark trebuia, într-un fel sau altul, să aibă legătură cu aerul poluat din Los Angeles, un singur hohot de râs amar izbucni din pieptul lui Elaine Reynolds: Cred că unii o numesc

intoxicare cu monoxid de carbon, adăugă femeia. Poticnindu-se aproape la fiecare propoziție și de două ori trebuind să se oprească pentru a-și stăpâni emoția, Elaine îi descrise lui Katharine Sundquist scena sinuciderii fiului ei. Dar au ajuns acolo prea târziu, spuse ea. I-au dat oxigen, dar era prea târziu. A murit în drum spre spital.

Imaginea cățelușului care-i murise în brațe cu puțin timp în urmă – un cățeluș care dintr-o dată avusese probleme cu respiratul aerului din afara cuștii sale pline de gaze toxice – îi veni în minte lui Katharine.

— Fiul dumneavoastră a murit în timp ce i se dădea oxigen, doamna Reynolds? întrebă ea, rugându-se să fi auzit greșit.

Cu o voce spartă, Elaine îi relată convulsiile lui Mark din ambulanță.

— S-a luptat cu ei. Sunt sigură că nu știa ce face, dar se lupta împotriva măștii de oxigen. Iar eu nu puteam să fac nimic. Nici nu-ți dai seama cât de neputincioasă mă simțeam. Făcu o pauză, apoi: Katharine? Despre ce e vorba? Încă nu mi-ai spus exact de ce m-ai sunat.

— Vorbesc din Hawaii, începu Katharine. Lucrez pentru cineva care este foarte interesat de poluare…

— În Honolulu? o întrerupse Elaine Reynolds. Aș fi zis că aerul de acolo e tot atât de curat ca oriunde altundeva în lume. Cu toate că de Crăciun, cât am fost cu Mark în Maui o zi sau două, aerul a fost totuși foarte încărcat de *vog*.

Katharine încremeni.

— Maui?! o îngână ea.

Ce se întâmplă? Ar fi putut fi doar o simplă coincidență faptul că Mark Reynolds fusese în Maui în urmă cu câteva luni?

— Doamnă Reynolds – Elaine – ce-ați făcut în Maui?

— O mică vacanță. De ce?

— Elaine, eu sunt în Maui, nu în Honolulu. Și am aflat ceva… Făcu o pauză, nevrând să-i provoace lui Elaine Reynolds mai multă durere decât era necesar: În fine, ceva *foarte* straniu, zise ea în cele din urmă. Se pare că, din anumite motive, plămânii fiului dumneavoastră sunt în

momentul de față studiați.

— Dar cum asta? întrebă Elaine. Vreau să zic, fără corpul lui, ce studiază? Katharine șovăi, dar își dădu seama că n-avea încotro și că trebuia să-i spună femeii adevărul: Corpul lui *este* aici, Elaine.

— Tare mă tem că-i o greșeală, spuse Elaine Reynolds după ce înțelese sensul cuvintelor Katharinei. Corpul lui Mark a fost îngropat imediat după funeralii.

„Îngropat? Ce tot vorbea acolo?" Oare era posibil să se fi înșelat? Să stea de vorbă cu altă persoană?

— Doamnă Reynolds, spuse Katharine revenind subconștient la forma de adresare reverențioasă, ați avea ceva împotrivă dacă… mă rog, dacă v-aș descrie cum arăta băiatul pe care l-am văzut azi? Se scurse o pauză lungă, dar în cele din urmă Elaine Reynolds își dădu încuviințarea.

Katharine își reconstitui în minte imaginea chipului pe care-l văzuse în sertarul morgii de la subsol și începu să-l descrie cât mai sec posibil. Abia atunci când menționă gropița din bărbia băiatului un geamăt slab, dar sfâșietor se auzi dinspre femeia de la celălalt capăt al firului.

— De ce? șopti Elaine o clipă mai târziu. De ce l-ar fi scos de acolo? Și de ce-ar fi mințit în legătură cu înmormântarea?

— Tare-aș dori să-ți pot spune ceva, Elaine, rosti încetișor Katharine. Mă tem însă că nici eu nu știu mai mult decât tine. Apoi: Dar ia spune-mi, nu vi s-a întâmplat nimic când ați fost aici? Nu vi s-a întâmplat ceva neobișnuit? Vreau să spun straniu…

— Nu, oftă Elaine. A fost o excursie minunată. În afara scufundării, desigur.

Katharine simți c-o ia cu fiori:

— Scufundarea? repetă ea.

— Mark s-a dus cu alți băieți și au avut probleme cu buteliile. Câțiva dintre ei au fost nevoiți să iasă la suprafață foarte repede și cred că s-au cam speriat. Oricum, pe mine, una, cel puțin, m-a speriat suficient de mult ca să nu-l mai las pe Mark să se ducă iar. Și-acum tot mă mai întreb dacă nu cumva de-atunci i s-au tras problemele de respirație.

Când auzi ultimele trei cuvinte, Katharine se îngrozi de-a binelea, iar teama ce o cuprinsese încă de aseară spori și mai mult. În noaptea de după scufundare și Michael avusese probleme de respirație, și chiar și aseară…

Apoi își aduse aminte. Kioki! Ce era cu el? De ce-a murit? Și Jeff Kina. Se întorsese, oare, acasă? Ori și lui i se întâmplase ce i s-a întâmplat și lui Kioki Santoya? Dar chiar când întrebările i se rostogoleau prin cap, își mai aduse aminte și de glasul lui Michael:

„Haide, mami! Nici măcar nu se știe ce i s-a întâmplat lui Kioki!”

— Elaine? rosti ea cu glas tremurător. Știi ceva despre ceilalți băieți cu care a făcut scufundarea fiul tău? Îți mai aduci aminte numele lor? Sau de unde erau?

— Nu cred că mai știu, începu Elaine. Dar poate – ia stai! Era un băiat pe nume Shane din New Jersey de care Mark era nedespărțit după scufundare. Ia stai așa un pic! După o așteptare ce păru să nu mai ia sfârșit, Elaine se întoarse la aparat: Am găsit-o, spuse ea. Mark a scris-o pe o bucată de hârtie din portofel. Numele lui este Shane Shelby și locuiește în Trenton, New Jersey. În timp ce Elaine îi citea adresa și numărul de telefon, Katharine le scria pe dosul etichetei pe care o luase de la cadavrul lui Mark Reynolds. Dă-mi de știre dacă afli ceva, bine? o rugă Elaine.

— Promit, spuse Katharine. În mod sigur voi face asta.

Imediat formă prefixul de zonă și numărul pe care i-l dăduse Elaine Reynolds. După ce sună a patra oara, la aparat răspunse o voce de bărbat:

— Keith Shelby.

Katharine făcu o sforțare pentru a-și ține glasul sub control în momentul când puse întrebarea:

— Domnule Shelby, sunt doctor Katharine Sundquist. Dumneavoastră sunteți tatăl unui băiat pe nume Shane?

În receptor se auzi o lungă tăcere și, pentru o clipă, Katharine crezu că omul închisese telefonul. Dar Shelby vorbi din nou, cu o voce de om nedumerit:

— Cine ați zis că e la telefon?

Katharine se prezentă din nou:

— Știu că pare ciudat, domnule Shelby, dar trebuie să știu dacă fiul dumneavoastră se simte bine.

Urmă o altă perioadă de tăcere îndelungată – cu mult mai lungă decât prima – iar Katharine avu o cumplită presimțire despre ce avea să-i spună bărbatul de la telefon. În cele din urmă, o spuse ea însăși. Nu-i așa că nu se simte bine, domnule Shelby?

— A decedat, doamnă doctor Sundquist, spuse Keith Shelby, pe un ton de completă dezolare. Ceva la plămâni. N-au reușit să descopere ce anume. Cea mai probabilă cauză e un virus nou, după cât se pare. Eu nu mă pricep deloc la chestiile astea, dar mi s-a spus că aceștia se transformă întruna. Am crezut că s-a contaminat la întoarcerea din Maui. După aceea nu s-a mai simțit cu adevărat bine niciodată.

Când convorbirea luă sfârșit, Katharine rămase ca prostită cu privirea pierdută pe fereastră.

Ce Dumnezeu se petrecea?

Oare și corpul lui Shane Shelby era ascuns pe undeva, pe-aici?

Câteva minute lungi Katharine rămase așa privind grădina, dar fără să vadă nimic. Își simțea mintea încețoșându-i-se din cauza ultimelor două nopți în care aproape că nu pusese geană pe geană, dar și datorită frânturilor de informații ce-i pluteau chiar pe la nas și pe care nu le putea apuca, niște piese de puzzle pe care nu știa cum să le potrivească.

„Gândește! își porunci ea. Răspunsurile sunt aici. Găsește-le!”

Dând la o parte frica și epuizarea, Katharine se puse pe lucru.

•

În sala de conferințe de la hotelul Hana din Maui, Takeo Yoshihara simți telefonul celular vibrând silențios în buzunarul hainei. Ieșind pe coridor, deschise telefonul și-l duse la ureche.

— Da? Ascultă pentru o clipă, după care vorbi din nou: Mai exact, cu cine a vorbit doamna doctor Sundquist? îl întrebă el

pe cel care-i întrerupsese ședința cu asociații din Proiectul Serinus.

Câteva secunde mai târziu, după ce terminase convorbirea și se întorcea în sala de ședințe, Takeo Yoshihara deja se gândea la metoda cea mai eficace de a se ocupa de Katharine Sundquist. Și de fiul ei.

•

Din clipa în care se trezise în acea dimineață, Michael nu se simțise bine. Simțea un fel de gheară în piept și-l durea tot corpul, dar nu voia să se plângă pentru că mama avea să-l expedieze imediat la doctorul Jameson. Așa că, în loc să deschidă gura, se duse în stația de autobuz unde cel dintâi lucru pe care l-a făcut a fost să-l caute pe Josh Malani.

Dar Josh Malani nu era de găsit nicăieri. În cele din urmă, sună acasă la el. Tatăl lui – a cărei voce suna de parcă încă nu se trezise din beția de aseară – bombăni că Josh nu era acasă, dar când Michael îl întrebă dacă fusese acasă noaptea trecută, Sam Malani bodogăni că nu-i păsa unde naiba era Josh și-i trânti telefonul. Tot restul dimineții Michael deveni tot mai îngrijorat din pricina lui Josh, iar durerea din piept i se înrăutățea.

La a treia oră, când abia mai putea să respire, se gândi că, probabil, avea să sufere o nouă criză de astm. Efortul de a scăpa de gheara din piept la ora de educație fizică nu-l ajută deloc.

În pauza de masă, Rick Pieper încercă să-l convingă să meargă la cabinetul medical al campusului, dar Michael știa ce urmează dacă făcea una ca asta – cei de la cabinet aveau s-o sune pe maică-sa; maică-sa avea să vină și să-l ducă la doctorul Jameson care avea să-i înfigă în corp tot felul de ace și să-i vâre pe gât tot soiul de lucruri.

Și avea să se simtă și mai rău decât se simțea deja.

După-amiază abia izbuti să mai reziste la ultimele două ore de curs. Din fericire, ferestrele ambelor încăperi erau larg deschise și la ambele ore ședzu în apropierea lor, străduindu-se să tragă în plămânii care-l dureau cât mai mult aer proaspăt.

Când clopoțelul anunța terminarea orelor de curs, pieptul

încă îl durea și începea să simtă slăbiciune. Amețeală.

Poate că ar fi fost cazul să renunțe la antrenament și să meargă acasă.

Respinse pe loc gândul în timp ce niște amintiri vechi îi veneau în minte. Fuseseră perioade la New York, cu câțiva ani în urmă, când criza de astm era atât de rea, încât, pentru a ajunge acasă, trebuia să ia un taxi doar pentru o distanță de câteva străzi câte erau între școală și casa lor. Ei bine, nu, trudise mult prea mult timp pentru a depăși situația ca să-i îngăduie acum să-i facă viața harcea-parcea din nou. Avea să strângă din dinți, să îndure durerea și slăbiciunea și s-o învingă pe pista de atletism. O să-nceapă s-alerge și-avea s-o țină așa până când ori durerea dispărea, ori el n-avea s-o mai simtă.

Pe când ultimele ecouri ale clopoțelului se stingeau, Michael își vârî cărțile în geantă și se alătură grupului de elevi ce-și croiau drum spre ieșire. Odată ajuns pe fâșia de trotuar ce înconjura ca un brâu clădirea, trebui să se oprească un pic pentru a-și recăpăta suflul mai înainte de a-și face curaj să se îndrepte spre vestiarele ce se aflau chiar lângă terenul de sport.

Deschizând ușa, păși în încăperile umede. Aerul era încărcat de miasmele amestecate de transpirație, săpun, dezinfectant și vreo alte șase-șapte soluții chimice. Michael se îndreptă spre dulapul lui, îl deschise și, dezbrăcându-se în pielea goală își trase pe el echipamentul de educație fizică, încă jilav de la încălzirea de la ora a patra. După care cotrobăi după o pereche de șosete curate, nevrând să-și pună în picioare perechea murdară pe care-o folosise până atunci.

În timp ce-și îmbrăca echipamentul de atletism, începu parcă să se simtă ceva mai bine, și se îmbujoră de emoție pentru că izbutise să învingă tentația de a abandona antrenamentul. Odată terminată echiparea, se duse la toaletă.

Abia la pisoar începu să devină conștient de prezența unei miasme noi care-i pătrundea în nări. Instinctiv, Michael își umflă pieptul trăgând-o adânc în plămâni. Izul înțepător al mirosului aproape că-l ameți, dar gheara din piept îl eliberă

aproape instantaneu și simți imediat cum o parte din oboseală îi dispare.

Făcându-și ochii roată, Michael căută sursa acelui miros, dar nu văzu altceva decât dulapul în care Josh descoperise ieri sticla de amoniac. Ușa de la dulap era puțin întredeschisă. Michael își aranjă chiloții și trase apa la WC. Merse apoi la chiuvetele care se aflau între pisoare și dulap, iar mirosul se intensifică. Nemaiputându-și înfrâna curiozitatea, se apropie de dulap și deschise ușa de tot.

Cutiile erau aliniate pe o policioară, întocmai ca ieri. Erau în total zece-douăsprezece cutii și recipiente în care se păstrau substanțe chimice de la detergent de geamuri și până la praf de curățat, de la detergenți pentru toaletă și până la solvenți suficient de puternici pentru a îndepărta, practic, orice de pe pereții școlii fie că erau văruiți, placați cu gresie sau din beton curat. Dar nu era nimic care să indice sursa acelui damf pe care-l inhala de câteva minute.

Ochii lui căzură pe sticla de amoniac pe care Josh o adulmecase. Aproape fără să se gândească, întinse mâna, o apucă, îi deșurubă dopul și-o duse la nas.

Mirosul deveni și mai persistent și simți cum i se răspândește în corp un fel de căldură.

Încruntându-se, Michael se uită pe etichetă. Ceva înlocuise mirosul acrișor și familiar de amoniac pe care l-ar fi recunoscut imediat.

Pe etichetă nu scria nimic în afara listei obișnuite de avertismente împotriva folosirii produsului în incinte, a inhalării vaporilor și a ingerării.

Apucând dopul cu intenția de a-l înșuruba la loc, șovăi. Încruntându-se mai mult, Michael își duse sticla la nas și mai inspiră încă o dată, de astă dată trăgând în piept și mai profund. Căldura i se răspândi în corp, făcându-l să tremure.

Oare așa se simțise și Josh ieri? Uitându-se pe furiș prin toaletă, de parcă tocmai urma să-și injecteze în arteră doza de heroină, Michael priză din nou vaporii din sticlă, și apoi încă o dată. Cu fiecare inspirație simțea cum prinde tot mai multă putere, și ultimele reminiscențe ale oboselii și durerii pe care

le simțise în acea zi se volatilizară. Mai priză de zece-douăsprezece ori și mai ținea încă sticla în mână când ușa de la toaletă se deschise brusc.

— Iisuse, ce duhoare!

Înșurubând la repezeală dopul la sticlă, Michael se trezi față-n față cu omul de serviciu.

— Cineva a lăsat deschisă sticla de amoniac, spuse el.

— Ăsta trebe să fie Joe, spuse omul de serviciu, cu atâta promptitudine încât Michael era sigur că Joe – cine-o fi fost el – o lua pe cocoașă pentru tot ce nu mergea cum trebuie în departamentul întreținere. Hristoase! Eu mă întreb cum de mai poți să reziști aici?

Evident, fără să aștepte vreun răspuns la întrebarea lui, omul de serviciu propti ușa de perete pentru a aerisi toaleta și începu să-și scoată materialele din dulap.

— La revedere, făcu Michael, întorcându-se la vestiare.

Omul de serviciu abia dacă se sinchisi să-i răspundă.

Zece minute mai târziu, grație efectului miraculos al vaporilor de amoniac care-i dăduseră o vigoare cum nu mai cunoscuse vreodată, Michael alergă prima cursă de o sută de metri plat cronometrată a după-amiezei.

Își doborî propriul record cu aproape zero virgulă șase secunde și recordul școlii cu treizeci și opt de sutimi.

• CAPITOLUL XXV

Ușile-ferestre ce dădeau spre grădinile din fața biroului lui Rob erau larg deschise, dar Katharine se simțea de parcă pereții s-ar fi strâns în jurul ei. Toată ziua – de când ajunsese în zori în dreptul porților – nu fusese în stare să scape de senzația că era supravegheată. Într-adevăr, acel sentiment sinistru că niște ochi nevăzuți îi urmăreau fiecare mișcare se accentuase cu fiecare ceas scurs, până când se trezi suspectând că până și grădinarul, care venise după-masă cu o greblă și o mătură pentru a îndepărta toate frunzulițele și florile căzute de pe fiecare centimetru pătrat de grădină ce se putea vedea, se afla acolo, de fapt, numai pentru a o spiona. Pentru ea n-avea nicio importanță faptul că nici măcar o singură dată nu îl surprinsese uitându-se la ea, ca să nu mai vorbim de aparate de fotografiat sau dispozitive de captare și amplificare a sunetului îndreptate în direcția ei; n-o convingea nimic. N-avea habar cum ar fi trebuit să arate un astfel de microfon, nici dacă s-ar fi împiedicat de unul. Nu mai avea nici curajul de vorbi la telefon de teamă că aparatul era ascultat și, înainte de prânz, chiar deșurubase telefonul lui Rob, examinând componentele interne în căutarea a ceva care să semene cu un microfon miniatural, dar apoi renunțase și la asta.

Ziua părea că nu se mai termină și, dacă nu ar fi fost convinsă că stârnește bănuieli, ar fi plecat imediat după convorbirile cu Elaine Reynolds și Keith Shelby.

Așa însă ea rămăsese în biroul lui Rob, chinuindu-se și încercând să lase impresia oricui s-ar fi nimerit să fie cu ochii pe ea că își vede mai departe de treburile ei: stabilirea unei identități pentru scheletul de la situl arheologic de lângă fumarolă. Dar în ultimele trei ore nu se gândise la altceva decât la ceea ce văzuse în laboratorul proiectului *Serinus*.

Și la ce-i spusese ieri Rob despre canarii care erau coborâți în abatajele miniere. Și cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult i se întărea certitudinea că tocmai asta erau

animalele din cuști. Erau folosite pentru a testa nivelurile de toxicitate pe care ființele ce respiră oxigen le-ar putea suporta în atmosferă.

Însă era o întrebare care nu-i dădea pace: luând în considerare ce respirau și concentrațiile gazelor pe care le respirau, cum de era posibil ca animalele să mai supraviețuiască?

După-amiază târziu intrase pe Internet, unde petrecuse ceva timp căutând informații despre efectele diverselor substanțe chimice care se găseau în cuștile de plexiglas asupra animalelor. Concluziile pe care le trase erau inevitabile: date fiind concentrațiile de gaze otrăvitoare pe care le citise pe cadranele aparatelor de măsură, *toate* animalele ar fi trebuit să fie moarte.

Dar nu erau.

Atunci singura concluzie logică era că Proiectul *Serinus* era ceva mai mult decât un simplu studiu despre efectele poluării asupra diverselor forme de viață. Se făceau și experiențe. Experiențe în care animalele erau tratate pentru a deveni rezistente la factorii poluanți din atmosferă.

Gândurile îi reveneau întruna la straniul obiect pe care-l văzuse în ultima incintă pe care-o explorase și la acea ciudată remarcă pe care-o făcuse laborantul: „Eu credeam că o persoană nouă poate veni cu o idee nouă”.

Nu-i trebuise mult până să-și dea seama că tehnicienii din laborator nu știau decât atât cât era necesar ca să-și facă munca și, în mod evident, Takeo Yoshihara hotărâse că ei n-aveau nevoie să știe natura exactă a obiectului sferic sau a conținutului acestuia. Și, cu toate acestea, nu făcuse nicio încercare de a ascunde sfera.

Datoria lor era de a avea grijă de animale și, bănuia ea, de a le administra acestora doze din substanța obținută prin țeava care ieșea din sferă, oricare ar fi fost acea substanță.

Vreun gaz? Tot ce se poate. Atât forma sferică a obiectului, cât și compoziția cu aspect metalic foarte dur păreau a fi gândite pentru a rezista la presiuni uriașe. Aidoma celor generate de gazele lichefiate.

Cu toate că i se părea aproape imposibilă, concluzia logică era că, indiferent ce era acea substanță care se administra animalelor, ea ar fi trebuit să contracareze efectele gazelor toxice pe care le inhalau. Și, de vreme ce unele dintre ele mai trăiau, aceasta însemna că experiența dădea rezultate, cel puțin într-o oarecare măsură.

Dar dacă conținutul gazos al sferei ar fi putut schimba metabolismul animalelor, permițându-le să supraviețuiască într-o atmosferă otrăvitoare, ce efecte secundare ar fi putut avea?

Privea lung la straniul schelet pe care-l exhumase. Să fi fost acesta vreo specie de antropoid care fusese modificat genetic chiar aici, în pavilionul de cercetări al lui Takeo Yoshihara și care pur și simplu a fost îngropat după ce a murit?

Dar, pe măsură ce se uita la schelet, observând iar că el arăta mult mai mult a umanoid decât a antropoid, și când își aminti de cadavrul lui Mark Reynolds care zăcea în sertarul de la subsol, și la fișierele parolate din computer, o idee insidioasă începu să prindă contur în mintea ei: să fie, oare, posibil ca fișierele protejate din directorul *Serinus* să nu conțină numai experiențe pe animale?

Dacă cercetările erau făcute și pe oameni?

Dacă trupul lui Mark Reynolds nu fusese adus în Maui numai fiindcă murise din cauza efectelor provocate de inhalarea prelungită a monoxidului de carbon?

Creierul îi lucra cu repeziciune. Tot mai multe dintre piesele puzzle-ului începeau să se lege între ele.

Dacă voiai să administrezi un gaz cuiva, cum procedai?

Butelii, desigur.

Nu exista, desigur, niciun motiv ca buteliile de aer să nu poată fi umplute și cu altceva în afară de aer, și atât Mark Reynolds, cât și Shane Shelby făcuseră scufundări subacvatice când fuseseră în Maui.

Dar dacă Mark Reynolds și Shane Shelby nu erau singurii?

Fișierele! Afurisitele alea de fișiere cu parolă în care ea nu putea să intre! Dar cunoștea pe cineva care putea…

Phil Howell!

El era mereu călare pe computer!

Se îndreptă spre telefon să-l sune, dar se răzgândi pe loc, imaginându-și camere de luat vederi și microfoane ascunse, și-atunci renunță. Numai că, reflectă ea, dacă în toată teoria asta îngrozitoare care i se născuse în minte exista fie și numai o fărâmă de adevăr, atunci chiar că nu mai exista nimic exagerat în temerile ei.

Katharine se uită la ceas – aproape patru.

O oră de plecare perfect rezonabilă și suficient de mult timp pentru a ajunge la biroul lui Phil Howell din Kihei. Dacă nu era acolo, avea cu siguranță să-l găsească la Centrul de Computere de peste drum. Se pregăti să părăsească biroul lui Rob, străduindu-se să lase impresia că toate erau bune și la locul lor.

Fiecare mișcare pe care-o făcea părea în mod deliberat exagerat de firească și, în mintea ei, deja se dăduse de gol de zece-douăsprezece ori. Când îi scrise cu multă atenție lui Rob un bilețel – „Ne vedem la biroul lui Phil. Mi-a venit o idee” – mai-mai că simțise camera de luat vederi uitându-i-se peste umăr nu doar ca să-i citească cuvintele, dar și ca să le interpreteze semnificația. Dar când, în cele din urmă, străbătu holul câteva clipe mai târziu, agentul de pază înclină din cap, continuând să-și citească revista.

În drum spre Kahului păstră viteza automobilului exact la limita admisă și tocmai era să treacă de scurtătura prin Makawao, când se mai gândi încă o dată la Michael.

Fiindcă în ultima oră, cam de când începuse să ia în serios posibilitatea ca Mark Reynolds și Shane Shelby să mai fi inhalat și altceva pe lângă aer din buteliile de scafandri, ea încercase să nu se gândească la posibilitatea ca același lucru să i se fi întâmplat și lui Michael.

Și unul dintre băieții cu care făcuse scufundarea deja murise!

Își spuse că își lăsa paranoia să scape de sub control, că moartea lui Kioki Santoya nu fusese altceva decât o cumplită, dar nesemnificativă coincidență. Însă, când ajunse la întretăierea cu drumul spre Makawao, știu că n-avea nicio

alternativă. În acea după-amiază Michael avea antrenament. Ar mai fi trebuit să-l găsească la pista de atletism. Dacă mai era acolo, avea să treacă mai departe, spre Kihei. Dacă nu…

I se făcu pielea de găină și inima îi bubuia în timp ce încerca să respingă până și gândul că lui Michael i s-ar fi putut întâmpla exact ceea ce li se întâmplase lui Mark Reynolds și Shane Shelby.

Când zări campusul, încetini Fordul și opri cât putu mai aproape de pistă. În partea cealaltă a terenului se aflau vreo doisprezece băieți care ședeau înșirați de-a lungul pistei. Pentru o clipă, Katharine nu reuși să-și dea seama deloc care era Michael. Apoi îl zări, aplecat pe vine, cu picioarele apăsate pe niște blocstarturi. Un bărbat despre care presupuse că era antrenorul își ținea mâna ridicată deasupra capului și apoi, când mâna acestuia coborî, Michael țâșni din blocstarturi, iar ceilalți băieți îl încurajau.

În timp ce-l urmărea alergând suta de metri, Katharine își simți, în sfârșit, o parte din temeri risipindu-i-se.

Indiferent ce se întâmplase – indiferent ce păţiseră Mark Reynolds, Shane Shelby și Kioki Santoya, Michael era în siguranță.

De fapt, după câte își putea da ea seama, se părea că el se afla în momentul de față într-o condiție mult mai bună decât avusese parte până atunci în toată viața lui.

Când demară de lângă bordură, abia dacă observă automobilul prăfuit, cu patru uși ce fusese parcat în fața ei.

În mod sigur nu văzuse că omul de la volan îl observase și el pe Michael.

Chiar cu și mai multă atenție decât ea.

•

Când văzu mașina maică-sii desprinzându-se de marginea drumului și, îndreptându-se spre autostrada Haleakala, Michael respiră ușurat. Bine cel puțin că nu coborâse din mașină – asta ar mai fi lipsit! Și-așa era destul de emoționat când restul echipei își oprise antrenamentele și se aliniase de-a lungul pistei pentru a-l vedea cum aleargă, dar dacă și maică-sa ar fi coborât să-l vadă…

Fie și numai imaginându-și asta, se îmbujoră de rușine.

Pe de altă parte, dacă ea ar fi rămas mai departe ca să-l vadă, atunci cel puțin ar fi avut ocazia să se convingă cu ochii ei că nu glumise când îi spusese despre recordurile pe care le stabilise astăzi.

Deși timpul cronometrat nu era oficial, el doborâse recordul școlii la cincizeci, la o sută și la două sute de metri și, cu toate că trebuise să se ducă înăuntru să mai inhaleze niște amoniac înainte de ultima cursă, încă se simțea bine. Când automobilul mamei sale dispărea după o curbă, el își îndreptă toată atenția înapoi la pistă.

Chiar și după ce bătuse toate recordurile de viteză ale școlii, încă se mai simțea bine. De fapt, atât de bine, încât parcă ar fi încercat și curse mai lungi – de ce nu?

O luă pe linia dreaptă reglându-și cu atenție tempoul, cât să-l țină pe toată cursa de patru sute. Alerga relaxat, nici măcar nu respira greu când ajunse la prima turnantă. Își păstră tempoul constant până când atacă a doua linie dreaptă în partea cealaltă a terenului tribunei, dar apoi mai apăsă un pic pe accelerație când intră în cealaltă linie dreaptă.

Cu o lună în urmă – ba chiar cu o săptămână – s-ar fi resimțit. Respirația i-ar fi devenit precipitată și-ar fi simțit arsuri în mușchii picioarelor și, până să ajungă la următoarea turnantă, ar fi trebuit să încetinească până la mers normal, dacă nu cumva să se prăbușească la pământ, icnind și gâfâind până ce-avea să-și normalizeze respirația. Azi însă nu mai simțea nicio durere în picioare, iar respirația îi era regulată, cu toate că începea să fie marcat de efectele efortului la care-și supusese corpul.

În general, era începutul unei ușoare jene în piept. De fapt nu-l durea. Era doar o senzație că ceva nu era chiar în regulă.

Intrând în turnantă, el își mări un pic tempoul; indiferent care-ar fi fost problema cu pieptul, avea să-i treacă, dacă o ignora pur și simplu. Schimbând ritmul de la alergare lejeră la alergare rapidă, pătrunse în linia dreaptă din fața tribunelor principale pustii. În timp ce privirea lui mătura șirurile de scaune goale, Michael și le imagina pline cu oameni care-l

ovaționau, și încă o dată iuți ritmul, galopul lui rapid cedând locul unui fuleu lung care era mai ușor pentru picioare, dar solicita mai mult plămânii.

Termină și al doilea tur de pistă și, în cele din urmă, începu să simtă o ușoară arsură în picioare. Și pieptul îl durea, dar durerea nu era aidoma acelei agonii astmatice cu care crescuse.

Părea să fie o durere normală din cauza efortului și era ferm convins că, dacă nu-i ceda – dacă-și păstra numai ritmul constant sau chiar accelerat un pic – ar fi putut să depășească durerea și pentru prima dată să trăiască experiența „înaltului", despre care de când era un țânc îi tot auzise vorbind pe alergătorii de cursă lungă, dar pe care n-o trăise. Când termină cel de-al treilea tur, antrenorul era lângă el.

— Ce se-ntâmplă cu tine, Sundquist? Ziceai că nu știi să alergi pe distanță mare.

Michael îi aruncă antrenorului un rânjet scurt:

— Simplu – simt că vreau să alerg.

Peters îi aruncă o căutătură secretoasă:

— Ai luat ceva?

Michael se simți vinovat. Ce-ar fi trebuit să spună? Să mintă? Dar amoniacul nu era un drog! Nu era decât lichid de curățat.

Toate avertismentele pe care le citise pe eticheta îi defilau prin minte. Dar dacă era, într-adevăr, atât de otrăvitor pe cât pretindea eticheta, cum se face că el se simțea atât de bine?

Numai că, dintr-o dată, nu se mai simți atât de bine.

Acea penetrare pe care-o aștepta – fluxul de feromoni care era sigur c-avea să spele durerea din pieptul lui, dându-i un al doilea suflu ce-avea să-l propulseze într-un sprint exploziv pe ultimii patru sute de metri pe care scontase – nu se produse.

În schimb, durerea din piept se înrăutățise, iar acum arsurile din mușchii picioarelor începeau să-l frigă precum jăraticul.

Amoniacul! Asta era!

Sigur că asta trebuia să fie!

Acum durerea sporea cu fiecare secundă și simțea că-i vine

să leșine.

„Continuă alergarea! Dacă ești în stare să continui, ai să treci prin ea!”

Antrenorul, care continua să țină ritmul cu el, vorbi din nou:

— Ce-i Sundquist? N-arăți prea bine.

Așadar, acum durerea începea să se vadă! Dacă-l prindea – dacă antrenorul afla ce făcuse el în dulapul omului de serviciu – îl dădea afară din echipa de atletism cât ai clipi.

„Aleargă, se îndemnă el. Tu continuă numai să alergi și totul are să fie cum nu se poate mai bine!”

Dar când intră în turnanta dinaintea liniei drepte, din fața tribunei principale, fuleul lui nu mai era același și simțea cum pierde ritmul.

Respirația îi era sacadată și, de fiecare dată când își umplea plămânii, simțea niște cuțite înfigându-i-se în piept.

Se împiedică, își pierdu complet ritmul, și-l recăpătă pentru câțiva pași, după care din nou se împiedică. De data asta, știind că avea să cadă, ieși în gazonul terenului de fotbal și-n cele din urmă se prăbuși la pământ.

— Sundquist! Sundquist! Jack Peters se așezase pe vine lângă el.

Michael era întins pe spate și, când privi cerul, îl văzu cum se întunecă, și luminițe dansau la marginea câmpului său vizual, de parcă urma să se stingă totul.

Sau să moară.

Nu! Nu putea muri! Nu acum! Nu după ce se simțise atât de bine și după ce alergase mai bine decât oricând până atunci!

Trebuia să se ridice înapoi în picioare, să continue alergarea, să învingă durerea. Se rostogoli pe-o parte, încercă să se ghemuiască și căzu înapoi pe pământ. Apoi simți pe umeri palmele antrenorului.

— Rămâi lungit, îl auzi el spunând pe antrenor. Ce e, Sundquist? Ce s-a întâmplat?

Acum întunericul se închidea deasupra lui și, indiferent cât de tare se străduia să respire, nu părea să fie în stare să mai tragă niciun pic de aer în piept.

Apoi simți o altă pereche de mâini și auzi o altă voce:

— Michael? Michael, ce-i cu tine? Ce te doare?

Simțind cum îl părăsesc puterile, Michael se chinui să rostească un cuvânt. Buzele se mișcau, dar, pe măsură ce secundele se scurgeau, niciun sunet nu-i ieșea din gură.

Rick Pieper se uită la antrenor cu o privire îngrijorată. Kioki Santoya era deja mort, Jeff Kina și Josh Malani dispăruseră amândoi. Iar acum Michael arăta de parcă avea să-și dea duhul chiar acolo, sub ochii lor.

— Fă ceva! se milogi el. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu poți să faci nimic?

Antrenorul se apropie de el:

— Ce este? întrebă el. Ce-ncerci să spui?

Limba lui Michael de-abia se mișca, dar el se strădui din răsputeri și într-o singură șoaptă izbuti să pronunțe un singur cuvânt:

— A… amoniac…

Epuizat de efortul făcut pentru a pronunța cuvântul, renunță la luptă și-și canaliză ultima picătură de energie ce-i mai rămăsese ca să respire.

Un lucru care acum era aproape imposibil.

•

Takeo Yoshihara și Stephen Jameson se aflau în elicopter când le sosi vestea că Michael Sundquist se prăbușise pe terenul Colegiului Bailey.

— Unde suntem? întrebă Yoshihara, vorbind în căștile care-i permiteau comunicarea cu pilotul, în ciuda vacarmului asurzitor produs de rotor.

— Putem ajunge acolo în cinci minute, răspunse pilotul.

— Fă-o, îi porunci Yoshihara. Apoi își îndreptă atenția spre Stephen Jameson: Are să reziste?

— Dacă ajungem noi înaintea ambulanței, replică Jameson. Însă, dacă-i administrează același tratament ca și puștiului din Los Angeles, o să-l omoare.

— Atunci vorbește cu echipajul de pe Salvare, porunci Yoshihara. Spune-le că tu ești doctorul băiatului și că ei nu trebuie să facă nimic până nu vii tu.

Vocea pilotului se auzi în cască:

— Nu putem face asta. Nu avem aceleași frecvențe pe care le folosesc stațiile de pe ambulanțe. Și parcă vorbeam de lup… uitați-vă!

Arăta în jos și un pic spre dreapta prin carlinga de plexiglas a elicopterului. O ambulanță gonea pe șoseaua de dedesubtul lor; se puteau vedea chiar și girofarurile.

— Mai repede, porunci Takeo Yoshihara.

Deși nu-și ridicase glasul nici cu un singur decibel, în comandă era o notă de autoritate totală care-l mobiliză instantaneu pe pilot.

Punând elicopterul în picaj, el mări turația rotorului și, cu un zvâcnet care aproape-l făcu pe Stephen Jameson să vomite, în timp ce Takeo Yoshihara păru a rămâne imperturbabil, plonjă înainte.

Ajunseră la campus cu treizeci de secunde înaintea ambulanței. Până ca medicii să se înființeze cu brancarda, Stephen Jameson controla deja situația.

Ascultând fără șovăire ordinele doctorului, infirmierii îl fixară pe Michael de brancardă și-l urcară în elicopter.

— Spitalul Memorial Maui? întrebă pilotul, accelerând deja turația rotorului în pregătirea decolării.

Takeo Yoshihara scutură din cap:

— Acasă.

Pilotul, ca și echipajul ambulanței, ascultă ordinele fără niciun comentariu.

• CAPITOLUL XXVI

Phil Howell își simțea umărul drept anchilozat; ochii îl înțepau și imaginile de pe computerul în fața căruia se aflase aproape toată noaptea trecută și toată ziua de azi începeau să-i danseze dinaintea ochilor. Dar, în cele din urmă, totul începea să se lege.

Începuse ieri după-amiaza târziu, când se văzuse obligat să admită că în niciun chip nu putea să pună supercomputerul să compare șirul de stranii tonalități dizarmonice pe care le culeseseră radiotelescoapele, cu fiecare fișier din computerele din întreaga lume. Până la urmă, îi ceruse computerului să atașeze litere tonalităților, alegând notele cele mai apropiate de tonalitățile corespunzătoare: A(La), B(Si)-bemol, D(Re)-diez și G(Sol). Chiar în timp ce făcea acest lucru era neîncrezător că această manieră de abordare ar fi dus undeva; la urma urmei, după câte știa el, nici nu existau game muzicale din câte patru note și, oricum, în mod cert nu era niciun motiv de a crede că vreo civilizație – în caz că ar fi existat – la o distanță de cincisprezece milioane de ani lumină ar fi avut o „ureche muzicală” asemănătoare cu a celor de pe Terra.

Asta doar fiindcă nu fusese în stare să se mai gândească ce altceva să facă. Atunci când notele începuseră să defileze pe ecran însă, ceva începuse să se ridice din negura ce-i vâjâia prin minte. În cele din urmă, apăsă butonul STOP din partea din dreapta-sus a tastaturii și rămase așa uitându-se la ecran.

Nimic altceva decât o înșiruire de patru note, una după alta, într-o succesiune întâmplătoare, la fel de imposibil de recunoscut ca și sunetul – ce se auzea acum din difuzor – lipsit de melodicitate.

Și totuși, era ceva ce părea straniu de familiar. Apoi se dumiri ce. Deschizând o nouă fereastră pe monitor, căută prin rețea până când dădu peste o adresă Internet care prezenta un anume tip de cod.

Codul genetic.

O clipă mai târziu, ochii lui Phil se fixară asupra unei secvențe lungi de cod. Nefiind prezentat sub formă de rânduri pe o structură cromozomică dublu elicoidală ca de obicei, codul fusese pur și simplu înșirat la rând, fiecare dintre bazele azotice – adenină, guanină, cytosină și thymină – reduse la niște simple litere.

A, G, C și T.

Inima începu să-i bată repede când ochii i se îndreptară spre celălalt ecran care afișa semnalul recepționat din spațiul cosmic.

A, B-bemol, D-diez și G.

Dacă înlocuia pe C și T cu B-bemol și D-diez – era clar ca bună ziua.

Se gândi la racheta pe care NASA o trimisese în cosmos cu ani în urmă și care purta o placă cu siluetele simplificate ale unui bărbat și ale unei femei și câteva simboluri matematice.

Dar dacă într-adevăr voiai să comunici cu o altă formă de viață – o formă de viață similară cu a ta, pentru ca cele două rase să poată avea o brumă de speranță de comunicare – ce alt semn putea fi mai bun decât descrierea exactă a tipului de ființă care-l reprezentau?

Mai cu seamă când însăși definiția ființei tale putea fi transpusă într-un simplu cod de patru simboluri înșirate într-o anumită ordine?

În mod cert, orice civilizație care descoperea un astfel de semnal și era suficient de avansată pentru a-l recunoaște ar fi trebuit, de asemenea, să fi evoluat într-o manieră asemănătoare ca să facă nu numai posibilă, ci și comprehensibilă comunicarea dintre cele două rase.

Ochii lui Phil se mișcau înainte și-napoi între cele două ferestre de pe ecran. Cu cât se uita mai mult, cu atât era mai sigur.

Avea dreptate. Era cu neputință să fie altfel!

Semnalul nu era muzică.

Era un cod.

Codul ADN.

O specie întreagă redusă la un set complet de formule!

În acel moment mintea începu să-i funcționeze la capacitate maximă. Mai întâi, trebuia să convertească semnalul din notația pe caro i-o alocase în notație genetică. Asta era o simplă problemă de înlocuire.

Dar ce notă să atribuie unei anumite proteine? Era o pură coincidență faptul că două note ale semnalului se nimereau să corespundă cu două dintre literele pe care oamenii le întrebuințau pentru a simboliza substanțele din componența ADN-ului. Nici nu încercase să calculeze probabilitatea ca o rasă extraterestră nu numai să fi avut aceeași gamă muzicală care era proprie doar unor zone ale planetei Pământ, dar să fi desemnat cu aceleași litere proteinele propriilor structuri anatomice, oricare ar fi fost acelea.

Pe la ora zece se dăduse bătut și chemă de la universitate un matematician care izbutise, cu ajutorul unui program simplu, să construiască un întreg director de fișiere noi. Fiecare fișier se deosebea de celelalte numai prin notele pentru care literele A, C, T și G erau înlocuite. În total erau douăzeci și patru de fișiere reprezentând fiecare combinație posibilă de substituții.

Apoi supercomputerul putea să înceapă compararea fiecăruia dintre aceste douăzeci și patru de fișiere cu fiecare fișier conținând informații despre ADN, stocate în oricare dintre computerele din rețea.

Până și matematicianul se codise să estimeze cât de mult ar fi putut să dureze căutarea. Deși Phil era pe punctul să clacheze din cauza epuizării, rămăsese pironit în fața computerului aproape toată noaptea trecută și ziua de azi, incapabil să se smulgă din scaun pentru mai mult de câteva minute la rând, de teamă ca nu cumva să rateze momentul când avea să se producă identificarea.

Dacă avea să se facă vreo identificare. Matematicianul îi spusese că o identificare era atât de improbabilă, încât putea fi considerată imposibilă.

— Dar asta nu-nseamnă că n-ai să găsești ceva *similar,* continuase amicul lui, adâncind încă și mai mult confuzia. De fapt, aș fi surprins dacă *n-ai* găsi. La urma urmei, dacă spațiul

cosmic este, într-adevăr, infinit, atunci trebuie să fie undeva o copie exactă. De fapt, trebuie să fie un număr infinit de copii exacte. Desigur că probabilitatea ca tu să găsești vreuna între – câte să fie? O infinitate de infinități?

Toată ziua Phil Howell privi nesfârșitele șiruri de litere defilând și nu era mai aproape de răspunsul pe care-l căuta decât atunci când începuse.

Dar avea să-l găsească. Dacă era acolo, avea să-l găsească.

•

Tot drumul dintre Makawao și Kihei, Katharine repetă ceea ce-avea să-i spună lui Phil Howell, iar după părerea ei suna perfect rezonabil, perfect logic.

Și absolut… înnebunitor.

Takeo Yoshihara era unul dintre cei mai respectați oameni din Maui. De ce-ar fi crezut-o Phil Howell sau oricine altcineva?

Măcar de-ar fi fost Rob cu ea!

Dacă nu-i găsea biletul? Dacă dădea de el altcineva, care-și dădea seama ce înseamnă, și…

„*Stop*!” Rosti cuvântul atât de tare, încât, în mod reflex, apăsă brusc pedala de frână determinând o reacție promptă și furioasă a automobilului din spatele ei. „Asta-i paranoia!” își reaminti ea în timp ce își recăpăta controlul asupra mașinii, intrând pe banda stângă a autostrăzii Piilani și luând-o pe strada Lipoa. „N-a fost decât un bilet nevinovat!” Iar dacă Rob nu ajungea, ea va trebui să-l convingă de una singură pe Phil că nu e nebună.

Dar când ajunse la biroul lui Howell, acesta nu era acolo. Pe moment, simți că o cuprinde disperarea când se gândi cât de departe era până-n vârful muntelui, dar apoi de la recepție i se spuse că el nu se dusese la Haleakala ca să lucreze cu telescopul.

— E chiar vizavi, la Centrul de Computere.

Katharine se simți ușurată și părăsi valvârtej clădirea. Tocmai traversa strada când cineva o claxonă și-l auzi pe Rob Silver strigând-o:

— Kath! Ce s-a-ntâmplat? Ce e?

O clipă mai târziu coborâse din cabină și-o strângea în brațe. Ea-și sprijini pentru o clipă capul de pieptul lui, apoi respiră adânc încercând să-și aducă aminte cuvintele pe care le repetase cu atenție, dar nu reuși deloc. În schimb, ea i-o trânti hodoronc-tronc:

— Rob, se-ntâmplă ceva groaznic și trebuie să-l convingem pe Phil Howell să ne ajute să aflăm exact cât de neagră e situația.

Următoarele zece minute ea vorbi întruna, străduindu-se să separe ceea ce știa de ceea ce presupunea numai; străduindu-se să îmbine fragmentele întregii povești într-o formă coerentă. Însă chiar în timp ce vorbea, putea să vadă îndoiala din ochii lui Rob.

— Nu crezi nimic din toate astea, nu-i așa? îl întrebă ea când în sfârșit, termină ce-avusese de spus.

Rob trase adânc aer în piept:

— Nu e vorba că nu te cred, Kath, rosti el cu grijă. Chestia e că foarte mult din ce mi-ai relatat e – mă rog – doar presupunere.

— Rob, știu ce-am văzut în laborator, spuse Katharine pe un ton tăios.

— Nu pun la îndoială ce-ai văzut, replică repede Rob. Însă concluziile la care-ai ajuns… vreau să zic insinuările tale la adresa Iul Takeo Yoshihara…

— … Că ar putea să facă experiențe pe ființe umane? i-o reteză Katharine. De ce-ți vine atât de greu să accepți asta? Întotdeauna au existat oameni care au dorit să facă experiențe pe alți oameni. Și poate că m-am înșelat. Dumnezeule, tu nici nu știi cât de mult îmi doresc să mă fi înșelat în această privință! Dar trebuie să aflu, Rob! Trebuie să aflu exact ce se petrece acolo, iar eu, de una singură, n-am cum. Și pot să jur că totul se află în afurisitul ăla de director *Serinus* în care nu putem intra! Așa că trebuie să mă ajuți să-l conving pe Phil să-l spargă cumva, altfel…

Vocea lui Katharine se frânse când toată frica acumulată se revărsă asupra ei ca un val mare ce-o dobora și-o strivea sub greutatea lui. Ochii i se umplură de lacrimi și corpul începu

să-i tremure. O clipă crezu că articulațiile picioarelor aveau s-o lase și că se va prăbuși, dar din nou Rob o luă în brațe.

— E-n ordine, Kath, îi șopti el în ureche, mângâind-o cu degetele pe păr. Gata, gata! Nu-i nicio problemă. Sigur c-am să te ajut. Numai nu te mai frământa, bine?

Brațele lui Katharine îl înlănțuiră și-l strânseră cu putere.

— O să încerc, rosti ea, slab. Dar mi-a fost atât de teamă să nu i se întâmple ceva lui Michael…

Rob o strânse lângă el:

— N-are să i se întâmple, îi spuse el. Îți promit. Lui Michael n-are să i se întâmple nimic rău.

Katharine asculta cuvintele și încerca să se agațe de ele tot așa cum se agăța de Rob, însă, pe când traversau strada spre Centrul de Computere, iar ea încerca din răsputeri să-și pună speranța în ceea ce-i spusese el, o altă voce îi vorbea.

Iar vocea aceea, a rațiunii, poate, îi spunea că, în ciuda asigurărilor date de Rob și în ciuda văditei stări de sănătate a lui Michael, la care ea însăși fusese martoră la școală cu numai o oră în urmă, s-ar fi putut ca deja să fie mult prea târziu.

•

Phil Howell încă se uita lung la ecran, când încet-încet își dădu seama că nu mai era singur. Când își ridică ochii și văzu chipul pământiu al lui Katharine și îngrijorarea din ochii lui Rob, știu că ceva se-ntâmplase.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Phil, rosti încet Rob. Și-avem nevoie *acum*.

Phil se încruntă, privirile lui revenind pe ecran. Dacă era descoperită o identificare, iar el nu-o vedea…

— Te rog! se milogi Katharine. Mi-e frică…

Glasul ei tremurător a fost suficient să-l convingă pe Phil cât de serioasă era teama ei.

Convins că indiferent ce voiau de la el Katharine și Rob avea legătură cu calculatorul, el mai deschise o fereastră pe monitor.

Semnalul avea deja cincisprezece milioane de ani.

Putea să mai aștepte un pic.

În mod clar însă, Katharine nu mai putea aștepta.

•

Un punct minuscul de lumină scânteie slab în întuneric, atât de puțin la început, încât Michael abia dacă-l zări. Pe măsură ce se făcea tot mai strălucitor, se trezi cum se agață cu ochii de el, precum un marinar de pe un vapor care se uită la un far, semnalizând zona de adăpost pe timp de furtună. Se concentra pe sâmburele de lumină dorind să-l vadă crescând mai strălucitor și să alunge lințoliul de întuneric ce-l cuprinsese.

Tăcerea goală ce-l îmbrățișase în același timp cu întunericul începea, de asemenea, să se destrame. La început, nu putu auzi decât ceva ce semăna cu un fel de huruit îndepărtat, provenit de la o sursă neidentificabilă. Însă, pe măsură ce se făcea lumină și întunericul se risipea, zgomotul crescu tot mai mult în intensitate, pentru ca în cele din urmă să detecteze chiar și o variație în el.

Wup! *wup*! *wup*!

Era un zgomot pe care-l mai auzise, un zgomot pe care-ar fi trebuit să fie în stare să-l identifice pe loc. Dar tentacule de întuneric continuau încă să-i încolăcească parcă mintea, zăpăcindu-l, pentru ca numai atunci când zgomotul deveni suficient de asurzitor pentru a-l speria, să-l poată, în sfârșit, recunoaște.

Un elicopter!

Se auzea tot mai tare, și mai tare, dar de văzut nu putea vedea nimic, fiindcă întunericul fusese înlocuit de o strălucire care-l orbea la fel de complet ca și bezna dinainte.

Zgomotul făcut de elicopter era acum asurzitor. Știa că mai avea numai o secundă sau două până când aveau să-l izbească palele acelea.

„*Aleargă*!”

Trebuia să se ridice și să alerge!

Dar își simțea tot corpul ca de plumb. Abia dacă-și putea încorda mușchii.

Încercă să respire, însă plămânii îl dureau și pe față avea ceva.

Oare din cauza asta nici nu putea să vadă?

Încercă să-și miște capul într-o parte, apoi, peste urletul rotorului, mai auzi ceva.

O voce:

— Nu, Michael! Nu încerca să te miști! Relaxează-te doar!

Cunoștea vocea, dar nu știa de unde. Ca prin ceață începu să-și aducă aminte crâmpeie din ultimele câteva minute înainte de a-l fi cuprins acea cumplită beznă.

Alergase. Și alergase mai bine ca oricând. Alergase mai bine din cauza…

Amoniacul!

Inhalase amoniac, iar antrenorul îl iscodise…

Dar vocea asta nu era a antrenorului Peters. Era altcineva, cineva care…

Doctorul Jameson!

Asta era. Când i se făcuse rău și leșinase, probabil că l-au chemat pe doctorul Jameson.

Chestia de pe figura lui era o mască de oxigen și-acum îl duceau la spital.

Nu! Nu putea suferi spitalul – încă de la început, când astmul îl înșfăcase în ghearele lui pentru prima dată, iar maică-sa îl dusese la Urgență, nu putuse suferi nimic din tot ce avea legătură cu spitalul.

Nu doar mirosul și vopseaua aia scârboasă, verde sau mâncarea. Cel mai rău fusese felul în care-l trataseră, înfigând ace în el, vârându-i cu forța tot felul de pilule în gură, doctorii și infirmierele, în care ajunsese să nu aibă nicio încredere din cauza felului cum vorbeau despre el, de parcă nici nu se afla acolo. Iar azi nu se simțise deloc rău – deloc. Leșinase doar. Ar fi putut să jure, fiindcă deja se simțea cu mult mai bine, iar când suferise crize de astm, oxigenul ce i se administrase aproape că nu-i fusese de niciun ajutor. Acum însă durerea din piept aproape că dispăruse și nu îi era deloc greu să respire! Dacă ar fi putut măcar să-și dea la o parte masca de pe față și să le spună…

Se zvârcoli mai tare și, pentru prima oară, realiză de ce nu-și putea mișca nici mâinile, nici picioarele: erau imobilizate în

chingi.

Își mișcă gâtul, încercând să-și dea jos masca, și-și dădu seama cu uluire ce era acea lumină orbitoare.

Soarele luminând de pe bolta albastră a cerului printr-un…

Geam dintr-o carlingă de elicopter! Putea distinge deasupra capului umbra lăsată de palele rotorului și putea simți oscilația aparatului ce zbura prin aer.

— E-n ordine, Michael! Observă în vocea doctorului Jameson o anumită schimbare și pricepu că și el purta căști la urechi, și mască de oxigen pe față: Dacă înțelegi ce-ți spun, fă un semn din cap. Nu-l mișca mult, numai puțin.

Fără să gândească, Michael mișcă din cap.

— E-n ordine. Cineva de la școală menționa ceva despre amoniac. Ai băut așa ceva?

Michael rămase înmărmurit pentru o clipă, după care scutură din cap.

— Atunci l-ai inhalat.

Nu era o întrebare. Ci o constatare. Dar de unde știa Jameson?

— E-n ordine, Michael, îi spuse Jameson. Știm despre ce e vorba. N-are să ți se întâmple nimic.

Michael se strădui din nou să vorbească, dar nu găsea destulă vlagă. Apoi auzi iarăși vocea lui Jameson îndemnându-l să se relaxeze și să nu se zbată-n chingile care-l țineau pe brancardă, și nici să-și dea jos masca.

— Relaxează-te, repetă Jameson, vocea lui dobândind o calitate aproape hipnotică. Nu trebuie decât să te relaxezi, atât. N-ai să mori! M-auzi? N-ai să mori!

Concentrându-se asupra vocii, Michael simți cum începe iar să alunece în tenebre, iar duduitul constant al elicei începu să se atenueze. Dar înainte de a deveni din nou inconștient, mai auzi o voce.

O voce pe care n-o cunoștea:

— De ce spui că n-are să moară, Stephen? De ce-ar trebui el să fie diferit de toți ceilalți?

— Sunt doctor, *sir,* îl auzi el pe Jameson vorbind. Și cred că trebuie să le ofer cât mai multă alinare pacienților mei, chiar

dacă asta înseamnă să-i mint.

Cuvintele sunară și răsunară în mintea lui Michael. Auzindu-le, îi veni să plângă, să se mai zbată încă o dată, ca să scape de legăturile care-l țineau prizonier și de masca de pe față. Dar era neputincios.

Apoi se lăsă cuprins de întuneric.

• CAPITOLUL XXVII

Se apropia ora șase. Katharine Sundquist și Rob Silver încă se mai aflau la Centrul de Computere, Rob asistându-l răbdător pe Phil, în timp ce Katharine se fâțâia de colo-colo, tot mai frustrată cu fiecare minut care se scurgea. În ochii ei până și computerul devenise aproape un inamic. O dureau ochii de cât privise ecranul monitorului.

— Acum mă credeți? oftă ea.

În timp ce una dintre ferestrele afișate pe monitorul din fața lor era plină de o listă infinită de combinații aleatorii ale literelor A, C, G și T, într-o altă fereastră – cea în care Phil Howell lucrase de aproape o oră – pulsa același mesaj enervant care fusese singurul rezultat al tuturor încercărilor astronomului:

Parolă incorectă.
Vă rugăm să introduceți parola:|

Mica bară verticală a cursorului clipea ispititor imediat în dreapta celor două puncte, ca și cum i-ar fi provocat la încă o încercare pentru a rezolva enigma parolei ascunse ce le-ar fi permis accesul la directorul *Serinus*.

— Ei bine, eu, unul, sunt convins că șeful tău nu vrea ca noi să ne băgăm nasul în fișierul ăla, declară Howell. Și totuși, nu-mi vine mie a crede că e singurul protejat prin parolă. Omul are afaceri în toată lumea și poți să pariezi că n-ar ține să vadă chiar toți cu ce se ocupă. Chiar dacă toate tranzacțiile sale sunt perfect legale – ceea ce mă îndoiesc – undeva, stocată în memoria computerelor, trebuie sa existe o cantitate enormă de informații confidențiale.

— Dar acest computer este numai al celor din departamentul de cercetare, îi reaminti Rob Silver. Partea de afaceri trebuie să se afle în altă parte. Probabil, în Japonia.

— Mai degrabă în Insulele Cayman, aș zice eu, murmură

Howell, apoi scrise *Cayman* pe tastatură, apăsă ENTER și observă apariția aceleiași casete, cu același mesaj.

— Eei, asta-i. Mă depășește, oftă el. Pentru a intra în directorul ăsta e nevoie de un *hacker* mai bun decât mine.

— Cunoști pe cineva? întrebă Katharine.

Howell reflectă o clipă:

— Nu, spuse el mohorât. Ochii i se mutară la fereastra de pe monitor care-i afișa proiectul, dar nimic nu părea să se fi schimbat și simți cum îi chiorăie mațele de foame, fapt ce-i aminti că astăzi uitase complet să mănânce: Ce ziceți, luăm o mică pauză să înfulecăm ceva? După care ne întoarcem și mai încercăm.

Prima reacție a lui Katharine a fost să-i spună că nu era timp pentru mâncat, dar, când se uită la Phil și-i văzu cearcănele din jurul ochilor și chipul tras, știu că puterile lui erau pe sfârșite.

— Poate că n-ar fi rău, spuse ea, fricționându-și ceafa înțepenită pentru a mai atenua încordarea provocată de observarea afișajului în veșnică mișcare de pe ecranul computerului. Vreau să văd ce mai face Michael, spuse ea cu voce tare, întorcându-se spre Rob. Ai celularul la tine?

Rob și-l scoase din buzunar.

— Vrei să te duci până-n Makawao și să-l iei și pe Michael?

Când robotul telefonic de acasă răspunse după primul apel, semnalând că era un mesaj în așteptare, Katharine presupuse că era Michael care-i transmitea propriul program pentru seară. Însă, când formă codul de redare și vocea electronică o anunță: „Șapte… mesaje… noi”, simți cum o străbate un fior de panică.

Telefonul de acasă rareori înregistra fie și un singur mesaj, darămite șapte. Tastă repede codul de redare a tuturor mesajelor înregistrate. În clipa în care auzi tonul primului interlocutor, știu că e vorba de Michael.

Și că e de rău.

„Doamnă doctor Sundquist, aici e Jack Peters, antrenorul de atletism al Campusului Bailey. Îmi… îmi pare rău că sunt nevoit să vă aduc la cunoștință în acest fel… adică vreau să

spun că aș fi dorit să putem vorbi direct, dar…”

Vocea se întrerupse, apoi reluă: „Azi după-amiaza Michael s-a prăbușit pe pistă. Nu știu exact care-a fost problema, dar am chemat de urgență Salvarea. Ambulanța tocmai sosea, când doctorul Jameson a venit cu elicopterul lui Takeo Yoshihara. Presupun că l-au dus pe băiat la Spitalul Memorial Maui. Tocmai am sunat acolo, dar încă nu figura înregistrat la intrare. Totuși am să mai încerc, iar dacă vreți să mă sunați după ce primiți acest mesaj, eu mă voi afla la numărul 555-3568. Pur și simplu nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Adică, alerga mai bine ca oricând, și atunci… Glasul lui Jack Peters se întrerupse pentru a doua oară. Oricum, continuă el, o să mai încerc la spital și, dacă aflu ceva, o să vă mai las un mesaj. Dumnezeule, ce nesuferite sunt mașinile astea!” Până să înceapă derularea următorului mesaj, micul țipăt de neliniște pe care-l scoase la auzul cuvintelor lui Peters îl și adusese pe Rob lângă ea. Katherine înclină un pic telefonul celular astfel încât să poată asculta și el. Auziră glasul unui băiat speriat:

„Doamna Sundquist? Numele meu e Rick Pieper.” Când băiatul începu să repete ceea ce tocmai îl auzise zicând pe antrenor, ea apăsă tasta de cod pentru a trece la următorul mesaj.

„Aici Yolanda Umiki, doamnă doctor Sundquist. Lucrez în biroul domnului Yoshihara. Dumnealui mi-a cerut să vă sun și să vă transmit că fiul dumneavoastră este bolnav și că ar dori să vă vorbească cât mai repede cu putință. Dacă mă puteți suna când primiți acest mesaj, vă pot face legătura să vorbiți direct cu domnul Yoshihara.”

Panica ce-o cuprinsese când auzise că Michael era bolnav se transformă în teroare în clipa când auzi că Takeo Yoshihara era și el implicat. Și cum de apăruse doctorul Jameson cu elicopterul?

Mai erau încă două apeluri de la Yolanda Umiki și un altul de la Rick Pieper:

„Tot eu sunt, Rick Pieper, doamnă Sundquist, și mă aflu la Spitalul Memorial Maui. Am venit să aflu cum se simte

Michael numai că el nu-i aici! Adică ei spun că nici măcar n-a ajuns aici! Dar unde să-l fi dus în altă parte? Oh, Doamne, iertați-mă – sunt – în fine, cred că m-a apucat frica. Adică eu credeam că l-au adus aici și când colo… zău, îmi pare rău, doamnă Sundquist! Dar Michael a zis ceva chiar înainte să leșine, și eu am crezut că-i bine să știți. A zis ceva despre amoniac înainte de a leșina. Nu știu ce anume voia să zică, habar n-am, dar cam asta cred că l-am auzit zicând. Doar *amoniac*."

Ultimul mesaj era din nou de la Jack Peters și era aproape o copie fidelă a mesajului de la Rick Pieper: „Nu, nu pricep, doamnă Sundquist. Dacă nu l-au dus la Memorialul Maui, atunci unde…?" Se opri brusc: „Iisuse Hristoase, cred că deja v-am speriat de moarte! Probabil că s-o fi trezit și, cum n-a fost nimic serios, n-a mai existat niciun motiv ca să-l ducă la spital. Oricum, v-aș rămâne îndatorat dacă ați putea să mă țineți și pe mine la curent cu situația lui."

Vocea electronică se auzi încă o dată:

„Terminarea… ultimului… mesaj."

— E la proprietate, spuse Katharine. Nu l-au dus la spital! Oh, Dumnezeule, Rob, dacă l-au… Chiar dacă Rob nu i-ar fi pus degetul pe buze, ea tot n-ar fi fost în stare să-și ducă la bun sfârșit propoziția: Michael nu putea fi mort! Pur și simplu nu putea!

— Sun-o pe femeia din biroul lui Yoshihara, îi spuse Rob.

Când lui Katharine îi fu cu neputință să taie legătura cu robotul telefonic de la ea de acasă, Rob îi luă telefonul din mână, formă numărul pe care-l memoră din al doilea mesaj al Yolandei Umiki și apăsă butonul TRIMITE. Apoi îi înmână celularul lui Katharine.

Când asistenta răspunse la al doilea apel, Katharine se prezentă și întrebă:

— Fiul meu e acolo? Este la proprietate?

— Doctorul Jameson a crezut că-l poate trata mai bine aici decât…

— Ba nu! o întrerupse Katharine. Vreau să-l trimiteți imediat la Spitalul Memorial Maui. Sau să fie transportat cu

avionul la Honolulu. Dar nu vreau ca doctorul Jameson să…

— Tare mă tem că nu am autoritatea să fac nimic din toate astea, doamnă doctor Sundquist, replică Yolanda Umiki pe un ton care nu lăsa nici urmă de echivoc asupra faptului că ordinele le primea numai de la Takeo Yoshihara. Dacă veniți până la proprietate, domnul Yoshihara vă va explica situația.

Katharine șovăi dacă să pună sau să nu pună următoarea întrebare, neștiind dacă ar fi crezut sau nu răspunsul pe care l-ar fi primit, știind totuși că n-ar fi putut încheia convorbirea fără s-o pună. În cele din urmă, ea pronunță cuvintele cu forța:

— Spuneți-mi doar un lucru. Michael mai trăiește?

Asistenta lui Takeo Yoshihara șovăi, apoi spuse:

— N-am auzit nimic în sens contrar.

Închizând telefonul, Katharine încercă să se convingă că detectase o undă de compasiune în tonul Yolandei Umiki. Însă cuvintele femeii erau cât se poate de… ciudate.

Să fi încercat oare ea să-i comunice că Michael era încă în viață fără a viola vreo directivă dată de Takeo Yoshihara în sensul interdicției de a da vreo informație? Sau poate, pur și simplu, nu voise să fie ea prima care să-i dea vestea cea proastă? Ochii lui Katharine, scăldați în lacrimi, se fixară asupra lui Phil Howell:

— Te rog, șopti ea. Mai încearcă! Nu știu ce anume fac ăștia, dar dacă noi n-aflăm, cred că fiul meu are să moară.

În stare de șoc, Katharine se lăsă condusă de Rob afară din clădire. Un minut mai târziu, cu Rob la volanul mașinii ei, în vreme ce ea însăși ședea tremurând în bancheta din dreapta șoferului, traversau în viteză insula.

•

Josh Malani se sprijini de peretele de plexiglas privind înfuriat prin pâcla maronie ce se agita în jurul lui la camera goală, aflată dincolo de imensa cutie în care erau încarcerați el și Jeff Kina. Pierduse noțiunea timpului de când se afla aici, fiindcă lumina din incintă nu se schimba niciodată.

Niciun ceas nu atârna de perete.

Nicio fereastră nu trăda schimbarea luminii de la noapte la

zi.

Ultimul lucru de care-și amintea, într-adevăr, era momentul în care se ducea spre plaja din Spreckelsville, crezând că aerul curat și, poate, înotul aveau să-l facă să se simtă mai bine.

Amintirea se ștergea rapid, dar credea că se prăbușise chiar lângă camioneta lui. Se simțise groaznic – mai rău ca niciodată în viața lui.

Se simțise de parcă ar fi murit.

Apoi venise cineva care-l ridicase de jos și-l pusese în spatele unei mașini.

Următorul lucru de care-și amintea era trezirea și faptul că se simțea bine.

Gheara din piept dispăruse și întregul său corp trepida de vitalitate. Însă, când deschisese ochii, își dăduse imediat seama: ceva nu era în ordine.

La început, fusese pâcla; apoi văzu că era în pielea goală.

Și nu se afla într-un salon de spital.

Nici măcar nu se afla într-un pat adevărat.

Zăcea întins pe un pat pliant, iar pâcla maronie îl făcuse greu de distins; în afară de asta, se simțea perfect. Se ridicase în capul oaselor, privise în jur și înțelesese că nu era singur.

Mai era cineva întins pe un alt pat pliant, cam la vreo doi metri mai încolo. Când se dezmeticise de-a binelea, îl recunoscuse pe Jeff Kina. Jeff, de asemenea gol pușcă, dormea nu glumă, dar când Josh îl atinse, se deșteptă imediat, sărind cu ochii ațintiți pe Josh, ca și când ar fi fost gata de atac.

— Iisuse, Jeff, eu sunt! spuse Josh, retrăgându-se instinctiv de lângă trupul încordat al lui Jeff.

La început, i se păru că Jeff nu l-a recunoscut deloc, dar apoi încet-încet, se destinse lăsându-se pe vine direct pe podeaua de beton. Mult timp nu făcuse decât să se uite lung la Josh, iar când, în cele din urmă, vorbi, vocea lui avea un timbru aspru, aproape gutural. Cu toate că Jeff nu mai părea gata atac, ochii lui erau fixați, fără să clipească măcar, asupra lui Josh, cu concentrarea unui animal care-și pândește prada.

— Te-au prins și pe tine.

Pentru o clipă Josh nu a priceput ce încerca să zică Jeff,

apoi s-a lămurit – câmpul de trestie de zahăr!

Mașina parcată la intrarea pe drumul de țară și care țâșnise în câmpul de trestie de zahăr când el ieșea!

Și cealaltă mașină – cea cu girofaruri albastre despre care ar fi putut să jure că era de poliție, dar care nu se luase după el, atunci când accelerase fără să țină seama de limita de viteză, încercând să scape din câmpul de trestie incendiat.

Câmpul de trestie de zahăr în flăcări în care îl abandonase pe Jeff Kina!

— Îmi… îmi pare rău, șopti el. N-ar fi trebuit să… Șovăi, apoi: N-ar fi trebuit să te las acolo.

— Vrei să spui că n-ar fi trebuit s-o ștergi de acolo, mormăi Jeff. Încă o dată trupul i se încordă, mușchii lui puternici umflându-i-se sub piele, iar Josh se pregăti pentru a întâmpina atacul.

Jeff Kina era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât el, și aproape de două ori mai greu, însă până acum Josh nu se simțise câtuși de puțin amenințat de Jeff.

Acum aproape că putea simți efortul lui Jeff de a se stăpâni.

— Ce-au făcut? șopti el, nefăcând niciun efort să-și ascundă groaza pe care o simțea. Unde suntem? Ce ne-au făcut?

Josh urmări timp de câteva clipe furia ce clocotea în Jeff. În cele din urmă, masivul trup al lui Jeff se relaxă din nou:

— O să crăpăm, spuse el. Ca și Kioki, omule, ai înțeles? Pur și simplu o să murim.

— De ce? întrebă Josh. Ce s-a întâmplat?

Jeff ridică din umeri:

— Habar n-am. Habar n-am de nimic și nu există nimeni pe care să-l întrebăm.

Sub ochii lui Jeff, Josh începu să se plimbe de-a lungul pereților de plexiglas, examinând fiecare centimetru, atingând fiecare suprafață pe care o putea atinge, căutând o cale de ieșire. Iar și iar. Jur-împrejur. Ca un șobolan în labirint, Josh se mișca întruna, parcurgând perimetrul închisorii lor.

Timp de o oră.

Poate două.

Poate mai mult.

Vreme îndelungată Josh simțise ochii lui Jeff pândindu-i fiecare mișcare. La început, a avut grijă ca niciodată să nu stea cu spatele la celălalt băiat. Însă, pe măsură ce minutele se scurgeau, și Jeff rămânea nemișcat pe podea, Josh își concentră mai mult atenția asupra închisorii de plexiglas, și mai puțin asupra lui Jeff Kina.

În cele din urmă, Jeff se strecură înapoi în patul lui și adormi.

Și totuși Josh mai simțea niște ochi observându-l, și-atunci își îndreptă atenția spre încăperea din afara celulei.

Și-atunci văzu camerele de luat vederi.

Patru, toate orientate spre cutie, observându-i fiecare mișcare, din toate unghiurile.

Nu exista niciun loc în care să se ascundă, nicăieri unde ar fi putut să scape de lentilele atotvăzătoare.

După un timp adormi și Josh, dar se trezi brusc, încordându-și instantaneu corpul, apoi țâșni din pat, se răsuci pe loc și se lăsă pe vine.

Jeff Kina era aplecat deasupra patului.

— E-n ordine, spuse el. N-am să-ți fac niciun rău, omule!

De atunci încolo fuseseră ca două animale în cușcă, spionându-se precaut unul pe altul, dormind numai iepurește, prelingându-se pe lângă pereții închisorii lor, când nu erau întinși direct pe jos sau în paturi, ațipiți.

De două ori un om în alb intră în celulă, le puse mâncare în ecluza cutiei etanșe din plexiglas și ieși apoi fără să scoată niciun cuvânt.

Până la urmă, foamea birui și ei mâncară.

Apoi, cu câtva timp în urmă – Josh n-avea niciun reper ca să știe cât timp se scursese – cineva încercă să apese clanța ușii de la încăperea aflată dincolo de închisoarea lor din plexiglas.

De astă dată ușa nu se deschise și omul îmbrăcat în alb care aducea mâncare nu apăru. Josh realiză că scurta zgâlțâire a clanței însemna că cineva care nu avea cheie încerca să intre.

— Ajutor! țipă el. Ajutați-ne!

Dar chiar în clipa când el striga, avu impresia că indiferent

cine se afla în spatele ușii nu avea cum să-l audă, că plexiglasul și pereții camerei de dincolo alcătuiau o barieră de izolație fonică. Dacă ei nu voiau să-i lase să vadă afară sau să știe unde erau, sau chiar să știe ce oră era, în mod cert n-aveau să le dea voie nici să se facă auziți.

Totuși, mai încercă încă o dată:

— Vă rog! strigă el. Vă rog, lăsați-ne să ieșim!

Clanța se mai agită încă o dată, dar asta a fost tot.

Oricine s-ar fi aflat dincolo plecase.

De atunci Josh își dăduse drumul pe pământ, uitându-se lung la ușă, așteptând.

Ceva, simțea el, avea să se întâmple, deși nimic nu se schimbase în cameră; lumina era la fel de orbitoare și de fără umbră ca întotdeauna, pereții la fel de anoști, pâcla din interiorul cutiei avea aceeași nuanță cafeniu-închis cu care se obișnuise atât de mult, încât aproape că nici n-o mai observa. Știa că și Jeff Kina putea simți încordarea.

Ca și el, Jeff se afla pe podea, cu spinarea lipită de unul dintre pereți și cu genunchii lipiți de piept.

Ochii lui, ca și ai lui Josh, supravegheau ușa.

Timpul se încetini; liniștea se așternea peste încăpere.

Ochii lui Josh nu se dezlipeau de ușă.

Când clanța se clinti – o fracțiune de milimetru la început – Josh observă imediat. Așezându-se imediat pe vine, el își simți mușchii încordându-i-se și adrenalina încălzindu-i tot corpul.

Clanța se mișcă, limba broaștei se trase cu un *clic*! și ușa se deschise.

Intrară doi oameni, dintre care niciunul nu era omul în alb care le aducea de mâncare.

Unul din ei era un *haole,* celălalt, un japonez – exact aceiași oameni care apăruseră în afara cuștii în urmă cu câteva ore.

Amândoi erau îmbrăcați în costum și, cu toate că Jeff nu-l mai văzuse pe japonez până atunci, în jurul omului acesta era un nimb de putere care-i spunea cine era acel om, acum, că mintea îi era suficient de limpede ca să gândească.

Takeo Yoshihara.

Ochii lui Josh se îngustară, iar mușchii i se încordară și mai

mult.

— Sunt periculoși, doctore Jameson? îl auzi vorbind pe Yoshihara.

Chiar și prin panoul gros de plexiglas nu putu să detecteze niciun pic de nervozitate în vocea omului, ci doar obișnuita curiozitate.

— După câte s-ar părea, nu, replică Stephen Jameson. Amândoi par nervoși și suspicioși, însă, cu excepția dimineții de azi, niciunul din ei nu a prezentat vreun semn de reală agresivitate. Mai degrabă, aș spune că simțurile lor s-au ascuțit.

— Interesant, murmură gânditor Takeo Yoshihara. Înconjură cutia, iar ochii lui Josh îl urmăriră, corpul lui întorcându-se o dată cu privirea după traiectoria celui urmărit. Foarte interesant, remarcă Yoshihara după ce execută un cerc complet. În urmă cu un an, în India, am văzut un tigru în cușcă. Se uita la mine cu aceeași intensitate. Zâmbi, dar nu era pic de căldură în surâsul lui: Presupun ca voia să mă mănânce. Ochii lui îl fixară pe Josh: Aș fi vrut să avem mai mult timp pentru a face studii psihologice, urmă el. Dar poate că cercetătorii vor fi în stare să învețe la fel de mult din disecție. Instruiește-i să acorde atenție mai ales structurilor creierului.

Pe când începea să deslușească sensul cuvintelor, Josh simți cum se cutremură. Întregul trup începu să se zgâlțâie.

„Nu se poate! Probabil că n-am auzit bine!”

Dar atunci dădu cu ochii de Jeff Kina și avu certitudinea că auzise perfect. O expresie de furie contorsiona chipul lui Jeff, iar mușchii lui erau încordați ca niște noduri. Un urlet de furie ieși din beregata lui Jeff Kina și se azvârli în plexiglas cu destulă vigoare încât să zgâlțâie întreaga structură. Prăbușindu-se la podea, cu nasul sângerând din cauza impactului cu peretele dur, Jeff rămase acolo numai o secundă înainte de a-și mai aduna încă o dată forțele pentru a se azvârli asupra barierei transparente.

— Nu! strigă Josh pe când o șuviță de sânge țâșni din gura lui Jeff. Jeff, nu!

Jeff, prea mistuit de ura sa pentru a-l mai auzi pe Josh, se prăbuși pe podea încă o dată, doar pentru a mai lua cu asalt peretele a treia oară. Degetele lui încleștate ca niște gheare râcâiau suprafața de plexiglas fără să lase cine știe ce urme pe ea. Un geamăt subțire și straniu îi gâlgâia din gât și băiatul izbi în perete cu picioarele goale, iar geamătul lui crescu în intensitate până când se transformă într-un țipăt atunci când durerea pe care o simțea în degetele lui zdrobite depăși furia.

— Oprește-te! zbieră Josh, aruncându-se el însuși asupra lui Jeff și încercând să-l imobilizeze la podea.

Jeff se descotorosi de el de parcă ar fi fost un cățeluș care latră și se întoarse la atacurile sale asupra cuștii.

Dincolo de pereții celulei, Takeo Yoshihara și Stephen Jameson urmăreau atacul lui Jeff Kina.

Yoshihara vorbi:

— Golește incinta.

Cu respirația tăiată de lovitura lui Jeff, Josh zăcea pe podea, încercând să-și recapete suflul. Și atunci, pe când Jeff se izbea de perete, lăsând pete roșii-maronii oriunde mâinile sale sângerânde izbeau suprafața unsuroasă a plasticului, atmosfera din interiorul celulei începu să se schimbe.

Pâcla maronie începu să se limpezească.

Iar Josh Malani începu să simtă că-ncepe să-l doară pieptul.

Încercă să se ridice în picioare, dar nu putu. Râcâind instinctiv podeaua, își întinse o mână spre cei doi oameni care ședeau în siguranță dincolo de granița de plexiglas.

— Ajutați-ne! se rugă el. Vă rog, ajutați-ne, doar atât…

Zvârcolindu-se acum pe podea, Jeff Kina se strângea de piept, chinuindu-se să respire aerul bogat în oxigen ce înlocuia cu rapiditate vaporii toxici cu care celula fusese umplută până-n urmă cu numai o clipă. Josh se târî până la el și-l apucă pe Jeff de încheieturi:

— Ne omoară, Jeff, șopti el. Oh, Dumnezeule, ne omoară!

Încă o dată Jeff Kina se strădui să se ridice de jos, încercă să lanseze un atac final, însă deja vitalitatea îl părăsise și întunericul se pogora asupra lui.

— Mamă… șopti el. Mamă…

Vocea lui se stinse, trupul îi fu cuprins de convulsii, apoi se liniști și rămase nemișcat.

— E interesant faptul că cel mai mare a murit primul, îl auzi spunând Josh Malani pe Takeo Yoshihara.

A fost cel din urmă lucru pe care l-a mai auzit înainte de a-l cuceri întunericul.

• CAPITOLUL XXVIII

— Și tot nu pricep de ce l-au adus aici, spuse Rob în timp ce conducea Fordul Explorer prin porțile domeniului lui Takeo Yoshihara.

— Asistenta nu mi-a zis, spuse Katharine.

Stătea încordată în bancheta din dreapta strângându-se singură în brațe ca pentru a-și ține-n frâu neliniștea. Prin mintea ei se derulau imagini ale lui Michael, ascuns într-una dintre camerele subterane din subsolul aripii de sud a pavilionului de cercetări; Michael încarcerat precum acel sărman cățeluș care-a murit în brațele ei.

— Yolanda Umiki n-a zis decât ca eu să vin la cabinetul lui Yoshihara.

Sărind din mașină în momentul în care aceasta opri, ea traversă în fugă grădinile ce separau pavilionul de cercetări de clădirile ce alcătuiau reședința personală a lui Takeo Yoshihara – și se opri realizând că ea nu văzuse niciodată cabinetul lui Yoshihara și nu era sigură unde era. Tocmai privea în jur fâstâcită, când dinaintea lor se înființă un servitor care făcu o plecăciune.

— Domnul Yoshihara vă așteaptă în cabinetul său. Pe aici, vă rog.

Un pod mic ducea la o clădire în stil oriental, ca o perfectă ceainărie, ce plutea în mijlocul unui lac. Înăuntru se aflau două încăperi pe care Takeo Yoshihara le folosea drept cabinet. Cea mai mică, mai degrabă un fel de anticameră, adăpostea biroul puțin cam aglomerat al Yolandei Umiki, două scaune sculptate în lemn de tec, un *tonsu,* și mai multe fișete. În cabinetul personal al lui Takeo Yoshihara se afla numai o masă din lemn simplă și foarte lustruită ce servea drept birou – cu nimic altceva pe ea decât un telefon – și un singur scaun.

Pe jos erau împrăștiate mai multe perniță. Takeo Yoshihara însuși păși înăuntru printr-o *shoji* deschisă ce ducea la o

verandă de unde se putea admira suprafața ca o oglindă a lacului și grădina perfect întreținută de conifere *bonsai,* ce se întindea dincolo. Închizând glasvandul la loc, Yoshihara se apropie de Katharine și-i întinse mâna cu o expresie foarte serioasă.

Katharine fusese tentată să nu-i strângă mâna deloc, dar într-o clipă se răzgândi.

De ce să-i stârnească bănuieli?

— Doamna doctor Sundquist, nu-ți pot spune cât de mult regret ce i s-a întâmplat fiului tău.

— Unde e? întreba Katharine. Vreau să-l văd.

— Eu însumi te voi duce peste câteva clipe la el.

— Câteva clipe!? îngână Katharine ridicând vocea. Domnule Yoshihara, vorbiți acum despre fiul *meu*! Fiul meu! Din câte știu, a căzut pe terenul de sport al Campusului Bailey. De ce n-a fost dus la spitalul din Maui?

Takeo Yoshihara schiță un gest de a o invita să ia loc pe una dintre pernițele de pe jos, dar când ea rămase în picioare, rămase și el la fel.

— Din dispoziția mea a fost adus aici, explică el.

— Dispoziția dumneavoastră? explodă Katharine. Cine sunteți dumneavoastră ca să spuneți ce trebuie să se facă în legătură cu fiul meu? Și de unde ați știut ce i s-a întâmplat? Îl supravegheați?

Dacă Katharine se aștepta ca el să dea înapoi în fața acuzației, o aștepta o mare dezamăgire; departe de se eschiva din fața întrebării, Takeo Yoshihara avea aerul că o aștepta cu brațele deschise:

— Adevărul e că da, spuse el. De la moartea lui Kioki Santoya noi ne-am preocupat nu numai de Michael, dar și de prietenii lui, Josh Malani și Jeff Kina. Șovăi, apoi continuă: Nu prea știu cum ar trebui să-ți aduc la cunoștință asta, doamnă doctor Sundquist, dar puștiul Malani a murit ieri după-amiază pe plaja de la Speckelsville.

Cuvintele o izbiră pe Katharine ca un pumn. Instinctiv, îl căută pe Rob ca să se sprijine de el. Pe când acesta îi lua brațul, Takeo Yoshihara veni cu scaunul pe care îl adusese de

la biroul lui.

— Pot să-i spun Yolandei să-ți aducă ceva, se oferi el, în timp ce Katharine se prăbușea în scaun.

Scutură din cap amuțită. „Josh? Mort? Cum a putut să se-ntâmple una ca asta? Iar dacă Josh era mort…”

— Cum? întrebă ea, fără vitejia pe care o avusese în glas cu numai o clipă înainte, pe când mâna i-o căuta inconștient pe cea a lui Rob. Dumnezeule mare, *de ce*?

— Doctorul Jameson nu este încă sigur unde a-nceput problema, spuse Takeo Yoshihara, sprijinindu-se de birou. Dar era foarte interesat de ceea ce i s-a întâmplat tânărului Santoya, și mai cu seamă, de starea plămânilor lui. Din analiza de laborator a țesutului pulmonar a rezultat că plămânii tânărului deveniseră oarecum incapabili să mai absoarbă oxigenul în sânge. De fapt, era ca și cum băiatul devenise alergic la el. Când s-a stabilit că și băiatul tău avea probleme respiratorii, fără însă a părea că are dificultăți la transferul aerului în și din plămâni, doctorul Jameson a considerat foarte necesar ca lui Michael să nu i se administreze oxigen.

Degetele lui Katharine se înfigeau puternic în mâna lui Rob, pe când lupta din răsputeri cu panica teribilă care-o năpădise. Rob o strânse mai tare de umeri ca pentru a o proteja de ceea ce-ar mai fi putut spune Takeo Yoshihara.

— Dar tot nu ne-ați spus ce s-a-ntâmplat cu Michael? zise el.

— Pentru a face asta, trebuie să vă spun câte ceva despre anumite experimente ce au loc aici, replică Yoshihara. Privirea lui se mută spre Katharine: Doctorul Silver a semnat deja un acord de confidențialitate. Era stipulat în contactul său de angajare. Mă tem că va trebui să-ți cer și ție să semnezi unul.

Apăsă un buton al telefonului, chemând-o pe Yolanda Umiki, care apăru cu o singură foaie de hârtie în mână.

Ochii lui Rob Silver se îngustară:

— E oare necesar? întrebă el. Având în vedere împrejurările, eu nu cred că…

— Tare mă tem că va trebui să insist.

Scoțând un stilou de argint din buzunarul hainei, Yoshihara i-l întinse lui Katharine.

Fără să citească nici măcar un rând din document – nepăsându-i deloc de ce scria acolo – Katharine semnă și îi înmână foaia femeii.

La fel de tăcută pe cât intrase, secretara ieși, închizând ușa după ea.

Când nu mai rămaseră decât ei trei, Takeo Yoshihara se întoarse spre Katharine.

— După cum poate că ți-a spus și doctorul Silver, noi aici desfășurăm un amplu studiu asupra mediului înconjurător. Ceea ce nu ți-a spus, întrucât până acum nici el n-a știut, este faptul că noi lucrăm cu o substanță care, după câte se pare, conferă formelor de viață pe bază de carbon și care se întreține cu oxigen – ceea ce include majoritatea regnului viu de pe această planetă – calitatea de a se susține și cu alte gaze în afara oxigenului. Gaze care în mod obișnuit sunt otrăvitoare.

— Vreți să spuneți că ați pus la punct un compus care le-ar permite oamenilor să trăiască într-un aer extrem de poluat? îl întrebă Katharine având grijă să nu trădeze prin tonul vocii sale ceea ce văzuse deja în laboratoarele subterane.

— Nu noi l-am pus la punct, explică Yoshihara. L-am găsit.

— Găsit? îngână Rob. Vreți să ziceți că-l exploatați dintr-o mină?

Yoshihara scutură din cap:

— Una dintre echipele mele de cercetare – un grup de scafandri – lucra în largul coastei Kalapana din Insula Mare.

— Acolo unde a fost plaja cu nisip negru! exclamă Rob. Dar acum e sub lavă proaspătă.

— Întocmai, spuse Yoshihara. Oricum, lângă un crater au dat peste ceea ce părea a fi o geodă, pe care au adus-o aici. Numai că, în loc să conțină cristalele tipice majorității geodelor, aceasta conținea un fel de gaz lichefiat. Am început să experimentăm cu substanța și am descoperit că, atunci când le-o administrăm animalelor ce respirau oxigen, efectul ei era de a le permite să trăiască într-o atmosferă conținând ceea ce în mod normal ar constitui doză letală din diverse gaze și

agenți contaminanți.

— Tare mă tem că n-am înțeles prea bine, spuse Rob.

Takeo Yoshihara surâse:

— Nici nu mă surprinde – eu însumi abia dacă reușesc să-mi fac o idee despre ce se-ntâmplă. Dar doctorul Jameson îmi spune că animalele noastre de laborator par a se simți perfect normal într-o atmosferă care e puternic încărcată cu compuși de genul hidrocarburilor neoxidate și al oxizilor de azot. De asemenea, ozon, bioxid de sulf și cianură.

— Cianură?! exclamă Rob, neîncrezător.

O umbră de surâs se ivi pe chipul lui Yoshihara:

— Te pot asigura, doctore Silver, că cei mai mulți dintre noi respiră zilnic asemenea lucruri, dar în cantități suficient de mici, cât să nu aibă niciun efect advers. Desigur, cu excepția zonelor extrem de poluate. Însă acest compus pare să facă animalele noastre de laborator imune la efectele unei astfel de poluări, chiar și în cele mai substanțiale concentrații.

— Pare a fi ca un miracol, spuse Rob.

— Poate și este, se declară de acord Yoshihara. Numai că mai există și un efect secundar. Toate animalele noastre de laborator au devenit alergice la oxigen. O dată ce le-a fost administrat compusul, ele nu pot să mai respire ceea ce noi considerăm a fi o atmosferă nepoluată.

„Cățelușul”, se gândi Katharine. Omorâse cățelușul doar prin simplul fapt că-l scosese din casetă. Simți cum se înfioară anticipând care-aveau să fie următoarele cuvinte ale lui Takeo Yoshihara, iar când acestea veniră, le percepu doar ca pe un straniu ecou a ceea ce mintea ei îi spusese deja. Trăsăturile lui Yoshihara exprimau îngrijorare, deși Katharine găsea că nici în clipa când rostea cuvinte triste, ochii lui nu păreau a trăda cea mai mică emoție.

— Îmi pare nespus de rău că n-am încotro și trebuie să ți-o spun, Katharine, dar tare mă tem că fiul tău, împreună cu prietenii lui au fost contaminați cu compusul din interiorul geodei. Încă nu avem nici cea mai mică idee cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

„Scufundarea! Dar în timpul scufundării nu s-a întâmplat

nimic grav! spusese Michael. Singurul lucru nelalocul lui era faptul că unii dintre ei își terminaseră aerul, dar nici asta nu fusese până la urmă o problemă."

— Credem că Michael și prietenii lui au dat fără să știe peste o altă geodă, îl auzi ea spunând pe Takeo Yoshihara.

„O geodă! Dar nu era o geodă! O văzuse cu ochii ei și era o sferă perfect rotundă, al cărei conținut, Katharine era absolut convinsă, fusese inventat chiar aici, pe domeniul lui Takeo Yoshihara!"

— Vreau să-l văd, spuse ea pe un ton calm, deși mintea încă îi vâjâia. Vreau să-l văd pe fiul meu.

•

Katharine trebui să facă apel la ultima picătură de stăpânire de sine pentru a nu țipa când îl văzu pe Michael.

Camera lui se găsea la subsol și, cu toate că nu părea a face parte nici din complexul aferent proiectului *Serinus* și nici din laboratorul pe care-l descoperise, era, probabil, chiar mai cumplită decât tot ce-i văzuseră ochii până atunci.

Era într-un pat, dar patul era într-o cutie.

Același tip de cutie de plexiglas cum văzuse în laboratoarele *Serinus* adăpostind animale care, deși vii încă, păruseră neliniștite și suferinde.

Cutia era prevăzută cu o pereche de conducte mari și cu diverse alte ecluze pentru accesul mâncării și al băuturii, fără a contamina atmosfera controlată din interiorul acesteia.

De fapt, atmosfera din interiorul cubului se putea distinge sub forma unor vârtejuri de fum care pluteau în jurul lui Michael, umplând incinta cu o pâclă maronie. Numai văzând-o, Katharine simți că se îneacă, deși aceasta nu putea ieși dintre pereții cutiei.

Rezemat cu spatele de o pernă sprijinită de căpătâiul unui pat de spital, Michael era treaz. Chipul lui i se păru lui Katharine că avea o paloare cadaverică, dar când el o văzu intrând în cameră în compania lui Rob Silver, Takeo Yoshihara și Stephen Jameson, izbuti să surâdă.

— Cred că de data asta am avut o criză de astm serioasă de tot, spuse el.

Glasul i se făcea auzit prin intermediul unui difuzor pe care Katharine nu-l putea vedea. Suna subțirel și stins, ca și cum ar fi venit de foarte departe.

„Nu plânge!” Dar chiar în clipa când își dădea porunca, Katharine își simți ochii umplându-i-se de lacrimi. Făcu un pas spre el, vrând să-și ia în brațe fiul, să-l țină strâns la piept și să-i spună că totul are să se sfârșească cu bine.

Cutia o oprea.

Brusc se simți neputincioasă, nefiind în stare să facă nimic pentru Michael, nici măcar să-l încurajeze.

— Oh, Michael, șopti ea. Ce s-a întâmplat? Te simțeai așa de bine. Am crezut că…

Ea scutură din cap și-și mușcă buza chinuindu-se să-și înfrâneze plânsul ce amenința s-o podidească.

— Mă *simțeam* extraordinar, spuse Michael. M-ai văzut, doar, mami!

— Cum să nu! Sigur că te-am *văzut*! îi spuse Katharine. Și arătai în mare formă! Chiar am încetat să-mi mai fac griji din pricina ta. Încă o dată încercă instinctiv să întindă mâna spre el, de astă dată atingând plasticul tare ce-o despărțea de copilul ei. Puiule, ce s-a întâmplat?

Michael ridică din umeri:

— Nu… nu sunt sigur, făcu el evaziv. Îi povesti cu multe întreruperi că toată ziua avusese dificultăți de respirație: Pe urmă am dat peste o sticlă în toaleta bărbaților, isprăvi el de povestit. De cum am inhalat din ea, m-am simțit extraordinar!

În urechile lui Katharine îi răsună mesajul dezlânat al lui Rick Pieper.

„Amoniac! Inhalase amoniac! Sigur că se simțea rău!”

Însă aproape în aceeași clipă cu gândul veni și convingerea că nu era decât paiul de care se agăța cu disperare pentru a evita confruntarea cu adevărul.

Nu amoniacul îl făcuse să se simtă rău. Dimpotrivă!

Mintea îi lucra cu repeziciune, pe măsură ce noi frânturi de informații completau imaginea de ansamblu a ceea ce se petrecea.

Mark Reynolds – băiatul din Los Angeles – nu încercase să

se sinucidă; încercase să se *salveze,* iar medicii care-i veneau în ajutor îl omorâseră fără să-și dea seama prin administrarea de oxigen.

Oxigen!

Pentru prima oară de când intrase în incintă, ochii lui Katharine se dezlipiră de Michael pentru a lua seama la ce era în jur.

În perete era instalat un monitor de computer, cu ecranul împărțit într-o serie de ferestre; una afișa graficul continuu al parametrilor vitali ai lui Michael, în vreme ce restul monitoriza amestecul componentelor din atmosfera cutiei. Pe unele dintre ele le putea recunoaște: CO, SO_2.

Monoxid de carbon.

Bioxid de sulf.

Cele mai multe dintre ele erau lungi șiruri de simboluri atomice desemnând compuși chimici complecși, probabil hidrocarburi, din care ea nu pricepea o iotă.

— Pot să rămân singură cu el câteva minute? întrebă ea.

— Desigur, consimți Takeo Yoshihara. Eu mai am niște afaceri de care trebuie să mă ocup numaidecât. Doctorul Silver te poate aștepta, împreună cu doctorul Jameson.

Când rămase numai cu Michael, ea se apropie cât putu mai mult, punându-și mâinile pe plastic încetișor, ca și cum l-ar fi atins pe piele.

— Îmi pare rău, puiule, șopti ea. Eu sunt de vină. Dacă n-am fi venit aici…

— Nu ești tu de vină, spuse Michael. Numai că s-a întâmplat. Trebuie să se fi întâmplat când…

Katharine își duse rapid un deget la buze și când Michael tăcu, ea scoase din sacoșă un pix și un carnețel. Camerele de luat vederi puteau vedea – Katharine era convinsă că niște lentile puternice erau ațintite asupra incintei – dar poate că ele nu știau să *citească.* Era un risc pe care trebuia să și-l asume. Nu avea de ales. Ea începu să vorbească în vreme ce scria cu repeziciune în carnețel.

— Ei cred că tu ai fost contaminat cu o substanță pe care au descoperit într-o geodă, rosti ea cu voce tare.

„Ce s-a întâmplat în noaptea când ați făcut scufundarea? scria ea. Nu cred că are legătură cu geoda.” Deschizând ecluza, vârî pixul și carnețelul înăuntru. Aerul din ecluză fu imediat extras și înlocuit de atmosfera toxică din interiorul cutiei de plexiglas.

— Ce fel de geodă? întrebă Michael citind iute notița și scriind la fel de iute răspunsul.

„N-a fost vorba de nicio geodă, scria el. Patru dintre butelii au rămas fără aer și-am început să ne înecăm de la ceva. A mea, a lui Jeff, a lui Kioki și a lui Josh.” El trecu prin ecluză la loc pixul și carnețelul.

— Nu sunt sigură că domnul Yoshihara ne-a spus ceva despre ea, răspunse Katharine când citea cele scrise de el.

Apoi scrise: „De unde-ați luat buteliile?”

— Nici măcar nu-mi aduc aminte să fi văzut ceva asemănător cu o geodă, spuse Michael.

„Magazinul lui Kihei Ken, scrise el. Josh a zis că n-are să se întâmple nimic.”

După ce ea citi ultimul lui răspuns, Michael spuse:

— Mămico, totul are să fie bine cu mine?

Katharine nu-și mai putu opri lacrimile, și chiar mai înainte ca ea să poată deschide gura, Michael citi adevărul în expresia de pe chipul ei.

— Am să mor, nu-i așa? întrebă el.

Vocea lui era atât de tânără!

Foarte tânără și foarte înspăimântată.

• CAPITOLUL XXIX

Mașina n-avea nimic neobișnuit; arăta ca oricare altă mașină cu patru uși asemenea majorității celor din parcul de închirieri auto din Maui – de mărime mijlocie, vopsea normală, echipată cu strictul necesar. Nici cei doi bărbați din automobil nu ieșeau prin nimic în evidență. Amândoi erau cam între două vârste și amândoi erau îmbrăcați în uniforma turistică standard – pantaloni largi din poliester și cămăși ieftine *aloha,* cum erau cele vândute în buticurile din Lahaina și prin dughenele înșirate de-a lungul plajei Kihei.

Ca orice turiști, ei conduceau cu viteză mică pe drumul Kihei, ca și cum n-ar fi știut prea sigur unde ajung, de parcă admirau doar peisajul.

Însă automobilul nu era închiriat și niciunul din ei nu era turist. Erau ani de zile de când amândoi trăiau în Maui, deși niciunul nu se născuse aici.

Și știau exact unde mergeau. Destinația lor se afla, practic, cam la o stradă distanță, retrasă după colțul uneia dintre prăvăliile de care nu dădeai prea ușor, dacă nu știai exact unde vrei să ajungi. Jumătate dintre magazinele de pe stradă trăseseră deja obloanele și majoritatea celor care încă nu procedaseră așa erau situate în jurul unei prăvălii ce vindea înghețată lângă capătul dinspre sud al unui lung șir de vitrine.

Magazinul cu articole pentru scufundări subacvatice al lui Kihei Ken se afla în capătul opus prăvăliei de înghețată și ocupa aproape în întregime clădirea oarecum izolată, ce părea a fi fost adăugată zonei comerciale în ultimul moment. Cei doi bărbați opriră automobilul în mijlocul parcării și-o luară la pas spre magazin, oprindu-se în drum pe la diverse vitrine pentru a se uita la mărfuri.

Întocmai cum li se spusese, plăcuța pe care scria ÎNCHIS era pusă pe partea cealaltă a ușii de sticlă, dar luminile erau încă aprinse și se putea vedea cineva șezând dincolo de tejghea, în mod evident completând un formular. Pe când

unul din cei doi bărbați deschidea ușa, celălalt intra în magazin.

— Tu ești Kihei Ken? îl întrebă primul bărbat.

— În persoană.

Împinse deoparte bilanțul la care lucrase și veni din spatele tejghelei pentru a le întinde mâna în semn de bun venit.

— Voi trebuie să fiți cei despre care am fost anunțat de la biroul domnului Yoshihara că urmează să veniți.

Cel de-al doilea bărbat intrase acum și el, iar ușa magazinului se închise în urma lui.

— Nu știm pe nimeni cu acest nume.

Surâsul lui Ken Richter se transformă în nedumerire când primul bărbat îi ignoră mâna întinsă.

— Îmi pare rău, spuse el, ochii lui privind nesigur înspre locul de parcare în căutarea celor pe care-i aștepta conform ordinului primit prin telefon, în urmă cu cincisprezece minute, de la un bărbat din cabinetul lui Takeo Yoshihara. De fapt, e închis. Mai completam niște hârțoage în timp ce-i așteptam pe…

— Noi, spuse primul bărbat.

Ceva în tonul acelui singur cuvânt declanșă un semnal de alarmă în sufletul lui Ken Richter, care fu pe dată cuprins de nervozitate.

— Uitați ce e. Eu am închis magazinul… începu el din nou.

De data aceasta nu doar un singur cuvânt îi închise gura.

De data aceasta era pistolul care apăruse în mâna celui de-al doilea bărbat. Cu numai o clipă în urmă nu se deosebea de un turist curios. Acum nimic nu mai amintea de un turist, cu excepția cămășii *aloha* din poliester. Ochii lui aveau o uitătură sumbră care-i spunea lui Ken Richter că omul n-ar fi șovăit să utilizeze pistolul negru și urât pe care îl ținea în mână cu atâta naturalețe, de parcă i-ar fi crescut acolo.

— Ăă… uitați ce, spuse Ken, dându-se instinctiv îndărăt. Dacă vreți banii, luați-i, bine?

În timp ce „turistul” care era cel mai aproape de Ken ținea pistolul îndreptat spre el și nu zicea nimic, celălalt se duse în camera din fund pentru a se convinge că era goală, apoi încuie

intrarea principală și stinse luminile, lăsând aprinsă numai reclama din neon violet ce schița conturul unui scafandru cu mască și labe.

Omul cu pistolul vorbi din nou:

— În spate, rogu-te!

„N-au să mă omoare, gândi Ken. Dac-ar fi avut de gând să mă omoare, nu mai avea rost politețea.” Agățându-se de acest gând, se îndreptă încet spre camera din fund.

— Uitați care-i problema. De ce nu luați voi monetaru’ și să mă lăsați în pace? Aici în spate nu țin bani – nici măcar n-am o casă de bani. Și n-am să chem poliția. O să…

— Stai jos, te rog.

Omul cu pistolul arătă cu capul spre un scăunel ce servea și pentru încercat labele și drept treaptă de scară pentru a putea ajunge la rafturile de sus ale magaziei.

„Au să mă lege”, se gândi Ken când își dădu drumul pe suprafața dură. „Au să mă lege și poate-au să «facă curățenie», dar n-au să-mi facă niciun rău.”

Cel de-al doilea bărbat venise acum și el în camera din fund. Ken îl urmărea cum dădea roată locului.

Evalua rafturile?

Căuta ceva anume?

— Te rog, nu sta cu ochii pe el, spuse primul om. Uită-te la mine!

Ken era zăpăcit. Ce anume voiau? Dacă voiau să fure ceva, atunci de ce nu furau?

Se scurse un moment de tăcere, întrerupt de două ori de ceva ce lui Ken îi suna a zgomot făcut de un obiect dintr-un fel de cauciuc.

Apoi se auzi clar un *clic* făcut de metal pe metal, ca și cum tocmai se armase o capcană pentru animale mici.

Lui Ken Richter i se zbârli părul la ceafă. Deodată pricepu.

Dar era prea târziu. Chiar când Ken Richter își dădea seama ce se întâmpla, omul din spatele lui apăsa trăgaciul pistolului pe care-l ținea în mână.

Se auzi o plescăitură moale – aproape blândă – când percutorul lovi capsa cartușului și glonțul de plumb perfect

șlefuit țâșni din țeava cu amortizor.

Ken Richter nu simți nimic atunci când glonțul îi perforă craniul pentru ca în mijloc să se despice, făcând ravagii prin creierul lui ca tocătorul unui robot de bucătărie *Cuisinart*. Se și prăbușea pe podea în fracțiunea de clipă în care glonțul îi ieșea prin frunte, smulgându-i, totodată, jumătate din față.

•

Katharine nu voia să plece de pe domeniu – nu voia să-l lase pe Michael singur nici măcar un minut. Dar știa că nu putea să-i spună lui Rob despre scufundarea de noapte până când n-avea să fie sigură că nu mai ascultă nimeni. Asta-i mai lipsea, să afle Takeo Yoshihara câte știa ea! Străduindu-se din răsputeri să adopte o expresie de totală încredere în doctor și de teamă pentru fiul ei, ea-i spuse lui Stephen Jameson că trebuia să se repeadă până acasă pentru a-i aduce lui Michael câteva lucruri; avea să se întoarcă într-un ceas – cel mult două. Și era, oare, vreo problemă dacă rămânea și ea cu Michael peste noapte? Bietul băiat, petrecuse atâta timp prin spitale și el nu le putea suferi, și îi era atât de frică…

Povestea improvizată îi ieși de pe buze cu deplină sinceritate, de vreme ce chiar era adevărată… o mare parte din ea. Însă, de îndată ce ea și Rob se îndepărtară de domeniu, Katharine îi spuse despre mesajele schimbate între ea și Michael. Pe loc folosi telefonul său celular pentru a suna la magazinul lui Ken cu articole pentru scufundări subacvatice.

— E ceva putred undeva, zise Rob manevrând Fordul Explorer al lui Katharine în parcare, foarte aproape de vechitura de Volvo a lui Ken Richter.

Cu toate că oprise motorul, nici el, nici Katharine nu coborâră. Stăteau amândoi și se uitau lung la magazinul cufundat în întuneric. Arăta de parcă s-ar fi închis cu ceasuri în urmă.

— Poate s-o fi dus pe undeva, sugeră Katharine, rugându-se încă să dea de Kihei Ken și ca el să le poată oferi o explicație rezonabilă a ceea ce i se întâmplase lui Michael în cursul scufundării. Poate-o servi cina pe undeva? Sau s-o fi dus la un film?

Rob scutura din cap:

— Cinematografele sunt undeva, în Complexul Kukui, așa că s-ar fi dus cu mașina. Iar când am sunat noi prima dată, ar fi trebuit să fie încă aici. Sunt ani de zile de când îl cunosc pe Ken Richter – am făcut împreună zeci de scufundări – și este una dintre cele mai riguroase și ordonate persoane din câte am cunoscut vreodată. În fiecare seară închide la șapte, dar întotdeauna mai rămâne până la șapte și jumătate, ca să se asigure el însuși că pentru dimineață totul e gata pregătit. Iar dacă are programată o scufundare, adeseori îl prinde aici nouă sau zece seara. Mă duc să arunc o privire.

Ei coborâră din mașină și se apropiară de clădire. În ciuda faptului că spera că există o explicație perfect rezonabilă pentru care Ken Richter nu-i răspundea la telefon, Katharine avea senzația că se întâmplase ceva. Amândoi își făcuseră palmele streașină și se uitau prin geam înăuntru. Întunericul sinistru din interior era alungat numai de lumina albastră și slabă a neonului de pe firmă.

Nimic nu părea a fi deranjat de la locul lui până când nu au ajuns în partea laterală a magazinului și Rob arătă spre o tejghea ce se putea distinge clar în lumina albastră și pe care se aflau câteva foi de hârtie împrăștiate.

— Ken nu lasă nimic vraiște, spuse Rob. Asta face din el un mare scufundător. Nu suportă să nu fie ceva la locul lui.

Venind la ușa din spate și lăsându-se pe vine, el își strecură degetele sub un recipient mare, din metal, care ședea pe patru bucăți de lemn ce-l țineau la o oarecare distanță de pământ.

— Ce cauți? îl întrebă Katharine.

— Același lucru pe care l-au căutat Michael și cu prietenii lui în noaptea când s-au dus să facă scufundarea. Cheia.

O clipă mai târziu o găsi în aceeași cutie din metal magnetizată în care Josh Malani o găsise în urmă cu câteva zile. Introducând cheia în broască, Rob o răsuci, apoi deschise ușa. Bâjbâi după comutator, îl găsi și aprinse lumina.

Pentru o clipă, pe jumătate orbit de brusca revărsare de lumina, nu înțelese ce anume avea în fața ochilor. Pe măsură ce privirea i se adapta, el văzu balta roșie de sânge ce se lățise

în jurul capului lui Ken Richter, și stomacul i se întoarse pe dos.

— Iisuse Hrisoase, șopti el, cuvintele înecându-i-se în gât.

— Ce e? întrebă Katharine din spatele lui. Ce…

Întrebarea îi muri pe buze când dădu cu ochii de priveliștea de pe podea. Imaginea aceea înfiorătoare îi încremeni pe amândoi pentru o clipă ce păru a se prelungi într-o eternitate. Instinctiv, Katharine îl apucă pe Rob de mână:

— El e, nu-i așa? E Ken Richter.

Rob încercă să spună ceva, dar nu reuși. Făcu o mișcare spre prietenul lui.

Mâna lui Katharine i-o strânse și mai tare pe a lui, reținându-l:

— Nu, spuse ea. Nu-l atinge. Nu atinge nimic, Rob. Haide doar să chemăm poliția.

Dar cum clipele treceau, iar Rob nici nu vorbea, nici nu se mișca, ea începea să se întrebe dacă el o auzise măcar. Tocmai când ea era pe punctul de a vorbi din nou, își regăsi glasul:

— Du-te înapoi la mașină și sună-i de pe celular. Apoi întoarce-te aici!

— Să mă întorc? Ar trebui să așteptăm poliția afară.

Rob scutură din cap:

— O dată ce poliția ajunge aici, n-au să ne mai dea voie să ne uităm la nimic. Au să împrejmuiască totul cu bandă și cel dintâi lucru pe care vor dori să-l știe e ce căutăm noi aici.

— Și nu putem să le spunem?

Rob izbuti să-și dezlipească ochii de priveliștea înfiorătoare de pe podeaua camerei din spate a magazinului de închiriat articole pentru scufundări subacvatice. Punându-și palmele pe umerii lui Katharine, el o privi drept în ochi:

— Să le spunem… ce anume, Kath? o întrebă el. Să le spunem adevărul? Chiar crezi c-o să mai putem scăpa cu viață dacă le spunem că Takeo Yoshihara are legătură cu asta? Crede-mă, n-au să fie deloc fericiți să ne-audă acuzându-l de crimă pe unul dintre cei mai bogați oameni din Maui. Pentru Dumnezeu, totuna ar fi dacă l-am acuza pe un Baldwin sau pe un Alexander! Iar în minutul în care am lansat vreo acuzație,

Yoshihara va afla de ea. Dacă el s-a debarasat în felul ăsta de Ken Richter pentru a nu se afla ce are de gând, crezi că are să-i pese lui de tine sau de mine, sau de Michael? Într-o oră Michael ar fi mort, iar eu aș avea curaj să fac pariu că tu și cu mine am avea un „accident” – fatal, desigur – până mâine-dimineață. Tot ce ne rămâne de făcut este să facem pe proștii și să aflăm cât putem mai multe. Și nici nu ne putem permite să ne pierdem vremea răspunzând interogatoriilor poliției. O singură scăpare și ne-am dus pe copcă. Michael n-ar mai avea nicio șansă.

Noaptea caldă, hawaiană păru deodată a fi devenit cumplit de răcoroasă. Katharine simți cum o cuprind fiorii când realiză adevărul celor tocmai rostite de Rob.

Reîntorcându-se la mașină, ea formă 911 pe tastatura telefonului celular al lui Rob și apăsă butonul TRIMITERE. În timp ce vorbea precipitat, șovăind atunci când centralista îi ceru numele și, închizând apoi legătura, întregul corp i se zgâlțâia cuprins de frisoane.

Nu se putea gândi decât la Michael – să se ducă înapoi la domeniu, să-l ia pe Michael și să-l scoată de acolo.

Dar ea știa că sub nicio formă agenții de pază ai lui Takeo Yoshihara n-aveau să-i îngăduie să-l ia pe Michael și să plece. Chiar dacă ar fi lăsat-o să-l ia, la ce bun? Avea să moară de cum ajungea afară, la aer curat!

Pentru o clipă aproape că se prăbuși într-un sentiment de profundă neputință care puse stăpânire pe ea, însă gândul la Michael, închis în colivia de plexiglas, transformă frustrarea și frica într-o furie lucidă.

Michael încă nu murise. Până în prezent, Takeo Yoshihara n-avea idee cât de multe știa ea.

Și nici noaptea nu se sfârșise încă.

Trupul ei încetă să mai tremure și acel frig cumplit își slăbi puterea. Ținând telefonul încă strâns în mână, ea se înapoie la magazinul de închiriat articole pentru scufundări. De astă dată, văzând corpul lui Ken Richter, oroarea pe care-o resimțea era dublată și de altceva.

Mânie.

— Ce-ai descoperit? îl întrebă ea pe Rob.

— Nu cine știe ce, recunoscu el. În lipsa ei cercetase din ochi magazia, dar nici nu atinsese nimic și nici nu se dusese în camera din față: Aici nu-i nimic altceva decât echipament de închiriat pentru scufundări.

— Asta ce-i? întrebă Katharine, arătând spre o tablă albă de pe perete, pe care era un tabel cu niște nume.

— Programarea scufundărilor, spuse Rob uitându-se la ea pentru prima dată mai cu băgare de seamă. Întotdeauna ținea o… Ochii i se măriră și se apropie de tablă, întinzând mâna și retrăgându-și degetele chiar în clipa când era cât pe-aici s-o atingă: Oh, Iisuse, asta e! Privește!

Katharine veni lângă el:

— Să privesc ce anume?

— Tabla! spuse Rob din nou. Îi indică o anumită coloană din tabel: Uite! repetă el. Avea o scufundare VIP în dimineața următoare nopții în care Michael și prietenii lui s-au dus să se scufunde.

Katharine se încruntă:

— VIP? Ce-nseamnă asta? Vedete de cinema?

Rob clătină din cap:

— Era codul lui special. Din când în când îl sunau de la cabinetul lui Takeo Yoshihara ca să aranjeze scufundări pentru copiii partenerilor lui de afaceri.

— Tot n-am înțeles…

— Nu numai că Yoshihara le aranja scufundările, continuă Rob. Dar mai și trimitea echipament special. Labe, ochelari de scafandru, butelii cu oxigen, tot tacâmul.

— Inclusiv butelii de aer, șopti Katharine, înțelegând dintr-o dată totul.

Rob încuviință:

— Dacă băieții au luat buteliile care erau deja aici pentru scufundarea de a doua zi dimineață… începu Rob, dar Katharine era deja înaintea lui.

Scosese deja carnețelul și scria acum în el numele celor cinci băieți care fuseseră programați pentru așa-numita scufundarea VIP.

Grație lui Michael și prietenilor lui, patru dintre acești cinci băieți scăpaseră indiscutabil sorții pe care le-o hărăzise Takeo Yoshihara.

Al cincilea ar fi putut să fie deja mort.

Tocmai își strecurase la loc carnețelul în geantă când sirena primei mașini de poliție se auzi în noapte.

• CAPITOLUL XXX

— Dacă nu poate s-o facă? întrebă Katharine.

Urcau acum pe strada Lipoa spre Centrul de Computere. În cele cincisprezece minute de când părăsiseră magazinul de închiriat articole pentru scufundări subacvatice, Rob Silver dăduse două telefoane. Nick Grieco nu răspunsese, dar Al Kalama – da. Cu o sumbră presimțire, Rob luase hotărârea de a trece prin apropierea clădirii unde se afla apartamentul lui Nick. Prezența a trei mașini de poliție îi confirmă faptul că neagra sa presimțire se adeverise.

— Nu cred că mai avem de ales, spuse Rob pe un ton sumbru. Nu mai poți să-l lași singur pe Michael sus la Yoshihara și, în niciun caz, Phil Howell și cu mine nu mai putem afla de capul nostru ceea ce vrem. Avem nevoie de un expert.

— Dar parcă ziceai că e ghid însoțitor la scufundări subacvatice… începu Katharine.

— În afară de asta, mai e și un computerist înrăit. Când nu e în apă, e mereu pe Internet. Dacă nici el nu poate da de informațiile de care avem nevoie, atunci înseamnă că aceste informații nu există. Nu știu de ce nu m-am gândit la el de-acum o oră.

— Dacă e așa un geniu cum se face că n-are nicio slujbă?

Rob îi aruncă o privire cu o sprânceană ridicată:

— Haide, Kath… aici e Maui. Chiar n-ai observat câte slujbe există doar ca să-ți poți plăti chiria și echipamentul sportiv? Și apoi Al a avut o mică problemă în urmă cu câțiva ani. Ceva în legătură cu pătrunderea neautorizată într-un computer guvernamental unde, evident, n-avea ce să caute. Din câte-am înțeles de la el, singurul motiv pentru care n-a ajuns după gratii era că nimeni nu era dispus să recunoască în mod cinstit că era posibil ceea de făcuse el. E greu să condamni pe cineva pentru o infracțiune dacă tu n-ai admite nici în ruptul capului c-a fost comisă.

Lumina de pe autostrada Piilani se schimbă. Pe când Rob apăsa pe accelerator, din spate se auzi un claxon și o Honda Civic veche, cu ușa din dreapta bușită și legată cu un capăt de funie destrămată și cu o planșă de surf pe capotă țâșni și apăru lângă ei.

— Hei, omule! Dă-ți la o parte din drum jafu'! și pe fereastra șoferului se ivi o mână care le făcea un semn bâțâind degetul cel mare și cel mic.

Katharine se dezumflă:

— Ăsta-i Al Kalama, nu? întrebă ea.

— Crede-mă, tipu' știe ce face, insistă Rob, dar o privire rapidă aruncată spre Katharine îi spuse fără echivoc care era părerea ei.

Câteva clipe mai târziu, Rob trăgea Explorer-ul lângă Honda.

Al Kalama, îmbrăcat doar într-un șort de plajă Speedo, o pereche de șlapi și cu un rânjet victorios pe față se sprijinea de ușa mașinii lor.

— Hei, omule, ce-i zoru' ăsta? După cum vorbeai, ai fi zis că-i moarte de om.

Ochii lui Rob Silver îl pironiră pe bărbat:

— Ken Richter e deja mort și cred că și Nick Grieco.

Fără urmă de rânjet pe chip, Kalama ascultă ceea ce aflaseră ei, mai întâi la magazinul de închiriat articole pentru scufundare, apoi la complexul de locuințe unde era apartamentul lui Nick Grieco. Când Rob termină, scoase un șuierat ușor.

— Iisuse! Ce naiba se petrece aici?

— Tocmai de asta avem nevoie de tine, spuse Rob. Îi dădu lui Kalama lista cu numele copiate de Katharine de pe tabla de programări din magazia din spate a firmei lui Ken: Trebuie să aflăm unde sunt aceste cinci persoane sau cel puțin dacă mai sunt în viață.

Al Kalama păli când citi numele respective:

— Am avut o scufundare cu gagii ăștia acum câteva zile.

Rob privi rapid spre Katharine:

— Ești sigur?

— Sigur că sunt sigur! Mi-aduc aminte de puștanii ăștia, fiindcă erau nătărăi de tot. În plus, unul dintre ei a avut și un necaz cu butelia de aer, ceea ce a fost cât se poate de straniu, fiind vorba de un echipament nou-nouț provenit chiar de la Takeo Yoshihara.

Cuvintele i se întipăriră în minte lui Katharine ca niște cuie într-un sicriu.

Sicriul lui Michael.

Până în acel moment ea se agățase de speranța, oricât de firavă, că boala lui Michael era un accident, după cum insistase Takeo Yoshihara. Acum nu mai putea evita adevărul.

— Despre cel care a avut necazul cu butelia de aer, rosti ea cu glas tremurător, poți în vreun fel să afli dacă mai trăiește? Sau dacă mai e pe insulă?

Kalama ridică din umeri:

— Ar trebui să fie floare la ureche. Toți puștii care au participat la scufundarea aia urmau să plece chiar în acea după-amiază sau în dimineața următoare. Tipul care-a avut problema era din Chicago și, în caz că a murit, ar trebui să fie vreo mențiune într-unul din ziarele locale.

— Verifică, spuse ea. Te rog, fă-o! Se întoarse apoi spre Rob: Trebuie să mă duc sus. Trebuie neapărat să-l scot pe Michael de acolo.

Încercă să se așeze la volanul Ford-ului, dar Rob o opri:

— Katharine, ai înnebunit? Cum ai să reușești să-l scoți? o întrebă el. Și chiar dacă ai să poți, unde-ai să-l duci? Știi doar bine, el nu poate să respire dacă e scos afară din cutia aia!

Katharine respinse orice argument:

— Nu știu, spuse ea. Găsesc eu o modalitate. Dar trebuie neapărat să mă duc la el. Dumnezeule, Rob, nu-ți dai seama? Takeo Yoshihara nu-l vrea viu! Vrea numai să afle cum au ajuns Michael și prietenii lui să fie contaminați și când are să afle asta, o să-l omoare!

Chiar pe când pronunța cuvintele, alte întrebări – întrebări la care Rob încă nici nu se gândise – îi veniră în minte.

Dacă n-aveau să-i mai dea drumul pe domeniu?

Dacă Michael era deja…

Ea curmă ultima întrebare, neîngăduindu-i să-i stăruie nici măcar pentru o secundă în minte.

— Află tot ce poți, se rugă ea de Rob. Află ce e în fișiere. Află ce fac ei, de fapt!

Luându-l în brațe, îl ținu strâns pentru o clipă apoi rupse îmbrățișarea și urcă în Ford. Tocmai era pe punctul de a părăsi parcarea când Rob își scoase din buzunar telefonul mobil și i-l întinse prin fereastra deschisă.

— Ține-l, spuse el. Ceva îmi spune că va fi nevoie să ținem legătura.

— Dar dacă eu am telefonul tău… începu Katharine.

Rob n-o lăsă să termine:

— Găsesc eu altul. Phil Howell are și el unul – mașina lui e aici, așa că pariez că nici el nu poate fi departe. Te sun eu imediat să-ți dau numărul lui, imediat ce-l am.

În timp ce mașina lui Katharine gonea spre autostrada Piilani, Rob și Al Kalama intrau în fugă în Centrul de Computere.

În mai puțin de un minut, Al ședea în fața unui terminal lângă cel la care lucra Phil Howell. Abia acordând atenție introducerilor făcute de Rob, degetele lui Kalama chinuiau tastatura înainte chiar ca monitorul să apuce să se încălzească.

Pe când Kalama naviga pe Internet, Rob se întoarse către Phil Howell:

— Am nevoie să-mi împrumuți mobilul tău, Phil.

Cum nu obținu niciun răspuns, aruncă o privire rapidă spre monitorul din fața astronomului, pe care rezultatele programului de substituție pe care-l rula începuseră în sfârșit să apară. Ecranul afișa acum o nouă fereastră și înăuntrul casetei se afla o listă a celor douăzeci și patru de fișiere pe care le generase computerul, fiecare dintre ele conținând rezultatele uneia dintre cele douăzeci și patru de ecuații de substituție posibile care puteau fi aplicate secvenței originale de patru litere.

Alături de fiecare fișier se afla probabilitatea ca secvența de litere să reprezinte un cod ADN.

Varianta a patra de la sfârșit era evidențiată; cifra era:

nouăzeci și șapte la sută.

Rob se încruntă, apoi simți că i se accelerează pulsul.

— Asta înseamnă ceea ce cred eu? îl întrebă el pe Howell.

Astronomul încuviință. Îl năpădise brusc transpirația când, în urmă cu câteva secunde, în fereastra deschisă, dăduse cu ochii de fișierul evidențiat în partea de jos a raportului. El vorbi, cu glasul tremurând de emoție:

— Cred. Așa crede și computerul. Scutură încet din cap, de parcă tot nu-și credea ochilor ceea ce vedea: Dumnezeule, rosti el cu sufletul la gură. Dar dacă-i adevărat?

— Ce să fie adevărat? întrebă Al Kalama de la terminalul vecin, dar Phil Howell se întorsese deja la treaba lui, atât de pierdut în ea, încât nici măcar nu auzise întrebarea. Apoi, mai înainte ca Al s-o repete, o fereastră de pe propriul monitor se umplu cu un scurt paragraf – un necrolog funerar din *Chicago Tribune* despre decesul lui Kevin O'Connor, un tânăr de șaisprezece ani dispărut din cauze de natură respiratorie necunoscute.

— Vrei să-mi spui și mie ce se-ntâmplă? îl întrebă el pe Rob.

Rob Silver, care se holbase fascinat la ecranul lui Phil Howell, se întoarse spre Al:

— Takeo Yoshihara face experiențe pe oameni, spuse el fără preambul. Fiul lui Katharine este unul dintre cobaii pe care experimentează.

Al Kalama scoase un fluierat ușor, dar nu făcu niciun comentariu, nu puse nicio întrebare. Nu rosti decât atât:

— Și-atunci cum facem să-l prindem pe ticălosul ăsta?

— Există un director în computerul aflat pe domeniul lui, îi spuse Rob. Acelea sunt fișierele de care vorbea Katharine înainte să plece. Noi credem că ele conțin toate informațiile asupra proiectului.

— Cu puștiul cum rămâne? întrebă Al Kalama. Ce trebuie să facem pentru el?

La această întrebare Rob nu avea niciun răspuns.

Știind prea bine că nu era nicio șansă de a mai tulbura atenția lui Phil Howell pentru ceva atât de bicisnic ca un

telefon celular, Rob începu să-l caute singur și când îl găsi – chiar în buzunarul din dreapta al cămășii lui Howell – astronomul nici măcar nu-și dădu seama că i l-a subtilizat.

— Kath? spuse Rob o clipă mai târziu, după ce-i formase numărul. Se pare că ai dreptate. Fii cu băgare de seamă!

După ce-i dădu numărul telemobilului pe care tocmai și-l însușise, încheie convorbirea.

Și încă n-avea nicio idee în legătură cu modul cum trebuiau să procedeze cu Michael Sundquist.

•

Katharine era urmărită.

O știa la fel de bine pe cât de bine își cunoștea numele.

Farurile mașinii se aprinseseră când virase la stânga spre Puunene. O văzuse în retrovizor apropiindu-se și rămânând în spatele ei când lua virajul strâns pe Calea Hansen, scurtătura spre autostrada Hana.

De unde știuseră că ea avea s-o ia pe acolo?

Să aibă, oare, mașina un emițător secret?

Desigur, același dispozitiv care deschidea automat porțile emitea un semnal pe care oamenii lui Takeo Yoshihara îl monitorizau și știau de unde vine.

De două ori fusese tentată să părăsească Calea Hansen pentru a apuca pe una dintre scurtăturile mai înguste printre câmpurile de trestie de zahăr care-aveau s-o ducă la Kula, dar în ambele rânduri își pierduse răbdarea când fusese nevoită să reducă mult viteza Fordului pentru a-și miji ochii în lungul drumeagurilor pustii ce dispăreau iute în întunericul nopții.

Un întuneric care părea cu mult mai adânc decât de obicei.

Dacă o apuca pe unul dintre aceste drumeaguri și se rătăcea, putea să se tot învârtă prin Kula sau Pukalani și tot n-ar mai fi găsit drumul spre Makawao. Mai rău, dacă mașina care-o urmărea o ajungea și-o forța să iasă de pe drum…

Nu se mai gândi la asta, spunându-și că senzația de a fi urmărită îi venea de la paranoia, dar, fără să vrea, imaginea corpului neînsuflețit al lui Ken Richter zăcând într-o baltă de sânge proaspăt îi apărea dinaintea ochilor, iar spaima pe care-o trăise toată ziua reveni încă și mai înfricoșătoare. Dacă nu

ezitaseră ei să-i zboare creierii lui Ken Richter, de ce-ar fi ezitat să-i facă și ei la fel?

Când automobilul din spate claxonă și trecu pe lângă ea, dispărând în noapte, trupul lui Katharine se cutremură atât de tare, încât își smulse centura de siguranță.

„Asta e! își spuse ea cu năduf. Dacă nu te calmezi, n-ai nicio șansă să-l salvezi pe Michael."

Mărind din nou viteza Fordului, o păstră constantă până când ajunse la intersecția cu autostrada Hana și viră câteva sute de metri mai departe pe drumul care ducea la deal spre Haleakala. Rămase calmă până când se apropie de scurtătura Haliimaile cu câmpul de trestie de zahăr pe partea stângă și care avea s-o ducă în Calea Baldwin, aflată la mai puțin de doi kilometri de Makawao.

Aproape fără să vrea, își îndreptă ochii spre cele două faruri care sclipeau în sticla polarizată a oglinzii retrovizoare.

Mușcându-și tare buza de jos, Katharine se înscrise pe banda de viraj la stânga.

Mașina din spate veni după ea.

Lăsă mașina să-și reducă viteza până aproape de intersecție, apoi apăsă mult accelerația, smucind volanul spre dreapta și făcându-și loc printr-un spațiu suficient de strâmt pentru a-l face pe șoferul căruia i-a tăiat drumul să claxoneze furios. Neluându-l în seamă, Katharine se uită în oglinda laterală.

Cealaltă mașină tocmai își termina virajul la stânga, luminile de poziție din spate dispărând sub ochii ei pe drumul spre Haliimaile.

Simțindu-se și ușurată, și puțin cam zăpăcită, izbuti să-și țină disperarea cât de cât în frâu până când ajunse la intersecția dintre Calea Olinda și drumul întunecos ce ducea acasă la ea.

Ca și cum ar fi acționat de la sine, piciorul ei drept părăsi pedala accelerației și se așeză pe pedala de frână. Explorer-ul se opri, cu farurile orientate în lungul aleii, alungind umbrele până la prima curbă a aleii ce trecea printre eucalipți.

Drumul părea a fi pustiu.

Prea pustiu?

Prin minte i se derulau imagini ale unei siluete întunecate, pândind din pădure și spionând prin ferestre, în timp ce ea-și făcea iute bagajul astfel încât supraveghetorul să creadă că ea avea de gând să petreacă cel puțin o noapte la domeniul lui Takeo Yoshihara.

Oare când aveau să vină după ea?

La adăpostul întunericului aveau oare să se apropie de casă în timp ce ea era orbită de falsa siguranță pe care i-o dădeau luminile electrice?

Sau vor aștepta până când ea va ajunge la domeniu?

„Nu! Nu! Nu! NU!"

Nimeni n-o urmărise; nimeni n-o aștepta!

Apoi, tocmai când era gata să-și pună piciorul înapoi pe pedala de accelerație, sună celularul, speriind-o atât de tare, încât țipă. Răscolind prin sacoșă, găsi aparatul, îl deschise și-l duse la ureche.

— Rob?

— Eu sunt, confirmă vocea lui familiară. Două lucruri. Primul: Al nu poate să intre în directorul *Serinus* de la niciun computer din afara proprietății. Dar el zice c-ar exista o metodă. O dată ce-ajungi acolo, du-te la orice computer – încearcă la cel de la mine din birou – și conectează-l la numărul acesta. Ai un pix?

Katharine cotrobăi prin sacoșă, apoi îi spuse să continue. Rob îi dictă un număr de telefon, apoi îl repetă:

— O dată ce te-ai conectat la el din orice birou, Al va putea să-mi utilizeze computerul ca pe un *sclav,* iar serverul central al lui Yoshihara n-are să-și dea seama că, de fapt, comenzile vin din afară.

— Care-i celălalt lucru?

— Michael, spuse Rob. Avem nevoie de un loc unde să-l ducem.

— Mai întâi trebuie să-l scoatem de acolo.

— Asta credem că se poate face. Dar marea întrebare este unde o să-l ducem?

Era întrebarea pe care Katharine o evitase tot drumul spre casă. Acum nu mai avea cum s-o amâne. Dacă Michael, într-

adevăr, nu mai putea să respire aer curat, atunci unde s-ar mai putea duce? Oriunde-l duceau, chiar oriunde…

Și-atunci îi veni în minte: craniul.

Craniul din Filipine – și motivul pentru care el era de o asemenea importanță pentru proiectul *Serinus.* Băiatul mutant – iar Katharine era acum convinsă că acel copilandru ucis fusese un mutant – trăise pe muntele Pinatubo respirând emanațiile vulcanului.

— Insula Mare, spuse ea. Dacă-l putem duce acolo unde erupția e în toi, s-ar putea să poată respira.

După un moment de tăcere, Rob vorbi din nou:

— S-ar putea să fie posibil. Dar o să trebuiască să fie nevoit să respire suficient de mult timp până izbutești să-l scoți din clădire, plus alte zece sau cincisprezece minute. Poate face asta?

Katharine nu șovăi:

— O să am eu grijă să poată.

— Când ajungi la domeniu?

Katharine se uită la ceas. Era doar nouă și jumătate:

— De-abia am ajuns acasă, spus ea calculând timpul cât să-și ia din fugă câteva lucruri, apoi să plece spre domeniu. Cred că pe la zece am să fiu acolo. Asta dac-au să mă lase să trec.

— Nu mai vorbi așa, îi spuse Rob. Nici măcar să nu te mai gândești la asta. Ia doar ce ai de luat și pleacă! Cu puțin noroc, o să avem tot ce ne trebuie la câteva minute după ce ești *on-line* cu Al. De cât timp ai nevoie ca să găsești un mijloc de a-l scoate afară din clădire?

— Cât am la dispoziție? îl întrebă Katharine.

— Întreabă-mă să te-ntreb.

— E-n ordine. Te-anunț când ajung acolo. O să fiu în stare să discut cu Al prin computer?

— Absolut. El făcu o pauză: O să fie ca schimburile de bilețele din școală.

În întuneric, Katharine surâse:

— De ce oare nu-mi vine să cred toate astea?

— Ei bine, credeam că oricum merită cel puțin să facem o încercare, nu? Se scurse un moment de tăcere, apoi Rob vorbi

din nou, pe un ton dintr-o dată timid: Katharine? Fii atentă, bine?

Nu erau numai cuvintele, ci felul în care le spusese. O fărâmă din încordarea lui Katharine se risipi, și-n cele din urmă ea porni lent automobilul pe alee:

— Nici n-ai idee cât de atentă am de gând să fiu, rosti ea încet. Și nici n-ai idee cât de mult curaj o să am dacă vei continua doar să vorbești cu mine în timp ce eu conduc pe aleea asta. O să-mi aduc aminte ca niciodată să nu îmi mai iau o casă care se află la capătul unui drumeag lung, strâmt și întunecos.

— Despre ce vrei să-ți vorbesc?

— Despre orice. Spune-mi că nu trebuie să-mi fie teamă și că nu mă așteaptă nimeni acasă, și că Michael o să se facă bine, și că atunci când toate astea se vor sfârși tu ai să te însori cu mine și-ai să mă duci undeva, departe de toate astea, ca un cavaler în armură strălucitoare.

— E-n ordine.

— Poftim?

— Am spus că-i în ordine. Tot ce-ai spus. Tu ai propus. Eu accept. Consideră asta o afacere încheiată. Ascultă-mă cu atenție, Kath! Acasă la tine nu e nimeni. Ai să-ți iei ce ai nevoie, după care-o să te duci sus, la domeniu, iar noi o să intrăm în computer și să-i spargem toate fișierele cu secretele murdare ale lui Takeo Yoshihara. Pe urmă, eu am să vin să vă iau pe tine și pe puștanul care-o să trebuiască să învețe să mă placă, și-o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

Katharine rămase tăcută preț de o clipă, apoi:

— Promiți?

— Promit.

Mașina părăsi pădurea și intră în luminiș. Katharine scrută cu atenție întunericul.

— Bagă de seamă că ți-ai dat cuvântul, spuse ea. Sună-mă peste o jumătate de oră. Dacă nu răspund, înseamnă că m-ai mințit și că era cineva acasă.

— Nu te-aș minți. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit.

— Afurisit moment ți-ai mai găsit să mi-o spui, oftă

Katharine. Totuși, parcă mă face să mă simt un pic mai bine. Vorbim mai târziu.

Întrerupând legătura, ea mai rămase în mașină câteva secunde, făcându-și curaj să intre în casă. Aprinzând luminile de cum intră, ea-și făcu ochii roată, așteptându-se să vadă o scenă dintr-un film în care Mafia tocmai a făcut o vizită cuiva.

Totul era întocmai cum îl lăsase.

Nimic nu se clintise de la locul său.

Nimic nu fusese atins.

Katharine își aruncă într-o valijoară destule haine cât să pară că va rămâne la proprietate pentru mai multe zile. Apoi, gândindu-se la ce avea de făcut în următoarele ore, mai adăugă și alte câteva lucruri în bagaj.

În mai puțin de cinci minute, era din nou în mașină, conducând ferm spre orice avea s-o aștepte pe domeniul lui Takeo Yoshihara.

• CAPITOLUL XXXI

Telefonul celular zbârnâi.

— Aproape am ajuns la porți, zise Katharine înainte ca Rob să spună ceva.

— Se deschid?

— Pe mine nu intrarea mă îngrijorează, îi spuse Katharine. Simt eu, nu știu cum, că problema o să fie la ieșire. Și n-am nicio idee cum o să fiu în stare să comunic cu Michael.

Asasinarea lui Kihei Ken îi dovedise lui Katharine că ochiul camerei de luat vederi văzuse mesajele pe care le schimbaseră ea și Michael. Cu siguranță, puteau auzi și fiecare vorbă pe care ea ar fi pronunțat-o.

— Găsești tu ceva, o asigură Rob, iar ea se rugă ca el să aibă dreptate.

În fața ei poarta se deschise așa cum făcea întotdeauna când mașina ei se apropia.

Katharine respiră adânc când se văzu dincolo, apoi zise:

— Acum am trecut de poartă, Rob. Am să te sun dac-am să pot, dar să nu te surprindă nimic din ce s-ar putea să auzi. Și s-ar putea chiar să nu spun nimic.

— Am să fac tot ce pot ca să-ți decodific mesajele cum trebuie.

Închizând celularul, ea se surprinse uitându-se în oglinda retrovizoare în momentul când porțile se închideau în urma ei.

Ca poarta unei închisori?

Deși spațiul de parcare de lângă pavilionul de cercetare era cu mult mai gol decât fusese vreodată în timpul zilei, se aflau totuși mult mai multe mașini decât s-ar fi așteptat Katharine. Preț de o clipă simți că i se năruie curajul pe care cu atâta grijă și-l adunase în ultimele treizeci de minute.

„Nu până când Michael și cu mine n-am scăpat de-aici, își spuse ea. După ce l-ai scos de aici, n-ai decât să te transformi într-o idioată smiorcăită, oricum nu mai contează. Dar nu

acum!”

Trăgând Fordul Explorer într-un spațiu de parcare liber, ea-și luă valijoara de pe bancheta din spate, încuie mașina și se duse în holul pavilionului de cercetare. Poate, dacă avea noroc, agentul de pază de serviciu avea să fie cel cu care se împrietenise – oh, Dumnezeule, de-ar fi fost să fie el, măcar în dimineața asta!

Pe când ușa holului se închidea în urma ei, agentul din spatele pupitrului își ridică ochii spre ea. Katharine avea în fața ei un străin. Apoi, pe când acesta se ridica în picioare și vorbi, ea realiză că o cunoștea.

— Doamna doctor Sundquist! Ziceau c-o să veniți în seara asta.

„Ziceau! Cine erau ăia care *ziceau*? Conducerea departamentului de pază și securitate?

Stephen Jameson?

Takeo Yoshihara însuși?”

— Fiul meu, spuse ea, sperând că arată la fel de îngrijorată, pe cât era în realitate. Dacă avea să-l scoată pe Michael afară, trebuia să lase impresia că e atât de tulburată, încât nici nu mai e în stare să judece limpede: E… e… Se prefăcu a-și pierde șirul vorbelor, și ezită ca și cum n-ar fi fost sigură de cât de multe s-ar fi cuvenit să spună în fața unui agent de pază.

— E-n ordine, doamna doctor Sundquist, o asigură agentul de pază. Mi s-a spus ce s-a întâmplat cu băiatul dumneavoastră. Vă conduc la ascensor și vă puteți duce chiar la el.

Ascensorul! Uitase cu desăvârșire de ascensor.

Dar nu era niciun fel de problemă – încă mai avea cartela lui Stephen Jameson.

Numai să nu fi apucat Jameson să-și dea seama de lipsa ei. S-o fi raportat deja pierdută? Mai putea oare acel dreptunghi cenușiu de plastic să activeze ascensorul sau i se șterse codul de acces din computer? „Nu-ți face griji acum, își spuse ea. Și nici să nu-ți treacă prin cap s-o folosești chiar de prima dată. Dacă văd asta prin camerele de supraveghere, totul s-a

terminat încă înainte de a începe.”

Computerul! Neapărat trebuia să ajungă la computerul lui Rob, fie și numai pentru un minut sau două. Oferi agentului de pază un surâs distrat și își puse jos mica valijoară.

— Aș putea lăsa aici asta pentru un minut? Am nevoie să mă duc pentru o clipă în biroul doctorului Silver.

— Nicio problemă, replică agentul de pază, lăsându-se din nou în scaun.

Oare avea s-o observe pe monitor? S-ar fi cuvenit să-i ofere vreo explicație? Nu! De ce ar fi trebuit să-i explice ea lui ce face? Asta n-ar fi făcut altceva decât să-i stârnească agentului curiozitatea în legătură cu motivul pentru care găsise necesar să se justifice.

•

Lăsând valijoara jos, lângă pupitrul agentului de pază, ea parcurse coridorul care conducea spre biroul lui Rob, aprinse luminile și computerul. Găsind programul de comunicații, ea introduse repede numărul pe care i-l dăduse Rob și apoi apăsă tasta ENTER. Conexiunea se făcu aproape instantaneu și ea auzi un zgomot scurt în momentul când computerul de pe biroul ei stabilea o legătură cu cel din Kihei. Se deschise o fereastră care conținea două rânduri de text. Un cursor pulsa la sfârșitul celui de-al doilea rând. Sub ochii ei ultima cifră de pe primul rând se modifica o dată cu trecerea fiecărei secunde.

Conectare 04:00:00 Ora: 22:16:53
Apăsați ENTER pentru confirmare.

Înțelegând pe loc mesajul, Katharine se uită la ceas. Era înainte cu aproape exact două minute și treizeci de secunde față de timpul afișat pe ecran. Reglându-și ceasul pentru a-l sincroniza cu ora de pe ecran, apăsă din nou tasta ENTER. Se deschise o nouă fereastră și apărură niște litere, în timp ce Al Kalama făcea primele eforturi pentru a deschide directorul *Serinus.* Mai înainte ca el să fi isprăvit de introdus primul rând de instrucțiuni, Katharine se folosi de mouse-ul de pe biroul ei

pentru a micșora iconița programului astfel încât pe monitor să apară doar desktop-ul obișnuit.

Închise monitorul, stinse luminile în birou și parcurse în sens invers coridorul.

— Totul e-n ordine? o întrebă agentul când ea intră din nou în hol.

Katharine încuviință și-și luă valijoara, uitându-se pentru ultima oară la ceas în timp ce călca pe urmele agentului ce-o conducea prin ușile dinspre coridorul în capătul căruia se afla ascensorul.

— Nimic mai rău decât să ți se îmbolnăvească copilul, nu-i așa? observă agentul în vreme ce trecea cartela pe deasupra plăcii cenușii de lângă ușa liftului.

Katharine scutură din cap, dar nu răspunse. I se păru că trece o eternitate până când cabina ascensorului sosi, iar ea păși înăuntru.

Spre ușurarea ei, agentul rămase pe loc, înclinând puțin din cap, apoi plecă exact când ușile culisante se închideau.

Consultându-și ceasul, ea văzu că „eternitatea” durase cincizeci și două de secunde.

Katharine numără câte secunde îi trebuiau liftului pentru a ajunge la subsol.

Cincisprezece, inclusiv timpul aferent deschiderii ușilor.

Părăsind cabina ascensorului, traversă coridorul până în dreptul ușii în spatele căreia zăcea Michael.

Camera în care fusese pus Michael era supravegheată dintr-o anticameră. În spatele unui birou pe care nu se afla decât un aparat telefonic, ședea o femeie. Infirmieră sau gardian? Cu toate că purta uniformă albă, alura ei și privirea severă îi spuneau lui Katharine că n-avea în față un înger. Această femeie n-avea să stea cu mâinile în sân când ea și Michael aveau să plece de acolo.

Dacă Michael va putea merge.

— Puteți intra direct, doamnă doctor Sundquist, spuse femeia. Doctorul Jameson este cu fiul dumneavoastră.

Ea intră pe ușa din camera unde se afla Michael și, când îl văzu, simți cum începe să se înfurie cumplit.

Atmosfera din interiorul cutiei era acum atât de rea, încât pe dinăuntrul peretelui de plexiglas se depusese deja o peliculă de culoare cafenie. Pe alocuri devenise atât de groasă, încât, practic, se scurgea pe suprafața plasticului, lăsând în urmă dâre lungi și băloase.

Și când Stephen Jameson își ridică ochii de pe monitorul consolei la care ședea, mai avea și tupeul să-i zâmbească.

— Se simte foarte bine, spuse el. Aveți un băiat jos pălăria.

De parcă Michael tocmai ar fi câștigat cine știe ce cursă! se gândi Katharine, iar mânia amenința s-o copleșească.

Atunci, chiar în acea clipă, ea avu ferma convingere că avea să-l scoată pe fiul ei din acea dezgustătoare cutie în care zăcea. Într-un fel sau altul. Chiar dacă pentru asta trebuia să-l omoare pe Stephen Jameson și pe femeia-gardian. Și pe oricine altcineva care-ar fi încercat să-i stea în drum. Chiar așa, uite-acum, pe loc, ar fi fost nespus de încântată să-l omoare pe acest bărbat care-l privea pe Michael ca pe un cobai oarecare și nimic mai mult.

— Întotdeauna a avut mult curaj, spuse ea fără să-și trădeze cu nimic gândurile. Pot vorbi cu el?

— Desigur.

În timp ce se apropia de cutie, se uită rapid în jur, căutând camera ascunsă care, știa bine, trebuia să fie pe-aproape. Ca și mai înainte, nu văzu nimic.

— Bună, puiule, spuse ea cu blândețe. Te simți bine?

Dinăuntrul cutiei, Michael încuviință.

— Așa cred. Apoi: Am să mai fiu vreodată în stare să respir aer curat?

Întrebarea îi zdrobi inima Katharinei. „Diseară! voia ea să țipe în gura mare. Am să te scot de aici și am să te duc într-un loc unde-ai să poți să respiri până-o să reparăm noi ce ți-au făcut ticăloșii ăștia!” Dar nu putea sufla nicio vorbuliță.

Apoi, pe când tăcerea ei se prelungea, băgă de seamă că Michael mișca din cap. Părea să fi arătat spre poala lui.

Privind în jos, ea îi văzu arătătorul de la mâna dreaptă mișcându-se. Doar pentru o clipă nu înțelese ce anume făcea el.

Apoi se dumiri.

El desena litere cu degetele pe cearșaf, atât de firesc, încât nimeni care nu s-ar fi uitat atent la ele nu și-ar fi dat seama ce făcea.

— Sigur că da, spuse ea. Iar doctorul Jameson zice că te simți bine.

„SCOATE-MĂ DE AICI”, scriau degetele lui.

Asigurându-se repede că Jameson încă era concentrat asupra ecranului computerului, ea înclină din cap o singură dată:

— În noaptea asta, spuse ridicându-și mâna dreaptă la înălțimea stomacului cu cele patru degete întinse și lipite, iar cel mare pliat în palmă. Ochii ei îl priveau fix pe Michael vrând parcă să-l facă să înțeleagă că ea răspundea rugăminții pe care el o scrisese cu degetele pe cearșaf: În noaptea asta am să rămân cu tine aici. Bine?

Era aproape sigură că îi văzuse ochii clipind la vederea celor patru degete pe care i le arătase în clipa când pronunțase „în noaptea asta”. Oare pricepuse el că ea-i dădea ora evadării – ora patru dimineața?

Și Katharine avu confirmarea când îl văzu că-i face cu ochiul.

•

— Gata!

Preț de câteva secunde bune, Rob nici nu reacționă la strigătul lui Al Kalama. În ultimele trei ore, în vreme ce Al lucra cu răbdare la computerul de lângă Phil Howell, Rob se trezise din ce în ce mai fascinat de nenumăratele liste de fișiere ce se derulau pe ecranul monitorului de la terminalul astronomului. Trecuseră ore întregi de când supercomputerul aflat la numai câțiva metri depărtare căuta prin toate celelalte computere care erau disponibile fișiere conținând secvențe de ADN. De câte ori găsea ceva, compara conținutul nu numai cu al acelui unic fișier pentru care supercomputerul dăduse o probabilitate de nouăzeci și șapte la sută că ar purta o secvență ADN a unui organism necunoscut, ci și cu celelalte douăzeci și trei de fișiere pe care le generase.

Până la exclamația lui Al Kalama, fuseseră procesate mii de fișiere și fiecare dintre ele fusese adăugat la lista din ce în ce mai lungă de secvențe ADN stocate digital – coduri genetice pentru cele mai minuscule organisme monocelulare, pentru mii de specii de alge, mușchi, ferigi, arbuști și arbori, ca și pentru mii de viermi, insecte, păianjeni, reptile, amfibii, pești și fiecare specie de creatură cu sânge cald cunoscută omului.

Uluitorul rezultat era că în fiecare fișier erau anumite secvențe – unele scurte, altele lungi – care erau perfect identice cu una sau alta dintre secvențele ce se puteau întâlni în fișierul pe care-l generase computerul prin prelucrarea semnalului provenit din adâncul spațiului cosmic. Un semnal care, îi spusese Howell lui Rob, provenise dintr-un loc numit Galaxia Whirlpool. În toate cazurile, computerul raporta sârguincios, în procente, gradul de similitudine pe care-l descoperise. Deși nu exista nicio copie perfectă – nici măcar una pe care computerul să o considere ca semnificativ apropiată – tot mai multe crâmpeie de secvențe provenite de la cincisprezece milioane de ani-lumină distanță se potriveau cu una sau alta dintre segmentele de ADN ale vreunui organism de pe Pământ.

Una peste alta, Howell era deja aproape sigur că dovada avea să fie de nerespins: nu numai că viața de pe Pământ nu era unică în Cosmos, însă cărămizile ei fundamentale, cele patru baze azotice întâlnite la noi, se mai găseau și pe alte planete.

Nu numai că viața era universală, dar formele ei, când aveau până la urmă să fie aflate, aveau să fie familiare…

Gândurile lui Rob fură curmate brutal de o mână care-i zgâlțâia umărul.

— Hei, Rob, spunea Al Kalama, și-acum ce vrei să mai fac după ce l-am spart?

Rob se răsuci-n loc, concentrându-și atenția asupra ecranului în fața căruia Kalama trudise câteva ceasuri. Directorul *Serinus* era, în sfârșit, deschis, afișând mai multe subdirectoare. Sub fiecare subdirector se aflau zeci – ba uneori chiar sute – de fișiere.

— Poți să cauți în ele? întrebă el, cântărind din priviri o anumită porțiune a unei lungi liste de fișiere cu nume criptice de pe ecran.

— Nicio problemă, replică Al. Ce anume căutăm?

— Nume, replică Rob. Michael Sundquist, Josh Malani și Kioki Santoya, asta pentru început. De asemenea, mai caută-l și pe un puști pe nume Mark Reynolds și un altul… Șovăi, încercând să-și amintească numele băiatului din New Jersey, apoi îl găsi: Shelby. Shane Shelby. Începe cu astea.

Degetele lui Al Kalama zburau pe tastatură, activând programul de căutare, introduse numele pe care Rob tocmai i le dăduse și apăsă tasta ENTER. Apăru o listă de cincisprezece fișiere, câte cinci în fiecare dintre cele trei subdirectoare ale directorului *Serinus*.

În vreme ce Rob studia lista, încercând să decidă în care dintre fișiere să se uite mai întâi, dinspre terminalul alăturat răsună un mic semnal acustic și-l auzi apoi pe Howell exclamând doar două cuvinte pe un ton ceva mai sus decât o șoaptă încărcată de uluire:

— Oh, Iisuse!

Pentru o clipă, Rob nu a înțeles ce semnificație avea acel semnal sonor, dar imediat își aminti.

Phil Howell programase o alarmă.

O alarmă care avea să sune dacă supercomputerul găsea o copie perfectă a fișierului pe care-l compara cu câteva sute de mii de alte fișiere.

Nu pentru o identificare parțială.

Nici măcar pentru nouăzeci și nouă la sută similitudine.

Numai pentru o copie absolut perfectă.

Bine, dar era cu neputință! Ei știau ce însemna acea secvență și știau că nu exista nicio șansă pentru o potrivire perfectă – cel puțin nu pentru această planetă! Și totuși alarma sunase.

Cu pulsul accelerându-i-se, Rob se apropie pentru a se uita la ecranul din fața lui Phil Howell.

Era evidențiat doar un singur rând. În clipa în care se uită la ea, Rob avu o senzație de *déjà vu*: parcă mai privise undeva

și acest ecran, și acest nume de fișier în exact aceeași configurație. Îi luă doar o clipă ca să-și dea seama că nu-i era familiar numele fișierului.

Ci numele directorului în care se afla.

Directorul *Serinus*!

— Al, spuse el încet. Uită-te un pic la asta.

Al Kalama, încă în scaun, se întinse și se uită la ecranul pe care Rob Silver își ținea pironite privirile.

— Iisuse! făcu el fără să vrea imitându-l pe Howell, când citi adresa completă a fișierului evidențiat pe ecran. Ce naiba se întâmplă?

O jumătate de oră mai târziu, toți trei știau.

La urma urmei, Takeo Yoshihara nu mințise când spusese că oamenii lui descoperiseră ceva ce aducea a geodă conținând o substanță organică. Dar Rob știa acum că nici Yoshihara și nici echipa de oameni de știință pe care-o formase pentru a analiza și descoperi o utilizare a substanței – echipă pe care el o numise Societatea *Serinus* – nu aveau nici cea mai mică idee despre proveniența substanței din interiorul sferei.

Deși ea ieșise la iveală din adâncul scoarței terestre, scuipată de o violentă activitate vulcanică aflată mult sub fundul oceanului, sursa ei era un mister pe care numai conjunctura absolut accidentală în care-o descoperise Phil Howell era în stare s-o rezolve.

Și brusc Rob înțelese: obiectul central al proiectului *Serinus* nu era câtuși de puțin o geodă.

Ci o *sămânță*.

O sămânță care sosise cândva, atât de demult în timp, încât aproape sfida orice posibilitate de înțelegere, de pe o planetă atât de îndepărtată, încât era cu desăvârșire invizibilă. Într-adevăr, o planetă care încetase să existe în urmă cu cincisprezece milioane de ani în urmă.

O sămânță care era neîndoielnic una dintre multele – mii, poate chiar milioane – ce fuseseră răspândite prin univers ca niște spori purtați de vânt. Cele mai multe dintre ele trebuie să fi plutit necontenit prin spațiul cosmic, mișcându-se mii și

mii de ani prin vidul înghețat.

Unele se vor fi prăbușit în stele pentru a fi mistuite instantaneu.

Doar câteva – cea mai mică parte dintre ele – vor fi căzut pe planete, îngropându-se adânc în sol. Pentru ca acolo să zacă în letargie și așteptare. Când și când, câte una ieșea la suprafață purtată de un val de magmă pentru a se sparge la suprafață.

Dacă nu erau prielnice condițiile – și compoziția chimică a atmosferei era necorespunzător echilibrată – viața din sămânță avea să moară.

Alteori însă, undeva, una dintre semințe avea să se deschidă și să găsească o atmosferă care s-o hrănească, iar viața dinăuntrul seminței avea să înceapă a se reproduce.

O nouă planetă avea să fie însămânțată și evoluția putea începe.

Iar viața de pe planeta cea moartă – planeta care, cu mult timp în urmă, fusese distrusă de explozia stelei în jurul căreia gravitase – avea să continue.

— Câte planete? murmură în cele din urmă Rob, fără măcar să-și dea seama că gândise cu glas tare. Câte planete crezi că le-au primit?

Pentru o clipă Phil Howell rămase tăcut. Când în cele din urmă vorbi, uluirea din șoapta lui îi spuse lui Rob că și el își dădea seama de adevăr:

— Nu sunt *ei,* spuse el. Ci noi. Noi suntem cei care au evoluat din cele dintâi semințe. Privirea lui era ațintită asupra lui Rob. Rob, semnalul ăla nu l-au trimis niște extratereștri. Ci chiar noi.

• CAPITOLUL XXXII

Miezul nopții.

Încă patru ore.

Cum să procedeze?

„Am s-o fac, își spuse ea. N-am să-l las pe Michael să moară. Nici aici, nici în altă parte.”

Înăuntrul cutiei de plexiglas, Michael părea adormit, deși Katharine bănuia că numai se preface. Stephen Jameson se uita la fiul ei, ca și cum acesta n-ar fi avut decât o formă ușoară de gripă.

— Cred că pacientului nostru îi merge foarte bine, având în vedere circumstanțele, spuse el pe un ton profesional ce trebuia să insufle încredere, pe care Katharine se gândi că l-a învățat la facultatea de medicină.

„Pacient?! Cum de-l putea numi pe Michael *pacient*? Mai degrabă victimă!”

Tare-ar mai fi avut chef să-i tragă un pumn în nas, tare-ar mai fi vrut să-l închidă pe el în cutia în care era captiv Michael și să-l facă să respire atmosfera mortală care, brusc, devenise singura în stare să-l mai țină pe fiul ei în viață.

De ce oare nu s-o căra acasă? Dacă avea să stea și el lângă Michael toată noaptea? În acest caz ce-avea să mai facă?

Deși ea reușea încă să-și păstreze masca pe chip – o mască pe care și-o compusese cu băgare de seamă din îngrijorare pentru Michael, pe de o parte, iar, pe de alta, din apreciere pentru eforturile doctorului – mintea îi lucra cu repeziciune. Atunci însă auzi cuvintele pe care le aștepta.

— Cred că poate-ar fi cazul să încerc să închid și eu ochii, îi spuse Jameson, trecând în revistă pentru ultima oară monitoarele care supravegheau parametrii vitali ai lui Michael. Totul pare a se fi stabilizat. Dacă apare vreo problemă, LuAnne știe cum să ia legătura cu mine.

„LuAnne!” își repetă Katharine în tăcere. O singură privire în ochii ei cenușii și duri era grăitoare pentru Katharine: în

ciuda uniformei de infirmieră, meseria de bază a femeii care se afla în anticamera de dincolo – probabil singura ei meserie – era cea de paznic. Mascându-și cu grijă adevăratele sentimente, Katharine își dădu silința să pună în cuvintele ei proporția justă de îngrijorare și de încredere:

— Chiar credeți că se va simți foarte bine?

— Are să fie foarte bine, o asigură Jameson.

„De parcă aș fi copil!" Katharine izbuti să scoată un suspin pe care ea-l dorea a suna a ușurare.

— Ei, sper să vă odihniți și pentru mine, spuse ea. Pur și simplu nu cred c-am să închid un ochi în noaptea asta!

„Dumnezeule! Nu cumva am sărit peste cal?" Totuși Jameson părea dispus să creadă doar ce-auzise.

Or poate că el pur și simplu știa că ea nu putea face nimic pentru a-l scoate pe Michael din această cameră? Katharine respinse pe loc întrebarea, nefiind dispusă să vadă ce implicații ar fi rezultat de aici.

La cincisprezece minute după plecarea lui Jameson, ea purcese în prima dintre ceea ce ea numea misiuni de recunoaștere. Având certitudinea că fiecare cuvânt rostit era ascultat, că fiecare mișcare era pândită, se strădui să-i spună lui Michael să nu-și facă griji și să încerce să doarmă. Nădăjduind ca vorbele ei să nu sune tot atât de găunos pentru urechile celui ce asculta precum îi sunau ei, își luă punguța de Ziploc din valiză, părăsi camera lui Michael și-o întrebă pe „infirmieră" dacă pe acolo se afla vreo bucătărie.

— Dacă nu-mi fac niște cafea, n-o să rezist la noapte, spuse ea, oftând.

Uitându-se la ea cu severitate, LuAnne șovăi, apoi arătă spre capătul coridorului.

— Dar nu e cafea, spuse ea.

— Nu-i nimic. Neluând în seamă răceala femeii și strângând în mână săculețul Ziploc ce conținea cam un pumn de pliculețe de cafea în ambalajul lor original, Katharine îi explică: Mi-am adus de-acasă.

LuAnne nu mai adăugă nimic, așa încât Katharine se îndreptă spre bucătărie. Când trecu pe lângă ușa în spatele

căreia se aflau laboratoarele proiectului *Serinus,* ea observă că placa de metal dispăruse și abia de putu să se abțină să nu încerce clanța, să vadă dacă era închisă.

În bucătărie puse pe foc un vas cu apă, apoi spălă două cești, punând câte un pliculeț în fiecare. După ce cafeaua se făcu, scoase cele două pliculețe, apoi duse ambele cești în anticamera unde se afla femeia-gardian.

— V-am făcut și dumneavoastră una, anunță ea punând ambele cești pe pupitru și îmbărbătându-se pentru a nu reacționa în niciun fel la căutătura plină de suspiciune pe care i-o aruncă cealaltă femeie.

— Asta-i marca Chocolate Mocha, cealaltă French Vanilia Bean.

— Dumneavoastră pe care-o preferați? întrebă infirmiera.

— Păi eu cred că Vanilia.

— Poate c-am s-o încerc pe asta.

Luând cealaltă ceașcă, Katharine intră în camera lui Michael. Deși el părea că doarme, era aproape sigură că se preface. Recunoscătoare pentru acest pretext care-o scutea să facă o conversație care fără doar și poate ar fi sunat la fel fals pentru urechile oricui ar fi asistat la ea ca și pentru ale ei, stinse lumina. Încăperea se scufundă într-un întuneric aproape deplin, cu excepția pâlpâirii monitoarelor ce afișau încă parametrii vitali ai lui Michael și compoziția chimică a atmosferei din interiorul cutiei de plexiglas.

„Chiar și întunericul are ochi”, se gândi Katharine, amintindu-și de camerele de luat vederi de la poarta principală. Se puse pe așteptat, sperând că, la patru dimineața, întunericul și tăcerea din cameră vor amăgi vigilența supraveghetorilor ce vor fi destul de neatenți încât să-i îngăduie lui Katharine să facă ultima mișcare în jocul pe care-l plănuise.

Mișcându-se aproape neobservată, ea scoase din buzunar telefonul celular și-i comută avertizorul de apel de pe „sonerie” pe „vibrație silențioasă”.

Patruzeci de minute mai târziu, conform scenariului pe care-l pusese la cale în vreme ce-și făcea valiza în urmă cu

numai câteva ore, mai făcu încă un rând de cafele pentru ea și pentru infirmieră. Totuși de astă dată mai rămase la biroul din anticameră destul de mult încât să afle că numele de familie al lui LuAnne era Jensen, că nu avea pe nimeni, că locuia singură și că părea a nu fi interesată de niciunul dintre subiectele de conversație în care Katharine încercase s-o antreneze.

Dar ea acceptase o a doua ceașcă de cafea, pe care o termină în mai puțin de zece minute.

Același lucru se petrecu și cu a treia.

În niciuna din deplasările ei până la bucătărie, Katharine nu văzu și nu auzi pe nimeni altcineva. Și nici nu era vreun alt semn cum c-ar mai fi fost vreun alt gardian în afara lui LuAnne Jensen.

Ceea ce însemna una din două: ori ei credeau că ea înghițise balivernele lui Takeo Yoshihara, ori erau atât de convinși de infailibilitatea sistemului lor de securitate, încât pur și simplu nu-și mai făceau probleme.

Când, în cele din urmă, Katharine văzu minutarul ceasului ei indicând cinci minute peste ora trei, își luă ceașca goală și mai ieși încă o dată în anticameră.

LuAnne Jensen chiar îi surâse:

— Tocmai eram pe punctul de a veni să te întreb dacă nu vrei să ți-o pregătesc eu de astă dată.

— Nicio problemă, îi răspunse Katharine luând ceașca goală de pe birou. Michael doarme încă buștean, iar eu m-am săturat să stau pe întuneric. Ce marcă vrei de data asta?

— Încă o Chocolate Mocha, dacă se poate.

— Numaidecât.

Ducându-se pentru a patra oară în bucătărie, Katharine puse iar apă la fiert pentru două cești de cafea. De astădată, din săculețul Ziploc mai scoase încă un pliculeț învelit în staniol.

Acesta însă conținea nu numai cafea, fiindcă înainte de a pleca de acasă, ea-l tăiase binișor și, lângă conținutul original, adăugase și trei pastile de Halcion pe care doctorul i le prescrisese cu mai bine de un an în urmă. Asta se întâmplase

în timpul uneia dintre perioadele grele ale lui Michael, când, din cauza grijii permanente, Katharine suferea de insomnie. Cu toate că nu recursese niciodată la acele pilule, le păstrase totuși ca pe o superstiție, ca și cum simpla lor prezență ar fi făcut inutilă folosirea lor.

— Nu ți se pare câteodată că noaptea parcă nu se mai sfârșește? o întrebă ea acum, în timp ce așeza una din cești pe biroul lui LuAnne Jensen.

— Toate par a fi din ce în ce mai lungi, se declară aceasta de acord luând ceașca, suflând în ea pentru o clipă, apoi sorbind. Nici n-ai idee cât e de bine venită.

— Servește-te cât poftești, replică Katharine. Am adus destulă.

Luându-și ceașca cu ea, Katharine se duse înapoi în camera lui Michael.

În întuneric, se dezbrăcă de hainele pe care le purtase toată ziua și-și trase pe ea niște pantaloni și o cămașă pe care și le adusese de acasă. Își puse celularul într-unul dintre buzunarele din față de la pantaloni, de unde îi putea simți vibrația, dacă Rob încerca s-o sune.

La ora trei și patruzeci crăpă ușa de la anticameră atât cât să poată trage cu ochiul spre birou. LuAnne Jensen era tot în scaunul ei, însă capul îi căzuse cu bărbia în piept și un sforăit ritmic îi ieșea din gura deschisă.

Katharine închise încet ușa.

La trei și patruzeci și cinci de minute simți celularul vibrându-i în buzunar. Scoțându-l afară, îl deschise și era cât pe-aici să pronunțe numele lui Rob, dar se răzgândi la timp.

— Michael? întrebă ea. Te-ai trezit?

Imediat vocea lui se auzi în difuzor:

— Îhî.

În același timp auzi glasul lui Rob în telefon:

— Dacă nu spui nimic, noi o să venim să te luăm în cincisprezece minute. Dacă este vreo problemă, mai vorbește-i lui Michael.

Katharine șovăi. Avea ea ceva în cap, dar nu știa dacă va merge. Dacă nu mergea… Dar la urma urmei, nu mai avea de

ales.

În tăcere apăsă butonul END de pe celular, îl închise și-l vârî la loc în buzunar. Apoi se duse la pat. În lumina slabă provenită de la monitor, abia dacă putea distinge chipul lui Michael. Dar el o privea fix, cu ochii larg deschiși, și ea nu mai avu niciun fel de îndoială că și el fusese la fel de treaz pe tot parcursul acestor lungi ore de noapte.

Ea-și duse un deget la buze, după care scoase din valiză hainele pentru el și le vârî în ecluză. El începu imediat să se îmbrace pe sub cearșaf, străduindu-se să se miște cât mai puțin cu putință. Când isprăvi, ea-i făcu semn să-și tragă din nou cearșaful pe deasupra și să se prefacă a se culca din nou. După care ea ieși în anticameră.

— Ești gata pentru…? începu ea, dar lăsă vorba neterminată. LuAnne? LuAnne, ce s-a-ntâmplat?

Ducându-se în spatele biroului, o zgâlțâi pe infirmieră care alunecă din scaun pe jos. Îndreptându-și spinarea, se uită speriată prin anticameră ca și cum n-ar fi știut ce să facă, apoi luă telefonul și apăsă butonul pentru „Pupitru-Hol” Cineva răspunse la jumătatea celui de-al doilea apel.

— Jensen? se auzi o voce.

— Aici e doctor Sundquist, spuse Katharine. Lui LuAnne i s-a întâmplat ceva. Tocmai ieșeam ca să mai fac niște cafele și-am crezut c-a adormit. Dar, când am încercat să o trezesc, a alunecat jos din scaun.

— Oh, Iisuse! făcu gardianul. Vin imediat.

Katharine se repezi înapoi în camera lui Michael și din valiză mai scoase încă trei obiecte.

Două dintre ele erau niște saci mari de plastic pentru colectat gunoiul.

Celălalt era femurul fosilizat al unui antropoid a cărui speță se stinsese de-acum câteva milioane de ani.

Vârând sacii de colectat gunoi prin ecluză, Katharine riscă în cele din urmă să-i vorbească lui Michael cu glas tare.

— Ține-le pe astea cu gura la conducte, spuse ea. Umple-le cât se poate de mult. Apoi, luând femurul cu ea se duse înapoi în anticameră și încă o dată apăsă butonul „Pupitru Hol” de

pe telefon. Când nici la al doilea apel nu răspunse nimeni, ea puse receptorul jos, părăsi anticamera și se duse să se așeze cu spatele lipit de zid, lângă ușa ascensorului.

Pe când număra în gând secundele, se ruga ca supraveghetorul camerei de luat vederi de pe coridor să fie una și aceeași persoană cu cel pe care-l aștepta să iasă din lift peste încă cinci secunde.

Drept răspuns parțial la rugăciunile ei, ușile se deschiseră exact după cinci secunde și gardianul ieși din lift.

În momentul când secundarul ceasului lui Katharine mai cronometra încă o secundă, ea ridică deasupra capului femurul, apoi îl repezi cu toată puterea în moalele capului gardianului.

Icnind, el căzu în genunchi.

Katharine îl mai izbi încă o dată cu osul fosilizat.

Gardianul se prăbuși pe podea cu fața în jos și rămase nemișcat.

Înșfăcându-l de ambele mâini, îl duse târâș pe culoar până-n anticameră. Închizând ușa, îi legă mâinile la spate cu ajutorul cablului de la telefon, apoi îi scoase portofelul din buzunarul de la spate.

În cazul în care cartela de acces pe care-o subtilizase de la Jameson nu mai era bună de nimic, cea a gardianului avea să-i folosească.

Ridicându-se-n picioare, își mai privi încă o dată ceasul.

Trecuseră șapte minute.

Ducându-se înapoi în camera lui Michael, aprinse, în cele din urmă, lumina. Înăuntrul cutiei de plexiglas unul dintre sacii de colectat gunoi era umflat, iar Michael îl strângea la gură cu șnurul.

— Nu le lega, spuse ea. Haide, grăbește-te și umple-l și pe celălalt și…

Cuvintele îi înghețară pe buze când pentru prima dată își dădu seama că nu văzuse balamale la niciunul dintre colțurile cutiei de plexiglas:

— Dumnezeule! șopti ea, uitându-se cu groază la Michael. Cum o să te scot de acolo?

Ținând cel de-al doilea sac de plastic la gura conductei, Michael arătă cu capul spre colțul incintei:

— Acolo. E un buton.

Katharine căută în colțul cu pricina, în prima clipă nu văzu nimic, apoi deslușì un butonaș minuscul îngropat în perete. Când îl apăsă, păru că nu se întâmplă nimic, dar ea-l văzu pe Michael făcând un gest spre tavan.

Un mic panou culisase într-o parte, exact deasupra centrului cutiei de plexiglas. Pe acolo cobora o tijă din oțel inoxidabil, groasă de vreo douăzeci și cinci de milimetri. Un guseu de pe tijă intră într-o fantă de pe fața de sus a cutiei. Ea auzi un clic în momentul când ceva se cuplă pe poziție.

O clipă mai târziu cutia începu să se ridice de pe podea. Imediat gazele toxice care umpluseră cubul se răspândiră în încăpere. Katharine, deja tușind din cauza lor, o luă spre ușa anticamerei.

— Ia unul dintre saci, îl auzi pe Michael în momentul când cutia eliberase patul. Înșfăcând șnurul sacului pe care el îl împinsese în direcția ei, Katharine se năpusti în anticameră, trântind ușa în urma ei.

Trecuseră nouă minute.

Mai aștepta încă un minut și tocmai era gata să se ducă înăuntru, când ușa se deschise brusc și Michael ieși, ducând cu el cel de-al doilea sac.

— Vino după mine, îi zise Katharine.

Deschizând larg ușa, traversă culoarul în fugă până la ascensor, ținând deja cartela de acces în mână. Lipind-o de panou ea spuse în gând o rugăciune.

Becul de pe panoul cenușiu se schimbă din roșu în verde, dar nu se întâmplă nimic.

Ușile rămâneau închise.

Apoi înțelese: liftul urcase la etajul superior.

Cele cincisprezece secunde ce-i trebuiau liftului pentru a ajunge înapoi la subsol părură să dureze o veșnicie, dar, în cele din urmă, ușile culisară într-o parte.

Katharine mai că nu-l îmbrânci pe Michael înăuntru, intră și ea și apăsă apoi butonul SUS. Apoi, în timp ce ușile se

închideau, văzu pe cineva ieșind pe una dintre ușile de pe culoar.

Ușa camerei unde se lucra la proiectul *Serinus*!

Omul se holba la ea surprins și se repezi înainte, dar ușile ascensorului se închiseră mai înainte ca el să ajungă acolo.

Ascensorul era la jumătatea drumului când Katharine auzi un fel de sunet slab, de sonerie. O alarmă.

Când ascensorul ajunse sus, iar ușile culisante se deschiseră, zgomotul alarmei aproape o asurzi. Katharine își privi din nou ceasul.

Mai erau cinci minute.

— Haidem, îi spuse ea lui Michael.

O luă la fugă spre ușile duble de la capătul celălalt, cu cei doi saci de gunoi umflați bălăbănindu-se în urma ei. Michael, oprindu-se numai cât să respire adânc din al doilea sac, alerga după ea, prinzând-o din urmă tocmai când ajungea la ușile de la holul.

Le deschise.

Aici alarma suna parcă și mai tare, dar holul era încă pustiu.

— Să ieșim! spuse ea.

O rupseră la fugă spre ușa de la intrarea principală și câteva secunde mai târziu erau afară, în noapte. Pentru o clipă, constatând că nu-i urmărea nimeni, Katharine îndrăzni să spere că la urma urmei ar putea să scape. Apoi întunericul fu sfâșiat de un fascicul orbitor de lumină albă.

Ca două insecte prinse într-un ac, Katharine și Michael se feriră din calea razelor.

Peste zgomotul alarmei, Katharine distinse un alt sunet.

Familiarul zgomot al unui elicopter!

Protejându-și ochii de razele orbitoare, se uită în sus. Pe cât de brusc apăruse fasciculul, pe atât de repede dispăruse, și-atunci îl văzu.

Elicopterul cobora la nici douăzeci de metri mai încolo.

Încremeni de groază, gândind: „Takeo Yoshihara!”

Apoi, pe când luminile de pe domeniu începură să se aprindă, ea zări un chip cunoscut în cabina elicopterului.

Chipul lui… Rob Silver.

Înșfăcându-l pe Michael cu o mână și ținând sacul de gunoi cu cealaltă, Katharine se îndreptă împleticindu-se spre elicopterul care-i aștepta și-l împinse pe Michael înăuntru.

În timp ce mâinile puternice ale lui Rob o apucau de încheieturi și o trăgeau în cabină, auzi motorul elicopterului urlând.

Chiar înainte de a se urca bine în aparat, acesta cabră, se înclină pe o parte și începu cursa în noapte.

•

De pe *lanai*-ul său din afara dormitorului, Takeo Yoshihara privi elicopterul dispărând în noapte, apoi vorbi în telefonul pe care-l luase în clipa când alarmele îl deșteptaseră din somn.

— Urmăriți-i pe radar, porunci el. Aflați încotro se duc. Îi vom aduce înapoi. Înțelegi? Și pe mamă, și pe fiu. Înainte de a închide, mai adăugă: Și când mergem, aș vrea să avem cu noi și un gardian special. Unul dintr-aceia care au fost antrenați ca lunetiști.

• CAPITOLUL XXXIII

Căștile pe care Rob i le puse lui Katharine pe urechi îndată după ce-o trase în cabina elicopterului atenuară urletul motorului suficient de mult, încât ea să-și dea seama că Rob încerca să-i spună ceva, dar cuvintele îi erau înecate în zgomotul infernal venit de deasupra capului. Când, în cele din urmă, ea-și redobândi curajul de a deschide gura după o serie amețitoare de picaje și viraje ale elicopterului pe care pilotul le făcea pentru a se îndepărta de domeniu, Katharine trebui să țipe în gura mare, cu toate că microfonul căștii se găsea la doar câțiva milimetri de buzele ei.

— Cât durează până ajungem în Insula Mare?

Rob dădu să răspundă, după care amuți când pilotul smuci de manșă, iar elicopterul pivotă violent spre stânga, pentru a evita piscul unui munte. Plonjă drept în jos, apoi se stabiliză și începu să urce, ajungând în cele din urmă dincolo de vârful munților, după care o apucă întins către apus.

— Vreo patruzeci de minute, spuse Rob în cele din urmă.

Patruzeci de minute! Dar, își aminti ea, Rob îi spusese înainte că Michael nu va trebui să respire decât vreo zece sau cincisprezece minute. Și cu toate că unul dintre cei doi saci era încă plin – ea însăși avea grijă să-l țină strâns la gură ca să fie sigură că nimic din conținutul lui nu avea să se piardă până când Michael urma să aibă nevoie de el – sacul pe care-l cărase Michael de la pavilionul de cercetare era deja pe jumătate gol. Dar mai înainte ca ea să vorbească, Michael zise:

— O să încerc să respir aer normal! țipă el în microfon. Poate așa reușesc să mai economisesc ce-i în sac.

Katharine încuviință viguros din cap, apoi țipă din nou în microfon:

— Vezi numai să ai grijă să nu-l risipești încercând să vorbești!

Michael îi făcu semnul clasic cu degetul mare ridicat în sus și pumnul strâns – totul e în regulă. Apoi, sub ochii ei, el

expiră ultima gură de gaz din sac și trase în piept prima gură de aer normal din cabină.

Pentru o clipă, dar numai pentru o clipă, Katharine simți cum i se naște speranța. Apoi Michael fu lovit de o criză de tuse, iar Katharine putu să vadă durerea pe chipul lui. Își vârî din nou fața în gura sacului, mai inspiră ceva din gazul conținut și tusea se domoli.

Sacul însă se mai subție. Când Katharine își privi ceasul, constată că nu trecuseră decât vreo trei minute de când părăsiseră domeniul. În acest ritm ambii saci aveau să fie consumați chiar înainte de a ajunge la jumătatea drumului până la Insula Mare.

— Ce ne facem? întrebă ea, încercând să-și țină în frâu neliniștea ce începuse s-o cuprindă. Michael nu putea muri acum! Nu se putea! Ei trebuiau să-l salveze, nu să-l omoare!

— Nu-ți face griji, strigă Rob peste zgomotul motorului. Până când le termină el, totul are să se rezolve.

Katharine privi afară în noapte prin pereții de plexiglas ai cabinei. Drumul pe care-l urmau era paralel cu coasta muntelui, iar pilotul ținea aparatul la joasă altitudine, urmărind de aproape denivelările reliefului. Pădurile tropicale din jurul domeniului cedaseră deja locul pășunilor bogate aflate mai sus de Makawao și Pukalani, și exact înaintea lor și spre stânga Katharine putea zări câteva lumini care bănuia că se află undeva, în Kula. Înșirate în depărtare, de-a lungul litoralului golfului Maalaea, ca un lanț scânteietor de diamante erau luminile orașului Kihei și Wailea.

Și mai departe, către sud, se afla o vastă întindere de întuneric întreruptă doar de ciorchinii de luminițe slabe de la apartamentele de pe riviera Makena și de la Maui Prince Hotel, apoi câteva scânteieri risipite ici și colo trădau prezența celor zece-douăsprezece case de pe plajă, după care litoralul se termina abrupt acolo unde începea covorul de lavă. Dedesubtul elicopterului peisajul se schimba din nou, locul pășunilor bogate de munte fiind luat acum de terenurile fermelor agricole ce dominau versantul de miazăzi al masivului Haleakala. Chiar și la lumina stelelor ea putea

desluși tufișurile dese de cactus cu pere țepoase și arborii *kiawe* cu formele lor ciudate, ce alcătuiau majoritatea vegetației altminteri rară ce creștea prin partea locului.

Se uită repede la Michael; primul din cei doi saci era aproape golit, dar, pe măsură ce începea să-și revină după acea risipă de energie din timpul evadării, ritmul respirației lui, ca și al ei, începea să revină la normal, iar gazul care mai rămăsese în sac ținuse cu mult mai mult decât și-ar fi imaginat. Dar chiar și așa, sacul era dezumflat cu mult înainte de a traversa linia țărmului și a survola canalul larg ce separă Maui de Insula Mare.

După ce Michael termină primul sac și începu să tragă prima gură din cel de-al doilea, Katherine realiză că, în loc s-o ia spre sud-est, spre Insula Mare, elicopterul își continua drumul spre sud-vest. În întuneric putea distinge silueta unei insule mai mici decupate clar pe cerul nopții. Dar între Maui și Insula Mare nu erau niciun fel de insulițe! O privire rapidă spre busolă îi confirmă temerile și o nouă bănuială își găsi sălaș în sufletul ei, pe când căuta un motiv plauzibil al deplasării lor în direcția greșită.

Și de ce-o asigurase Rob că Michael nu va trebui să respire decât cel mult cincisprezece minute?

Apoi, în vreme ce elicopterul menținea un cap compas constant la nouăzeci de grade față de singurul loc unde Michael mai avea o șansă de supraviețuire, alta decât cea din laboratorul lui Takeo Yoshihara, începu să întrezărească adevărul.

Rob continua să lucreze pentru Takeo Yoshihara!

Nu numai că lucra încă pentru el, dar o ademenise pe ea – și pe Michael – drept în cursă.

Disperată, se uită înnebunită de jur împrejur, încercând să decidă ce era de făcut. Să încerce să preia ea însăși controlul elicopterului? Renunță la idee exact în clipa când îi venise – poate doar în filme se întâmplă ca un ageamiu care până atunci nu mai pusese piciorul într-un elicopter să pună direct mâna pe manșă, dar în realitate acest lucru era pur și simplu imposibil.

— De ce nu zburăm spre Insula Mare? întrebă ea, strigând în gura mare, pentru a acoperi zgomotul infernal al motorului.

Rob își făcu palma pâlnie la ureche, arătându-i că n-o aude. Dar nu se poate să n-o fi auzit! Cum putea el să pretindă una ca asta? Deja furioasă la culme, arăta cu degetul spre busolă, apoi spre insula din față.

— Asta nu-i Insula Mare, fir-ai tu să fii de mincinos! Ce vrei, să ne omori, nu-i așa? Nu-i așa că vrei să ne omori? Pe când Rob făcea ochii mari în fața furiei ei dezlănțuite, ea-i strigă din nou: De ce? De ce faci asta?

Deodată totul era limpede: desigur că ea reușise să evadeze – exact asta și urmăriseră ei! Totul fusese perfect pus la punct: omul din laborator care apăruse pe hol cu câteva secunde prea târziu pentru a o împiedica să folosească ascensorul.

Alarmele care începuseră să sune cu câteva clipe prea târziu pentru ca gardienii s-o mai poată împiedica să urce în elicopter.

Chiar și sosirea elicopterului însuși, cu proiectorul lui care-o orbise, zăpăcind-o, speriind-o într-un asemenea hal, că-l îmbrâncise înăuntru pe Michael fără să mai facă niciun comentariu.

O idioată! Fusese o mare idioată! Copleșită de furie și de frustrare, Katharine se repezi spre Rob, vrând să-l pocnească și mai abitir decât îl pocnise cu o jumătate de ora în urmă pe gardian cu osul fosilizat. Voia să-l lovească, să-l strângă de beregată, să-l azvârle pe ușa elicopterului.

— Du-te naibii! strigă ea. Fir-ai al dracului să fii! Fir-ai al dracului! *Du-te la dracu*'!

Rob își ridică instinctiv brațele pentru a se apăra, apoi degetele lui îi încleștară încheieturile mâinilor, imobilizându-i-le:

— Katharine, despre ce tot vorbești tu acolo? o întrebă el. Ce s-a-ntâmplat?

— Ce s-a-ntâmplat? strigă ea în gura mare. Pentru Dumnezeu, Rob! Da' cât de dobitoacă mă crezi, hai? Ce, crezi tu că nu mi-am dat seama de ce mi-ai zis că Michael nu trebuie să respire decât – cât era? De la zece la cincisprezece

minute, parcă, nu?

— Kath…

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de-atunci, nu? Ar fi trebuit pe loc să-mi dau seama că nu se poate ajunge la Insula Mare într-un timp atât de scurt. Dar eu credeam că tu aveai un plan! Am avut încredere în tine, fir-ai tu să fii! Am avut încredere în tine!

— Oprește-te! strigă Rob atât de tare, încât s-ar fi auzit peste zgomotul motorului și fără cască. Vrei să-mi zici și mie ce naiba crezi tu că se-ntâmplă?

— *Ce cred*?! urlă Katharine. Nu cred – *știu*! arătă cu capul spre priveliștea ce se întindea dincolo de carlingă. Tocmai traversaseră linia țărmului și elicopterul gonea acum pe deasupra apei drept spre insulița pe care o văzuse ea: Aia de acolo nu e Insula Mare, Rob. Ce e? Yoshihara are cumva și acolo vreun laborator? Sau poate ai să ne azvârli pe amândoi în ocean?

Michael, cu tenul pământiu în fața izbucnirii de furie a mamei sale, slăbi strânsoarea pe gâtul sacului de plastic și cabina începu să se umple cu gaz înecăcios.

Pe loc una din mâinile lui Rob eliberă brațul lui Katharine și înșfăcă sacul.

— Atenție cu ăla! zbieră el. O să mai ai nevoie de el încă vreo cinci minute. Nu-l irosi de pomană.

În vreme ce Michael, ezitând, îi lua sacul pe jumătate gol din mână, Rob se răsuci iar spre Katharine.

— Din cauza vântului! strigă el. Nu ne putem duce direct în Insula Mare – Michael n-ar rezista. Vântul duce gazele de la erupție spre vest, așa încât o să întâlnim cea mai mare concentrație a lor chiar în partea cealaltă a lui Koho'olawe. Pe urmă, o să ne putem întoarce iar către est, în direcția gazelor. Pentru noi, ceilalți, o să fie cam greu, dar Michael are să poată respira în voie. Este mai lung, ce-i drept, dar în felul ăsta cel puțin are o șansă.

Ochii lui Katharine îi sfredeleau pe-ai lui, încercând să citească în ei adevărul.

Și ce citi acolo se numea dragoste.

Dragoste și durere pricinuită de neîncrederea ei.

Apoi, ca și cum ceea ce deslușea în ochii lui nu-i era de ajuns pentru a o convinge, simți o modificare a altitudinii elicopterului și auzi vocea pilotului în cască.

— Să deschidă cineva o fereastră. Să vedem dacă puștiul poate să respire.

Mâinile lui Rob îi dădură drumul lui Katharine, apoi el se răsuci și crăpă fereastra. În locul aerului proaspăt, de mare, aerul care umplea acum cabina avea o concentrație atât de mare de gaze vulcanice, încât imediat începură s-o usture ochii.

— Asta-i! țipă vesel pilotul. Ei, ce zici de *vog*-ul ăsta?

În momentul când elicopterul își termină girația, Katharine căută din priviri uriașa masă de relief care-ar fi trebuit să fie Insula Mare și să se afle undeva, înainte, dar Rob, citindu-i gândurile, scutură din cap:

— Pe pâcla asta n-ai să reușești s-o vezi, dar mai așteaptă zece sau cincisprezece minute. Acolo e, crede-mă! Apoi i se adresă fiului ei: Ei, Michael, ce zici, poți să-l respiri sau am greșit adresa?

Katharine se răsuci ca să-l privească pe Michael. Încă o dată, cum mai făcuse și imediat după decolarea elicopterului, el își goli plămânii de gazele din sac și inspiră aerul din cabină. Tuși o singură dată, șovăi, apoi încercă din nou. După o lungă pauză, pe când Katharine aștepta cu sufletul la gură, el întinse mâna cu pumnul strâns și degetul cel mare ridicat în sus.

— Nu e cine știe ce, spuse el. Dar nu mă simt la fel de rău cum m-am simțit ieri la școală.

— Atunci ține sacu' la îndemână, dar folosește-l numai dacă n-ai încotro, îi spuse Rob. Apoi îi zâmbi lui Katharine: Iar ție, îți iert suspiciunile, spuse, trăgând-o lângă el.

•

O jumătate de oră mai târziu, cu ambele ferestre larg deschise, elicopterul survola coasta Kalapana în sud-vestul lui Hilo. Întregul versant era perforat de crăpături fosforescente, iar Michael privea cu gura căscată șuvoaiele ce se scurgeau pe

coasta vulcanului ca niște șerpi uriași de foc care se mișcau alene.

Scăldate în lumina argintie a lunii, putea zări cum sunt lovite coastele stâncoase ale țărmului de valurile oceanul agitat – un ocean înfuriat de încercarea muntelui de a-i invada imperiul cu degetele lui curioase de rocă topită. Pacificul ducea un asalt neîntrerupt, stârnind vaste cantități de apă împotriva pietrei și făcând să țâșnească spuma în înaltul cerului ca niște cartușe goale azvârlite de mitraliere.

Ici și colo, de-a lungul acelei linii a frontului, enorme evantaie de abur se înfoiau în locurile unde oceanul înăbușea focul muntelui și, din spatele liniilor, pe povârnișurile vulcanului se ridicau nori de fum.

Elicopterul traversă litoralul și începu să urmărească linia versantului. Dedesubt, cea mai mare parte a terenului era lavă stearpă fără nici măcar un deget de pământ deasupra, cu toate că ici-colo prinseseră rădăcină vreo câțiva tufani răzleți. Aproape pretutindeni unde-și arunca privirea, Michael putea vedea fuioare de abur sau fum care ieșeau tocmai din străfundurile muntelui. Aerul era plin de damful puturos al sulfului.

El îl trase adânc în plămâni, simțind căldura ce i se răspândea prin trup în momentul când inspiră izul acela pestilențial.

— Unde mergem? strigă el.

— Pilotul zice că e o zonă mai degajată unde poate să aterizeze, îi spuse Rob. Ideea e să te ducem cât mai aproape posibil de aceste răsuflători.

În depărtare și la vreo șaizeci de metri deasupra lor, flăcările se ridicau din craterul ca un far. În timp ce pilotul ridica elicopterul la o altitudine mai mare, deasupra căldării, văzură pentru prima dată demonicul ei interior. Lava clocotea cu furia iadului, vâlvătăile izbucneau pe întreaga ei suprafață, fântâni malefice de rocă topită țâșneau la mare înălțime, unele dintre ele pulverizându-se pentru a reveni în furnalul mistuitor, altele irupând în jerbe scânteietoare de cenușă incendiată care plutea dusă de vânt înainte de a se răci și a-și

pierde strălucirea.

Căldura se ridica în valuri, iar deasupra acelui hău de iad căscat în care privea Michael, aerul însuși pâlpâia și dansa. Flăcările dobândeau un fel de calitate hipnotică care-i învăluia mintea lui Michael până când el începu să privească spectacolul, fascinat, fără să clipească.

Numai când elicopterul începu să coboare spre pământ, iar buza căldării ascunse încă o dată focul vederii lui, Michael înțelese în sfârșit unde mergeau. Un minut mai târziu, elicopterul se așeză în ceea ce lui îi păruse a fi un fel de oază în acest deșert de foc și lavă. Cumva prin meandrele capricioase ale revărsării sale, lava lăsase neatinsă o poiană în care se înălța un pâlc sărăcăcios de arbori *kiawe*. Pe sol, ca printr-o minune, mai supraviețuia un covor subțire de iarbă.

Aproape în mijlocul luminișului era o vatră, alcătuită din niște pietre așezate în cerc, foarte asemănătoare celei din râpa unde Katharine descoperise scheletul.

Dincolo de vatră se aflau ruinele unei colibe, cu pereții construiți tot din lavă și cu acoperișul căzut demult.

Elicopterul aterizâ și pilotul opri motorul. Când zgomotul acestuia se stinse și palele lungi ale elicei încetară să se mai învârtească, o liniște stranie se pogorî peste cei patru oameni dinăuntru.

— Ce loc e ăsta? întrebă Michael în cele din urmă.

— Pe vremuri era un fel de tabără, explică pilotul. Asta-i tot ce-a mai rămas din ea. E cam singurul colț care-a mai rămas unde se poate ateriza în siguranță. Oriunde în altă parte, nu prea știi ce-i sub tălpi.

Simțindu-se ciudat de dezorientată de acea pace bruscă, Katharine se uită nesigură la Michael, de parcă respirația lui ar fi avut vreo legătură cu puterea motorului elicopterului.

— Ei bine? întrebă ea.

Împingând ușa, Michael ieși din cabină și sări pe sol, apoi se întoarse și-i zâmbi mamei sale.

— Pot să respir! strigă el. Ține! Pot să respir!

Totuși, zâmbetul lui se topi aproape la fel de repede precum apăruse. Se uită de jur împrejur la peisajul dezolant,

observând fiecare detaliu care se putea vedea în întunecimea dantelată de limbile roșii de foc și de vălătucii de fum și gaze.

— Și-așa are să fie de-acum înainte? întrebă el cu vocea tremurându-i, în ciuda efortului de a și-o controla. Aici va trebui să trăiesc pentru tot restul vieții?

Ochii lui Katharine îi întâlniră pe ai lui Michael și ea simți cum se pogoară asupra ei o groază cumplită.

Nu-i putea da niciun răspuns.

• CAPITOLUL XXXIV

Katharine și Rob ședeau unul lângă altul, foarte apropiați, la câțiva metri de un mic foc de tabără pe care-l aprinsese pilotul elicopterului. Acesta stătea pe vine, de partea cealaltă a focului pe care-l ațâța cu un băț. Era un lungan slab și deșirat pe nume Arnold Berman – „dar toată lumea îmi zice Puna" – care, după Katharine, trebuia să fi avut până-n douăzeci și cinci de ani.

Vântul își schimbase direcția, risipind temporar gazele de deasupra oazei, iar Michael, care începea deja să simtă dureri de piept, plecase în căutarea unei fumarole unde aburii și gazele răbufnind din adâncul pământului aveau să-i aline durerea din plămâni și să-i redea vlaga pe care oxigenul nu mai era în stare să i-o ofere. Katharine, îngrozită să-l piardă din ochi chiar și numai pentru o clipă, vru să-l însoțească, dar Rob o opri.

— Lasă-l în pace, Kath, îi spusese el. Orice i se întâmplă – mă rog, oricum vor evolua lucrurile până la urmă – n-are încotro și-o să trebuiască să se descurce cum poate. La fel și noi.

Epuizată atât psihic, cât și fizic, Katharine se așezase cam fără chef la loc, dar zece minute mai târziu regretă că făcuse asta, pentru că, în vreme ce primii lauri ai victoriei de a-l fi smuls pe Michael de pe domeniul lui Takeo Yoshihara începură să se ofilească, întreaga situație în care se afla fiul ei i se înfățișă în toată oroarea. Acel peisaj straniu părea a se strânge în jurul ei, cu marginile luminate ciudat de limbile de flăcări ce se ridicau din vatră, în vreme ce totul avea aici o sclipire ciudată, care pulsa macabru, de la șuvoaiele de lavă. Când Puna făcuse micul foc de tabără, ea se simțise mai atrasă de acesta, nu atât pentru căldură, cât pentru familiaritatea lui și, în vreme ce micuțul foc de vatra părea a ține la distanță demonii ce-i înconjurau, se uită la cel care-i adusese aici prin aer, și pentru prima oară îl studie mai cu luare-aminte.

Părul lui de un blond-închis era lung, și purta o ținută tipică pentru Maui: pantaloni scurți, tricou și sandale. Arăta mai mult a unul care pierdea vremea pe plajă decât a pilot de elicopter.

— Aș putea oare vreodată să-ți mulțumesc destul pentru ce-ai făcut în noaptea asta?

Puna ridică din umeri:

— Ken Richter a fost cel mai bun prieten al meu. Am venit în Maui împreună. Dacă tot ce zice Rob e adevărat, tare-aș fi vrut să am o bombă pe care s-o arunc pe proprietatea nemernicului ăluia după ce v-am luat pe voi.

— E adevărat, oftă Katharine pe când Rob îi cuprindea umerii protector. E-adevărat totul. Se lipi de Rob și-i privi chipul: Ce-o să facem?

— Pentru moment, tot ce putem face e să așteptăm, îi spuse Rob. Dar, după câte simt eu, de cum se va lumina de ziuă, o să ne trezim cu musafiri.

Katharine se cutremură:

— Yoshihara o să vină după noi, nu-i așa?

— Probabil, spuse Rob. Însă, dacă el crede c-aici o să fim singuri, ei bine, atunci o să afle că se înșală.

Își încordă un pic brațul pe care-l petrecuse peste umerii ei și-și ridică ochii pentru a scruta cerul. Și era chiar acolo unde Phil Howell îi spusese că avea s-o găsească. Scânteind pe bolta întunecată a unui cer de pe care focurile ce-ardeau în jurul lor alungaseră aproape toate stelele, o singură lumină strălucea undeva, departe, deasupra lor.

O lumină care avea să strălucească tot mai tare în fiecare dintre nopțile următoare, pentru ca apoi – peste o săptămână sau poate o lună – să dispară.

Să dispară pentru totdeauna.

Nova.

— Privește, spuse el blând, îndreptând privirea lui Katharine spre steaua ce strălucea tot mai puternic. De-acolo a plecat totul.

Apoi, alegându-și cu mare băgare de seamă cuvintele, Rob începu să-i explice lui Katharine ce descoperiseră el și cu Phil

Howell în acea noapte.

•

Cea dintâi geană de lumină tocmai alunga bezna dinspre miazăzi, când un zgomot se insinuă în visul lui Katharine.

Se afla din nou în laboratorul *Serinus* de pe domeniul lui Takeo Yoshihara, însă, în loc de șobolani, hamsteri, maimuțe și cimpanzei, în fiecare dintre cuști era câte un băiețel.

Șirurile de cutii de plexiglas păreau nesfârșite, și fiecare interval dintre rândurile de cuști se deschidea într-un altul, alcătuind un labirint care continua la infinit. Katharine se văzu alergând prin el, căutându-l pe Michael, numai că erau prea multe cutii, prea mulți copii, și toți își întindeau mânuțele spre ea, implorând-o să-i ajute.

În cele din urmă, se opri și deschise una dintre cuști, dar în momentul în care făcu acest lucru, copilul dinăuntru începu să tușească și să se înece și, când ea-l luă pe mititel în brațe – un băiat care era aidoma lui Michael la vârsta de șase ani – tusea lui deveni convulsivă.

Iar copilul muri în brațele ei.

Începu s-alerge din nou, însă acum o urmărea ceva, care se apropia din ce în ce, zgomotul înfricoșător al acestuia sporind în intensitate.

Wup! *wup*! *wup*!…

Încercă să alerge mai repede, dar culoarele se lungeau și se tot lungeau înaintea ei și la fiecare răscruce erau tot mai multe cele din care trebuia să aleagă. Însă, indiferent în ce direcție apuca, de câte ori se ferea de un coridor pentru a intra într-altul, urmăritorul era tot mai aproape.

Wup! *wup*! *wup*!…

Strigă numele lui Michael, rugându-se ca el să-i răspundă, ca ea să-l poată găsi înainte ca…

— Katharine!

Se deștepta brusc, visul destrămându-se în jurul ei și, cu o tresărire, își aduse aminte unde se afla. Evadase de pe domeniu, iar Michael era cu ea și cu Rob, și erau în siguranță.

WUP! WUP! WUP!

Zgomotul persista, iar acum, că se trezise de tot, știa exact

ce anume era.

Se ridică în picioare, neluând în seamă amorțeala care-i cuprinse trupul în timp ce moțăise pe umărul lui Rob lângă focul de care avea grijă Puna.

— Unde e? întrebă ea, căutând pe cerul tot mai strălucitor sursa zgomotului.

Apoi îl zări. Zburând la înălțime și venind dinspre insula Maui, ea recunoscu pe loc elicopterul lui Takeo Yoshihara.

— Michael, șopti ea, agățându-se de brațul lui Rob cu ochii lipiți de aparatul de zbor. Unde-i Michael?

— Nu s-a întors încă, îi spuse Rob. Să mergem după el.

•

— Acolo! spuse Takeo Yoshihara indicând spre coasta vulcanului Kilauea unde elicopterul lui Arnold Berman se putea zări clar într-o mică insulă de verdeață.

— Să aterizez? întrebă pilotul.

— Nu până nu-l găsim pe băiat!

Cu un zâmbet satisfăcut pe buze, Takeo Yoshihara cercetă priveliștea ce se întindea dedesubtul său. Deși strălucirea lavei ce se scurgea prin craterele fisurate și crăpate dispărea în lumina zorilor, flăcările ce dansau deasupra lacurilor de magmă și a căldărilor erau încă vizibile, ca și evantaiele de fum și aburi care ieșeau din crăpăturile ce înconjurau marea fisură – punctul în care o imensă parte din insula Hawaii avea în cele din urmă să alunece în mare, dând naștere unui val înalt de trei sute de metri. N-avea să se întâmple în această dimineață sau mâine, sau anul acesta, sau în următorul. Într-adevăr, poate că nici în cursul vieții lui Takeo Yoshihara sau multe generații de-acum înainte. Ce păcat! Un fenomen natural de o asemenea grandoare și devastarea pe care-ar produce-o era, într-adevăr, ceva ce i-ar fi plăcut să vadă. În această dimineață totuși erau de făcut lucruri mult mai importante decât contemplarea peisajului de dedesubt.

Orarul, cum sperase, de fapt, fusese respectat.

Decolaseră din Maui pe întuneric, dar până aveau să-l găsească pe băiat – și *aveau* să-l găsească – se lumina binișor de zi.

Suficientă lumină pentru a-l urmări și captura.

Sau pentru a-l omorî.

Dar destul de devreme pentru ca martorii să fie puțini. Numai mama, nenorocita de Katharine Sundquist, și pilotul, dintre care niciunul nu va supraviețui.

— Zboară mai jos, porunci el. Ar trebui să putem vedea…

Cuvintele i se curmară în clipa când ochii lui detectară o mișcare infimă, care nu era nici flacără, nici fum și nici vreo izbucnire gazoasă aruncată în sus prin răsuflători. Ridicându-și la ochi binoclul Leica ce-i atârna la gât, privi cu atenție în jos.

— Da, spuse el încet. Uite-l acolo.

Privindu-l prin binoclu pe Michael Sundquist, Takeo Yoshihara începu să ghideze pilotul spre punctul în care ședea băiatul.

•

Trecuseră aproape două ceasuri, dar Michael, hipnotizat de ritmul unduios al flăcărilor ce dansau la suprafața craterului, pierduse de mult noțiunea timpului. După ce părăsise mica oază înconjurată de lavă unde creșteau *kiawe,* iar ceilalți puteau respira aer suficient de lejer, el se mișcase cu repeziciune pe terenul accidentat. Simțurile lui, ascuțite cu fiecare minut în care plămânii absorbeau hrana de care acum corpul lui avea nevoie, îl ghidau de la o crăpătură la alta. Se oprise la fiecare dintre ele, respirând gazele ce fumegau prin fisurile din sol, inhalând mirosurile înțepătoare. Ajunsese, în cele din urmă, la căldare. Acolo, așezat pe vine pe buza craterului, se lăsase cuprins de noaptea ce-l învăluise într-un lințoliu de întuneric, prin care observa, minunându-se în tăcere, clocotul acela de pară de foc ce gâlgâia din adâncul pământului. Ore în șir observă dansul flăcărilor care țeseau modele complicate pe roca topită, care lui Michael i se părea că bate ca inima planetei înseși. Acum, când mantia neagră a nopții începu să se ridice de pe munte, simți apropierea unei schimbări.

Ritmul dansului flăcărilor părea a se fi intensificat, de parcă ar fi avut un mesaj urgent de transmis înainte ca focul orbitor

al soarelui să le facă să pălească.

Eliberat din faldurile întunericului, Michael își întinse oasele, dar nu simți nicio urmă de amorțeală în ele, în ciuda orelor de veghe petrecute pe vine la marginea craterului. Apoi mai mult simți decât auzi un nou ritm bătându-i în subconștient. La început, încercă să nu-l bage în seamă. În cele din urmă, deveni atât de puternic, încât își smulse privirile de la flăcări și le ațintì în sus.

Elicopterul care zbura-n depărtare scânteia fosforescent ca o libelulă aflată-n căutarea prăzii la cele dintâi raze ale răsăritului. Michael îl privi fascinat, dar, pe măsură ce acesta cobora tot mai mult, îndreptându-se spre el, fascinației sale îi luă locul o neliniște care-i dădea furnicături.

Era, într-adevăr, un animal de pradă care vâna în zori, asemenea unei libelule.

Pe el îl vâna.

Dar în aceeași clipă în care realiză că el însuși era prada pe care-o căuta gigantica libelulă de metal, veni și convingerea fermă că trebuia să rămână acolo unde era, aproape de focuri, unde fumul și gazele de erupție îl susțineau și care de-acum, într-un anume fel, aveau să-l apere.

Ridicându-se în picioare, Michael așteptă.

•

Katharine, urmată de Rob, se cățăra cu greu pe cărăruia stâncoasă ce ducea afară din oază și drept pe revărsarea de lavă solidă, când deodată o umbră apăru deasupra capului. În mod reflex se uită spre cer și se opri locului când văzu elicopterul lui Takeo Yoshihara, care în ultimele câteva minute plutise la înălțime, executând o coborâre bruscă.

— L-au găsit! îi spuse ea lui Rob. Grăbește-te!

•

— Aterizează! porunci Takeo Yoshihara.

Cu ordinul șefului său răsunându-i încă în urechi, pilotul căută un loc corespunzător, dar nu găsi nimic. Deja începea să simtă efectele curenților termici generați de relieful frământat de dedesubt, unii dintre ei atât de puternici, încât aruncau elicopterul drept în sus, dar în același timp atât de îngust,

încât, până reuși el să regleze altitudinea de zbor în funcție de căldură, aparatul ieșise din ea și se înclină sever, gata să intre în picaj pentru o clipă sau două, ca o cabină de ascensor scăpată de sub control.

— Nu există niciun loc de aterizare, spuse el în cele din urmă.

— Găsește unul! îi ceru Yoshihara cu privirea pironită pe Michael Sundquist care ședea în picioare undeva, lângă punctul cel mai înalt al craterului, la numai câțiva metri de o prăpastie verticală de treizeci de metri până la un lac de lavă bolborosind.

— Nicio șansă, replică pilotul. Datoria mea e să vă duc în zbor, nu să vă ucid.

Takeo Yoshihara își miji ochii și acea singură căutătură pe care i-o aruncă pilotului fu suficient de grăitoare pentru a-i da de înțeles acestuia că s-ar putea ca acesta să fie ultimul lui zbor. După ce îi aruncă o privire malefică pilotului, ochii plini de cruzime ai lui Yoshihara se îndreptară spre șeful securității sale personale.

— Împușcă băiatul, porunci el.

Agentul de securitate duse mâna în spatele scaunului și luă carabina ghidată cu laser pe care-o luase exact în acest scop. Așezându-și ferm patul pe umărul drept, aprinse laserul, deschise ușa elicopterului și-apoi privi prin lunetă. Elicopterul, zgâlțâit acum nu numai din cauza curenților termici, dar și din cauza alizeului ce se întețea tot mai mult, pendula prea tare pentru ca el să poată avea măcar șansa de a-l ținti pe Michael.

— Prea sus, spuse el.

— Coboară mai jos, îi porunci Takeo Yoshihara pilotului.

Pilotul, punând în balanță primejdia la care expunea aparatul și-n cealaltă pierderea salariului său deloc de lepădat, începu grijuliu să reducă altitudinea spre suprafața vulcanului.

Omul lui Yoshihara, continuând să privească prin lunetă, văzu punctul roșu al laserului mișcându-se pe fața lui Michael mult prea repede pentru a putea apăsa pe trăgaci.

„Mai bine-aș fi adus un AK-47 sau chiar un Uzi”, se gândi

el.

— Mai jos! comandă din nou Takeo Yoshihara, sperând să crească probabilitatea de a-și nimeri ținta.

•

Michael se uita la țeava puștii ieșite pe ușa elicopterului și înțelese dintr-o dată că omul cu arma intenționa să-l ucidă chiar pe el. Și totuși, din nu se știe ce motiv, gândul nu-l îngrijoră. Pacea care-l cuprinsese în timp ce contempla clocotul de foc rămase netulburată. În loc să se întoarcă pentru a încerca să se adăpostească din calea vânătorului, el se apropie și mai tare de buza căldării ca și cum ceva dinăuntrul lui i-ar fi spus că focurile din pământ erau scutul, iar nu dușmanul lui.

„Bun", își spuse Takeo Yoshihara când îl observă pe Michael cum se apropie de gura vulcanului. Când puștiul avea să se prăbușească sub singurul glonț de care era nevoie pentru a-l executa, el urma să cadă în față, plonjând în marea de magmă topită unde corpul lui avea să fie incinerat instantaneu.

— Mai jos! îi porunci el încă o dată pilotului.

Acesta, cu mâinile încleștate pe manșă, își mijea ochii spre infernul clocotitor de dedesubt, după care își mută privirea în altă parte în clipa când simți că își pierde cumpătul.

Încă vreo trei metri numai.

Avea să mai coboare numai vreo trei metri și gata. Chiar dacă asta avea să-l coste slujba, mai jos de-atât nu avea să mai coboare.

Cu ochii lipiți de altimetru, el apropie milimetric elicopterul de cota limită.

Acum putea simți dogoarea chiar și prin cochilia protectoarea cabinei.

Încă doi metri.

Un metru și jumătate.

Doar un singur metru, după care avea să mențină elicopterul staționar și să gireze cabina astfel încât să-i ofere lunetistului o poziție perfectă pentru a-l doborî pe băiatul care ședea pe buza vulcanului privindu-i liniștit.

De ce nu alerga?

Se ticnise?

Încă un metru…

Michael nu simțea niciun fel de teamă privind elicopterul ce plutea deasupra craterului și cobora din ce în ce mai jos. Acum simțea ceva sub tălpi, un fel de trepidație ușoară, de parcă pământul însuși era pe cale de a se trezi la viață. Apoi, pe când elicopterul cobora milimetru cu milimetru, suprafața luminiscentă a lacului de lavă din fundul căldării se trezi la viață.

Nivelul magmei crescu dintr-o dată, trepidațiile ei stranii fiind brusc întrerupte de o limbă de foc, care țâșni din gura vulcanului, antrenând stânci și cenușă în aer, într-o izbucnire ce părea a pleca de nicăieri și a ajunge pretutindeni în același timp.

Michael se feri în spatele unei stânci, dar privirea îi rămase pironită asupra spectacolului din fața lui.

Pentru elicopter nu mai era niciun loc unde să se ascundă și nici răgaz pentru a se îndepărta în zbor.

Lunetistul văzu punctul roșu pe fața lui Michael, când ghidajul laser își găsi ținta. Însă chiar cu o fracțiune de secundă înainte ca el să apese pe trăgaci, un fragment de magmă topită izbi elicea enormă a elicopterului. Una dintre pale fu smulsă din butucul arborelui și, în vreme ce aparatul se înclina violent, reacționând la această avarie, pala de metal se întoarse ca un bumerang, pătrunzând prin ușa deschisă și retezând mai sus de cot brațul lunetistului și azvârlindu-l pe acesta în vârtejul de dedesubt.

Sângele care țâșnea din brațul secționat împroșcă toată cabina de plexiglas, orbindu-l pe pilotul care încă mai încerca să controleze aparatul de zbor defect.

Un urlet de groază ieși din pieptul lui Takeo Yoshihara, pe care dintr-o dată îl părăsi stăpânirea de sine când privi în jos, spre gura de iad în care se prăbușea acum elicopterul. Urletul lui neauzit dincolo de cabină fu brusc anihilat în clipa în care rezervorul de combustibil, încălzit peste orice limită de rezistență de flăcările atotdevoratoare izbucnite din crater,

explodă într-o altă arteziană de foc ce spulberă elicopterul într-o puzderie de așchii aprinse chiar mai înainte de a cădea în adâncurile lacului de magmă topită.

Jerba de foc, de parcă ar fi simțit că-și îndeplinise misiunea pentru care fusese chemată parcă din adâncuri, se retrase în măruntaiele vulcanului. Sub tălpile lui Michael, trepidația pământului începu să scadă.

În momentul când Katharine și Rob ajungeau la Michael, nu mai rămăsese nici urmă din elicopter și din ocupanții săi, incinerați de parcă n-ar fi existat vreodată.

— Cât e de frumos, nu? spuse Michael cu privirea zăbovind încă pe suprafața căldării.

Katharine îi luă de braț pe Michael într-o parte și pe Rob în cealaltă.

— E frumos, confirmă ea. Este cel mai frumos lucru din câte-am văzut până acum.

• EPILOG

Două săptămâni mai târziu

Nici nu părea că ar fi trecut două săptămâni. Două zile mai degrabă. Și totuși, extenuarea care din noaptea evadării ei și a lui Michael de pe domeniul lui Takeo Yoshihara devenise tovarășul ei cel mai fidel îi spunea clar lui Katharine că timpul, într-adevăr, trecuse.

Era din nou la domeniu, într-un birou numai al ei, deși nu în aripa de nord din pavilionul de cercetare.

Toată aripa de nord fusese dată pe mâna unei armate de ziariști ce invadaseră proprietatea. Katharine și Rob se mutaseră în fostele laboratoare ale proiectului *Serinus* și, printr-o ironie a sortii, tocmai sistemul de securitate al lui Takeo Yoshihara îi apăra împotriva jurnaliștilor care roiau pe-afară, permițându-le să-și concentreze eforturile pentru găsirea unei rezolvări a problemelor de sănătate ale lui Michael și ale altor zeci de adolescenți din toată lumea.

Oriunde erau depistate victime, fuseseră înjghebate pe loc instalații de fumigație sponsorizate de companiile pe care le deținuse Takeo Yoshihara, pentru a le oferi acestora maximum de confort posibil până la găsirea unui răspuns.

Dacă exista vreunul.

Majoritatea oamenilor de știință care fuseseră implicați în proiectul *Serinus,* acționând la sfatul avocaților lor, refuzau orice discuție legată de geodă – sau Sămânță, cum mai era numită. Mass-media răspândise termenul chiar din prima clipă când îl auzise – ca să nu mai vorbim despre proiectul al cărui miez central îl constituia.

— Până-n urmă cu două zile nici n-am știut de existența ei, insistase *Herr Doktor* Wolfgang von Schmidt. După câte știam noi eram chemați aici pentru a fi informați asupra unui nou proiect conceput de Takeo Yoshihara. Inutil să mai spunem că,

în clipa când am aflat că planurile sale includeau experiențe pe subiecți umani, am rămas stupefiați. Și am refuzat cu toții.

Juan-Carlos Sanchez și doi dintre ceilalți oameni de știință care fuseseră găzduiți la Hotelul Hana Maui îmbrățișaseră și ei poziția lui von Schmidt, deși acum își vociferau inocența pretinsă din celulele închisorii din Honolulu, și nu din apartamentele hotelurilor din Maui.

Personalul de laborator, cu excepția celui care avusese misiunea de a umple buteliile înainte ca acestea să fie expediate magazinului de închiriat echipament de scufundare al lui Kihei Ken era încă neschimbat și lucra acum sub supravegherea lui Katharine, a lui Rob și a echipei de biologi și geneticieni pe care cei doi o adunaseră pentru a reanaliza compusul din interiorul Seminței și pentru a încerca să găsească o metodă de a inversa efectele.

Deocamdată însă nu se semnalase niciun progres. Deși Katharine făcea tot ce-i stătea în putință pentru a rămâne optimistă, cu fiecare zi care trecea speranțele ei scădeau câte puțin. În această dimineață, când unul dintre laboranți ciocăni la ușa ei, altminteri deschisă, își ridică privirile din hârtiile pe care le consulta, încurajându-se singură pentru alte vești proaste.

— Doctor Sundquist, e ceva ce eu cred c-ar trebui să vedeți, spuse el. Numaidecât!

Se ridică de la birou și străbătură laboratorul pentru a intra în incinta în care pereții erau tapetați cu cuști din plexiglas în interiorul cărora animalele își așteptau moartea.

Laborantul se opri dinaintea unui cuști. Chiar și Katharine se oprise dimineața devreme în fața aceleiași cuști pentru a încerca să-l aline pe unicul ei ocupant, un cimpanzeu a cărui vitalitate părea, în sfârșit, a fi fost pe ducă. Animalul, ce aducea atât de sfâșietor ca înfățișare cu un copilaș, respira încă, dar nu mai părea conștient de prezența ei, privind cu ochii pierduți undeva, în gol, de parcă s-ar fi uitat la ceva care nu mai era acolo. Katharine vorbise cu el vreo câteva momente, dar cimpanzeul nu dădea semne c-ar fi auzit-o sau c-ar fi văzut-o. În cele din urmă, știind că nu mai putea face

nimic pentru biata creatură, plecă.

Îndreptându-se spre biroul ei, un gând nu-i dăduse pace:

„Oare-n felul ăsta o să sfârșească și Michael?”

Acum, stând din nou în fața aceleași cuști, abia dacă mai avea curaj să-și ridice capul, convinsă că pacientul dinăuntru murise.

Cimpanzeul ședea însă în fund pe podea, scărpinându-se cu degetele de la mâna stângă, iar în dreapta ținea o banană.

Dând cu ochii de ea, cimpanzeul chelălăi încetișor, după care îi întinse banana, ca pentru a i-o oferi.

Privirea lui Katharinei se mută imediat spre cadranele indicatoarelor care monitorizau compoziția atmosferei din interiorul cuștii.

Pe măsură ce-și dădea tot mai clar seama de semnificația parametrilor înregistrați, înțelese ce trebuia făcut mai departe.

Și trebuia să facă acest lucru numaidecât.

•

Și Phil Howell, la fel de asaltat de reporteri ca și Katharine și Rob, se mutase pe domeniu, ascunzându-se într-unul dintre birourile de la subsol pentru a lucra la o monografie privind originea Seminței. Acum, când în sfârșit terminase de redactat monografia, ședea nervos dinapoia unui podium aflat în cea mai spațioasă sală de conferințe de pe domeniu, încercând să-și tempereze tracul ce-l cuprinsese când se văzuse în acea sală, înconjurat de o mulțime de reporteri, fiecare înfigându-i câte un microfon în față și mitraliindu-l cu o rafală de întrebări.

Scuturând din cap și cu mâna ridicată ca pentru a-i da la o parte, își croi drum spre partea din față a sălii. Ajuns acolo, așteptă în tăcere până când masa de jurnaliști făcu liniște. Apoi începu:

— Civilizația care a zămislit Semințele știa ce avea să i se întâmple, întocmai precum și noi știm cât are să trăiască soarele nostru și cum are să moară. Pentru noi acest eveniment este atât de îndepărtat, încât nici măcar nu-l luăm în considerare. Făcu o pauză, apoi continuă: însă acea civilizație de acum cincisprezece milioane de ani *știa* că soarele lor avea să explodeze. *Ei*… știau că planeta lor avea să

fie incinerată și că toți aveau să moară. Nu lent. Nu într-o perioadă de un secol sau zeci de ani, sau chiar ani. Aveau să moară într-o clipă. Așa că s-au pregătit. Probabil, vreme de sute sau chiar mii de ani. Știau că nu puteau să împiedice explozia soarelui lor, și nici să-și salveze planeta. Așa că au făcut altceva. Au evadat.

Cineva din fundul sălii se ridică în picioare:

— Dar aici au eșuat, spuse persoana. Aici Sămânța nu este viabilă. Indiferent ce-a ieșit din ea, nu s-a putut adapta la atmosfera noastră.

Privirea lui Phil Howell se mută spre Rob Silver care se rezemase de canatul ușii de la intrarea în sala de conferințe:

— Rob, poate reușești tu să faci niște comentarii pe această temă.

Venind la podium, Rob se uită la fețele celor prezenți; unele pline de speranță, altele de scepticism.

— Miezul lucrurilor este chiar faptul că, în opinia noastră, conținutul Seminței este cât se poate de viabil. Murmurul mulțimii se stinse pe măsură ce sensul cuvintelor lui era încet-încet perceput la întreaga lui semnificație: Chiar în această clipă, Michael Sundquist trăiește pe creasta vulcanului Kilauea, respirând o atmosferă care ar fi toxică pentru oricare dintre noi. Iar în subsolul acestei clădiri se află un craniu și un schelet, ambele având mari asemănări cu ale primilor hominizi. Testele preliminare relevă că ADN-ul ambelor specimene este extrem de apropiat de acela al compusului organic încapsulat în Sămânță. Deși încă nu putem demonstra, suntem cât se poate de siguri că ființele ale căror rămășițe fosilizate le cercetăm în prezent trebuie să fi fost afectate de conținutul unei Semințe la o vârstă foarte fragedă, posibil chiar înainte de naștere, prin intermediul unei mame care, gravidă fiind, a venit în contact cu una dintre acestea. Atmosfera acestei planete, ca de altfel totul în Univers, se află într-o perpetuă schimbare și evoluție. Dacă încă mai există și azi zone pe această planetă în care organisme cum sunt cele care au creat Sămânța pot supraviețui, gândiți-vă numai cât de numeroase trebuie să fi fost aceste zone în urmă cu

milioane și milioane de ani, pe când viața pe Pământ abia se năștea. Rob se opri, cu ochii îndreptați spre femeia din spate care ridicase problema: Desigur, asta în afara cazului în care viața nu s-a născut deloc aici.

Jurnalista se încruntă:

— Poftim?

— Bine, dar e evident! spuse Rob. Viața pe această planetă nu s-a născut, spuse el din nou. *S-a adaptat.*

Preț de o clipă, tăcerea din sală trădă faptul că jurnaliștii digerau ceea ce tocmai le spusese Rob Silver, pentru ca, apoi, vreo zece dintre ei să fie deja în picioare și toți deodată să pună întrebări.

Rob așteptă până când se potoli hărmălaia, apoi dădu un singur răspuns tuturor întrebărilor:

— E foarte simplu, spuse el. Viața n-a *apărut* pe această planetă – ea *a sosit* aici. Înainte ca planeta să fie distrusă, în urmă cu cincisprezece milioane de ani, esența forței sale vitale a evadat; de-aici a provenit. De aici și de la alte, probabil, sute – sau mii – de alte planete. Tonul lui se schimbă, aproape ca și cum nu s-ar mai fi adresat numai celor din sală, ci tuturor oamenilor, de pretutindeni. Când vă veți uita diseară pe cer și veți vedea o stea care este mai strălucitoare decât toate celelalte, să înțelegeți ce este. Sau ce-a fost.

În sală se lăsă din nou liniștea și, în cele din urmă, femeia din spatele sălii, care încă mai ședea în picioare, rosti un singur cuvânt:

— Acasă.

— Exact, spuse Rob cu blândețe. Acasă.

Apoi, văzând-o pe Katharine care-i făcea cu mâna din ușă, Rob îi dădu cuvântul în continuarea conferinței de presă lui Phil Howell și părăsi sala.

•

În acea dimineață Michael se deșteptă înainte de revărsatul zorilor deschizându-și brusc ochii pe întuneric și ațintindu-și imediat privirea pe *nova* care era acum cea mai strălucitoare stea de pe cer. Pentru el, scânteietorul far de lumină dobândise o însemnătate specială, ivit fiind prima dată pe

boltă exact în noaptea când fusese eliberat din cușca de plexiglas și transportat în oaza de pe platoșa de lavă ce acoperea versantul vulcanului Kilauea.

Oaza era încă tabăra de bază și, în cele două săptămâni care se scurseseră de când elicopterul îl lăsase aici, fusese ridicat și un cort. O masă de picnic, și bănci, și vreo șase scaune pliante erau așezate într-un cerc aproximativ de jur împrejurul inelului de piatră în care mai mereu mocnea un foc de vatră.

Ba mai fusese încropită și o bucătărie rudimentară, cu o sobă tip Coleman pentru gătit și un răcitor enorm cu gheața schimbată la fiecare trei zile. Ei se oferiseră să-i aducă și un generator de curent electric în oază, dar Michael îi implorase să nu facă una ca asta, fiindcă n-avea chef să mai tulbure puțina liniște a muntelui cu zgomotul constant produs de o altă mașină.

Și-așa elicopterele care zburau pe deasupra făceau destul zgomot.

O mulțime de gazetari își înjghebaseră o tabără puțin mai la vale și doar o echipă de pază special constituită era în stare să-i protejeze lui Michael puțina intimitate pe care o mai avea. Reporterii își aduseseră propriile generatoare. Când vântul era propice, Michael îi putea auzi și încă foarte clar, iar când se ducea noaptea la căldare pentru a contempla dansul flăcărilor la suprafața lavei clocotitoare, confortabila perdea de întuneric în care se înveșmântase în cea dintâi noapte dispăruse de-acum, sfâșiată de orbitoarele lămpi cu halogen cu care ziariștii își luminau tabăra.

În fiecare zi avea vizitatori și, de asemenea, în fiecare zi mama și Rob veneau, chiar dacă și numai pentru o oră sau două. De cele mai multe ori, cei trei luau cina împreună și adeseori unul sau altul dintre ei petrecea noapte cu el dormind în cort, în timp ce Michael se întindea afară, pentru a contempla imensitatea bolții cerești.

Cu fiecare zi se simțea mai puternic și în fiecare noapte steaua se făcea mai strălucitoare. În urmă cu trei zile, pentru prima dată, ea fusese încă vizibilă în zori, dispărând doar

când, inevitabil, apusese dincolo de orizont.

Dar el știa că până la urmă steaua se va stinge și, cu toate că nu-i suflase o vorbuliță nici mamei sale, nici lui Rob, începuse să se teamă de sosirea acelei zile.

În această dimineață, când se deșteptase înainte de revărsatul zorilor și se uitase sus, pe bolta cerului, ceva se schimbase: *nova* nu mai fusese la fel de strălucitoare ca noaptea trecută. Se uită la ea vreme îndelungată și ațipi din nou pentru puțin, tânjind s-o vadă crescând tot mai mult în strălucire.

Când se deșteaptă din nou, soarele răsărea, iar stelele, cu excepția *novei,* păliseră.

Și simți ca o gheară în piept.

Toată dimineața își spuse că nu însemna nimic, că pur și simplu răcise și că până mâine sau poimâine durerea avea să-i treacă. Dar în fundul inimii știa că n-avea să mai fie așa; știa că mâine și în toate zilele de mâine de acum înainte *nova* avea să scadă în strălucire, iar durerea din piept avea să crească în intensitate.

Noaptea în care *nova* dispărea, avea să fie noaptea morții lui.

Petrecu ziua de unul singur, hălăduind pe munte, vizitând toate locurile lui favorite, inhalând fum și gaze și rugându-se ca ele să-i alunge durerea din piept și să-i readucă vitalitatea pierdută din trup.

Dar nu se întâmplă așa.

Era aproape ora trei când auzi zgomotul de rotoare și, când se uită pe cer, văzu elicopterul lui Puna trecând pe deasupra lui, apropiindu-se pentru ca în cele din urmă să aterizeze în oază. Chiar mai înainte de oprirea palelor elicei, mama lui și cu Rob coborâră din aparat. Apoi mâinile ei erau pe umerii lui, iar ochii îl priveau cu intensitate, studiindu-i fața, după care-i puse întrebările pe care i le punea în fiecare zi de când venise în acest loc:

— Cum te simți? Te simți bine?

Michael șovăi, apoi decise că n-avea niciun rost să-i mai transmită și ei grija care-l măcinase și pe el când durerea de

piept persistase în tot cursul zilei.

— Sunt bine, spuse el.

În ochii mamei sale apăru un anumit licăr, iar când ea vorbi din nou, tonul îi era dezamăgit:

— Ești sigur? Nu te doare cumva? Ai destulă energie?

Surâsul lui Michael păli:

— A… a, da, sunt bine, mami. Zău!

Din motive necunoscute, cuvintele lui nu păreau s-o facă a se simți mai bine. Trase adânc aer în piept:

— Ți-am adus ceva, îi spuse ea.

Michael se uită spre elicopter, dar nu văzu pe nimeni în afară de Rob și de Puna, care scoteau la iveală un fel de cutie de după scaunele din spate ale aparatului de zbor.

O cutie de plexiglas.

O cutie de plexiglas care arăta suficient de mare ca să încapă și el în ea.

Involuntar, se dădu un pas înapoi.

— Nu! spuse el. N-am să mă…

Amuți brusc în momentul când își dădu seama că acea cutie nu era goală.

Înăuntru se afla un cimpanzeu.

— Femela asta este din laboratorul nostru, o auzi el zicând pe mama lui, în timp ce Rob descuia ușița cuștii de plexiglas. Azi-dimineață am crezut că are să moară.

Rob dădu la o parte capacul cuștii, iar cimpanzeul, ca și cum ar fi fost surprins să vadă ușa celulei deschizându-se, ezită mai întâi, după care ieși, pâș-pâș, afară. Pentru o clipă se uită curioasă jur-împrejur, apoi ochii ei se fixară pe Michael. Din două țopăituri scurte acoperi distanța dintre ei și-i sări drept în brațe, agățându-se cu mânuțele de gâtul lui Michael și-ncepu să-l amușineze la ureche.

— Dar cum de poate să respire? întrebă Michael, sigur că din clipă-n clipă cimpanzeul avea să înceapă să respire greu.

Înțelegând parcă, femela de cimpanzeu începu să sforăie parcă.

— Du-o înapoi în cutie, se rugă Michael. Are să moară!

Katharine scutură din cap:

— Ba nu, Michael. N-o să i se întâmple nimic.

Michael clipi din ochi.

— Nu pricep… începu el, dar apoi brațele mamei sale erau din nou împrejurul lui, strângându-l la piept și pe el, și pe cimpanzeu.

— E gata, spuse ea. S-a terminat. Motivul pentru care animalele din laborator mureau era că efectul Semințeiei nu este de durată! El încetează după un anumit timp și, când se întâmplă asta, animalul începe din nou să aibă nevoie de oxigen pentru a supraviețui. Și ia te uită la ea! E bine!

Rumegând sensul celor ce auzite, Michael se desprinse de mama lui și o privi în ochi.

— Cât? întrebă el. Cu cât timp înaintea mea au tratat-o pe ea?

— Nici două săptămâni, îi spuse Katharine. Și de o săptămână a-nceput să se simtă mai prost. Am crezut că are să se îmbolnăvească din ce în ce mai tare, dar, de fapt, se întâmpla pe dos. Se simțea mai bine, dar noi o otrăveam în continuare.

Michael nu mai asculta. Se uita în schimb la *nová* și-și amintea ce-i spusese Rob în legătură cu cât mai avea aceasta până să înceapă să moară.

Vreo câteva săptămâni.

Poate o lună sau chiar mai mult.

Însă acum nu mai conta, fiindcă mult timp după ce steaua murea, el tot avea să mai trăiască.

Un surâs sfios i se așternu pe chip:

— Mami? Katharine se uită la el: Când m-ai întrebat dacă mă simt bine, eu ți-am spus că da, nu?

Katharine încuviință.

— Ei bine, află că te-am mințit. De fapt, toată ziua m-am simțit cam moleșit, iar inhalarea de fum și de gaze n-a fost de niciun ajutor!

•

Se lăsa amurgul când elicopterul decola pentru ultima dată de pe Insula Mare, ducându-i înapoi la Maui pe Michael, pe Katharine și pe Rob.

Dedesubt răsuflătorile fosforescente parcă ale vulcanului se făceau tot mai strălucitoare, iar flăcările de deasupra căldării își începeau dansul lor nocturn, însă Michael văzu că lacul de lavă începea să dea înapoi, iar șerpii contorsionați din piatră topită își încetiniseră călătoria spre ocean. Erupția se termina; muntele aluneca lent într-o piroteală neliniștită.

Deasupra lor doar *nova* se vedea pe boltă, dar de-acum începeau să apară și alte stele.

Și-n curând – foarte curând – *nova* avea să se stingă.

Spre deosebire de vulcan, ea nu avea să se mai trezească niciodată.

• ÎNCHEIERE

În urmă cu mai bine de un an și jumătate, ideea *Prezenței* mi-a venit pe când mă plimbam pe plaja de lângă casa mea din Maui. Aici, în acest paradis insular, se află unul dintre cele mai bune observatoare astronomice din lume, ca și unul dintre cele mai puternice computere de pe globul pământesc. Și, la doar câțiva kilometri distanță, un vulcan activ, Kilauea, scuipă încontinuu șuvoaie de lavă. Din aceste ingrediente interesante, aparent fără nicio legătură între ele, a început să prindă contur o carte de „ficțiune".

Când am început să scriu, nici prin cap nu-mi trecea că „ficțiunea mea" se va dovedi a nu fi chiar atât de speculativă. La început, s-a descoperit că ar fi fost posibil să existe viață pe Marte, iar vestigiile acestor forme de viață ar fi putut să fie transportate pe Pământ în miezul unui meteorit. O dată cu această descoperire, au sosit și niște noi fotografii de pe nava spațială *Galileo,* care scoteau în evidență faptul că Europa, unul dintre sateliții naturali ai lui Jupiter, ar fi putut avea apă și activitate vulcanică dedesubtul scoarței sale de gheață. Și nu doar un singur om de știință a teoretizat faptul că aceste condiții ar fi putut favoriza apariția vieții.

Cu doar trei luni înaintea publicării *Prezenței,* revista *Smithsonian* relata că la ședințele Asociației Americane pentru Dezvoltarea Științei din Seattle s-a discutat despre niște foarte neobișnuite forme de viață trăitoare pe fundul oceanelor noastre în apropierea craterelor vulcanice hidrotermale: forme de viață care sunt capabile să supraviețuiască și să se dezvolte *fără* oxigen și *fără* lumina soarelui; forme de viață care se dezvoltă la o temperatură de 500 grade Fahrenheit, într-un mediu gazos, cum ar fi hidrogenul sulfurat – cele mai otrăvitoare gaze care ar fi exterminat acea formă de viață „clasică" pe care-o știam noi. Pe lângă aceasta, mulți oameni de știință cred acum nu numai că vulcanii submarini pot găzdui forme de viață, dar și că acela poate fi chiar leagănul

unde s-a *născut* viața.

Brusc, toate presupunerile noastre privind originea vieții s-au răsturnat cu susul în jos. Așa încât, acum, că eu am terminat de scris *Prezența,* iar voi ați terminat-o de citit, se pune întrebarea: este aceasta, oare, doar o carte *de ficțiune*?

Nu cumva lucrurile ar fi putut să se întâmple chiar așa?

John Saul
Undeva, în Deșertul Arizona, 30 aprilie 1997

• MULȚUMIRI

Multe mulțumiri lui John L. Africano, astronom și inginer specialist de la Corporația Internaționala Rockwell, și lui Paul W. Kervin, cercetător principal la Laboratoarele Phillips, pentru ajutorul și timpul acordat. *Mahalo,* băieți, pentru excursiile, pentru poveștile și pentru munca voastră.

Multe aprecieri sunt îndreptate spre David Fisher, director de sucursală la Centrul de Dezvoltare pentru Micile Afaceri din Parcul de Cercetare și Tehnologie din Maui. Mulțumiri pentru că m-a prezentat și m-a introdus în cercuri de oameni fascinanți.

Îi sunt, de asemenea, recunoscător lui A. Keith Pierce, proiectantul telescopului solar McMath-Pierce, pentru timpul pe care mi l-a acordat ca să-mi arate Kitt Peak. Mulțam, Keith, a fost extraordinar de amuzant!

Mai datorez niște mulțumiri speciale lui Les Horn și lui William Longacre, care m-au pus în legătură cu cine trebuia.

Sfârșit

virtual-project.eu

{1} Care are maxilarele proeminente, ieșite înainte.

{2} 1. Scobitură, adâncitură într-un corp, într-un material sau în pământ; gaură, groapă. 2. Scorbură. 3. Vizuină.